Λίγα λεπτά ευθυμίας

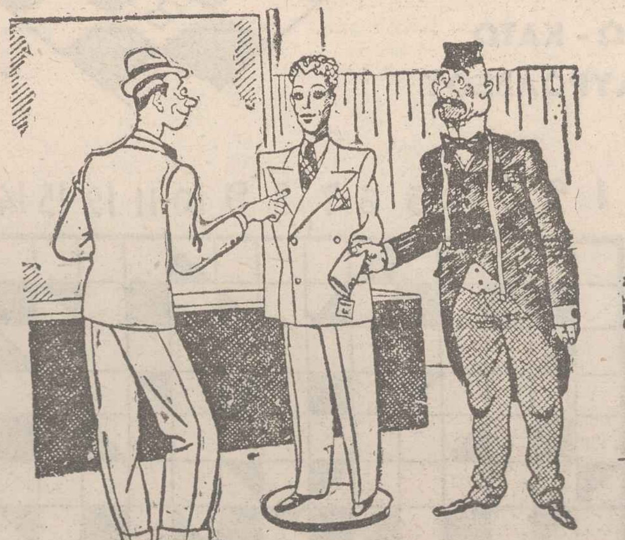

ΑΜΦΙΒΟΛΟΣ ΒΕΒΑΙΩΣΙΣ
—Εἶνε τῆς τελευταίας μόδας, κύριε...
—Ἐσεῖς τὸ ράψατε;
—Μάλιστα. Εἰδικεύομαι στὰ μοντέρνα κοστούμια.

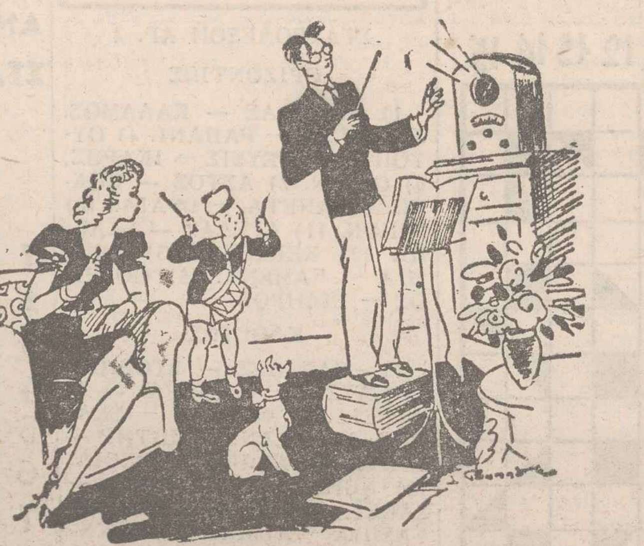

ΦΙΛΟΔΟΞΙΑ
—Σώπα, Τοτό! μὴν κάνῃς θόρυβο. Βλέπεις ὅτι ὁ πατέρας σου διευθύνει τὴ συμφωνικὴ συναυλία τοῦ Λονδίνου.

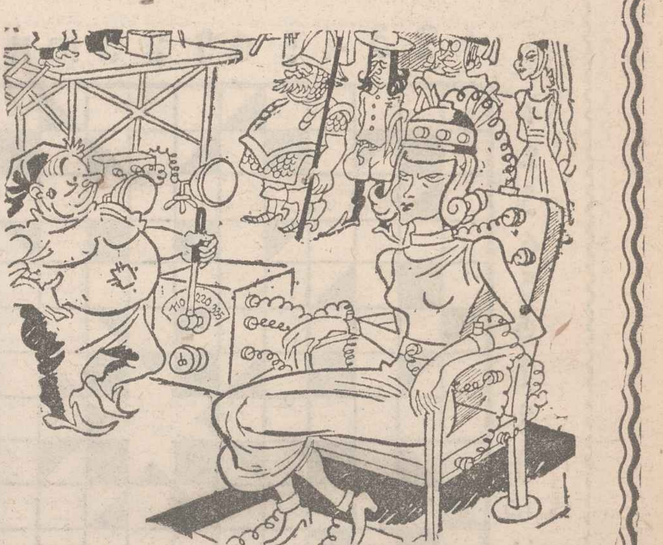

ΗΛΕΚΤΡΙΚΗ ΡΕΚΛΑΜΑ
Στὸ Χόλλυγουντ γυρίζουν μιὰν ταινία γιὰ τὴν θανατικὴ ἐκτέλεσι τῆς Ζὰν ντ' Ἄρκ.

ΕΠΙΔΙΟΡΘΩΣΕΙΣ
—Σοῦ τὄχα πῆ Ἐρνεστίνη, πὼς δὲν ἔπρεπε νὰ ξεβιδώσω μαζὶ τὸ ρολόϊ τοῦ τοίχου καὶ τὸ μοτὲρ τοῦ αὐτοκινήτου.

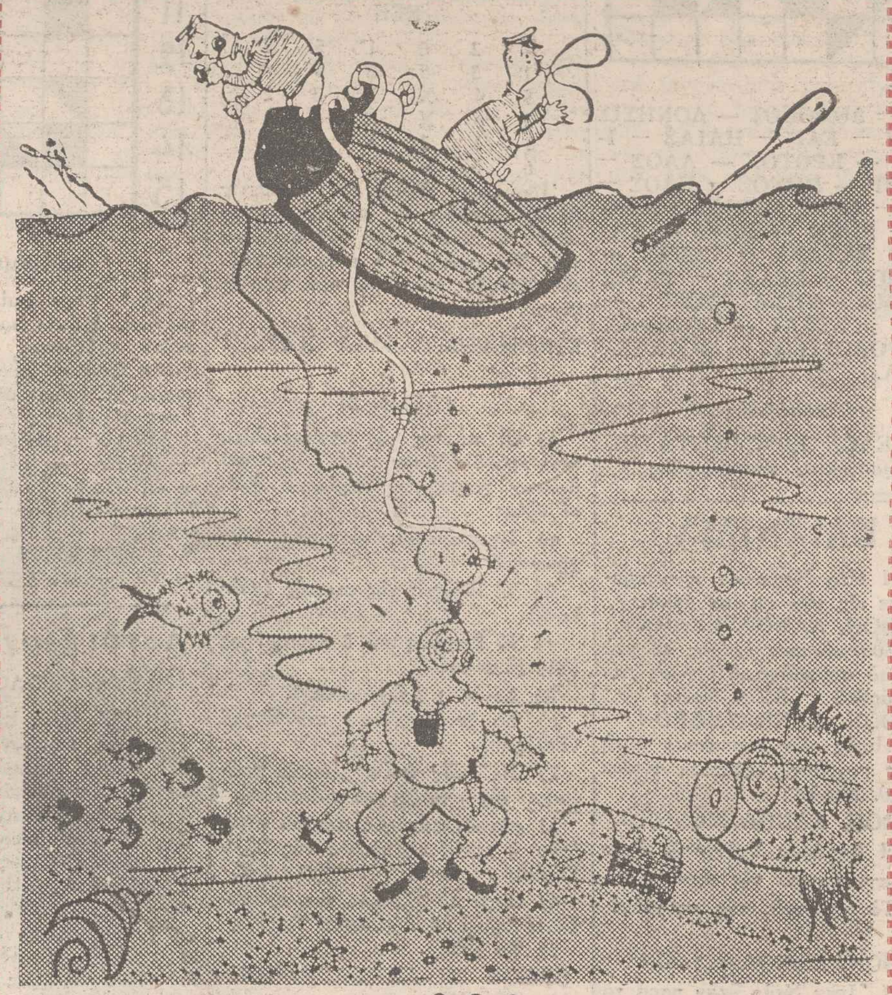

S. O. S.
—Ἀριστοτέλη, ἀνέβα γρήγορα επάνω γιατὶ βουλιάζομε!

ΙΚΑΝΟΤΗΤΕΣ
—Μὰ γιατί μπαμπᾶ λὲς πὼς δὲν εἶμαι ἱκανὸς γιὰ τίποτε; Ξεχνᾷς ὅτι σοῦ ἔδωσα τὴν περασμένη ἑβδομάδα τρία προγνωστικὰ πρώτης τάξεως γιὰ τὸν ἱππόδρομο;

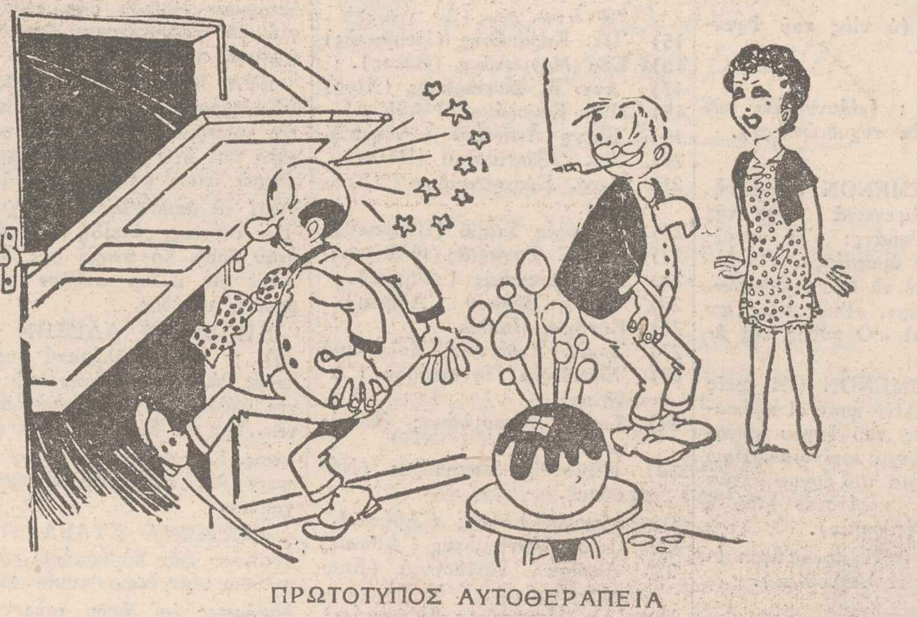

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ ΑΥΤΟΘΕΡΑΠΕΙΑ
—Γιὰ νὰ τοῦ περάσῃ ἡ μανία νἀνοίγῃ τὶς πόρτες με μια κλωτσιά, ἐφεῦρε αὐτὸ τὸ σύστημα.

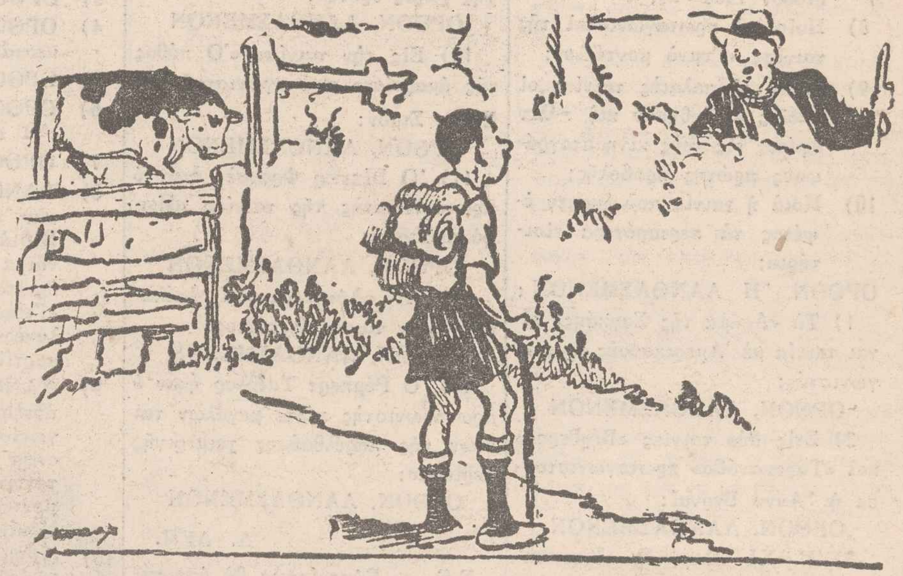

Η ΣΧΕΤΙΚΟΤΗΣ ΤΩΝ ΑΠΟΣΤΑΣΕΩΝ
—Ἂν περάσω τὸ κτῆμα σας, λέτε νὰ προφθάσω τὸ τραῖνο τῶν 6.20;
—Πῶς ὄχι! Ἂν μάλιστα σὲ πάρῃ κανένας ταῦρος τὸ κατόπι θὰ προφθάσῃς καὶ τῶν 5.20.

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

Π
Ε64

---

32 ΣΕΛΙΔΕΣ ΔΡΑΧΜΑΙ 4

ΤΟ ΕΡΓΟΝ

Ἀθῆναι
3 Ἰουνίου 1939
Ἔτος Γ'. Ἀρ. φύλ. 141

Σ' αὐτὸ τὸ φύλλο

ΓΙΒΡΑΛΤΑΡ ΤΟ ΚΛΕΙΔΙ ΤΗΣ ΜΕΣΟΓΕΙΟΥ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΕΝΙΚΗΣΕ ΤΟΝ ΖΑΧΑΡΩΦ

Μιὰ περίεργη ἱστορία τοῦ βασιλέως τῶν πολεμεφοδίων

Η ΜΗΧΑΝΗ ΠΟΥ ΜΕΤΡΑ ΤΑ ΦΙΛΙΑ

Μιὰ νέα καταπληκτικὴ ἀμερικανικὴ ἐφεύρεσις.

ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΔΙΔΥΜΩΝ

Ἡ γονιμότης αὐξάνει σ' ὅλον τὸν κόσμο.

ΘΑ ΕΧΩΜΕΝ ΑΦΘΟΝΟΥΣ ΚΟΜΗΤΑΣ

Ὁ οὐρανὸς ἐφέτος θὰ παρουσιάσῃ λαμπρὰ φαινόμενα.

Διηγήματα, ἔρευνες, πρωτότυπες σελίδες, χιοῦμορ, ἀνέκδοτα, παιχνίδια, εὔθυμα καὶ πλουσιωτάτη εἰκονογράφησις

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

ΘΕΑΤΡΟΝ ΚΑΙ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ

Ἀνεχώρησε προχθὲς διὰ τὴν Θεσσαλονίκην ὁ κ. Γ. Χέλμης, προκειμένου νὰ προβῇ εἰς σχετικὰς προετοιμασίας διὰ τὴν μετάβασιν τοῦ ἡμικρατικοῦ θιάσου εἰς τὸ ἐκεῖ θέατρον «Ἠλύσια».

★

— Ὁ θίασος Κατερίνας Ἀνδρεάδη συνεχίζει καὶ αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα τὰς παραστάσεις του εἰς τὸ θέατρον «Πάλλας» τῆς Θεσσαλονίκης.

— Ἡ «μέντια» τοῦ θιάσου ὑπερέβη τὶς 20.000 δραχμ. κατὰ τὸ διάστημα τῆς παραμονῆς τοῦ θιάσου εἰς τὴν Βόρειον Πρωτεύουσαν.

— Ἡ κυρία Ἀνδρεάδου ἐπιστρέφουσα εἰς τὰς Ἀθήνας θὰ κάνῃ ἔναρξιν τῶν παραστάσεών της εἰς τὸ ὁμώνυμον παρὰ τὴν πλατεῖαν Κυριακοῦ θέατρον μὲ τὸν «Πυγμαλίωνα» τοῦ Μπέρναρ Σῶ.

★

— Ὁ θίασος Ἀργυροπούλου ἀναχωρεῖ τὴν Τετάρτην διὰ τὴν Κύπρον.

★

— Συνεχίζονται μὲ καταπληκτικὴν ἐπιτυχίαν αἱ παραστάσεις τῆς «Βιολέττας» τῶν κ. κ. Σπυροπούλου — Παπαδούκα — Γιαννίδη, εἰς τὸ θέατρον «Σαμαρτζῆ» ἀπὸ τὸν θίασον Μηλιάδη — Κυριακοῦ, συνεργασία Μαυρέα.

— Ἀντιθέτως αἱ εἰσπράξεις τοῦ θεάτρου «Λυρικὸν», ὅπου παίζεται ἡ ἐπιθεώρησιν «Καμέλλια» τῶν κ. κ. Εὐαγγελίδη — Σακελλάριου — Σακελλαρίδη, δὲν εἶνε καθόλου ἱκανοποιητικαί.

— Ὡς ἐκ τούτου ὁ θίασος ἀρχίζει αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα τὶς δοκιμὲς τῆς νέας ἐπιθεωρήσεως τῶν κ. κ. Γιαννουκάκη — Θ. Παπαδοπούλου, τῆς ὁποίας ὁ τίτλος εἶνε: «Σφαῖρα εἶνε καὶ γυρίζει».

★

— Ὁ θίασος Παρασκευᾶ — Οἰκονόμου ἔδωσε προχθὲς Κυριακὴν τὰς τελευταίας του παραστάσεις εἰς τὸ θέατρον «Κρόνιον» τῶν Σερρῶν καὶ τὴν Δευτέραν ἀνεχώρησε διὰ τὴν Κομοτινήν, ὅπου ἤρχισε τὰς παραστάσεις του αὐθημερὸν μὲ τὸ ἔργον «Ὄνειρό μου σὺ γλυκό».

— Ἡ «μέντια» τοῦ θιάσου εἰς τὰς Σέρρας ἔφθασε εἰς τὸ ποσὸν τῶν 14.000 δραχμ. ἐκτὸς φόρου.

— Ἀπὸ τὸν θίασον ἄρεσαν ἐξαιρετικὰ αἱ δίδες Νικολαΐδου, Μιμόζα, Δόξα καὶ ὁ τενόρος Μενόγιας.

— Ὅσον ἀφορᾷ τὸν ἴδιον τὸν Οἰκονόμου, αὐτὸς κυριολεκτικὰ ἀπεθεώθη.

★

— Ὁ θίασος Χαντᾶ — Πρινέα ὅστις ἤρξατο τῶν παραστάσεών του εἰς τὸ θέατρον «Μέγας Ἀλέξανδρος» Θεσσαλονίκης, ἀπὸ τοῦ παρελθόντος Σαββάτου σημειώνει καταπληκτικὰς εἰσπράξεις.

— Αἱ εἰσπράξεις τῆς πρώτης ἡμέρας ἀνῆλθαν εἰς τὸ ποσὸν τῶν 25.000 δραχμῶν τῶν δὲ δύο παραστάσεων τῆς Κυριακῆς ἐπλησίασαν τὶς 45.000 δραχμ.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ
ὑπευθύνων συμφώνως τῷ Νόμῳ

Ἀρχισυντάκτης:
ΜΑΝΟΣ ΣΑΦΑΡΙΚΑΣ
Ἁγίων Πάντων 57
(Καλλιθέα)

Διευθυντὴς Τυπογραφείου
ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΚΑΤΣΑΝΗΣ
Δαμάρεως 4

7 Ἡμέραι 7 Νύκτες

Εἰς τὴν προχθεσινὴν πρώτην ἐκδρομὴν τῶν δημοσιογράφων εἰς τὸν Μαραθῶνα, μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν νέον πρόεδρόν των κ. Τῖμον Μωραϊτίνην, ἐλέχθησαν μεταξὺ τῶν ἄλλων ἔξυπνα πράγματα καὶ καλαμπούρια σπαρταριστά.

Ἀλλὰ εὐθυμότερον ἐξ ὅλων ἦτο τὸ «μενοὺ» καταλλήλως εἰκονογραφημένον μὲ σκίτσα καὶ διακοσμημένον μὲ δίστιχα, ὅπως τὸ κατωτέρω:

Ἡ μάχη μεταξὺ Ἑλλήνων καὶ
(Περσῶν
Τοὺς φάγαμε ὅλους, il ne reste
(personne.

Ἐπηκολούθει ὁ κατάλογος:

Ἡρωϊκὸν γεῦμα
Μαραθωνοφάγων

Ὀρεκτικά: Κοκορέτσι.. ποὺ τὸ διεπέρασεν ἐχθρικὸν βέλος.

Μαρίδα... μὴ ζητωκραυγάζουσα, ἀλλ᾽ ἀνοίγουσα τὴν ὄρεξι.

Φαγητά: Ἀρνὶ ἀλὰ παλληκὰρ (ἔπεσε μαχόμενον ἐντὸς τοῦ πυρὸς χάριν τῶν μελῶν τῆς Ἑνώσεως).

Σαλάτα ἀπὸ μαροῦλι ποὺ τὸ λέει ἡ καρδιά του...

Γιαοῦρτι σακκουλίσιο συμβολίζον τὴν κατάστασιν, εἰς ἣν περιῆλθεν ὁ ἐχθρὸς μετὰ τὴν ἧτταν του.

Τυρὶ δημοσιογραφικό, δηλαδὴ ὄχι Ἀγράφων.

Κρασὶ παλαιὸ τῆς ἐποχῆς τῶν Περσῶν, δηλαδὴ ἕτοιμο ἀπὸ πέρσι...

Φροῦτα: Κεράσια (τοιαῦτα ἔφαγεν ὁ Καῖσαρ καὶ ἀνεφώνησε θνήσκων: «Καὶ σύ, Φροῦτε;»

Σημ. — Διὰ τὰ ἀνωτέρω κρύα φαγητὰ ζητήσατε τὸν ὑπεύθυνον συντάκτην.»

Παρὰ τὰ κρύα φαγητά, τὸ γεῦμα διεξήχθη ἐν τούτοις ἐν μέσῳ θερμῶν ἐκδηλώσεων, ὅπως θὰ ἔλεγαν καὶ οἱ φίλοι τῶν κονσερβαρισμένων λογοπαιγνίων.

Καὶ οἱ δημοσιογράφοι ἐπέστρεψαν εἰς τὰς Ἀθήνας κατενθουσιασμένοι.

Εἰς τὴν εἰσαγγελίαν Βόλου παρουσιάσθη ὁ Θωμᾶς καὶ ἡ Λεμονιὰ Π., οἱ ὁποῖοι εἶχον ἀπαχθῆ εἰς Μηλέας καὶ ἐζήτησαν νὰ νυμφευθοῦν.

Τὰ ὀνόματα, ὑποθέτομεν, ἔπαιξαν σπουδαιότατον ρόλον εἰς τὸ εἰδύλλιον. Ἡ Λεμονιὰ ποὺ ἀγαποῦσεν ἁπλῶς τὰ ξυνά, ἠκολούθησε τὸν Θωμᾶν, ἄπιστον ὅπως ὅλοι οἱ συνώνυμοί του, διὰ νὰ τὸν πείσῃ περὶ τῆς ἀγάπης της. Ὅσον ἀφορᾷ τὰς Μηλέας, αὐτῶν ἡ παρεμβολὴ εἶναι γνωστὴ ἀπὸ τὴν ἐποχὴν τοῦ Παραδείσου.

Ἡ εὐδαίμων ἐπαρχία ἀρχίζει νὰ μᾶς συναγωνίζεται ἐπικινδύνως:

«Σήμερον (ἀναγγέλλει ἐπαρχιακὴ συνάδελφος), τὸ ὑπεροχώτερο ἀστυνομικὸ φίλμ ποὺ ἐδημιούργησε ἡ γαλλικὴ ὀθόνη. Καταπληκτικὸ σὲ δρᾶσι καὶ ἐνδιαφέρον. Ἀστυνομικο - κοινωνικὸ θαῦμα καὶ ἀριστούργημα. πρωταγωνιστεῖ τὸ ἐπιτελεῖον τῆν Γαλλικῆς κινηματογραφίας, οἱ μύσται τῆς Κομεντὶ Φρανσαῖζ ΒΕΡΑ ΚΟΡΕΝ, ΖΥΛ ΜΠΕΡΥ, ΜΩΡΙΣ ΕΣΚΑΝΤ. Ἀκατάλληλο δι᾽ ἀνηλίκους. Ἔναρξις ἀπὸ τὰς 4. Γενικὴ εἴσοδος δρχ. 6.50.»

Ἀφότου ἡ ἀρλούμπα ἐπεκράτησεν ὡς θεσμὸς εἰς τὴν κινηματογραφικὴν διαφήμισιν, ἡ ἐπαρχία ἦτο ἀδύνατον νὰ ἀνεχθῇ τὸ μονοπώλιον τῆς πρωτευούσης. Καὶ σπεύδει λοιπὸν καὶ αὐτὴ νὰ προβάλῃ διάφορα ἀστυνομικο - κοινωνικὰ ἀριστουργήματα, εἰς τὰ ὁποῖα πρωταγωνιστοῦν... ἐπιτελεῖα, μῦσται καὶ τὰ τοιαῦτα.

Μόνον ποὺ ἡ ἐπαρχία εἶναι καθυστερημένη κατὰ τοῦτο: ἔχει τὸ εἰσιτήριον 6.50 δραχμάς, ἐνῷ ἡ προοδευτικὴ πρωτεύουσα διὰ τὸ ἴδιον ἀστυνομικο - κοινωνικὸ θαῦμα εἰσπράττει ἕνα ὁλόκληρον 25δραχμον. Ἂς ἐλπίσωμεν λοιπὸν ὅτι ἡ ἐπαρχία θὰ σπεύσῃ διὰ νὰ εἶναι καθ᾽ ὅλα ἐν τάξει νὰ ἀνεβάσῃ καὶ τὴν τιμήν. Ὅταν θέλει κανεὶς νὰ βλέπῃ «ἀριστουργήματα», πρέπει νὰ τὰ πληρώνῃ:

Ἀπὸ νεκρολογίαν δημοσιευομένην εἰς ἐπαρχιακὴν ἐφημερίδα:

«Ἡ σφαῖρα, ἡ θραύσασα τὸ ὀστοῦν τοῦ βραχίονός σου καὶ ἀχρηστεύσασα αὐτὸν κατὰ τὴν ὡραίαν ἐκείνην στιγμὴν τοῦ βίου σου, ἐφείσθη τότε τῆς ζωῆς σου..»

Ἀφοῦ εὐτυχὴς στιγμὴ θεωρεῖται αὐτὴ ποὺ ἔμεινε κουλός, φαντασθῆτε τώρα τί θὰ ἦσαν αἱ δυστυχεῖς στιγμαὶ εἰς τὸν βίον τοῦ μακαρίτου.

Μεταξὺ τῶν ἄλλων ποὺ ἔχουν λόγους νὰ χαίρωνται διὰ τὴν ἀστάθειαν τοῦ καιροῦ καὶ τὰ φθινοπωρινά του καπρίτσια, εἶνε καὶ ὁ συντάκτης τῆς παρούσης στήλης, διὰ τὸν ὁποῖον ἡ ἐξεύρεσις θεμάτων ἀποτελεῖ τὸ ἑβδομαδιαῖον του βάσανον.

Ὡς γνωστόν, ὁ καιρὸς ἀποτελεῖ τὸ προχειρότερον καὶ δι᾽ αὐτὸ προσφιλέστερον θέμα τῶν χρονικογράφων. Καὶ ὅταν μὲν εἶναι μονότονος, κάθε σχόλιον ἐπ᾽ αὐτοῦ κινδυνεύει νὰ ριφθῇ εἰς τὸν κάλαθον τῶν ἀχρήστων. Ὅταν ὅμως εἶναι ἰδιότροπος καὶ γρουσούζης, ὅπως κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτάς, ὁ ἁρμόδιος συντάκτης ἠμπορεῖ νὰ τὸν παραλάβῃ καὶ νὰ τὸν κάμῃ σημείωμα.. Καὶ γλυτώνει ἔτσι ἀπὸ ἕνα θέμα — καλὴ ὥρα δηλαδὴ σὰν καὶ τώρα...

Προοδεύομεν. Αὐτὸ τοὐλάχιστον μαρτυρεῖ ἡ ἀγγελία ποὺ διαβάζομεν εἰς τὰς ἐφημερίδας:

«Νέα εὐειδής, εὐκατάστατος, μὲ προῖκα ἄνω τῶν 500.000 δραχμῶν, νεωτάτη, ζητεῖ γαμβρὸν μὲ ἀνάλογα προσόντα. Γράψατε: Μ. Π. Π., Πὸστ Ρεστάντ. Ἐνταῦθα».

Ἐπλίζομεν ὅτι οἱ εὐέλπιδες γαμβροὶ θὰ σπεύσουν νὰ γράψουν εἰς τὴν νεωτάτην δίδα Μ. Π. Π., χωρὶς νὰ διερωτηθοῦν πῶς μὲ τέτοια ζηλευτὰ προσόντα δὲν ἔκαμε ἀκόμη τὴν τύχην της. Ἐκτὸς πιὰ ἂν σκεφθοῦν ὅτι ἡ ἄγνωστος καὶ πολύφερνος νύμφη, καθ᾽ ὃ μοντέρνα, ἀπορρίπτει περιφρονητικῶς τὸ παλαιὸν σοφὸν γνωμικόν: «Παποῦτσι ἀπὸ τὸν τόπο σου κι᾽ ἂς εἶν᾽ καὶ μπαλωμένο». Καὶ προτιμᾷ τὰ ξένα, ἀλλὰ καινουργῆ παπούτσια, μὲ τὰ ὁποῖα ἐλπίζει νὰ βαδίσῃ ἀνετώτερα εἰς τὸν δρόμον τοῦ γάμου, ὁ ὁποῖος εἶναι κατὰ μὲν τοὺς ἐξάλλους ποιητὰς σπαρμένος μὲ ρόδα, κατ᾽ ἄλλους δὲ — φρονιμωτέρους — μὲ τσουκνίδας.

ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ

Οἱ ράπται τοῦ Λονδίνου ἀνεστατώθησαν ἀπὸ μερικὰς δηκτικὰς ἀποκαλύψεις εἰς τὰς ὁποίας προέβη ὁ Ἀμερικανὸς πρεσβευτὴς κ. Κέννεντυ ὁμιλῶν περὶ τῶν ἀγγλοαμερικανικῶν ἐμπορικῶν σχέσεων εἰς ἕνα γεῦμα παρατεθὲν πρὸς τιμήν του ὑπὸ τῶν Ἄγγλων ἐμπόρων. Ὁ κ. Κέννεντυ εἶπεν ὅτι οἱ Ἀμερικανοὶ εἰσαγωγεῖς θὰ ηὔξανον τὰς ἀγορὰς των ἐκ Μεγάλης Βρεττανίας ἂν ἡ τόσον φημιζομένη ἐν τούτοις ἀγγλικὴ ἀνδρικὴ μόδα ἦτο ὀλιγώτερον ἀπηρχαιωμένη.

Καὶ ἐξέφρασε τὴν λύπην του εἰδικῶς διότι οἱ κάλτσες ποὺ κατασκευάζονται ἐν Ἀγγλίᾳ ἔχουν τὸ μειονέκτημα ὅτι φθάνουν ἕως τὰ γόνατα, ὅτι τὰ ὑποκάμισα εἶναι μακρυὰ καὶ φαρδειά, τὰ πανταλόνια φθάνουν συχνὰ μέχρι τῆς... μασχάλης.

Οἱ λόγοι τοῦ πρεσβευτοῦ προεκάλεσαν μεγάλην ἱλαρότητα μεταξὺ τῶν συνδαιτημόνων, ἀλλὰ οἱ ράπται διεμαρτυρήθησαν, ἰσχυριζόμενοι ὅτι δὲν πταίουν αὐτοὶ ἂν οἱ Ἀμερικανοὶ προτιμοῦν τὰ χαμηλὰ παντελόνια, ἐνῷ οἱ Ἄγγλοι ἐπιμένουν εἰς τὴν χρῆσιν τῆς τιράντας.

Ὅσον ἀφορᾷ τὰ ὑποκάμισα αἱ ἐφημερίδες, αἱ ὁποῖαι παρενέβησαν εἰς τὴν συζήτησιν, γράφουν ὅτι δὲν πρόκειται περὶ διαφορᾶς γούστου, ἀλλὰ περὶ διαφορᾶς κλίματος: οἱ Ἀμερικανοὶ φοροῦν κοντὰ ὑποκάμισα καὶ μὲ κουμπιὰ ἕως κάτω, ἐνῷ οἱ Ἄγγλοι ἔχουν ἀνάγκην νὰ προφυλάσσωνται ἀπὸ τὴν ὑγρασίαν τῆς χώρας των.

★

Ἀπό τινος ἡ ἀστυνομία τῆς Κωνσταντινουπόλεως κατεζήτει ἕναν αἱμοβόρον ληστήν, ὁ ὁποῖος εἶχε διαπράξει πολλοὺς φόνους καὶ ἐτρομοκράτει τὴν περιφέρειαν τοῦ Μπαληκεσέρ. Πρὸ ἡμερῶν μίαν νύκτα κάποια περίπολος χωροφυλάκων συνήντησεν ἔξωθι τοῦ χωρίου Μπαληκεσὲρ μίαν ὑψηλόσωμον γυναῖκα τῆς ὁποίας τὸ πρόσωπον ἐκαλύπτετο μὲ ἕνα μαντῆλι.

Οἱ χωροφύλακες ὑποψιασθέντες τὴν ἐπλησίασαν διὰ νὰ τὴν ἐρωτήσουν ποῦ ἐπήγαινεν εἰς τόσον περασμένην ὥραν τῆς νυκτός, ἀλλὰ εἰς ἀπάντησιν ἐδέχθησαν ἀλλεπαλλήλους πυροβολισμοὺς καὶ ἐτραυματίσθησαν δύο ἐξ αὐτῶν.

Εἷς ἀπὸ τοὺς χωροφύλακας ἀντεπυροβόλησε καὶ ἐφόνευσεν ἐπὶ τόπου τὴν γυναῖκα ἡ ὁποία δὲν ἦτο ἄλλη ἀπό... τὸν φοβερὸν ληστήν, ὁ ὁποῖος, ὡς διεπιστώθη συχνὰ μετεχειρίζετο τὸν τρόπον αὐτὸν τῆς μεταμφιέσεως.

★

Μίαν περίεργον σύμπτωσιν ἀναφέρουν ἐξ ἀφορμῆς τῆς ὑπογραφείσης ἰταλογερμανικῆς συμφωνίας αἱ ξέναι ἐφημερίδες: κατὰ τὴν ἰδίαν ἡμερομηνίαν τῆς ἀφίξεως τοῦ κόμητος Τσιάνο εἰς Βερολῖνον, πρὸ 50 ἀκριβῶς ἐτῶν εἶχαν ἀφιχθῆ εἰς τὴν γερμανικὴν πρωτεύουσαν ὁ βασιλεὺς τῆς Ἰταλίτς Οὐμβέρτος μετὰ τοῦ πρωθυπουργοῦ του Κρίσπι. Τὴν 21ην Μαΐου 1889 τὸν Ἰταλὸν βασιλέα μετὰ τοῦ πρωθυπουργοῦ του τὸν ὑπεδέχθησαν ὁ Κάϊζερ Γουλιέλμος 2ος καὶ ὁ Βίσμαρκ. Ὁλόκληρος ἡ γερμανικὴ πρωτεύουσα ἔπλεεν εἰς τὰ ἰταλικὰ χρώματα κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ὑπογραφῆς τῆς πρώτης ἰταλογερμανικῆς συμμαχίας.

ΘΕΑΤΡΟΝ ΚΑΙ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ

— Ἡ Ἄδεια ἀσκήσεως ἐπαγγέλματος ἠθοποιοῦ προέβη εἰς τὴν τιμωρίαν τῆς κυρίας Σωτηρίας Ἰατρίδου μὲ στέρησιν τῆς ἀδείας της ἐπὶ ἕνα μῆνα, διότι ἐνῷ εἶχε ὑπογράψει συμβόλαιον μὲ τὸν Ἀττίκ, ἠκολούθησε κατόπιν τὸν θίασον Κατερίνας Ἀνδρεάδη.

★

— Λίαν προσεχῶς ἀναβιβάζεται ἀπὸ τὸν θίασον τῶν Ἀδελφῶν Προβελεγγίου εἰς τὸ Θέατρον «Σμύρνη» Νέας Κοκκινιᾶς, ἡ ἐπιθεώρησις «Ἀνεμόμυλος» τῶν κ. κ. Γ. Θισβίου — Χ. Πύρπασου, μὲ μουσικὴν Μ. Γαβριηλίδη.

★

— Ἐντὸς τῆς ἑβδομάδος ἀναχωρεῖ διὰ τὰς Πάτρας ὁ θίασος «Νέα Σκηνὴ» ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Μ. Κουνελάκη.

★

— Ἐντὸς τῆς ἑβδομάδος ἀναχωρεῖ ἐπίσης διὰ τὰς νήσους τοῦ Αἰγαίου Πελάγους ὁ μετωνομασθεὶς εἰς θίασον Μ. Παλαιολόγου, θίασος Α.Ε.Θ.Ε.

★

— Ἀνεχώρησε προχθὲς Τρίτην διὰ τὴν Κωνσταντινούπολιν μέγα ἐπιθεωρησιακὸν συγκρότημα τὸ ὁποῖον θὰ παίξῃ ἐκεῖ καθ᾽ ὅλην τὴν θερινὴν περίοδον.

— Εἰς τὸ συγκρότημα αὐτὸ μετέχουν αἱ κυρίαι: Ζωζὼ Νταλμᾶς, Φωφὼ Λουκᾶ, Ὑβόνη Βλαδιμήρου, Γκέρτυ Ντολαΐτς, οἱ κ. κ. Τζινιόλης, Πέννας, Συρρᾶκος κ. ἄ.

— Μὲ τὸ αὐτὸ συγκρότημα ἀνεχώρησε καὶ μεγάλη ὀρχήστρα ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Ντ᾽ Ἄνζελις.

★

— Ὁ θίασος τῶν Ἀδελφῶν Ξύδη, ἐνισχυόμενος μὲ ὡρισμένα πρόσωπα θ᾽ ἀναχωρήσῃ ἐντὸς τῆς ἑβδομάδος κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, διὰ τὸ Ἀγρίνιον.

— Μετὰ τὸ Ἀγρίνιον ὁ θίασος θὰ μεταβῇ εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν.

★

Ὁ σκηνοθέτης τοῦ θιάσου Κοτοπούλη κ. Γιαννούλης Σαραντίδης ὑπέβαλε χθὲς καὶ ἐγγράφως τὴν παραίτησίν του εἰς τὸν κυβερνητικὸν ἐπίτροπον τοῦ θεάτρου κ. Μπαστιᾶν.

★

Ὡραιοτάτη σκηνογραφία, ὅπως μᾶς πληροφοροῦν, ἑτοιμάζεται διὰ τὴν παράστασιν τοῦ «Ἴωνος» τοῦ Εὐριπίδου, ἡ ὁποία θὰ δοθῇ εἰς τὸ Στάδιον τὴν 16ην Ἰουνίου.

— Τὴν ὅλην ἐργασίαν ἀνέλαβεν ὁ γνωστὸς ζωγράφος κ. Γιόχαν Ρωμανός, ὁ ὁποῖος μὲ συνεργασίαν τοῦ σκηνοθέτου κ. Καρζῆ μελετᾷ τὴν ὑπερπήδησιν τῶν τεχνικῶν δυσχερειῶν.

— Ὅπως ἐγνώσθη αἱ διαστάσεις τῶν σκηνικῶν θὰ ἔχουν 38 μέτρα μῆκος, 20 μέτρα ὕψος καὶ 28 βάθος.

Γ. Θ—ς

ΤΟ «ΕΡΓΟΝ»
Ἀθῆναι
3
ΙΟΥΝΙΟΥ 1939
Ἀριθ. φύλλου 141

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:
ΙΩΑΝ. Δ. ΠΑΣΣΑΣ
Σταδίου 23
Γραφεῖα: Σταδίου 23
Ἀριθ. Τηλεφώνου 31-909

ΤΟ ΕΡΓΟΝ
Η ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΑ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΑΘΗΝΑΙ
3
ΙΟΥΝΙΟΥ 1939
Ἀριθμὸς Φύλλου 141
Ἐκδίδεται κατὰ Σάββατον

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

== Σκέψεις τῆς ἡμέρας

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΛΑΘΡΕΠΙΒΑΤΕΣ

Τοῦ κ. Π. Χόρν

Τί θὰ γίνῃ λοιπὸν μὲ τοὺς μικροὺς λαθρεπιβάτες τῶν τράμ; Γιατὶ ἐδημιουργήθηκε μιὰ ἀναρίθμητη κατηγορία τέτοιων παιδιῶν, ποὺ ἐννοοῦν μὲ κίνδυνο τῆς ζωῆς των νὰ ταξιδέψουν καὶ νὰ πάνε νὰ κολυμπήσουν στὴ θάλασσα. Φυσικὰ δὲν ἔχουν—ψιλὴ στὴν τσέπη τους. Ποιὸς νὰ τοὺς τὴ δώσῃ; Καὶ ποιὸς δὲν τὴν ἔχει ὑπ᾽ ὄψιν του τὴ σκηνὴ αὐτή; Καὶ καλὰ μερικοί, ποὺ προφταίνουν, προτοῦ τὸ ὄχημα πάρει φόρα, κι᾽ ἐξασφαλίζονται ὅπως - ὅπως. Οἱ περισσότεροι ὅμως τρέχουν καὶ πηδᾶνε γιὰ νὰ τὸ πιάσουν ὅταν ἔχῃ ἀναπτύξει ὅλη τὴν ταχύτητά του καὶ πολλὲς φορὲς ὅσο νὰ τὰ κατσφέρουν, μένουν μετέωρα μὲ τὸ σωματάκι τους κρεμασμένο ἀπὸ τὸ ἕνα χέρι. Πῶς δὲν σκοτώνονται εἶνε θαῦμα. Τὰ δυστυχήματα ποὺ συμβαίνουν ὡστόσο δὲν εἶνε καθόλου σπάνια. Καὶ τότε μόνο ὁ κόσμος θυμᾶται νὰ ὑψώσῃ φωνή.

Ἀλλὰ ἐναντίον ποίου; Τοῦ φτωχοῦ εἰσπράκτορες; Ἀλλὰ τί νὰ πρωτοκάνῃ καὶ ποιοὺς νὰ πρωτοκυττάξῃ; Τοὺς κανονικοὺς ἐπιβάτες τοὺς στριμωγμένους σὰν ἐμπόρευμα κατωτέρας ποιότητος μέσα στὸ ὄχημα ἢ τοὺς ἄλλους, ποὺ εἶνε κρεμασμένοι ἀπ᾽ τὰ χερούλια τῆς εἰσόδου; Ἂν δὲν τοὺς κόψῃ εἰσιτήρια κι᾽ ἂν δὲν τοὺς εἰσπράξῃ τὸ ἀντίτιμο, μπορεῖ νὰ χάσῃ τὴ θέσι του. Γι᾽ αὐτὸ κλείνει τὰ μάτια του πρὸς τοὺς μικροὺς λαθρεπιβάτες ποὺ εἶνε σκαρφαλωμένοι ἀπ᾽ τὴν ἀντίθετη πλευρά.

— Βρὲ δαιμονισμένα θὰ σκοτωθῆτε!

Ἀκούεται κάπου νὰ λέῃ κανένας πονετικὸς ἄνθρωπος τοῦ λαοῦ. Ἀλλὰ ἀμέσως καταπίνει τὰ λόγια του γιὰ νὰ μὴν τὰ τρομάξῃ καὶ πέσουν.

— Εἶνε κατάστασις αὐτή;

Διαμαρτύρεται ὁ ἐπιθεωρητὴς τῶν εἰσιτηρίων, ἀφρισμένος ἀπ᾽ τὴ λύσσα του, ποὺ βλέπει νὰ τοῦ διαφεύγουν τόσα πεντάδραχμα εἰσιτήρια.

Ἔσκυψα κι᾽ ἐγὼ σ᾽ ἕναν ἀπὸ τοὺς μικροὺς αὐτοὺς ἀκροβάτες κι᾽ ἄνοιξα διάλογο μαζί του.

— Βρέ, παιδί μου, δὲ λυπᾶσαι τὴ ζωή σου;

— Ἂς τ᾽ αὐτά, μπάρμπα. Ἐσένα σ᾽ ἀρέσει νὰ πάρῃς τὸν ἀέρα σου.

— Ἐγὼ ἔχω εἰσιτήριο.

— Ἅμα μεγαλώσω θἄχω κι᾽ ἐγώ.

— Τότε περίμενε νὰ μεγαλώσῃς.

— Μεγάλος δὲν μαθαίνεις κολύμπι... Τώρα ἀξίζει τὸ νερό!

Καὶ τὸ εἶπε μὲ τόση λαχτάρα, μὲ τόση χαρά, ποὺ εἶπα μέσα μου πὼς θἄπρεπε νὰ βρεθῇ ἕνας τρόπος τώρα τὸ καλοκαίρι ὅλα τὰ φτωχόπαιδα τῆς Ἀθήνας νὰ ταξιδεύουν τοὐλάχιστο μιὰ φορὰ τὴ βδομάδα στὸ Φάληρο. Θἄπρεπε ἡ Ἑταιρία νὰ διαθέτῃ εἰδικὰ ὀχήματα σὲ ὡρισμένες ὧρες μὲ εἰσιτήρια πολὺ φτηνὰ ἂν εἶνε δυνατὸν καὶ μιᾶς δραχμῆς γιὰ νὰ μποροῦνε τὰ καϋμένα τὰ παιδιὰ νὰ πραγματοποιοῦν τὸν ἀνικανοποίητο πόθο ποὺ ἔχουν πρὸς τὴ θάλασσα. Ἐν [illegible] μάλιστα κατ᾽ οὐσίαν τὰ μεταφέρει τώρα, θέλοντας καὶ μή, ὅλα τζάμπα.

Π. ΧΟΡΝ

Στὶς ἑλληνικὲς θάλασσες

Ὅσοι ζοῦν στὰ λιμάνια καὶ στ᾽ ἀκρογυάλια τὰ ξέρουν καλά, τὰ τελευταῖα αὐτὰ χρόνια, τὸ γρὶ—γρί. Μόλις σουρουπώσῃ ξεκινᾶνε γιὰ τὴν ἀνοικτὴ θάλασσα γιὰ τὴν δουλειά τους. Καὶ ἀπὸ τὴν Αἴγινα, καὶ ἀπὸ τὴν Ὕδρα, καὶ ἀπὸ τὸν Πόρο, κι᾽ ἀπὸ τὴν Σαλαμῖνα, γιὰ νὰ μὴν μιλήσουμε παρὰ γιὰ τὰ κοντηνότερα ὁρμητήριά τους, χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ λόγος ν᾽ ἀναφέρουμε τὸν Πειραιᾶ.

Ὅλοι οἱ Ἀθηναῖοι ποὺ κατεβαίνουν πρὸς τὸ ἀνοικτὸ ἀκρογυάλι τοῦ Σαρωνικοῦ τὴν ὥρα ποὺ οἱ τελευταῖες ἀναλαμπὲς τῆς ἡμέρας παλεύουν μὲ τὸ σκοτάδι, εἴτε περνοῦν μὲ τὸ τράμ, εἴτε μὲ τὰ γρήγορα αὐτοκίνητα, εἴτε ρεμβάζουν σὲ κανένα παράθυρο ἢ σὲ κανένα τραπέζι κυττάζοντας μακρυὰ τὴ θάλασσα, εἴτε κάνουν τὸν ἥσυχον περίπατό τους, γιὰ μιὰ στιγμὴ ἔχουν στὰ χείλη τους τὶς δυὸ αὐτὲς συλλαβὲς ποὺ προφέρουν μὲ ἕνα ἢ περισσότερα θαυμαστικά. Τὰ γρὶ — γρί! Πράγματι, μακρυά, πάνω ἀπὸ τὴν σκοτεινὴ θάλασσα, λαμπερὰ φῶτα διαστίζουν τὸ διάστημα καὶ δίνουν κάτι τὸ μαγευτικὸ εἰς τὴν ἀπέραντη μαύρη ἁπλωσιά.

Ὅταν πρὸ ἐτῶν πρώτη φορὰ ἐνεφανίσθησαν οἱ μικρὲς αὐτὲς βάρκες μὲ τὰ τεράστια φανάρια, στὶς ἑλληνικὲς θάλασσες κι᾽ ἕνα καλοκαιρινὸ βράδυ εἶχαν γεμίσει μὲ πάμπολλα ἀκίνητα φῶτα ὅλον τὸν ὁρίζοντα ἀπὸ τὴ Σαλαμῖνα ὡς τὴν Αἴγινα, κάποιος ἀνίδεος κάπως ἀπὸ τὸ ἄμεσο γεωγραφικό μας περιβάλλον, ξαφνιαζόμενος, ἐρώτησε ποιὰ πολιτεία στὴν ἀντίπερά μας ἀκτὴ εἶχε ἀποκτήσει αἰφνιδίως τόσο ἄπλετον ἠλεκτρικὸ φωτισμό. Καὶ ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι τὸ καλοκαίρι ποὺ ἡ θάλασσα εἶναι ἥσυχη, καὶ τὰ πλοιάρια βγαίνουν κοπαδιαστά, ὅταν τὰ φῶτα τους συγκεντρώνονται ὅλα σὲ ἕνα μέρος, μπορεῖ νὰ ξεγελάσουν τὸ μάτι γιὰ μιὰ στιγμὴ καὶ νὰ ζητάῃ κανεὶς πράγματι νὰ μάθῃ ποιὰ εἶναι ἡ χώρα ποὺ μὲ μιᾶς ἐμφανίζεται γεμάτη φῶτα ἐκεῖ ποὺ τὶς προάλλες ὑπῆρχε μόνον πυκνὸ σκοτάδι.

Αὐτὴ εἶναι ἡ ἐντύπωσις ποὺ δίνουν τὰ γρὶ — γρὶ σὲ ὅσους τὰ βλέπουν ἀπὸ μακρυά. Ὡραῖο ὅμως εἶναι νὰ παρακολουθῇ κανεὶς τὴν ἀναχώρησί τους, τὴν ἔξοδό τους ἀπὸ τὸ λιμάνι, τὴν πρώτη τους ἐπαφὴ μὲ τὴν ἀνοικτὴ θάλασσα πού, τὶς περισσότερες φορές, κυματισμένη, τὰ ἀνασηκώνει, τὰ ἀνασαλεύει καὶ τὰ σκαμπανεβάζει στὴν ἀτέλειωτη παντοτεινή της ἀνάσα.

Τὸ ἐπικαιρότερο σημεῖον ἴσως γιὰ νὰ παραστῇ κανεὶς στὴ γραφικὴ αὐτὴ ἔξοδο τῶν ψαράδικων εἶναι ἡ Φρεαττύδα. Καὶ ἡ ἀπέναντι πλατεῖα Ἀλεξάνδρας δὲν εἶναι ὀλιγώτερο κατάλληλη γι᾽ αὐτὸ καὶ τὸ μεγάλο της τόξο ποὺ μπαίνει βαθύτερα στὴ θάλασσα εἶναι ἕνα μοναδικὸ μπαλκόνι ἀπάνω στὸ Σαρωνικὸ καὶ ἀποτελεῖ ἕναν ἀληθινὰ θαυμάσιον περίπατο τὶς ὧρες τοῦ δειλινοῦ. Στὴ μικρὴ πλατεῖα τῆς Φρεαττύδος ὅμως ὑπάρχει ἀπὸ πέρισυ κάτι ἄλλο ποὺ δὲν μπορεῖ ν᾽ ἀφήσῃ ἀσυγκίνητον κανένα: ἡ προτομὴ τοῦ Πορφύρα.

Ἂν καὶ ἐκεῖνοι ποὺ τὸν ἀγαποῦνε θὰ τὸν ἤθελαν ἀλλοιώτικον, καθισμένον σὲ μιὰ ἁπλῆ ψάθινη καρέκλα εἰς τὴν στάσι ποὺ ἐσυνήθιζε νὰ παίρνῃ ὅταν ἐρχότανε νὰ ρεμβάσῃ στὰ μοναχικὰ ἐκεῖνα καφενεδάκια τῆς πειραϊκῆς ἀκτῆς, ἐν τούτοις, ἔστω καὶ μόνο τὸ κεφάλι του, καθὼς εἶναι ἐκεῖ μὲ τὴν μελαγχολικὴ του ἔκφρασι, ζωντανεύει ὁλόκληρο τὸ τοπεῖο καὶ τοῦ δίνει ψυχή.

Ἀπὸ κάτω ἀκριβῶς ὑπάρχει ἕνας μικρὸς κολπίσκος μὲ ὀλίγη ἀμμουδιά. Στὸ πτωχὸ αὐτὸ ἀκρογυάλι εἶναι τραβηγμένες διάφορες ψαροπούλες καὶ τὰ πρωϊνὰ καὶ τὰ ἀπογεύματα οἱ μαυρισμένοι ἀπὸ τὸν ἥλιο καὶ τὴν ἅρμη ἄνθρωποι τῆς θαλάσσας κάθονται ἐκεῖ σταυροπόδι καὶ διορθώνουν τὰ δίκτυα τους καπνίζοντας τὸ τσιγάρο τους καὶ λέγοντας τὶς κουβέντες τῆς θάλασσας, τὶς κουβέντες τῆς δουλειᾶς τους. Συμβαίνει νὰ καπνίζῃ καὶ κανένα τσουκάλι μὲ τὴν κακαβιὰ καὶ νὰ δέχεται ἡ λεπτὴ ἄμμος τὰ κουρασμένα σώματα ποὺ ξαπλώνονται στὴ λιγοστὴ σκιὰ μιᾶς βάρκας ἢ τοῦ ψηλοῦ τοίχου, τοῦ κρηπιδώματος, ὅταν ἀρχίζῃ καὶ γέρνῃ ὁ ἥλιος, γιὰ νὰ ξεκουραστοῦν.

Ἀπὸ τὴν ἄκρη αὐτῆς τῆς πλατείας, στὴν εἴσοδο τοῦ Πασαλιμανιοῦ, βλέπει κανεὶς τὴν ἔξοδο τῶν γρὶ — γρὶ μὲ ὅλη της τὴν γραφικότητα. Στὴν μπροστινὴ μεγάλη βενζίνα εἶναι μαζεμένοι οἱ ψαράδες καὶ ὄρθιος, γενικά, ὁ καπετάνιος, μὲ τὸ τιμόνι στὸ χέρι, κρατάει τὴν κατεύθυνσι πρὸς τὰ ἀνοικτά.

Ἀπὸ πίσω, ἡ μεγάλη ψαρόβαρκα σέρνει δεμένες τὶς μικρότερες μὲ τὰ λαμπιόνια ποὺ θὰ φωτίσουν σὲ λίγο, σκόρπια, μακρυὰ τὴ θάλασσα. Ὁ ρυθμικὸς θόρυβος τῶν μοτὲρ γεμίζει τὸν ἀέρα ἐφ᾽ ὅσον περνᾶνε μία μετὰ τὴν ἄλλη οἱ σειρὲς τῶν γρὶ—γρὶ ἀπὸ τὸ στενὸ στόμιο τοῦ λιμανιοῦ καὶ σκεπάζει τὸ ἀτέλειωτο μουρμούρισμα τῶν κυμάτων ποὺ σπᾶνε στοὺς βράχους κάτω ἀπὸ τὸ κρηπίδωμα τῆς Φρεαττύδος. Ἔπειτα, οἱ βάρκες, ἀληθινὰ καρυδότσουφλα, χάνονται σιγὰ—σιγὰ μέσα στὸ σούρουπο ποὺ σκεπάζει ὁλοένα καὶ πυκνότερα τὴν ἀπέραντη γαλανὴ ἔκτασι. Καὶ ἡ φωνὴ τῶν κυμάτων ἀκούγεται καὶ πάλι ἐπίμονη καὶ λικνιστικὴ μέσα στὴ νύκτα. Εἶναι καιρὸς νὰ καθήσῃ κανεὶς κοντὰ στὸ ἄσπρο βάθρο τοῦ Ποιητοῦ. Στὸν οὐρανὸ τὰ ἀστέρια ἀνάβουνε ἕνα — ἕνα καὶ στὴν ἀπέναντι ἀκτή, στὰ πόδια τοῦ μεγάλου γκρίζου Ὑμηττοῦ, χιλιάδες ἠλεκτρικὰ σχίζουν μὲ μιᾶς τὸ σκοτάδι Στὴν ἄκρη στὸ κέντρο τῆς θάλασσας λέει κανείς, ἀναβοσβύνει σὲ ἀραιά, ρυθμικὰ διαστήματα ὁ φάρος τῶν Φλεβῶν. Γύρω, ἡ ζωὴ λίγο —λίγο ἡσυχάζει, οἱ θόρυβοι σωπαίνουν. Καὶ ὁ Ποιητὴς τοῦ τόπου αὐτοῦ, ὁ ποιητὴς τῶν ταπεινῶν ψαράδων, ποὺ τρώνε, κουβεντιάζουνε καὶ καπνίζουνε γύρω στὸ βάθρο του ὁ Ποιητὴς τοῦ ἀνθρώπινου πόνου καὶ τῆς ἀνθρώπινης νοσταλγίας, ἤρεμος καὶ ἥσυχος εἰς τὸ περιβάλλον, αὐτὸ ποὺ εἶναι δικό του, κυττάζει μακρυὰ μὲ τὸ μελαγχολικό του βλέμμα, ἀφοῦ παρηκολούθησε στὴ μικρὴ πλατεῖα ποὺ δὲν φέρνει τὸ ὄνομά του, ὅπως ἔπρεπε, τὴν καθημερινὴ ζωὴ ποὺ ἔζησε καὶ αὐτός, τὴ φωτεινὴ ὀπτασία ποὺ πλέκουνε μέσ᾽ στὸ σκοτάδι, ἀπὸ τὶς Φλέβες ὡς τὸν Φάρο τῶν Περιστερῶν, τὰ πειραιώτικα γρὶ — γρὶ ποὺ βγήκανε λίγο πρὶν ἀπ᾽ τὸ Πασαλιμάνι.

Ρ. ΚΡΑΟΥΣ

Ἐφήμεροι στοχασμοί

ΓΛΕΝΤΙΑ ΜΑΚΑΒΡΙΑ

Τοῦ κ. Λαύρα

Εἰς μερικοὺς συναδέλφους ἐφάνη παράδοξον ὅτι κάποιος ἀπελπισμένος ἀπὸ τὴν ζωήν, ἀποφασίσας νὰ θέσῃ τέρμα εἰς τὰ δεινά του, ἠκολούθησε τὴν ἑξῆς πορείαν: Ἐπῆγεν εἰς ταβέρναν ἐμέθυσε καὶ ἐν μέθῃ διατελῶν εὑρέθη εἰς μελαγχολίαν μεγαλυτέραν τῆς συνήθους, ἡ ὁποία καὶ συνετέλεσε νὰ ἐπιταχύνῃ τὸ τέλος του.

Ἡ μέθη θεωρεῖται γενικῶς, ὅτι συνοδεύεται πάντοτε ἀπὸ εὐθυμίαν καὶ ὅτι ὁ ἄνθρωπος πίνων, λησμονεῖ τὰ βάσανα, τοὺς πόνους τὰ οἰκογενειακά του καὶ γενικῶς, σπάει κέφι, κατὰ τὸ λεγόμενον. Φαίνεται, ὅμως, ὅτι διὰ τοὺς περισσοτέρους, τοὐλάχιστον, συμβαίνει τὸ ἀντίθετον. Ἂν παρακολουθήσῃ κανεὶς τὰ κέντρα διασκεδάσεως καὶ εὐθυμίας, κατὰ τὰς Κυριακάς, ἀπὸ τῶν λαϊκωτέρων μέχρι τῶν πλέον ἀριστοκρατικῶν, ὅπου οἱ θαμῶνες ἀδειάζουν τὶς κανάτες, τὶς μισὲς καὶ τὶς σφραγισμένες μποτίλιες τῆς ἐγχωρίου οἰνοποιΐας, θὰ παρατηρήσῃ ὅτι εἰς τὴν Ἑλλάδα ἔχομεν ἢ κακὸ ἢ μελαγχολικὸ μεθύσι: Ἢ θὰ ἐπακολουθήσῃ, δηλαδὴ κουμπούρα, περίστροφον καὶ ἀμφίστομος, ξεγγομένη ἀπὸ τὴν ὀσφύν, ἢ θὰ κυριαρχήσῃ εἰς τὴν σκέδασιν ἡ γενικὴ μελαγχολίαν. Ἀκούμπημα τῆς κεφαλῆς ἐπὶ τῆς παλάμης, τῆς δεξιᾶς, ἐνατένισις πρὸς τὸ ἄπειρον, ρωμαντικὴ διάθεσις, ἀνάμνησις τῶν κακῶν καὶ ψυχρῶν ἡμερῶν, τύψεις τῆς συνειδήσεως διὰ τὰ παρελθόντα, τὰ σφάλματα καὶ τὰς ἁμαρτίας μας, καὶ ἆσμα χαμηλῇ τῇ φωνῇ ὡς εἶδος τροπαρίου καὶ ψαλμοῦ πρὸς τοὺς ἀειμνήστους συγγενεῖς καὶ φίλους ποὺ μᾶς ἄφησαν καὶ συνεπῶς ἀκράτητος ἐπιθυμία νὰ μεταβῶμεν πρὸς συνάντησίν των. Τὸ ἴδιο παρατηρεῖται καὶ εἰς τοὺς χορούς, τὰς διασκεδάσεις καὶ εἰς τὸ θέατρον, ὅταν παίζωνται Ἑλληνικὰ εὔθυμα καὶ ἀστεῖα ἔργα, οἱ ἄνθρωποι φεύγουν καὶ αὐτοὶ ἀπ᾽ ἐκεῖ μὲ τὴν ἀπόφασιν νὰ αὐτοκτονήσουν.

Ἀντιθέτως ἔχει παρατηρηθῆ ὅτι ὁ κόσμος καταλαμβάνεται πάντοτε ἀπὸ εὐθυμίαν ὅταν πηγαίνῃ εἰς κηδείας καὶ ἀκολουθῇ ἐκφορὰς συγγενῶν καὶ φίλων γελᾷ δὲ ἀκράτητα μὲ ὅλη τὴν καρδιά του, ὅταν βλέπῃ Ἑλληνικὰ δράματα καὶ σπαραξικάρδια ἔργα ἀπὸ σκηνῆς.

Συνεπῶς, ὁ αὐτοχειριασθεὶς ἐγνώριζε πολὺ καλὰ τί ἔκανε ὅταν ἐπῆγε νὰ διασκεδάσῃ προηγουμένως εἰς τὸ οἰνομαγειρεῖον τῆς συνοικίας του. Ἐὰν ἤθελε νὰ μείνῃ εἰς τὴν ζωήν, δὲν εἶχε παρὰ νὰ ἀκολουθήσῃ τὰς πρώτας κηδείας ἀπὸ τὴν συνοικίαν του καὶ νὰ πάῃ στὸ σπίτι τοῦ τεθνεῶτος νὰ πιῇ καφεδάκι.

Αὐτοὶ εἶνε οἱ δύο δρόμοι, [illegible] βουλόμενος ὡς ἐκλέγῃ.

ΛΑΥΡΑΣ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ Ι. Τζόρα
ΗΜΕΡΟΜ. 16-8-55
ΑΡΙΘ. 39045

ὁ κόσμος σὲ 7 ἡμέρες

Ἐξωφρενικὰ γενέθλια

Ὑπάρχουν ἄνθρωποι ποὺ γιορτάζουν πολὺ περίεργα τὰ γενέθλιά τους.

Κάποιος Τζὰκ Μπενσὸν ἀπὸ τὴ Βοστώνη, ἐπειδὴ εἶχε γεννηθῆ μέσα σ' ἕνα... μόνιππο ἁμάξι τὴν ὥρα ποὺ ἡ μητέρα του μετεφέρετο στὸ μαιευτήριο, ὅταν μεγάλωσε τὴν ἡμέρα τῶν γενεθλίων του ἔπαιρνε τρεῖς φίλους του καὶ ἐγύριζε ὅλη τὴν ἡμέρα μὲ ἁμάξι σὲ ὅλη τὴν πόλι τύφλα στὸ μεθύσι.

Ὁ διάσημος Ἄγγλος διηγηματογράφος Σουΐφτ τὴν ἡμέρα τῶν γενεθλίων του... πενθοῦσε. Κλειδωνόταν στὸ δωμάτιό του καὶ ὅλη τὴν ἡμέρα αὐτὴ διάβαζε τὸ τρίτο κεφάλαιο τῆς προσευχῆς τοῦ Ἰὼβ ἀπὸ τὴν Παλαιὰ Διαθήκη, ποὺ περιεῖχε τὶς προφητικὲς κατάρες τὴν ἡμέρα τῶν γενεθλίων του καὶ ἐκδηλώνει τὴν ἐπιθυμία νὰ πεθάνῃ.

Μιὰ κοσμικὴ συγκέντρωσις μὲ καλεσμένους... γάτες λάμβανε χώραν κάθε χρόνο στὰ γενέθλια μιᾶς ἐκκεντρικῆς γεροντοκόρης ποὺ κατοικοῦσε στὸ δυτικὸ προάστειο τοῦ Λονδίνου.

Σὲ μιὰ κομητεία τῆς Οὐαλλίας ζῆ ἕνας γέρος τζέντλεμαν ὁ ὁποῖος γιορτάζει τὰ γενέθλιά του κάθε 4 χρόνια καὶ μέσα σὲ μιά... βάρκα. Ἡ αἰτία ὀφείλεται στὸ ὅτι ὁ ἑορτάζων γεννήθηκε τὴν 29 Φεβρουαρίου — ἡμερομηνία ποὺ ὑπάρχει μόνον στὰ δίσεκτα χρόνια — μέσα σ' ἕνα πλοῖο.

Παράξενες καρδιές

Μιὰ περίεργη δίκη ἐξεδικάσθη τὸν περασμένο μῆνα ἀπὸ τοὺς πολιτικοὺς δικαστὰς τῆς Βιέννης. Κάποιος, ὀνομαζόμενος Σίγκμουν Λουανστάϊν ζητοῦσε ἀποζημίωσι ἀπὸ μιὰ σιδηροδρομικὴ ἑταιρία, γιατί, ὅπως ὑπεστήριζε, ἦταν τὸ πρωτοφανὲς θῦμα μιᾶς συγκρούσεως. Ὁ καταπληκτικὸς αὐτὸς ἄνθρωπος ἔλεγε ὅτι ἐξ αἰτίας τοῦ κλονισμοῦ ποὺ ἔνοιωσε ἀπὸ τὴν σύγκρουσι, ἡ καρδιά του εἶχε φύγει ἀπὸ τὴν κανονική της θέσι. Πράγματι, οἱ γιατροὶ διεπίστωσαν ὅτι ἡ καρδιὰ τοῦ Λουανστάϊν, ποὺ ἦταν τρεῖς φορὲς μικρότερη ἀπὸ κάθε ἄλλη καρδιά, χτυποῦσε ἀκριβῶς στὴ σπλῆνα! Ἐδήλωσαν ὅμως ὑπευθύνως στὸ δικαστήριο ὅτι ἡ πτῶσις τῆς καρδιᾶς του δὲν τοῦ προκαλοῦσε καμμιὰ ἀνωμαλία στὸν ὀργανισμὸ καὶ μποροῦσε νὰ ζήσῃ.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ αὐτῇ σᾶς ἀναφέρουμε καὶ δυὸ ἄλλες περιπτώσεις ἀνθρώπων μὲ παράξενη καρδιά. Ὁ ἕνας εἶνε ὁ Ἐντουαρτ Λιοῦτον — ὁ πιὸ... μεγαλόκαρδος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου. Ἡ καρδιά του εἶνε τρεῖς φορὲς μεγαλύτερη ἀπὸ κάθε κανονικὴ καρδιά. Ἡ διάμετρος τῆς διαστολῆς φθάνει τοὺς δύο πόντους. Κτυπᾶ δυνατὰ καὶ ἀκούγεται ἀπὸ ἐνάμισυ μέτρο μακρυά! Ὁ ἄλλος εἶνε ὁ Ρῶσσος Μιλκόφσκυ, τοῦ ὁποίου τὰ χτυποκάρδια συνοδεύονται ἀπὸ ἕνα κράξιμο ποὺ συνήθως μετατρέπεται σὲ μιὰ μουσικὴ νότα.

Μαλὶ ἀπὸ ὄστρακα

Οἱ κτηνοτρόφοι, καὶ γενικὰ οἱ ἔμποροι τοῦ μαλλιοῦ, ἔχουν πολλοὺς ἀντιπάλους σήμερα μεταξὺ τῶν ὁποίων συμπεριλαμβάνεται τὸ γάλα καὶ ἡ πίνα (τὸ γνωστὸ ὄστρακο).

Γιὰ τὸ γάλα ἔχει γραφῆ καὶ ἄλλοτε ὅτι μπορεῖ νὰ παράγῃ μαλλί.

Τώρα παρουσιάζεται καὶ ἡ θαλασσία πίννα. Ἀπ' τὸ ταπεινὸ αὐτὸ ὄστρακο οἱ Ἰταλοὶ ἐπιστήμονες κλώθουν ἕνα συνθετικὸ μαλλί, ποὺ στὴν ποιότητα καὶ τὸ χρῶμα εἶνε ἴδιο μὲ τὸ μαλλὶ ποὺ ὑφαίνεται ἀπὸ τὴν καζεΐνη ποὺ εἶνε ἡ βάσις τῆς φυτικῆς μετάξης.

Ἡ ἀνακάλυψις αὐτὴ δὲν εἶνε νέα. Ἕνας ἀρχαῖος πάπυρος περιγράφει τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο οἱ Ρωμαῖοι τὴν ἐποχὴ τοῦ Καίσαρος ντυνόντουσαν μὲ κάτι μεταξωτὰ φορέματα, ποὺ ὑφαίνονται ἀπὸ τὶς ἶνες τοῦ ὀστράκου τῆς πίννας.

Τὰ ὄστρακα αὐτὰ ποὺ προμηθεύουν τὸ πρωτότυπο μαλλὶ ὀνομάζονται «πίννα νομπίλιτις».

Διαρκεῖς λυγμοί

Ἕνα κορίτσι ποὺ κατοικεῖ στὴ Σαντράλια τῆς Πολιτείας τοῦ Μισσουρί, εἶνε τὸ θῦμα τῆς πιὸ διαρκοῦς προσβολῆς λυγμῶν ποὺ παρατηρήθηκε ποτέ. Ὡς τώρα κλαίει λυγμικὰ ἐπὶ τρία χρόνια καὶ ἡ κατάστασίς της συνεχῶς ἐπιδεινώνεται. Ὄχι λιγώτερο ἀξιοπερίεργο εἶνε τὸ γεγονὸς ὅτι ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποὺ προσεβλήθη ἀπὸ τὴν πρωτοφανῆ αὐτὴ πάθησι ἔχει λάβει διὰ μέσου τοῦ ταχυδρομείου περισσότερα ἀπὸ 4.000 εἴδη φαρμάκων.

Τὸ ἄτυχο κορίτσι εἶνε ἡ κόρη τοῦ Πέτερ Μοράλ, ἀποίκου τῆς Σαντράλιας. Πρὶν τέσσερα χρόνια περίπου μιὰ ἀπὸ τὶς δυὸ ἀδελφές της, εἶχε καταληφθῆ ξαφνικὰ ἀπὸ ὑψηλὸ πυρετὸ καὶ στὸ τέλος πέθανε. Λίγες βδομάδες ὅμως πρὶν πεθάνῃ εἶχε προσβληθῆ καὶ κείνη ἀπὸ μιὰ ἰσχυρὴ προσβολὴ λυγμῶν. Ἡ ἡρωΐς τῆς παρούσης στήλης βρισκόταν πάντα κοντά της καὶ τὴν περιποιόταν. Ἔτσι τὴν ἑπομένη ἡμέρα τοῦ θανάτου της προσεβλήθη κι' αὐτὴ ἀπὸ σφοδροὺς λυγμούς. Στὴν ἀρχὴ δὲν ἀνησύχησε κανείς, ἀργότερα ὅμως οἱ γονεῖς της ἄρχισαν νὰ τρομάζουν. Ἐκλήθη ἕνας γιατρὸς ὁ ὁποῖος συνέστησε τὸ ἕνα κατόπιν τοῦ ἄλλου ἕνα σωρὸ φάρμακα χωρὶς τὸ ἐλάχιστο ἀποτέλεσμα. Οἱ λυγμοὶ ἐξακολουθοῦσαν ἀμείωτοι καὶ ἡ κοπέλλα ἄρχισε νὰ χάνῃ τὶς αἰσθήσεις της. Ἔχασε τὸ χρῶμα τοῦ προσώπου της, ἄρχισε ν' ἀδυνατίζῃ ὥσπου ἔπεσε στὸ κρεββάτι.

Ἡ γυναῖκα αὐτὴ ἐξακολουθεῖ ἀκόμα νὰ κλαίῃ...

Ἀθληταὶ ἀνάπηροι

Ὑπάρχουν πολλοὶ ἀνάπηροι ἀθληταὶ οἱ ὁποῖοι μάλιστα κερδίζουν στὰ διάφορα σπὸρ ποὺ ἐπιδίδονται : Ὁ Γκλὲν Κούνιγκαμ ἐπὶ παραδείγματι, ὁ κάτοχος τοῦ παγκοσμίου ρεκὸρ στὴ διαδρομὴ τοῦ ἑνὸς μιλλίου ἦταν... κουτσός! Ὁ Πέτερ Χούνερδ —ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ ζαρωμένο πόδι— ἦταν ὁ καλύτερος παίκτης τοῦ «ράγκμπυ». Ὁ Ἄντυ Οὐΐλσον ποὺ εἶνε τὸ καλύτερο σέντερ-φὸρ τῆς ποδοσφαιρικῆς ὁμάδος Τιέλση στὴν Ἀγγλία δὲν ἔχει χέρια. Ὁ Χάρρυ Τζέηκιγκς ποὺ ἦταν πρωταθλητὴς τοῦ μπὸξ τὴν περασμένη δεκαετία εἶχε τὸ ἀριστερὸ πόδι σπασμένο. Καταπληκτικὸ ἦταν τὸ παιγνίδι τοῦ ποδοσφαιριστοῦ Λοῦπε, ποὺ δὲν εἶχε χέρια. Ἕνας ἄλλος ποδοσφαιριστής, ὁ Ἰσπανὸς Ἀαράτε ἔπαιζε ποδόσφαιρο μ' ἕνα ξύλινο πόδι! Καὶ κάποτε ποὺ πῆγε νὰ κλωτσήσῃ τὴ μπάλλα τὸ πόδι του... πέταξε, πρὸς μεγίστην κατάπληξιν καὶ τρόμον τῶν ἀντιπάλων του. Ὁ Τζίμμυ — ὁ μέγας κολυμβητὴς χωρὶς πόδια— κατέχει τὸ ρεκὸρ ἀντοχῆς καὶ παραμονῆς μέσα στὸ νερό. Ὁ ἀκροβάτης Ἔκ, ὁ ὁποῖος ἦταν κι' αὐτὸς χωρὶς πόδια, περπάταγε, ἔτρεχε καὶ χόρευε... στὰ δάχτυλα τῶν χεριῶν του. Ὁ Ἀμερικανὸς δρομεὺς Κάνιγκαμ ὀφείλει τὰ διάφορα ρεκόρ του στὴν ἀναπηρία τῶν ποδιῶν του! Τὸ δεξὶ πόδι αὐτοῦ τοῦ ἀθλητοῦ δὲν ἔχει δάκτυλα. Καὶ τὸ πέλμα τοῦ ἀριστεροῦ του ποδιοῦ εἶνε καμμένο. Ἐπίσης τὰ πόδια του εἶνε δυσανάλογα: τὸ ἕνα εἶνε κοντὸ καὶ τὸ ἄλλο μακρύ.

Περίεργα δυστυχήματα

Ὁ κ. Ἔντουαρντ Κόβεντο, ἐπὶ τεσσαρακονταετίαν ὑπάλληλος ἀσφαλιστικῶν ἑταιριῶν, ἐξέδωσε τελευταίως ἕνα πολὺ ἐνδιαφέρον βιβλίο στὸ ὁποῖο ἀφηγεῖται διάφορα περίεργο δυστυχήματα ποὺ συνέβησαν κατὰ καιροὺς σὲ πελάτας του. Δύο ἀπὸ τὶς χαρακτηριστικώτερες περιπτώσεις εἶνε οἱ ἑξῆς:

Ἕνας ἐμπορευόμενος σ' ἕνα προάστειο τοῦ Λονδίνου εἶχε ἀσφαλιστῆ σὲ μιὰ ἀσφαλιστικὴ ἑταιρία ζωῆς, κι' ὅταν τὴν ὥρα τοῦ προγεύματος διάβαζε τὸ ἀσφαλιστικὸ συμβόλαιο ποὺ τοῦ εἶχε στείλει ἡ Ἑταιρία, βρῆκε κάτι ἀστεῖο στὸ περιεχόμενό του ποὺ τὸν ἔκαμε νὰ ξεσπάσῃ σὲ νευρικὰ κι' ἀσυνείδητα γέλια. Ἡ προσβολὴ τῶν γέλιων ἦταν τόσο βίαια καὶ διαρκής, ὥστε ἔσπασαν οἱ ἀρτηρίες του καὶ πέθανε σὲ μιὰ ὥρα. Τὸ ἀποτέλεσμα φυσικὰ ἦταν νὰ στοιχίσῃ ἡ χιουμοριστικὴ αὐτὴ παράγραφος τοῦ ἀσφαλιστικοῦ συμβολαίου στὴν ἑταιρία 500 λίρες!

Μία ἄλλη ἀπαίτησις ἀσφαλείας βασίστηκε τὸ ἑξῆς καταπληκτικὸ περιστατικό. Ὁ ἀσφαλισμένος εἶχε ἀνεβῆ στὴν ταράτσα ἑνὸς ὄμνιμπους (Καρναβάλου) ποὺ κατὰ τὴ διαδρομή του διάβαινε κάτω ἀπὸ μία χαμηλὴ γέφυρα. Ἀπὸ φόβο λοιπὸν μήπως τὸ καπέλλο του ἔρθῃ σ' ἐπαφὴ μὲ τὴ γέφυρα, ὁ ἐπιβάτης ἔχωσε τὸ καπέλλο βαθειὰ μέσ' στὸ κεφάλι μὲ τὸ καταπληκτικὸ ἀποτέλεσμα νὰ προσεξενήσῃ κάταγμα στὸ κρανίο του καὶ νὰ ἐπέλθῃ ὁ θάνατός του! Κατὰ τὴν νεκροψία ἀνεκαλύφθη ὅτι τὸ κρανίο τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ ἦταν τόσο λεπτὸ ὥστε ἡ παραμικρὴ πίεσις νὰ τὸ σπάσῃ. Μολαταῦτα εἶχε ζήσει... μ' αὐτὸ τὸ κεφάλι ἐπὶ πενῆντα δύο χρόνια!

Παραγωγὴ αἵματος

Οἱ Ἀμερικανοὶ ἐπιστήμονες ἀνακοινοῦν:

Σ' ἕνα μικροβιολογικὸ ἐργαστήριο τῆς Ντακότας κατωρθώθη ἡ παραγωγή... αἵματος! Τὸ αἷμα αὐτὸ προέρχεται ἀπὸ τοὺς χυμοὺς ἑνὸς φυτοῦ, τοῦ ὁποίου ἡ ὀνομασία κρατεῖται μυστική. Τὸ μόνο γνωστὸν εἶνε ὅτι τὸ φυτὸ αὐτὸ ἀφθονεῖ στὰ τροπικὰ μέρη, κι' ἰδίως στὶς ὄχθες τῶν ποταμῶν. Οἱ ἐφευρέται τοῦ φυτικοῦ αὐτοῦ αἵματος ἰσχυρίζονται ὅτι ὁ χυμὸς αὐτοῦ τοῦ φυτοῦ ἔχει τὴν ἀκριβῆ σύστασι τοῦ ἀνθρωπίνου αἵματος καὶ μπορεῖ νὰ χρησιμοποιηθῇ κάλλιστα σὲ περιπτώσεις μεταγγίσεων.

Ἦταν ὥς τώρα γνωστὸν ὅτι ἡ «Χλωροφίλη» —ἡ ἔγχρωμη, δηλαδή, οὐσία τῶν φυτῶν — ἔχει μιὰ μεγάλη ὁμοιότητα μὲ τὴν «αἱμογλομπίνη» τοῦ ἀνθρωπίνου αἵματος. Ὡστόσο δὲν ἐθεωρεῖτο ἐπαρκὴς γιὰ ν' ἀντικαταστήσῃ τὸ αἷμα μας σὲ καμμιὰ περίπτωσι. Ἄν, λοιπόν, ἡ ἀνακοινωθεῖσα αὐτὴ ἀνακάλυψις τῶν Ἀμερικανῶν μικροβιολόγων εἶνε πράγματι ἀληθὴς τότε τὰ ἐμπόδια καὶ οἱ κίνδυνοι τῶν μεταγγίσεων θὰ μετριασθοῦν καὶ ἡ σχετικὴ ἐργασία στὰ νοσοκομεῖα θὰ ἁπλοποιηθῇ.

Νόμιμος διγαμία

Στὴν Ἀμερικὴ ἡ γυναῖκα ἑνὸς ἀνθρώπου γιὰ τὸν ὁποῖον ἐκδίδεται μιὰ νόμιμος καταδικαστικὴ ἀπόφασις εἰς θάνατον, μπορεῖ νὰ παντρευτῇ ὅπως μιὰ χήρα, τῆς ὁποίας ἔχει πεθάνει ὁ ἄνδρας, ἀδιάφορο ἂν ἡ ἀπόφασις αὐτὴ δὲν ἐκτελεσθῇ καὶ τὴν ἡμέρα τοῦ δευτέρου γάμου της ὁ ἄνδρας της εἶνε ζωντανός. Μαζὶ μὲ τὰ πολιτικά του δικαιώματα ὁ καταδικαζόμενος εἰς θάνατον χάνει καὶ τὰ συζυγικά.

Ἡ γυναῖκα κάποιου Κλάϊντ Μοντγκόμερυ, ποὖχε καταδικασθῆ σὲ θάνατο ἀπὸ τὰ δικαστήρια τῆς Νοτίου Καρολίνας, παντρεύτηκε τὸν Χάρρυ Τζὸνς τὴν ὥρα ποὺ ὁ Μοντγκόμερυ περίμενε τὴν σειρά του γιὰ νὰ καθήσῃ στὴν ἠλεκτρικὴ καρέκλα.

Ὡστόσο τὴν τελευταία στιγμὴ τοῦ ἐδόθη χάρις καὶ μόλις ἔμαθε τοὺς γάμους τῆς γυναίκας του ἔγινε ἔξω φρενῶν. Προσέφυγε στὸ δικαστήριο γιὰ τὴν ἀκύρωσι τοῦ δευτέρου γάμου, ἀλλὰ ἡ αἴτησίς του ἀπερρίφθη.

Μωσαϊκὸ συγγενειῶν

Πρὸ 15 μηνῶν στὸ Μπλάκμπουρν τῆς Ἀγγλίας ἀπὸ μιὰ σύνθετη γαμήλιο τελετὴ ξεφύτρωνε ἕνα μωσαϊκὸ συγγενειῶν. Οἱ πρωταγωνιστοὶ τοῦ πρώτου ἦσαν οἱ δυὸ γυιοὶ ἑνὸς χήρου, οἱ ὁποῖοι παντρεύτηκαν τὶς δυὸ κόρες μιᾶς χήρας. Μετὰ τὴ διπλῆ αὐτὴ ενωσι οἱ δυὸ χῆροι-γονεῖς τῶν νεονύμφων ἐπεσφράγισαν τὴν τελετὴ καὶ μὲ τὸ δικό τους γάμο.

Τὸν περασμένο χρόνο ἐπίσης ἕνα ἄλλο οἰκογενειακὸ ἀνακάτωμα ἔγινε σ' ἕνα μικρὸ χωριὸ τῆς Σκωτίας, τὸ Τρέϋλ. Οἱ τέσσερις γυιοὶ τοῦ μίστερ Τζὼν Σόμερ παντρεύτηκαν τὴν ἴδια μέρα τὶς 4 κόρες τοῦ πλουσίου γαιοκτήμονος Χοτσέτλε. Τὰ τέσσερα ἀδέλφια μὲ τὶς γυναῖκες τους συγκατοίκησαν ἀποτελέσαντες μιὰ οἰκογένειακὴ κοινότητα.

Ἕνας παρόμοιος γάμος, ἀλλὰ σὲ μεγαλύτερη κλίμακα ἐτελέσθη τὸ 1937, ὅταν οἱ οἰκογένειες τῶν Μόριν καὶ Ροὺμ στὸ Κούεμπεκ τοῦ Καναδᾶ ἀπεφάσισαν ν' ἀλληλοπαντρευτοῦν. Οἱ κυρίες Μόριν καὶ Ροὺμ ἦσαν γειτόνισσες καὶ ἡ κάθε μιὰ εἶχε ἀπὸ 4 ἀγόρια καὶ 4 κορίτσια. Ἔτσι σὲ λίγες βδομάδες οἱ δεσποινίδες Ροὺμ συμμορφούμενες μὲ τὴν παροιμία ὅτι ἡ «ἀνταλλαγὴ δὲν εἶνε κλοπή», ἔγιναν κυρίες Μόριν.

Πρὸ τοῦ κινδύνου

Κατὰ τὴν διάρκεια μιᾶς τραγικῆς στιγμῆς μπορεῖ νὰ συμβῇ τὸ πιὸ... εὐχάριστον γεγονός.

Κατὰ τὸν ἰταλοαβησσυνιακὸ πόλεμο καὶ ὅταν οἱ βόμβες τῶν ἰταλικῶν ἀεροπλάνων ἔπεφταν βροχὴ στὴν Ἀδδὶς Ἀμπέμπα ἕνας Ἀμερικανὸς δημοσιογράφος παντρευόταν μιὰ συνάδελφό του. Μιὰ ἀπὸ τὶς βόμβες μάλιστα ἔπεσε στὴν ἐκκλησία κατὰ τὴν ὥρα τῆς τελετῆς τοῦ γάμου.

Τὸ 1851 ἡ Σεβαστούπολι ἐπολιορκεῖτο μὲ πεῖσμα ἀπὸ τὸν ἐχθρό. Ὡστόσο μέσα στὰ χαρακώματα καὶ κατὰ τὴν ὥρα τῆς μάχης ἔγινε ἕνας γάμος ὑπὸ τοὺς ἤχους τῶν κανονιοβολισμῶν ποὺ συνώδευαν τὸ γαμήλιο ἐμβατήριο. Μετὰ τὴν πτῶσι τῆς Σεβαστουπόλεως ἔγινε ἐπίσης ὁ γάμος ἑνὸς Ἄγγλου ἀξιωματικοῦ μὲ μιὰ Ρωσσίδα. Τὸ ἄσχημο ὅμως ἦταν ὅτι κατὰ τὴν διάρκεια τῆς τελετῆς τρεῖς ἀπὸ τοὺς καλεσμένους... σκοτώθηκαν ἀπὸ σφαίρα στοῦ ἐχθροῦ!

Κατὰ τὴν πολιορκία τοῦ Στρασβούργου ἀπὸ τοὺς Γερμανοὺς τὸ 1870 καὶ τὴν ὥρα ποὺ οἱ ὀβίδες τοῦ ἐχθροῦ σάρωναν ὅλους τοὺς δρόμους μέσα στὴν πολιορκημένη πόλι ἔγιναν 42 γάμοι, ποὺ ἐκτὸς ἀπὸ ἕναν, διεξήχθησαν χωρὶς κανένα ἀπρόοπτο.

Στὴν ἴδια πόλι μιὰ ἄλλη ὀβίδα ἔπεσε στὴν ἐκκλησία κατὰ τὴν ὥρα τῆς τελετῆς γκρεμίζοντας τὴ στέγη. Δυστυχῶς ὅμως δὲν ἐσημειώθησαν θύματα ἐκτὸς ἀπὸ μερικοὺς τραυματισμένους. Ὡστόσο ἡ τελετὴ συνεχίσθηκε πάνω στὰ ἐρείπια τῆς ἐκκλησίας!

Ὁ βράχος τοῦ Γιβραλτάρ, τὸ ἀπόρθητον ἀγγλικὸν φρούριον, κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν προσφάτων ἀντιαεροπορικῶν ἀσκήσεων.

ΘΡΥΛΟΣ ΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΓΙΒΡΑΛΤΑΡ:

ΤΟ ΚΛΕΙΔΙ ΤΗΣ ΜΕΣΟΓΕΙΟΥ

Τὸ ἀκρότατον αὐτὸ σημεῖον τῆς Εὐρώπης ὅπου εἶναι ἐγκατεστημένον τὸ ἰσχυρότερον φρούριον τῆς Ἀγγλικῆς Αὐτοκρατορίας καὶ ἴσως τοῦ κόσμου, ἔχει μακρὰν ἱστορίαν. Ὁ ἀπόκρημνος καὶ τραχὺς αὐτὸς βράχος ποὺ δεσπόζει τῆς εἰσόδου ἀπὸ τοῦ Ἀτλαντικοῦ εἰς τὴν Μεσόγειον δὲν ἦτο φυσικὰ δυνατὸν νὰ μείνῃ ἀπαρατήρητος ἀπὸ τοὺς Ἀρχαίους. Ἀποτελεῖ μίαν τῶν δύο στηλῶν τοῦ Ἡρακλέους — ἡ ἄλλη εἶναι ὁ βράχος τῆς Ἀβυλὰ ἐπὶ τῆς ἀπέναντι Ἀφρικανικῆς ἀκτῆς, πλησίον τῆς Θέουτας — καὶ ὁ ὁμώνυμος λιμήν, γνωστὸς εἰς τὴν ἀρχαιότητα ὡς Λιμὴν τῆς Κάλπης ἦτο ὁ σπουδαιότερος τῆς Ἰβηρικῆς χερσονήσου μέχρι τῆς στιγμῆς ποὺ τὰ Γάδειρα τοῦ ἀφήρεσαν τὰ πρωτεῖα. Εἰς τὸν λιμένα αὐτὸν ἐπεβιβάσθησαν διὰ τὴν Ἀφρικὴν οἱ Βάνδαλοι, οἱ πρῶτοι κατακτηταὶ τῆς Ρωμαϊκῆς Ἱσπανίας ὅταν νέα εἰσβολὴ βαρβάρων τοὺς ἐξεδίωξε ἀπὸ τὴν χώραν εἰς τὴν ὁποίαν εἶχαν ἐγκατασταθῆ καὶ ἡ ὁποία ὡς ἡ Ἀνδαλουσία (Βανδαλουσία) ὑπενθυμίζει καὶ σήμερα ἀκόμη τὸ πέρασμά τους.

Τὸ Γιβραλτάρ, μὲ τὴν ἔναντι Θέουταν ἦσαν τὸ ἀκρότατον σημεῖον τοῦ γνωστοῦ κόσμου τῶν Ἀρχαίων. Βραδύτερον οἱ Ρωμαῖοι ἵδρυσαν ἐκεῖ μίαν ἀποικίαν, τὴν Καλώνια Ἰούλια Κάλπε.

Τὸ 710 μπορεῖ να πῆ κανεὶς ὅτι ἀρχίζει ἡ νέα ἱστορία τοῦ Βράχου τοῦ Γιβραλτὰρ διὰ τῆς κατακτήσεως αὐτοῦ παρὰ τοῦ Ἄραβος στρατηγοῦ Ταρὶκ ἀπὸ τὸν ὁποῖον καὶ ἐπῆρε τὸ σημερινόν του ὄνομα. Πράγματι οἱ Ἄραβες τὸ ὠνόμασαν, ἀμέσως μετὰ τὴν κατάκτησιν Γκεμπὲλ - Ἂλ - Ταρὶκ (δηλαδὴ βράχον τοῦ Ταρίκ) καὶ ἡ σημερινή του ὀνομασία δὲν εἶναι ἄλλο παρὰ ἡ παραφθορὰ τοῦ Ἀραβικοῦ αὐτοῦ ὀνόματος.

Ἐπὶ τοῦ κατακτηθέντος βράχου οἱ Ἄραβες ἀνήγειραν ἰσχυρὸν φρούριον τὸ ὁποῖον ἔμεινεν εἰς τὴν κατοχὴν των μέχρι τοῦ χίλια τριακόσια δύο ὁπότε τὸ κατέλαβε ὁ Βασιλεὺς τῆς Ἱσπανίας Φερδινάνδος ὁ Β΄., ὁ ὁποῖος δὲν κατώρθωσε νὰ τὸ κρατήσῃ παρὰ ἕνα χρόνο ὑπὸ τὴν Ἱσπανικὴν κυριαρχίαν, διότι τὸ 1833 τὸ κατέκτησαν τὰ στρατεύματα τοῦ Ἀμποῦ Μελί, υἱοῦ τοῦ Αὐτοκράτορος τοῦ Μαρόκου, μετὰ ἑξάμηνον πολιορκίαν. Τὸ χίλια τετρακόσια δέκα τὸ Γιβραλτὰρ περιῆλθεν εἰς Γκουσοὺς τὸν Γ΄., Βασιλέα τῆς Γρενάδης καὶ μόλις τὸ χίλια τετρακόσια ἑξῆντα δύο ὁ Ἱσπανὸς στρατηγὸς Γκούζμαν, δοὺξ τῆς Μεντίνας τὸ ἐπανέφερεν ὑπὸ τὴν ἱσπανικὴν κυριαρχίαν ἐν ὀνόματι τοῦ Βασιλέως Ἐρρίκου τοῦ Δ΄. Τὸ Γιβραλτὰρ ἔμεινεν ἔκτοτε Ἱσπανικὸν ἐπὶ διακόσια πενῆντα ἔτη περίπου. Μόνον τὸ χίλια ἑξακόσια ἑπτὰ ὁ Ὀλλανδὸς ναύαρχος Ἰάκωβος Χέμσκερ κατώρθωσε νὰ παραβιάσῃ τὴν εἴσοδο τοῦ λιμένος καὶ νὰ καταστρέψῃ τὸν ἐν αὐτῇ εὑρισκόμενον Ἱσπανικὸν στόλον.

Κατὰ τὸν πόλεμον τῆς Ἱσπανικῆς διαδοχῆς, τὸ χίλια ἑπτακόσια τέσσαρα, ἔφθασεν εἰς τὰ ὕδατα τοῦ Γιβραλτὰρ ἕνας Ἀγγλικὸς στόλος ὑπὸ τὸν ναύαρχον Ρόκ. Εἰς τὰς τρεῖς Αὐγούστου ἕνα ἀποβατικὸν σῶμα χιλίων ὀκτακοσίων ἀνδρῶν ἐξεπόρθησε τὸ κακῶς ὑπὸ μικρᾶς φρουρᾶς ὑπερασπιζόμενον φρούριον καὶ ἔκτοτε τοῦτο ἔμεινεν ὑπὸ Ἀγγλικὴν κυριαρχίαν.

Ἐπανειλημμέναι ἀπόπειραι τῶν Ἱσπανῶν καὶ τῶν Γάλλων νὰ ἀποσπάσουν τὸ Γιβραλτὰρ ἀπὸ τὴν Ἀγγλίαν, τὸ χίλια ἑπτακόσια τέσσερα καὶ τὸ χίλια ἑπτακόσια πέντε, ἀπέτυχον. Ἡ συνθήκη εἰρήνης τῆς Οὐτρέχτης τέλος ἐπεκύρωσε τὴν Ἀγγλικὴν κατοχήν. Ἔκτοτε ἡ Ἀγγλία ἐδαπάνησε σαράντα χιλιάδες λίρες ἐτησίως διὰ τὴν ἀρτιωτέραν ὀχύρωσιν τοῦ βράχου, τὸ ὁποῖον καὶ κατέστησε πράγματι ἀπόρθητον.

Ἐν τούτοις οἱ Ἱσπανοί, ἐπωφελούμενοι διαφόρων περιπλοκῶν ποὺ εἶχε ἡ Ἀγγλία μὲ τὰς ἐν Ἀμερικῇ Ἀποικίας της καὶ μὲ τὴν Γαλλίαν — σύμμαχον τῶν Ἱσπανῶν — ἐπιτίθενται τὸ 1779 κατὰ τοῦ Γιβραλτὰρ χωρὶς ἀποτέλεσμα καὶ τὸ πολιορκοῦν, ἐν συνεχείᾳ, ἀπὸ ξηρᾶς καὶ θαλάσσης ἐπὶ τέσσερα ὁλόκληρα χρόνια. Ἂν καὶ οἱ Ἱσπανοὶ καὶ οἱ Γάλλοι κατέβαλον μεγίστην προσπάθειαν διὰ νὰ τὸ κατακτήσουν — ἀπὸ τοῦ Ἀπριλίου μέχρι τέλους Μαΐου τοῦ 1871 οἱ πολιορκηταὶ ἔρριξαν πενῆντα ἕξη χιλιάδες ἑπτακόσιες ἑξῆντα ὀβίδες καὶ εἴκοσι χιλιάδες ἑκατὸν τριάντα βόμβες καὶ καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς πολιορκείας ἐρρίφθησαν περὶ τὶς τριακόσιες χιλιάδες βόμβες — ἐν τούτοις ἡ ἡρωϊκὴ φρουρὰ ἀπὸ ἑπτὰ χιλιάδες ἄνδρας, οἱ ὁποῖοι ἐστεροῦντο τροφῶν, μέχρι τοῦ σημείου ὥστε ὁ στρατηγὸς Ἔλιοτ, ὁ διοικητὴς τοῦ φρουρίου νὰ μὴν ἔχῃ ἄλλην τροφὴν ἀπὸ τέσσερις οὐγγίες ρύζι τὴν ἡμέρα, ἀντέστη μέχρι τέλους καὶ ἔτσι τὸ φρούριον παρέμεινεν Ἀγγλικόν.

Μετὰ τὸ κλείσιμον τῆς εἰρήνης ἐν τούτοις ἐγένοντο διαπραγματεύσεις μεταξὺ Ἀγγλίας καὶ Ἱσπανίας διὰ τὴν κατοχὴν τοῦ Γιβραλτὰρ καὶ ἀφοῦ ἡ Ἱσπανία ἀπέκρουσε διάφορα ἀνταλλάγματα, στὸ τέλος ἐδέχθη νὰ τῆς ἀποδώσῃ ἡ Ἀγγλία τὰς Ἀποικίας της τῆς ἀνατολικῆς καὶ δυτικῆς Φλορίντας καὶ εἰς ἀντάλλαγμα παρεχώρησε τελειωτικῶς τὸ Γιβραλτὰρ εἰς τὴν Ἀγγλίαν.

Οὕτω ὁ θρυλικὸς Βράχος δὲν ἀνήκει εἰς τὴν Ἀγγλίαν μόνον λόγῳ στρατιωτικῆς κατακτήσεως, ἀλλὰ καὶ βάσει πραγματικῆς ἐξαγορᾶς.

Ὁ βράχος τοῦ Γιβραλτὰρ ἔχει μῆκος 4620 μέτρων καὶ πλάτος 1250, ἐμβαδὸν πέντε περίπου τετραγωνικῶν χιλιομέτρων καὶ ἀνώτατον ὕψος 469 μέτρων. Συνδέεται μὲ τὴν Ἱσπανίαν διὰ στενῆς ἀμμώδους λωρίδος μήκους δύο χιλιομέτρων ἡ ὁποία ἀποτελεῖ καὶ τὴν οὐδετέραν ζώνην μεταξὺ Γιβραλτὰρ καὶ Ἱσπανίας.

Ὁ πληθυσμὸς τῆς πόλεως τοῦ Γιβραλτάρ, κτισμένης εἰς τὴν δυτικὴν παραλίαν, κάτω τοῦ βράχου καὶ κατὰ μῆκος τοῦ λιμένος, ὑπερβαίνει σήμερον τὰς 22 χιλιάδας κατοίκων. Ὁ λιμὴν δύναται νὰ περιλάβῃ ὁλόκληρον τὸν Ἀγγλικὸν στόλον τῆς Μεσογείου ὑπὸ τὴν προστασίαν τῶν τεραστίων τοπομαχικῶν τοῦ φρουρίου, ἀλλὰ καὶ τῶν θαυμασίων πυροβολητῶν του, οἱ ὁποῖοι θρυλεῖται ὅτι εἶναι ἀπὸ τοὺς καλλιτέρους σκοπευτὰς τοῦ κόσμου.

Μετὰ τὸν παγκόσμιον πόλεμον καὶ ἀπὸ τὸ παρελθὸν ἔτος καὶ ἐντεῦθεν ἡ Ἀγγλία ἐτελειοποίησεν ἔτι μᾶλλον τὰ ἀμυντικὰ ἔργα τοῦ τρομεροῦ φρουρίου, οὕτως ὥστε νὰ δικαιολογῇ πλήρως τὴν φήμην τοῦ ὅτι εἶναι ἀπόρθητον. Ὅλα τὰ ἔργα αὐτά, πυροβολαρχίες, μεγάλα φρουριακὰ τοπομαχικά, ποὺ μποροῦν νὰ βομβαρδίσουν εὐκολώτατα τὴν ἀπέναντι Ἀφρικανικὴ ἀκτή, στρατῶνες, ἀποθῆκαι νεροῦ καὶ μηχανήματα ποὺ μετατρέπουν τὸ θαλάσσιο νερὸ εἰς πόσιμο, ἀποθῆκαι βενζίνης, τροφίμων, στρατῶνες γιὰ σαράντα χιλιάδες ἄνδρες, στρατηγικοὶ δρόμοι ποὺ ὁδηγοῦν ἀπὸ τὸ ἕνα ἄκρον στὸ ἄλλο τοῦ τεραστίου βραχώδους ὄγκου, τὰ πάντα εἶναι ὑπόγεια, εἰς βάθος 40 καὶ πλέον μέτρων καὶ ὡς ἐκ τούτου ἀπρόσβλητα καὶ ἀπὸ ἀέρος καὶ ἀπὸ θαλάσσης. Ἐπίθεσις ἀπὸ ξηρᾶς ἐξουδετεροῦται διὰ τῆς ἀνατινάξεως τῆς ἀμμώδους λωρίδος, ἡ ὁποία ἔχει τελείως ὑπονομευθῆ.

Οὕτω ἀποδεικνύεται ὅτι τὸ Γιβραλτὰρ εἶναι πράγματι ἀπόρθητον καί, λόγῳ τῆς μεγάλης του ἰσχύος, θὰ δυνηθῇ νὰ συμβάλῃ εἰς τὴν διατήρησιν τῆς εἰρήνης τοῦ κόσμου.

Κ.

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΦΙΛΟΜΑΘΗΣ

Εἶχα σταθμεύσει μὲ τ' αὐτοκίνητό μου, στὴν εἴσοδο τοῦ σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ, περιμένοντας κάποιον φίλο μου, ὅταν συνήντησα τὸν κ Κουέντ. Νὰ φαντασθῆτε ἕνα κοντουλὸ ἀνθρωπάκο, ἀκαθορίστου ἡλικίας, μὲ ἄφθονη γενειάδη, καὶ μὲ μικρὰ ματάκια, ποὺ πετοῦσαν φλόγες, ἐρευνῶντας διαρκῶς τριγύρω του.

Μὲ πλησίασε καὶ μὲ χαιρέτησε.

—Καλημέρα σας, μοῦ εἶπε. Ὀνομάζομαι Κουέντ, Ἐμμανουὴλ Κουέντ, καὶ θὰ ἐπιθυμοῦσα ἐξαιρετικὰ νὰ κουβεντιάσουμε λίγο

—Εὐχαρίστως, τοῦ ἀποκρίθηκα εὐγενικώτατα. Μόνον θὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ εἶστε λίγο σύντομος, γιατὶ περιμένω κάποιο φίλο μου, ποὺ ἔρχεται μὲ τὸ ἑπόμενο τραῖνο.

—Μὰ οὔτε συζήτησις, ἔκανε ἐκεῖνος χαμογελῶντας. Ἄλλωστε βιάζομαι κι' ἐγώ. Φεύγω μὲ τὸ τραῖνο τῶν δώδεκα παρὰ τέταρτο.

Κύτταξα τὸ ρολόϊ τοῦ σταθμοῦ. Εἴχαμε ἀκριβῶς ἐννηὰ λεπτὰ καιρό.

—Λοιπόν, τί θέλετε; ρώτησα.

Μὲ περιεργάστηκε μὲ ὕφος παράξενο.

—Εἶμαι φιλομαθής, μοῦ ἐδήλωσε. Ζητῶ παντοῦ καὶ πάντοτε νὰ αὐξήσω τὶς γνώσεις μου καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι κάτι ἔχω νὰ μάθω κι' ἀπὸ σᾶς.

—Σὰν τί;

—Ἂ ἐδῶ εἶναι τὸ πρόβλημα. Ὁλάκερη ζωὴ νὰ φάῃ κανεὶς μελετῶντας καὶ ἐρευνῶντας καὶ πάλι θὰ τοῦ μείνουν πολλὰ πράγματα ποὺ θὰ τὰ ἀγνοῇ τελείως. Θυμᾶμαι πάντα τὰ λόγια ποὺ μοῦ εἶπε ὁ πατέρας, ὅταν ἤμουν ἀκόμη μωρό, στὶς φασκιές.

—Νὰ τ' ἀκούσω κι' ἐγώ.

—Μοῦ εἶπε λοιπόν : «Παιδί μου, δὲν ὑπάρχει ἄνθρωπος σ' αὐτὸν τὸν κόσμο ποὺ νὰ ξέρῃ κάτι ποὺ νὰ μὴν τὸ ξέρω κι' ἐγώ». Τὸ ἔβαλα, λοιπόν, κι' ἐγὼ πεῖσμα. Κι' ἀπὸ τότε ζητῶ διαρκῶς νὰ μάθω. Πλησιάζω τὸν κάθε ἄγνωστό μου καὶ συζητῶ μαζί του, βέβαιος ὅτι κάτι θὰ κερδίσω ἀπὸ τὴν κουβέντα του.

Σταμάτησε, γιὰ λίγο, λὲς καὶ περίμενε νὰ τοῦ πῶ κι' ἐγὼ κάτι.

—Τί νὰ σᾶς πῶ, ψιθύρισα. Ἂν καταναλώσατε ὅλη σας τὴ ζωὴ συζητῶντας καὶ μαθαίνοντας, σὰν τί ἄραγε νὰ μπορῶ νὰ προσθέσω κι' ἐγὼ στὶς γνώσεις σας;

—Πιθανὸν νὰ γνωρίζετε πόσο στοίχιζε στὴν ἐποχὴ τοῦ Ἐρρίκου τοῦ 4ου τὸ παστὸ τὸ κρέας.

—Δυστυχῶς, τοῦ ἀπήντησα. Δὲν εἶμαι εἰδικὸς σ' αὐτὰ τὰ ζητήματα. Πάντως μπορῶ νὰ σᾶς πληροφορήσω ὅτι ὁ Μάρτιος εἶναι ὁ τρίτος μῆνας τοῦ ἔτους καὶ τὸ ὄνομά του τὸ ὀφείλει στὸν Θεὸ τοῦ πολέμου τῶν Ρωμαίων.

Τὶς γνώσεις μου αὐτὲς τὶς χρωστοῦσα στὸ ἀνηψάκι μου, ποὺ τὶς εἶχε μάθει προχτὲς στὸ σχολεῖο καὶ τὶς εἶχε πῆ καὶ σὲ μένα. Χάρηκα, μάλιστα, ποὺ κατώρθωσα καὶ τὶς θυμήθηκα.

—Αὐτὰ τὰ ξέρει ὅλος ὁ κόσμος, μοῦ ἀποκρίθηκε ὁ κ. Κουέντ. Μήπως ὅμως, θὰ μπορούσατε νὰ μοῦ ἐξηγήσετε ἐπιστημονικὰ γιατί οἱ «ζέμπρες» ἔχουν χαρακιὲς στὸ δέρμα τους;

—Δυστυχῶς, ὄχι.

—Κρῖμα. Αὐτὸ ὅμως μοῦ θυμίζει κάποιαν ἀπορία μου. Μήπως τυχὸν γνωρίζετε, ποιὸ ἔτος, καὶ ἂν εἶναι δυνατόν, καὶ ποιὰ μέρα, οἱ γυναῖκες πρωτοφόρεσαν πλεκτὲς μπλοῦζες;

Κούνησα ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι μου.

—Ἰδέα δὲν ἔχω, ἔκανα. Πάντως μπορῶ νὰ σᾶς πῶ ποιὸς σύλλογος πῆρε τὸ ποδοσφαιρικὸ πρωτάθλημα τῆς Ἀγγλίας στὰ 1920, γιατὶ ἤμουν κι' ἐγὼ θεατὴς τοῦ τελικοῦ ἀγῶνος. Κι' ἔπειτα, ἂν ἔχετε σκορπιοὺς καὶ φείδια στὸν κῆπο σας, καὶ θέλετε νὰ τὰ ἐξολοθρεύσετε, πάρτε δυὸ ὀκάδες πίτυρο κι' ἀνακατέψτε τες μέ...

Κούνησε νευριασμένα τὸ κεφάλι του ὁ κ. Κουέντ.

—Μὰ κι' ἡ γιαγιά μου τὰ ξέρει αὐτά. Ἐγὼ θέλω νὰ μάθω κάτι ποὺ δὲν τὸ ξέρω, ποὺ δὲν ἔχω ἰδέα πότε καὶ ποῦ καὶ πῶς συνέβη.

Ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὸ σταθμό, ἀκούστηκε τὸ σφύριγμα κάποιου τραίνου. Ἔρριξα μιὰ βιαστικὴ ματιὰ στὸ ρολόϊ καὶ μετά:

—Αὐτὸ εἶναι εὐκολώτατο, τοῦ εἶπα.

—Σοβαρὰ μιλᾶτε, ἔκανε μ' ἀγωνία. Πῆτε μου γρήγορα τί εἶναι αὐτὸ ποὺ δὲν τὸ ξέρω;

—Χάσατε τὸ τραῖνο σας, τοῦ ἀπήντησα.

Κι' ὁ κ. Κουέντ, Ἐμμανουὴλ Κουέντ, ἔμεινε μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα. Φυσικὰ ἐγὼ δὲν σκοτίστηκα καθόλου γι' αὐτὴ τὴν ἱστορία. Αὐτὸ δὰ θὰ ἔλειπε...

ΟΛΙΝ ΚΟΓΟΥΑΡΝΤ

ΜΙΑ ΤΕΤΡΑΠΕΡΑΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

ΕΝΙΚΗΣΕ ΤΟΝ ΖΑΧΑΡΩΦ!

Ὁ ἰσχυρότερος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου νικημένος ἀπὸ τὴν εὐτυχία

Ὁ ἀποθανὼν πολυεκατομμυριοῦχος Ζαχάρωφ, ὁ μυστηριώδης πανίσχυρος ἄνθρωπος τῆς Εὐρώπης, καὶ ἡ γυναῖκα ποὺ τὸν ἐνίκησε...

Εἶνε γνωστὴ ἡ περίπτωσις ἐκείνη τοῦ μυλωνᾶ, ὁ ὁποῖος ἐτόλμησε νὰ ἀρνηθῇ νὰ πωλήσῃ εἰς τὸν βασιλέα τῆς Πρωσσίας τὸν μῦλο του καὶ τὴν μικρὴ περιοχή του, ἐνῷ ὁ πανίσχυρος Φρειδερῖκος ὁ Μέγας ἤθελε νὰ τὸν ἀγοράσῃ γιὰ νὰ εὐθυγραμμίσῃ τὸ περίφημο πάρκο του τοῦ Σὰν Σουσύ.

Ὁ φτωχὸς μυλωνᾶς εἶχε κληρονομήσει τὸν μῦλο ἀπὸ τοὺς προγόνους του, εἶχε ζήσει εὐτυχισμένα τὴ ζωή του ἐκεῖ μέσα καὶ ἐκεῖ μέσα ἤθελε νὰ τὴν τελειώσῃ. Ἡ ἐπιθυμία του αὐτή, παρ' ὅλον ὅτι εἶχε ἀντιμέτωπον τὸν βασιλέα τῆς Πρωσσίας, ἐπραγματοποιήθη.

Ἡ εὐτυχία πράγματι δὲν εἶνε οὔτε τὰ πλούτη, οὔτε ἡ πολυτέλεια καὶ ὅποιος κατώρθωσε νὰ τὴν ἀποκτήσῃ, ἔστω καὶ στὸ πιὸ πτωχικὸ περιβάλλον, πρέπει νὰ ξέρῃ νὰ τὴν ὑπερασπίσῃ ἐναντίον οἱασδήποτε βίας καὶ οἱουδήποτε πειρασμοῦ, ποὺ εἶνε δυστυχῶς ὁ πλέον ἐπίμονος καὶ ὁ πλέον ἐπικίνδυνος. Μιὰ ἀληθινὴ ἱστορία ποὺ συνέβη τώρα τελευταίως ἀποδεικνύει πόσον ἀληθινὴ εἶνε ἡ σκέψις αὐτή, ὅπως ἐπίσης ὅτι ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου δὲν ἀλλάζει μαζὶ μὲ τὶς ἐποχὲς καὶ ὅτι ὁ ἄνθρωπος, ὅταν ξέρῃ νὰ εἶνε εὐτυχής, μπορεῖ νὰ εἶνε ὑπὸ οἱασδήποτε συνθῆκες καὶ εἰς ὁδοιαδήποτε κατάστασι καὶ ἂν εὑρίσκεται.

Λίγο ἀριστερὰ τοῦ χωριοῦ Μποσολέϋ, στὰ ὑψώματα πλησίον τοῦ Μόντε Κάρλο ὑπάρχει, μέσα σ' ἕνα μικρό, ἀλλὰ θαυμάσιο περιβόλι, ἕνα χαμηλό κόκκινο τετράγωνο σπίτι, ποὺ ἡ πρόσοψίς του εἶνε σκεπασμένη ἀπὸ μπουκαβίλιες. Γύρω του οἱ πολλὲς πλούσιες ἐπαύλεις ὑψώνουν τὴν πολυτέλειά τους μέσα σὲ μεγάα πάρκα καὶ σὲ ψηλὰ δένδρα. Αὐτὸ ἀκριβῶς δίνει περισσότερη ἀκόμη γοητεία στὸ μικρὸ ταπεινὸ σπιτάκι ποὺ φαίνεται φτιαγμένο ἐπίτηδες γιὰ νὰ στεγάσῃ τὴν εὐτυχία.

Ὁ διαβάτης δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ φαντασθῇ ὅτι δὲν πρόκειται μόνον περὶ φανταστικῆς ὑποθέσεως, ἀλλὰ περὶ πραγματικότητος. Ἰδοὺ ἡ ἀληθινὴ ἱστορία τῆς εὐτυχίας αὐτῆς καὶ τῆς μάχης ποὺ ἐδόθηκε γύρω της.

Στὰ τελευταῖα χρόνια ὁ Βασίλειος Ζαχάρωφ, ὁ μεγιστὰν αὐτὸς τοῦ πλούτου, ὁ ὁποῖος εἶχε τὰ πάντα εἰς τὴν διάθεσί του εἶχε σκεφθῆ νὰ ἀποκτήσῃ εἰς τὴν ὡραίαν αὐτὴ περιοχὴ τοῦ Μόντε Κάρλο, μίαν ἔπαυλι ἀνάλογη πρὸς τὰ ἑκατομμύριά του.

★

Ἡ σταδιοδρομία τοῦ μεγαλο-ἐπιχειρηματίου αὐτοῦ, ὁ ὁποῖος ἀπὸ μικρὸ, ἄπορο παιδάκι σὲ κάποιο λιμάνι τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ἐξελίχθη εἰς ἕνα τῶν ἰσχυροτέρων παραγόντων τοῦ πλούτου κατὰ τὴν τελευταίαν εἰκοσαετίαν εἶνε γνωστή. Ἔχουν γραφῆ πάμπολλα ἄρθρα καὶ βιβλία γιὰ τὸν Βασίλειο Ζαχάρωφ. Τὸ τελευταῖο αὐτὸ ἐπεισόδιο τῆς ζωῆς του ὅμως ἔχει παραμείνει στὴ σκιά.

Ὁ Κροῖσος αὐτὸς εἶχε ἀγοράσει πλεῖστες μετοχὲς τοῦ καζίνου τοῦ Μόντε Κάρλο καὶ ἐκεῖ ἔπαιζε μεγάλα ποσὰ, ἔχων ἐξασφαλίσει ἐν μέρει, κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, τὸ ἀζημίωτον.

Ἀκριβῶς ἐπειδὴ περνοῦσε ἐκεῖ πολλοὺς μῆνες τοῦ χρόνου, εἶχε σκεφθῆ ὅπως τόσοι ἄλλοι πλούσιοι ὅλων τῶν Ἐθνῶν, ν' ἀποκτήσῃ καὶ αὐτὸς εἰς τὴν θαυμασίαν αὐτὴν περιοχὴν τὸ ἐξοχικό του σπίτι. Οἱ πράκτορές του ἀνεκάλυψαν πίσω ἀπὸ τὸ μικρὸ κόκκινο σπίτι ἕναν θαυμάσιο ἐλαιῶνα, ὁ ὁποῖος ἐπωλεῖτο. Ὁ Ζαχάρωφ τὸν ἐπεσκέφθη καὶ ἔμεινε ἐνθουσιασμένος, μὲ μόνη τὴ διαφορὰ ὅτι ἀντελήφθη ἀμέσως πῶς τὸ κόκκινο μικρὸ σπίτι μὲ τὸν τοῖχο τοῦ κήπου του, τοῦ ἔκρυβε ὅλη τὴ θέα. Ἐζήτησε πληροφορίες καὶ ἔμαθε ὅτι ἡ ταπεινὴ ἔπαυλις ἦτο ἰδιοκτησία μιᾶς πρώην νοσοκόμου, ἡ ὁποία συνέχιζε δωρεὰν τὸ φιλάνθρωπον ἔργον της εἰς ὅλην τὴν γύρω περιοχήν.

Ἦτο παντρεμένη μὲ ἕνα συνταξιοῦχο μηχανικό, ὁ ὁποῖος, ὅπως καὶ αὐτή, ἀγαποῦσε τὰ βιβλία καὶ τὰ λουλούδια. Οἱ δύο αὐτοὶ ἄνθρωποι δὲν εἶχαν παιδιά, ἀλλὰ ἦσαν ἀπολύτως εὐτυχισμένοι καὶ δὲν ἐζητοῦσαν τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ ζήσουν ἥσυχοι εἰς τὸ θαυμάσιο πράγματι περιβάλλον εἰς τὸ ὁποῖον εἶχαν ἀποσυρθῆ ἀπὸ ἀρκετὰ ἤδη χρόνια.

Ἔστειλε ἕνα γραμματέα του μὲ τὴν ἐντολὴν νὰ ἀγοράσῃ πάσῃ θυσίᾳ τὸ σπιτάκι.

Οἱ ἰδιοκτῆται ὅμως ἠρνήθησαν.

Δεύτερος πράκτωρ τοῦ Ζαχάρωφ ἐδιπλασίασε τὴν πρώτη ποσφοορὰ τῶν πενῆντα χιλιάδων φράγκων εἰς ἑκατὸ χιλιάδες, χωρὶς ὅμως ἀποτέλεσμα καὶ πάλι. Ἡ προσφορὰ ηὐξήθη στὶς διακόσιες χιλιάδες, χωρὶς νὰ συγκινήσῃ τοὺς ἰδιοκτήτας.

Τότε ὁ παντοδύναμος Κροῖσος ἐπῆγε μόνος του στοὺς εὐτυχεῖς ἐκείνους ἀνθρώπους, βέβαιος ὅτι ἡ παρουσία του θὰ ὑπερνικοῦσε κάθε ἀντίρρησί τους.

— Θὰ ἤθελα αὐτὸ τὸ σπίτι, εἶπε μόλις μπῆκε στὸ σαλονάκι.

—Λυποῦμαι, ἀπήντησε ἡ ἰδιοκτήτρια, ἀλλὰ δὲν πρόκειται νὰ τὸ πουλήσουμε.

Ὁ Ζαχάρωφ δὲν ἦταν συνηθισμένος νὰ τοῦ προβάλουν ἀντίστασι.

—Σᾶς δίνω πεντακόσιες χιλιάδες.

—Δὲν εἶνε ζήτημα ποσοῦ, ἀπαντᾶ καὶ πάλι ἡ ἰδιοκτήτρια· Ἀγαποῦμε αὐτὸ τὸ σπίτι καὶ δὲν μποροῦμε νὰ φαντασθοῦμε τὴ ζωή μας εἰς ἄλλο περιβάλλον. Εἴμεθα εὐτυχεῖς ἐδῶ καὶ δὲν μποροῦμε νὰ χάσωμε τὴν εὐτυχία μας.

Ὁ Ζαχάρωφ αἰσθάνθηκε γιὰ πρώτη φορὰ ὅτι εἶχε μπροστά του κάποιον πλουσιώτερο ἀπ' αὐτόν. Ὁ πλοῦτος τῶν δύο ἐκείνων ἡσύχων ἀνθρώπων ποὺ ἐζοῦσαν μὲ τὴν ἀφοσίωσι καὶ τὴν ἀγάπη τους, μὲ τὴ χαρὰ τοῦ Θεοῦ, τὴν ποίησι τοῦ κόσμου καὶ τὴ σοφία τῶν βιβλίων δὲν ἦταν ἀπὸ κείνους ποὺ μετριοῦνται μὲ ἀριθμούς.

Ὁ Ζαχάρωφ ἀφοῦ κατέβαλε κάθε προσπάθεια καὶ ἐχρησιμοποίησε ὅλη του τὴ διπλωματία, ἐξέσπασε.

—Αὐτὸς εἶνε ἐκβιασμός, κυρία μου. Ἡ θέα ἀπὸ τὸ σπίτι σας εἶνε μοναδική, ἀλλὰ τὴν πληρώνω ὅσο θέλετε· Ἕνα ἑκατομμύριο σᾶς φθάνει;

—Νομίζω, κύριε, ἀπήντησε πάντοτε ἤρεμη ἡ πρώην νοσοκόμος — ὅτι σᾶς ἐξήγησα πῶς τὸ σπίτι αὐτὸ δὲν πωλεῖται.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἐμπῆκε χωρὶς κἂν νὰ κτυπήσῃ τὴν πόρτα ἕνας μικρός.

—Κυρία Μαρία, εἶπε. Ὁ γέρος Πατσίνι εἶνε πολὺ ἄρρωστος καὶ ὁ γιατρὸς εἶπε ὅτι ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ μερικὲς ἐνέσεις. Δὲν εἶνε κανεὶς κοντά του.

—Βλέπετε, κύριε, οἱ ἄνθρωποι γύρω μὲ χρειάζονται, εἶπε μὲ αὐστηρὸ τόνο πιὰ ἡ κυρία Μαρία, γιὰ νὰ δείξῃ ὅτι ἡ συνδιάλεξις εἶχε τελειώσει. Καὶ ὁ μεγιστὰν τοῦ πλούτου ἀναγκάσθηκε νὰ φύγῃ ἄπρακτος μὲ τὰ ἑκατομμύριά του, μπρὸς σὲ μιὰ ἁπλῆ γυναῖκα ἡ ὁποία εἶχε αἰσθανθῆ τὴν εὐτυχία της καὶ δὲν ἐννοοῦσε νὰ τὴν χάσῃ.

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

● Μιὰ περίεργη κάρτα... ●

ΤΟΥ ΝΤΑΒΙΝΤ ΜΠΑΡΜΠΕΡ

— Ποιανοῦ εἶν' αὐτὴ ἡ κάρτα; μὲ ρώτησε ἡ Ἔντιθ καθὼς παίρναμε τὸ πρωϊνό μας.

— Ὤ, τίποτε, ἀγάπη μου, τῆς ἀπήντησα γελῶντας ἀθῶα. Μιὰ κάρτα γιὰ τὴ γιορτή μου. Εἶνε τὸ πρῶτο ρόδο τῆς ἀνοίξεως, ὅπως λένε καὶ οἱ ποιηταί. Ὡς τὸ βράδυ, θὰ μοῦ ἔρθουν κι' ἄλλες ἀκόμα. Μὴν ἀνησυχῇς. Καὶ τώρα, ἐπίτρεψέ μου νὰ φύγω γιὰ τὸ γραφεῖο, γιατὶ βιάζομαι.

— Ποιανοῦ εἶν' αὐτὴ ἡ κάρτα; ἐπέμενεν ἡ Ἔντιθ.

Τὴν κύτταξα συγχισμένα.

— Ποιος σοῦ ἔστειλε αὐτὴ τὴν «κάρτα»; ἐννοεῖς ἐσύ, ἴσως, ἀγάπη μου, τῆς εἶπα. Ὅταν ρωτᾷς: «Ποιανοῦ εἶν' αὐτὴ ἡ κάρτα»; Τί θὲς νὰ σοῦ ἀπαντήσω; Δικιά μου, φυσικά. Ἀλλὰ αὐτὰ ἔχουν τὰ μοντέρνα σχολεῖα. Δὲν μαθαίνουν πιὰ στὸν κόσμο γράμματα καὶ δὲν ἀκοῦς παρὰ ἀσυνταξίες καὶ λάθη ποὺ σοῦ σηκώνεται ἡ τρίχα! Μὰ τί μ' ἐνδιαφέρουν ὅλα αὐτά, στὸ κάτω - κάτω. Ἄλλως τε βιάζομαι. Γειά ἀγάπη μου.

— Ποιὸς σοῦ ἔστειλε αὐτὴ τὴν κάρτα; μὲ ρώτησε γιὰ τρίτη φορὰ ἡ Ἔντιθ.

— Ποιὰ κάρτα;

— Αὐτὴν ποὺ τὴν χαρακτήρισες ὡς πρῶτο ρόδο τῆς ἀνοίξεως.

— Σοβαρά, ἔτσι τὴν εἶπα; Ἐγώ; Φυσικὰ θὰ ἐννοοῦσα ὅτι ἕνα χελιδόνι δὲν φέρνει τὴν ἄνοιξι. Ἂν καὶ ξέρῃς κατὰ βάθος ὅτι ὅλες οἱ παροιμίες εἶνε γελοῖες. Καὶ πάρε παράδειγμα αὐτὴν ποὺ ἀνέφερα. Ποιὸς βλάκας μπορεῖ νὰ πιστέψῃ ὅτι ἕνα χελιδόνι εἶνε ἱκανὸ νὰ φέρῃ τὴν ἄνοιξι; Ἐξ ἄλλου...

Δίχως πολλὲς κουβέντες, ἡ γυναῖκα μου ἅρπαξε τὴν κάρτα καὶ τὴν διάβασε.

«Τρελλὰ φιλάκια ἀπὸ τὴν Φλόου».

— Ποιὰ εἶναι αὐτὴ ἡ Φλόου; ξεφώνησε ἡ Ἔντιθ.

— Ποιὰ εἶναι ἡ Φλόου; Ποιὰ εἶναι ἡ Φλόου; ἔκανα τραγουδιστά. Ξέρεις, γυναικούλα μου, τί μοῦ θυμίζει αὐτό; Ἐκεῖνο τὸ τραγουδάκι ποὺ συνήθιζε νὰ λέῃ ὁ θεῖος μου ὁ Ἐμπενέζερ. «Ποῦ εἶναι τη, καὶ ποῦ εἶναι τη, ποῦ εἶναι τη ἡ ἀγάπη μου;» Καλὸς ἄνθρωπος ὁ θεῖος μου. Τί νὰ γίνεται ἄραγε; Καιρὸ ἔχουμε νὰ τὸν δοῦμε.

— Πολὺ λίγο μὲ ἐνδιαφέρει ὁ θεῖος σου ὁ Ἐμπενέζερ! φώναξε ἀγριεμένα ἡ Ἔντιθ. Καὶ ἐνδιαφέρομαι μόνον γιὰ τὴν Φλόου. Ποιὰ εἶναι αὐτὴ ἡ γυναῖκα;

— Κάποιο λάθος θἄγινε, τῆς ἀπήντησα. Ἤ, γιὰ στάσου. Νὰ δῇς ποὺ θὰ μοῦ σκάρωσαν ἀστεῖο οἱ φίλοι μου. Ξέροντας πόσο ζηλιάρα καὶ παράλογη εἶσαι θὰ θέλησαν...

Τὰ μάτια τῆς Ἔντιθ πετοῦσαν ἀστραπές.

— Δὲν εἶμαι ζηλιάρα, οὔτε παράλογη, ζεφώνισε. Κ' ἂν ἀγαπᾷς αὐτὴ τὴ Φλόου πιὸ πολὺ ἀπὸ μένα. ἐγὼ θὰ φύγω ἀπὸ τὴ μέση.Ζῆστε οἱ δυό σας εὐτυχισμένοι. Μόνον νὰ μὴν τὴν πετύχω πουθενὰ γιατὶ θὰ τῆς βγάλω τὰ μάτια τῆς ξελογιάστρας. Ναί, ἀγάπη μου, ἔχεις δίκαιο. Συμφωνῶ κι' ἐγὼ ὅτι ὁ Χίτλερ....

Φυσικὰ ἔμεινα μ' ἀνοικτὸ τὸ στόμα. Τί δουλειὰ εἶχε ὁ Χίτλερ μὲ τὴν Φλόου καὶ τὴν κάρτα της. Στράφηκα ὅμως κι' ἀντίκρυσα τὸν ἐφημέριό μας, ποὺ μόλις εἶχε μπῆ ἀπὸ τὴν ἄλλη πόρτα καὶ τότε μπῆκα στὸ νόημα.

— Καλημέρα σας, μᾶς χαιρέτησε. Μιὰ ὥρα χτυποῦσα στὴν πόρτα σας καὶ κανεὶς δὲν ἀπαντοῦσε. Γι' αὐτὸ μπῆκα μόνος μου. Σπουδαῖο ὅμως ἦταν αὐτὸ ποὺ ἔγινε. Γέλασα, ποὺ λέτε μὲ τὴν ψυχή μου.

Κάθησε σὲ μιὰ καρέκλα ξεκαρδισμένος στὰ γέλια. Ὥρα ποὺ τὴν διάλεξε ὁ εὐλογημένος Κι' ἔπειτα, τί νὰ σᾶς πῶ, γενικὰ συγχίζομαι ἐξαιρετικὰ μὲ τοὺς ἐφημέριους ποὺ συνηθίζουν νὰ ἐπισκέπτωνται τοὺς ἐνορίτας τους, εὐθὺς μετὰ τὸ πρόγευμα.

— Ποὺ λέτε, λοιπόν, συνέχισε ὁ παπᾶς μόλις συνῆλθε ἀπὸ τὰ γέλια, κάθησα χθὲς στὸ γραφεῖο μου νὰ γράψω κάρτες μὲ εὐχὲς στοὺς ἐνορίτας μου ποὺ γιορτάζουν σήμερα. Τὶς ἔβαλα μετὰ κατὰ μέρος καὶ ἑτοίμασα τοὺς φακέλλους. Ἔλα ὅμως, ποὺ δὲν φοροῦσα τὰ γυαλιά μου καὶ ἔτσι, ἀντὶ νὰ βάλω στοὺς φακέλλους τὶς κάρτες ποὺ εἶχα ἑτοιμάσει, ἔβαλα κάτι ἄλλες κάρτες ποὺ εἴχαμε λάβει γιὰ τὶς γιορτὲς τῶν Χριστουγέννων. Σύμπτωσις, βλέπετε, νὰ τὶς ἔχω κι' ἐκεῖνες ἐπάνω στὸ γραφεῖο μου.

Κατόπιν τῆς δηλώσεως αὐτῆς παρεξήγησις πιὰ δὲν χωροῦσε. Διερωτῶμαι ὅμως, μέχρι καὶ σήμερα ποιὰ νἆναι αὐτὴ ἡ Φλόου καὶ σὲ ποιὸν ἄραγε ἔστελνε τὰ τρελλὰ φιλάκια, στὸν ἐφημέριό μας ἢ μήπως στὴ γυναῖκα του; Μυστήριο...

ΝΤΑΒΙΝΤ ΜΠΑΡΜΠΕΡ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ:
Ἐτησία .... Λίρ. 1
Ἑξάμηνος .... » ½
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ
Ἐτησία .... Δρχ. 200
Ἑξάμηνος ...... » 100

ΤΟ ΕΡΓΟΝ

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ
Τραπεζῶν καὶ Κινηματογράφων κατὰ στίχον Δραχ. 15.
Ἐμπορικαὶ ἀγγελίαι Δρ.12.

ΤΟ ΣΥΜΦΩΝΟΝ ΑΓΓΛΙΑΣ ΚΑΙ ΡΩΣΣΙΑΣ

Αἱ διαπραγματεύσεις μὲ τὴν Ρωσσίαν, διὰ τὴν σύναψιν Ἀγγλογαλλορωσσικῆς συμμαχίας ἐπετέλεσαν τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα σημαντικὸν βῆμα προόδου, διὰ τῆς ὑποβολῆς εἰς τὴν Μόσχαν τοῦ πλήρους καὶ ὁριστικοῦ Ἀγγλογαλλικοῦ σχεδίου.

Αἱ τελευταῖαι πληροφορίαι ἀναφέρουν ὅτι ὁ ἐν Μόσχᾳ Ἄγγλος πρεσβευτὴς σὲρ Οὐΐλλιαμ Σήντς, εἶχεν ἀνακοινώσῃ ἤδη εἰς τὸν Ρῶσσον ὑφυπουργὸν κ. Ποτέμκιν, ὅτι ἡ ἀγγλικὴ κυβέρνησις ἀπεδέχθη κατ' ἀρχὰς τὴν ἀξιουμένην παρὰ τῆς Ρωσσίας ἀμοιβαιότητα τῶν ὑποχρεώσεων, ἐπέδωσε δὲ τὸ πλῆρες κείμενον, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἤδη ἐγκρίνει ἡ γαλλικὴ κυβέρνησις.

Αἱ Ἀγγλοσοβιετικαὶ διαπραγματεύσεις παρηκολουθήθησαν καὶ παρὰ τῶν λοιπῶν κυβερνήσεων, τῶν μετσχουσῶν εἰς τὸ ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τῆς Ἀγγλίας συγκροτηθὲν μέτωπον εἰρήνης, ἡ δὲ βρεττανικὴ κυβέρνησις ἐτήρησεν ἐνήμερον καὶ τὸν Πρόεδρον κ. Ροῦζβελτ, ὁ ὁποῖος φαίνεται ὅτι συμφωνεῖ ἀπολύτως μὲ τὴν ἀκολουθουμένην ὑπὸ τῶν δυτικῶν δυνάμεων πολιτικήν.

Θεωρεῖται βέβαιον, ὅτι ἡ ἀναμενομένη ἀπάντησις τῆς σοβιετικῆς κυβερνήσεως θὰ εἶναι εὐνοϊκή, ὥστε νὰ καταστῇ δυνατὴ ἡ ὑπογραφὴ τοῦ συμφώνου.

Ἡ τελικὴ καὶ πλήρης συμφωνία προεξοφλεῖται ἤδη, μετὰ τὴν σημερινὴν ἀναγγελίαν ὅτι τὰ φθινοπωρινὰ γυμνάσια τοῦ ἀγγλικοῦ στρατοῦ θὰ παρακολουθήσῃ ὁ Ρῶσσος ἐπίτροπος ἐπὶ τῆς ἐθνικῆς ἀμύνης στρατάρχης Βοροσίλωφ. Εἶχεν ἀνακοινωθῆ, πράγματι, ὅτι ξένοι ἀξιωματικοί, οἱ ὁποῖοι θὰ προσκληθοῦν ὅπως παρακολουθήσουν τὰ φθινοπωρινὰ γυμνάσια τοῦ ἀγγλικοῦ στρατοῦ, θὰ ἀνήκουν εἰς χώρας, μὲ τὰς ὁποίας ἡ Ἀγγλία συνῆψε σύμφωνα βοηθείας. Ταὐτοχρόνως ἡ ἐφημερὶς «Νέα Χρονικὰ» ἀναγράφει τὴν πληροφορίαν ὅτι παρὰ τὴν διάψευσιν, πιστεύεται ὅτι ὁ ὑπουργὸς κ. Χὸρ Μπελίσα πιθανῶς νὰ μεταβῇ εἰς Μόσχας ὅπως ἔλθῃ εἰς ἐπαφὴν μὲ τὸν στρατάρχην Βοροσίλωφ, ἐφ' ὅσον ὁ τελευταῖος μόλις τὸ φθινόπωρον θὰ ἔλθῃ εἰς Λονδῖνον καὶ ἐν τῷ μεταξὺ ἐπείγει ἡ ἔναρξις στρατιωτικῶν συνομιλιῶν μεταξὺ τῶν δύο χωρῶν. Ἡ Παρισινὴ ἐφημερὶς «Ἔργον» ἔχει τὴν πληροφορίαν ὅτι ἡ γαλλικὴ κυβέρνησις ἀπεφάσισε ν' ἀκολουθήσῃ τὸ παράδειγμα τῆς ἀγγλικῆς καὶ ν' ἀποστείλῃ στρατιωτικὴν ἀντιπροσωπείαν εἰς Μόσχαν πρὸς διεξαγωγὴν συνεννοήσεων ἐπὶ τῶν στρατιωτικῶν λεπτομερειῶν τῆς γαλλοαγγλορωσσικῆς συμφωνίας. Εἰς Παρισίους ἐπροξένησε καλὴν ἐντύπωσιν ἡ ἀναγγελία τῆς παρουσίας τοῦ στρατάρχου Βοροσίλωφ εἰς τὰ φθινοπωρινὰ γυμνάσια τοῦ ἀγγλικοῦ στρατοῦ. Κατὰ γαλλικὰς μάλιστα πληροφορας ἡ Μόσχα, ἀποδεχθεῖσα τὴν ἀγγλικὴν πρόσκλησιν πρὸς τὸν στρατάρχην Βοροσίλωφ, ἀπεφάσισε νὰ προσκαλέσῃ καὶ αὐτὴ ἀνωτάτους Ἄγγλους στρατιωτικοὺς εἰς τὰς προσεχεῖς ἀσκήσεις τοῦ σοβιετικοῦ στρατοῦ. Ἐν τῷ μεταξὺ ἀγγέλλεται ἐκ Μόσχας ὅτι ὁ ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν ἐπίτροπος κ. Μολότωφ δὲν θὰ προβῇ εἰς ἐπίσημον δήλωσιν ἐπὶ τῶν ἀγγλοσοβιετικῶν διαπραγματεύσεων πρὶν ἢ αὗται καταλήξουν εἰς τελικὴν συμφωνίαν.

Ἄλλαι πληροφορίαι βεβαιοῦν ὅτι ἡ Πολωνία καὶ ἡ Ρουμανία οὐδεμίαν πλέον ἀντίρρησιν προβάλλουν διὰ τὴν συμφωνίαν μὲ τὴν Ρωσσίαν. Ὁ ἐνταῦθα πρεσβευτὴς τῆς Πολωνίας κόμης Ρατσύνσκι, ὁ ὁποῖος εἶχε μεταβῆ εἰς Βαρσοβίαν διὰ νὰ γνωστοποιήσῃ εἰς τὴν πολωνικὴν κυβέρνησιν τὰς ἀγγλικὰς ἀπόψεις, ἐπανῆλθε σήμερον κομίζων τὴν πολωνικὴν ἀπάντησιν.

Σχετικῶς μὲ αὐτήν, ὁ ἐν Βαρσοβίᾳ ἀνταποκριτὴς τοῦ «Ναίηλυ Ἐξπρὲς» τηλεγραφεῖ ὅτι περιέχει τὴν συγκατάθεσιν τῆς Πολωνίας εἰς τὸ ἀγγλοσοβιετικὸν σύμφωνον, ὑπὸ τὸν ὅρον ὅτι εἰς περίπτωσιν πολέμου τὰ σοβιετικὰ στρατεύματα δὲν θὰ παραμείνουν ἐν Πολωνίᾳ περισσότερον τοῦ ἐπιβαλλομένου ἐκ τῶν στρατηγικῶν λόγων χρονικοῦ διαστήματος.

Οἱ ἀμερικανικοὶ πολιτικοὶ κύκλοι ὑπεδέχθησαν μὲ ζωηροτάτην ἱκανοποίησιν τὴν ἀναγγελίαν τῆς κατ' ἀρχὴν ἐπιτεύξεως συμφωνίας μεταξὺ τῶν δυτικῶν δυνάμεων καὶ τῆς Ρωσσίας, διότι φρονοῦν ὅτι μόνον οὕτω συμπληρώνεται τὸ ἔργον τῆς ὁμαδικῆς ἀσφαλείας. Οἱ ἴδιοι κύκλοι ἀποβλέπουν τώρα μετὰ μεγαλυτέρας αἰσιοδοξίας εἰς τὴν ἐξέλιξιν τῆς εὐρωπαϊκῆς καταστάσεως καὶ θεωροῦν ὅτι αἱ πιθανότητες ἐνδεχομένου πολέμου ἔχουν ὀλιγοστεύσει σημαντικῶς διότι ἡ συνεργασία τῆς Ρωσσίας μετὰ τῶν δυτικῶν δυνάμεων μειώνει εἰς τὸ ἐλάχιστον τὴν πιθανότητα νέων πραξικοπημάτων. Τονίζουν ἐπίσης ὅτι ἡ Ἰαπωνία πιθανώτατα θὰ διστάσῃ ἀκόμη περισσότερον νὰ προχωρήσῃ εἰς τὴν ἰταλογερμανικὴν συμμαχίαν, τώρα ὁπότε ἡ Μεγάλη Βρεττανία ἀπηλλάγη τῶν ἐν Εὐρώπῃ ἀπασχολώσεών της καὶ εἶνε ἐλευθέρα νὰ συντελέσῃ ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν εἰς τὴν ρύθμισιν τῶν προβλημάτων τῆς Ἄπω Ἀνατολῆς συνεργοῦσα μετὰ σταθεράτητος. Οἱ ἔγκυροι ἀμερικανικοὶ κύκλοι ἐδήλωσαν ἐν τέλει ὅτι τὰ μετριοπαθῆ ἰαπωνικὰ στοιχεῖα θὰ ἐνισχυθοῦν σημαντικῶς ἐκ τῶν προσφάτων γεγονότων τῆς Εὐρώπης καὶ θὰ ἐπιδιώξουν εἰλικρινῆ συνεννόησιν μετὰ τῆς Ἀγγλίας καὶ τῆς Γαλλίας διὰ τὴν ρύθμισιν τῶν ζητημάτων τῆς Ἄπω Ἀνατολῆς.

ΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ἀνηγγέλθησαν ἐπισήμως οἱ ἀρραβῶνες τῆς Α.Β.Υ. τῆς Πριγκηπίσσης Εἰρήνης τῆς Ἑλλάδος μετὰ τῆς Α.Β.Υ. τοῦ Δουκὸς τοῦ Σπολέτο.

Ἡ Α. Β. Υ. ἡ Πριγκήπισσα Εἰρήνη τεταρτότοκος θυγάτηρ τοῦ Βασιλέως Κωνσταντίνου καὶ τῆς Βασιλίσσης Σοφίας, ἐγεννήθη ἐν Ἀθήναις τὴν 31ην Ἰανουαρίου τοῦ ἔτους 1904. Ἡ Πριγκήπισσα διεδέχθη τὴν ἀείμνηστον μητέρα της Βασίλισσαν Σοφίαν εἰς τὰ ἔργα τῆς φιλανθρωπίας καὶ κοινωνικῆς προνοίας πρωτοστατοῦσα πάντοτε εἰς ὀργανώσεις ἀλτρουϊστικὰς καὶ θέτουσα τὴν προστασίαν της καὶ τοὺς κόπους της εἰς τὴν διάθεσιν κάθε πρωτοβουλίας καὶ δράσεως προωρισμένης νὰ εὐεργετήσῃ καὶ νὰ ἀνακουφίσῃ. Ἰδιαιτέρως ἡ Α. Β. Υ. δὲν ἔπαυσε νὰ ἐνδιαφέρεται διὰ τὰ νοσοκομεῖα ἐπισκεπτομένη αὐτὰ καὶ παραμυθοῦσα τοὺς νοσηλευομένους.

Ἡ Α. Β. Υ. ὁ Πρίγκηψ Αἵμων, Ροβέρτος, Μαργαρίτα, Μαρία, Ἰωσὴφ Τουρίνου τῆς Σαβοΐας Ἀόστης, δοὺξ τοῦ Σπολέτο, γεννηθεὶς ἐν Τουρίνῳ τῇ 9η Μαρτίου 1900. Γερουσιαστὴς τοῦ Βασιλείου, Ἀντιναύαρχος Ἱππότης τοῦ Ἀνωτάτου Τάγματος τῆς Ἁγίας Ἀνουντσιάτας, ἐπίτιμος ἱππότης τοῦ Ἀνωτάτου Τάγματος τῆς Μάλτας, δευτερότοκος υἱὸς τῆς Α. Β. Υ. τοῦ Πρίγκηπος Ἐμμανουὴλ Φιλιβέρτου τῆς Σαβοΐας Ἀόστης, Δουκὸς τῆς Ἀόστης καὶ τῆς Α. Β. Υ. τῆς Πριγκηπίσσης Ἑλένης τῆς Γαλλίας (τῶν Βουρβώνων τῆς Ὀρλεάνης Δουκίσσης Μητρὸς τῆς Ἀόστης). Ὁ δοὺξ εἶχε διέλθει πρὸ δεκαπενθημέρου ἐξ Ἀθηνῶν ἐπιστρέφων ἐκ Τεχεράνην ὅπου εἶχε μεταβῆ ὅπως ἀντιπροσωπεύσῃ τὸν Βασιλέα Βίκτωρα Ἐμμανουὴλ εἰς τοὺς γάμους τοῦ Διαδόχου τοῦ Ἰρὰν μετὰ τῆς Αἰγυπτίας πριγκηπίσσης ἀδελφῆς τοῦ Σουλτάνου Φαρούκ. Κατὰ τὴν ἐνταῦθα διέλευσίν του ὁ δοὺξ τῆς Σπολέτο ἐφιλοξενήθη εἰς τὰ ἀνάκτορα ὑπὸ τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως.

★

Αἱ γαλλικαὶ ἐφημερίδες παρέχουν τὴν πληροφορίαν ὅτι ἐπετεύχθη κατ' ἀρχὴν συμφωνία μεταξὺ τῆς γαλλικῆς καὶ τῆς τουρκικῆς κυβερνήσεως διὰ τὴν προσάρτησιν τοῦ σαντζακίου τῆς Ἀλεξανδρέττας εἰς τὴν Τουρκίαν. Διὰ τὸν καθορισμὸν τῶν λεπτομερειῶν τῆς μεταβιβάσεως τῆς περιφερείας ἥτις ἀνήκει σήμερον εἰς τὴν Συρίαν ἔφθασεν εἰς Ἄγκυραν ὁ Γάλλος ἀντιπρόσωπος συνταγματάρχης Κιλέτ, ὁ ὁποῖος συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ ἐκεῖ πρεσβευτοῦ κ. Μασιγὺ ἐπεσκέφθη τὸν ὑπουργὸν τῶν Ἐξωτερικῶν κ. Σαράτσογλου. Ἀνεκοινώθη τὸ ἑσπέρας ὅτι αἱ μετὰ τῆς Τουρκίας διαπραγματεύσεις ἔχουν προχωρήσει τόσον ὥστε ἡ συμφωνία θ' ἀνακοινωθῇ ἐπισήμως κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τῆς προσεχοῦς ἑβδομάδος, συγκεκριμένως δὲ τὴν Δευτέραν ἢ τὴν Τετάρτην. Ἡ μερὶς τῆς γαλλικῆς κοινῆς γνώμης, ἡ ὁποία ἀντετίθετο εἰς τὴν παραχώρησιν τοῦ σαντζακίου τῆς Ἀλεξανδρέττας εἰς τὴν Τουρκίαν, ἐμειώθη βαθμηδὸν καθόσον γίνεται ὁλονὲν περισσότερον ἀντιληπτὴ ἡ σπουδαιότης τῆς τουρκικῆς φιλίας καὶ ἡ δύναμις τῆς στρατηγικῆς της θέσεως.

Παραλλήλως ἀγγέλλεται ὅτι καὶ ἡ συμφωνία μεταξὺ Ἀγγλίας καὶ σοβιετικῆς Ρωσσίας θὰ εἶνε λίαν συντόμως γεγονὸς τετελεσμένον, παρὰ τὴν βραδεῖαν κίνησιν τῆς σοβιετικῆς διπλωματίας. Κατὰ τὸν «Ἀδιάλλακτον» εὐθὺς μετὰ τὴν σύναψιν τοῦ ἀγγλορωσσικοῦ ἡ Ἀγγλία θὰ ἀναλάβῃ πρωτοβουλίαν συγκλήσεως μεγάλης συνδιασκέψεως εἰς τὴν ὁποίαν θὰ προσκληθοῦν ἡ Γερμανία καὶ ἡ Ἰταλία. Οἱ ἁρμόδιοι κύκλοι οὐδὲν γνωρίζουν σχετικῶς.

Ὁ πρεσβευτὴς τῆς Ἀγγλίας ἐν Μόσχᾳ καὶ ὁ ἐπιτετραμμένος τῆς Γαλλίας μετέβησαν παρὰ τῷ κ. Μολότωφ καὶ μετέδωσαν ἐπισήμως πρὸς αὐτὸν τὰς γαλλοαγγλικὰς προτάσεις Αἱ διαπραγματεύσεις διὰ τὸν καθορισμὸν ὡρισμένων σημείων τῶν διαφόρων Συμφώνων ἐγγυήσεως ἐξελίσσονται ἐπίσης κατὰ τρόπον ἱκανοποιητικὸν καὶ οἱ αὐτοὶ οἱ διπλωματικοὶ κύκλοι τονίζουν ὅτι πάντα τὰ Σύμφωνα ταῦτα θὰ ἀποτελέσουν συντονισμένον σύνολον καθορίζον ταὐτοσήμους ὑποχρεώσεις καὶ δημιουργοῦν τοιουτοτρόπως ἐντὸς τοῦ πνεύματος τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν σύστημα ἀποτελεσματικῆς ἀντιστάσεως κατὰ πάσης ἐνδεχομένης ἐπιθέσεως.

★

Ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν κ. Χὰλλ ὑπέβαλε σήμερον τὴν ἔκθεσίν του πρὸς τὸ Κογκρέσσον ἐπὶ τῆς ἀναθεωρήσεως τοῦ νόμου περὶ οὐδετερότητος.

Δι' ἐπιστολῆς του πρὸς τοὺς προέδρους τῆς Γερουσίας καὶ τῆς Βουλῆς ὁ κ. Χὰλλ συνιστᾷ τὴν τροποποίησιν τοῦ νόμου περὶ οὐδετερότητος καὶ καθορίζει τὰ ἓξ σημεῖα ἐπὶ τῶν ὁποίων πρέπει νὰ ληφθοῦν νομοθετικὰ μέτρα διὰ νὰ ἀποφευχθῇ ἡ ἐμπλοκὴ τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν εἰς ἐνδεχόμενον πόλεμον. Τὰ προτεινόμενα μέτρα εἶνε τὰ ἑξῆς: α΄) νὰ ἀπαγορευθῇ εἰς ἀμερικανικὰ πλοῖα, ἀδιαφόρως τοῦ τί φορτίον φέρουν, νὰ εἰσέρχωνται εἰς ἐμπολέμους περιοχάς, β΄) νὰ περιορισθοῦν τὰ εἰς ἐμπολέμους περιοχὰς ταξίδια Ἀμερικανῶν πολιτῶν, γ΄) τῆς ἐξαγωγῆς ἀμερικανικῶν προϊόντων, προοριζομένων δι' ἐμπολέμους νὰ προηγῆται ἡ μεταφορὰ τίτλων τῶν ξένων ἀγοραστῶν, δ΄) νὰ τροποποιηθῇ ἡ ὑπάρχουσα νομοθεσία περὶ δανείων καὶ πιστώσεων εἰς ἐμπόλεμα Κράτη, ε΄) νὰ ἀπαγορευθῇ ἡ ἐντὸς τοῦ ἐδάφους τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν συλλογὴ κεφαλαίων δι' ἐμπολέμους καὶ στ΄) νὰ ἐπιβληθῇ ἔλεγχος καὶ νὰ καθιερωθοῦν ἄδειαι διὰ τὴν ἐξαγωγὴν πολεμεφοδίων.

ΑΙ ΠΡΟΣΤΡΙΒΑΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΠΩ ΑΝΑΤΟΛΗΝ

Τὰ τελευταῖα ἐπεισόδια, ποὺ ἔλαβον χώραν εἰς τὴν περιοχὴν τῆς νήσου Σοῦ Τούγκ, ἡ ὁποία θεωρεῖται διεθνὴς ζώνη, ἐδημιούργησαν εἰς τὴν Ἄπω Ἀνατολὴν ἔντασιν τῶν σχέσεων Ἰαπωνίας καὶ Ἀγγλίας. Ἡ ἰαπωνικὴ ἀπόβασις εἰς τὴν νῆσον, ἐγένετο ἀφορμὴ ἀμέσου ἐνεργείας τοῦ Ἀγγλικοῦ στόλου, μοῖρα τοῦ ὁποίου, συνοδευομένη ἀπὸ γαλλικὰς καὶ ἀμερικανικὰς μονάδας, ἐνήργησεν ἀπόβασιν. Ταὐτοχρόνως αἱ κυβερνήσεις τῶν τριῶν δυνάμεων ἠξίωσαν ὅπως ἡ Ἰαπωνία ἀποσύρει τὰς δυνάμεις της ἐκ τῆς διεθνοῦς ζώνης, εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἀποκατασταθῇ τὸ καθεστὼς τὸ ὁποῖον ἐθέσπισαν διεθνεῖς συμφωνίαι κυρωθεῖσαι καὶ ὑπ' αὐτῆς ταύτης τῆς Ἰαπωνίας.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ κρίσις εἰς τὴν Ἄπω Ἀνατολὴν ἐνετάθη συνεπείᾳ τῶν ἐνεργηθεισῶν ὑπὸ τῶν Ἰαπώνων νηοψιῶν εἰς γαλλικὰ καὶ ἀγγλικὰ σκάφη, πρᾶγμα ὅπερ ἤγαγε τὰς δυτικὰς δυνάμεις καθὼς καὶ τὴν ἀμερικανικὴν κυβέρνησιν νὰ δηλώσουν ὅτι θὰ λάβουν σύντονα μέτρα πρὸς προστασίαν τῆς ναυτιλίας των.

Χαρακτηριστικὴ εἶναι σχετικῶς ἡ δήλωσις τοῦ κοινοβουλευτικοῦ ὑφυπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Ἀγγλίας κ. Μπάτλερ εἰς τὴν ὁποίαν προέβη εἰς τὴν Βουλὴν τῶν Κοινοτήτων. Ὁ κ. Μπάτλερ ἐδήλωσεν ὅτι ἡ ἀγγλικὴ κυβέρνησις μελετᾷ περαιτέρω μέτρα διὰ τὴν προστασίαν τῆς βρεττανικῆς ναυτιλίας εἰς τὴν Ἄπω Ἀνατολὴν καὶ ὅτι λαμβάνει ὑπὸ σοβαρὰν ἔποψιν τὸ ἐπεισόδιον τοῦ ἀτμοπλοίου «Ραμπούρα». Σχετικῶς μὲ τὸ τελευταῖον ὁ ἐν Τόκιο Ἄγγλος πρεσβευτὴς σὲρ Ρόμπερτ Κραίηγκι προέβη σήμερον εἰς νέαν ἔντονον διαμαρτυρίαν πρὸς τὸ ἰαπωνικὸν ὑπουργεῖον τῶν Ἐξωτερικῶν. Ὁ ἐν Κίνᾳ Ἄγγλος πρεσβευτὴς κ. Κλὰρκ Κὰρρ ἔφθασε εἰς Ἀμόϋ, τὸν λιμένα ἔναντι τῆς νησῖδος Κουλαγκσοῦ, ὅπου καὶ συνηντήθη μὲ τὸν ναύαρχον Νόμπλ, ἀρχηγὸν τῶν ἀγγλικῶν ναυτικῶν δυνάμεων εἰς τὰ κινεζικὰ ὕδατα. Ἀμφότεροι ἀνεχώρησαν εἰς Σαγκάην, διὰ νὰ συναντηθοῦν μὲ τὸν Γάλλον ναύαρχον καὶ ν' ἀποφασίσουν περὶ τῆς στάσεώς των ἔναντι τῶν ἰαπωνικῶν ἐνεργειῶν εἰς τὸ Κουλαγκσοῦ ὅπου ἐξακολουθοῦν νὰ εὑρίσκωνται καὶ νὰ περιπολοῦν ἰαπωνικά, ἀγγλικά, γαλλικά, καὶ ἀμερικανικὰ ἀγήματα. Κατὰ τηλεγραφήματα ἐκ Τόκιο ἡ διαφορὰ διὰ τὸ Κουλαγκσοῦ πρόκειται νὰ διακανονισθῇ διὰ τῆς διπλωματικῆς ὁδοῦ. Ἡ διάσκεψις μεταξὺ τῶν ναυτικῶν ἀντιπροσώπων Ἀγγλίας, Ἀμερικῆς καὶ Ἰαπωνίας, θὰ εἶναι ἡ τελευταία. Ἐν πάσῃ περιπτώσει οἱ διοικηταὶ τῶν γαλλικῶν, ἀγγλικῶν καὶ ἀμερικανικῶν ναυτικῶν δυνάμεων εἰς τὴν Ἄπω Ἀνατολὴν ἀρνοῦνται νὰ ἀναγνωρίσουν τὸν ἀποκλεισμόν, τὸν ὁποῖον ἐκήρυξαν οἱ Ἰάπωνες ἐπὶ τῶν κινεζικῶν παραλίων. Κατὰ τηλεγραφήματα ἐν τούτοις ἐξ Οὐάσιγκτον ἡ ἀμερικανικὴ κυβέρνησις οὐδεμίαν ἔχει ἐπίσημον πληροφορίαν ὅτι ἡ Ἰαπωνία ἐκήρυξεν ἀποκλεισμὸν τῶν κινεζικῶν ἀκτῶν καὶ κατὰ συνέπειαν δὲν ἀντιμετωπίζει τὴν λῆψιν μέτρων.

Χαρακτηριστικὰ εἶναι ἐν προκειμένῳ τὰ σχόλια τοῦ γερμανικοῦ τύπου, ὁ ὁποῖος ὑποστηρίζει τὰς ἰαπωνικὰς ἀπόψεις καὶ τονίζει ὅτι αἱ διεκδικήσεις τῆς Ἰαπωνίας πρέπει νὰ ἱκανοποιηθοῦν. Τὸ ὄργανον τοῦ ἐθνικοσοσιαλιστικοῦ κόμματος, ὁ «Λαϊκὸς Παρατηρητὴς» ἐν κυρίῳ ἄρθρῳ τὸ ὁποῖον φέρει τὸν τίτλον: Ἡ κρίσις ἐν τῇ Ἄπω Ἀνατολῇ», ὑποστηρίζει τὰς ἰαπωνικὰς ἀξιώσεις περὶ ἐπεκτάσεως τῆς ἰαπωνικῆς κυριαρχίας εἰς τὰς ἐν Κίνᾳ διεθνεῖς ζώνας. Ἡ ἐφημερὶς ἀφοῦ ἀναφέρει τὰ μέτρα τὰ ὁποῖα ἔλαβον προσφάτως ἐναντίον τῆς Ἰαπωνίας ἡ Ἀγγλία, ἡ Γαλλία καὶ αἱ Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι καὶ ἅτινα ὁ ἀρθρογράφος θεωρεῖ ὡς ἄμεσον ἢ ἔμμεσον ἐνίσχυσιν τοῦ καθεστῶτος τοῦ Τσάγκ Κάϊ Σέκ, τονίζει τὸν τρόπον κατὰ τὸν ὁποῖον ἡ ἰαπωνικὴ κυβέρνησις ἐπέμεινεν ἐπὶ «τοῦ μόνου καὶ στοιχειώδους δικαιώματόςτης νὰ ἐγκαταστήσῃ νέαν τάξιν πραγμάτων εἰς τὴν Ἄπω Ἀνατολήν». Τοῦτο, λέγει ὁ ἀρθρογράφος, δὲν σημαίνει ἀποκλεισμὸν τῶν ξένων δυνάμεων ἐκ τῆς οἰκονομικῆς δράσεως ἐν τῇ Ἀνατολικῇ Ἀσίᾳ. Ἐν τέλει ἡ ἐφημερὶς λέγει ὅτι αἱ κυβερνήσεις Λονδίνου, Παρισίων καὶ Οὐάσιγκτον θὰ ἔπραττον καλῶς ἂν ἀπεδέχοντο τὴν ἰαπωνικὴν ἄποψιν ἀντὶ νὰ προσπαθοῦν νὰ παρεμβάλλουν ἐμπόδια εἰς τὰς προσπαθείας τῶν Ἰαπώνων, ὁσάκις εὑρίσκουν εὐκαιρίαν πρὸς τοῦτο.

Ὅσον ἀφορᾷ τὰς ἐπιχειρήσεις εἰς τὴν Κίναν, οἱ ἀνταποκριταὶ βεβαιοῦν τὰς κινεζικὰς πληροφορίας, καθ' ἃς αἱ ἰαπωνικαὶ δυνάμεις συμπτύσσονται πρὸς νότον, πρὸ τῆς ἰσχυρᾶς κινεζικῆς πιέσεως.

ΜΙΑ ΠΑΡΑΔΟΞΗ ΕΞΩΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΤΟ ΕΙΔΩΛΟ ΠΟΥ ΣΩΖΕΙ...

Ἕνα δραματικὸ διήγημα τοῦ Χὰνς Χούρντραχ

—Μὰ πές τε μου, Κλίφ, γιατὶ δὲν ἀποχωρίζεσθε ἀπ' αὐτὴν τὴν φοβερὴ μάσκα; Τὴν τπποθετήσατε ἐδῶ στὸ χώλ, σὰν νὰ ἐπρόκειτο νὰ τρομάζετε τοὺς ἐπισκέπτας. Σᾶς παρεκάλεσα ἤδη τόσες φορὲς νὰ τὸ πετάξετε αὐτὸ τὸ τρομερὸ ἀντικείμενο.

Ἡ Ἄρλετ Ντόνοβαν ἔκανε μιὰ χαριτωμένη κίνησι φόβου καὶ ἀπέφυγε νὰ ξανακυττάξῃ τὴν μάσκα.

Ὅσο συχνὰ καὶ ἂν ἐρχόμουνα σπίτι σας, φαντάζομαι ὅτι δὲν θὰ συνήθιζα ποτὲ στὴν παρουσία αὐτοῦ τοῦ συχαμεροῦ εἰδώλου, πάντα θὰ μοῦ προξενοῦσε φόβο.

Ὁ Κλίφορντ Βὰρντ γέλασε καὶ κύταξε μὲ τρυφερότηα τὴν νέα κοπέλλα καὶ τὶς εἶπε:

— Δοκιμᾶστε το συχνὰ καὶ θὰ δῆτε ὅτι θὰ συνηθίσετε.

— Ποτέ, ἀπήντησε ἡ νέα.

Πλησίασε ὡστόσο τὴν ξύλινη μάσκα ποὺ ἦταν ἀπαίσια ζωγραφισμένη μὲ κτυπητὰ χρώματα, κόκινο καὶ μπλέ, καὶ τὴν παρατηροῦσε.

— Ἔζησα κι' ἐγὼ μαζὶ μὲ τὸν πατέρα μου ἀρκετὰ χρόνια στὴν Ἀφρική, ἀλλὰ σὲ κανένα μουσεῖο δὲν πρόσεξα ἕνα τέτοιο ἀκαλαίσθητο πρᾶγμα.

Ὁ οἰκοδεσπότης βοήθησε τὴν νέα νὰ βγάλῃ τὸ παλτό της καὶ την παρεκάλεσα νὰ περάσῃ στὸ γραφεῖο του.

— Περᾶστε, μὶς Ἄρλετ. Ἐκεῖ μέσα κανένα εἴδωλο δὲν σᾶς τρομάζει· Ἔχετε δίκαιο, δὲν εἶνε ἀφρικανικὴ θεότης, ἀλλὰ ὁ «Θεὸς τῆς Κακιᾶς Ὥρας», ὅπως τὸν ὀνομάζουν οἱ κάτοικοι τῆς Βορείου Βόρνεο. Κάποιος ἐξάδελφός μου, μοῦ τὤστειλε, δὲν κρύβω τὴν ἀλήθεια ὅτι κι' ἐγὼ τρόμαξα. Ἀλλὰ σ' αὐτὴ τὴ ξύλινη θεότητα ὀφείλω κυριολεκτικῶς τὴν ζωή μου. Αὐτὴ καὶ ἡ μικρή μου μαϊμοῦ μοῦ ἔσωσαν τὴν ζωήν.

Μὲ μεγάλο ἐνδιαφέρον κύτταζε ἡ ἐπισκέπτρια τὸν Κλίφορντ καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ τῆς διηγηθῇ τὴν ἱστορία.

Κάθισε ἀναπαυτικὰ σὲ μιὰ πολυθρόνα καὶ πίνοντας τὸ τσάϊ τους, ἄρχισε ὁ νέος νὰ διηγῆται:

— Ἀφοῦ τὸ θέλετε, μὶς Ἄρλετ, θὰ σᾶς διηγηθῶ τὴν ἱστορία αὐτῆς τῆς μάσκας, ἡ ὁποία συνέβη πρὸ 10 ἐτῶν, καὶ ὅμως ὅταν τὴν σκέφτομαι ἔχω μπρός μου ζωντανὲς ὅλες τὶς λεπτομέρειες.

Ὅπως ἤδη ξεύρετε, ἔζησα ἀρκετὰ χρόνια στὴν Ἀνατολικὴ καὶ Δυτικὴ Ἀφρική, ἄλλως τε γνωριστήκαμε στὸ Γιοχάνενσμπουργκ. Μὴν φαντάζεσθε ὅτι ζοῦσα πάντα σὲ μοντέρνες πόλεις καὶ σὲ πολυτελῆ ξενοδοχεῖα. Ὡς μηχανικός, ἤμουνα ὑποχρεωμένος νὰ περνῶ τὸν περισσότερο καιρὸ στοὺς ἀφρικανικοὺς θάμνους καὶ πέρα στὸ πόρι, καὶ χρόνια ὁλόκληρα γύριζα στὶς κορυφὲς τοῦ Κίμπου ἕως τὸ Κιλιμαντζάρο ἔφτασα. Κουρασμένος καὶ ἄρρωστος ἀπὸ μαλάρια καὶ κίτρινο πυρετό, ἦρθα πάλι στὸ Ναϊράμπι γιὰ νὰ γιατρευτῶ, ὅταν ἔμαθα ὅτι κάποιος ἐξάδελφός μου ποὺ ἔμενε στὸ Βόρνεο πέθανε καὶ μὲ ἄφησε γενικὸ κληρονόμο του. Τὰ χρήματα θὰ μοῦ τὰ ἔστελναν ταχυδρομικῶς καθὼς καὶ ἕνα κιβώτιο μὲ τὰ σπουδαιότερα πράγματα ποὺ ὑπῆρχαν στὸ κτῆμα τοῦ ἐξαδέλφου μου.

Φυσικὰ τὸ ταχυδρομεῖο ἀργεῖ τόσο σ' αὐτὲς τὶς ἐρημιὲς καὶ ἐγὼ σκεφτόμουνα νὰ ἀποκαταθῇ καὶ πάλι ἡ ὑγεία μου καὶ ξέχασα σχεδὸν τὴν κληρονομία. Σὲ λίγο, ὑγιὴς πάλι, ἔφυγα γιὰ τὸ ἐσωτερικὸ τῆς Ἀφρικῆς. Ἐπρόκειτο νὰ χαράξωμε ἕναν δρόμο κοντὰ στὸν ποταμὸ Νιάσσα καὶ ἤμουνα φοβερὰ ἀπησχολημένος. Μιὰ μέρα ὅμως μὲ τὴν προμήθεια τροφίμων ποὺ μᾶς ἔστελναν ταχυδρομικῶς λαμβάνω καὶ δυὸ πελώρια κιβώτια. Τὸ ἕνα περιεῖχε βιβλία, τὰ ὁποῖα δέχτηκα εὐχαρίστως, στὸ ἄλλο εὑρίσκοντο ἀντικείμενα ἐπιπλώσεως, ἐκ τῶν ὁποίων τὰ περισσότερα εἶχαν τελείως καταστραφῆ ἀπὸ τὰ μυρμήγκια. Τὸ μόνον ποὺ βρισκόταν σὲ καλὴ κατάστασι ἦταν αὐτὸ τὸ ξύλινο χοντροκομμένο κεφάλι κάποιας Θεότητος, ποὺ τόσο πολὺ σᾶς τρομάζει. Ἀργότερα ἐδῶ στὸ Λονδῖνο πληροφορήθηκα ὅτι εἶνε ὁ Θεὸς τῆς «Κακιᾶς Ὥρας» καὶ ὅτι ἔχει μεγάλη ἀρχαιολογικὴ ἀξία. Οἱ ὑπηρέται μου κατελήφθησαν ἀπὸ πανικὸ στὴ θέα αὐτῆς τῆς μάσκας γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ τὴν τοποθέτησα στὴν κρεββατοκάμαρά μου καὶ μοῦ χρησίμευε ὡς φύλακας, γιατὶ τὰ μπόϊ ποὺ εἶχα στὴν ὑπηρεσία μου δὲν τολμοῦσαν πιὰ νὰ κλέβουν τὶς βοῦρτσες μου, τὰ σαπούνια μου, τὴν κολώνιά μου. Ἡ θέα τοῦ εἰδώλου τοὺς τρόμαζε.

Μιὰ μέρα κάποιος ἀρχιεργάτης μοὔφερε μιὰ μικρὴ μαϊμοῦ, ἡ ὁποία ἀσφαλῶς θὰ εἶχε πέσει ἀπ' τὴ φωληά της, γιατὶ στὸ δέρμα της δὲν εἶχαν ἀκόμη φυτρώσει οἱ τρίχες. Ὁ ὑπηρέτης μου περιποιήθηκε πολὺ τὸ καϋμένο τὸ ζῶο, τὸ τάϊζε γάλα τοῦ κουτιοῦ, τοῦ ἔδινε μπανάνες ψιλοκομμένες, τοῦ ἔφτιασε καὶ μιὰ ἀναπαυτικὴ φωλίτσα καὶ σὲ λίγο ἡ μαϊμοῦ ἡμέρεψε, ζωντάνεψε καὶ δὲν ἔφυγε πιὰ ἀπ' τὸ μπουνγκάλο μας. Τὴν ἄφινα ἐλεύθερη νὰ τρέχῃ καὶ νὰ πηδάῃ ὅπου τῆς ἄρεζε καὶ τὰ βράδυα περνούσαμε ἀρκετὴ ὥρα παίζοντας μαζί της. Ὅταν ὅμως μεγάλωσε ἀρκετὰ ἔτρεξε στὸ δάσος νὰ βρῇ ἴσως τὴν οἰκογένειά της καὶ ἔλειπε ὅλη τὴν ἡμέρα, ἀλλὰ τὰ βράδυα ἐπέστρεφε πάντα γιὰ τὸ γεῦμα καὶ συχνὰ τὴν ἀκολουθοῦσαν κι' ἄλλες μαϊμοῦδες ποὺ πρῶτα δὲν τολμοῦσαν νἄρθοῦν ποτὲ ὡς ἐκεῖ. Οἱ ὑπηρέται ἄρχιζαν νὰ παραπονοῦνται γιατὶ σὲ κάθε ἐπίσκεψί τους ἔκαναν καὶ πολλὲς ζημιές. Γι' αὐτὸ ἀναγκάστηκα νὰ κλείσω πάλι τὴν μαϊμοῦ μου στὸ κλουβί της καὶ νὰ τὴ ἀφίνω ἐλεύθερη μόνον στὸ δωμάτιό μου κατὰ τὴν παρουσία μου. Μ' αὐτὸν τὸν τρόπο ξαναγύρισαν οἱ ἄλλες μαϊμοῦδες στὸ παρθένο δάσος, στὶς φωλιές τους.

Τὸν καιρὸ ἐκεῖνο ἐξερράγησαν μερικαὶ τοπικαὶ ἐπαναστάσεις ἀπὸ φυλὲς νέγρων, αἱ ὁποῖαι εἶχαν ἐξαγριωθῆ ἀπὸ πράκτορας τῆς ὡραίας δημοκρατίας Λιβερία.

Αὐτοὶ οἱ Ἀμερικανοὶ μαῦροι εἶνε ἡ πανούκλα τοῦ ἐσωτερικοῦ. Ἔχουν ἀνατραφῆ σὲ κάποιο σχολεῖο τῆς αἱρέσεως τῶν Κουέκερ εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας, πῆραν κάποια ἡμιανατροφὴ καὶ μετὰ διασκόρπιζαν τὰς ἐπαναστατικάς των ἰδέας καὶ ἐπιχειρήματα μεταξὺ τῶν ἄλλων φιλειρηνικῶν πληθυσμῶν. Ὁ νέγρος, καθὼς ξεύρετε, εἶνε πολὺ εὔπιστος καὶ ἔτσι αὐτοὶ ποὺ πάντα ψάρευαν στὰ θολὰ νερά, εἶχαν πολὺ εὔκολο παιγνίδι.

Γιὰ μιὰ ἀσήμαντη ἀφορμή, φαινομενικῶς ἐπρόκειτο νιὰ μιὰ καταπάτησι μιᾶς περιοχῆς, ἔγινε μιὰ γερὴ ἐπανάστασις καὶ α ἀρχαὶ ἔπρεπε νὰ κινηθοῦν ἐντατικὰ γιὰ νὰ στείλουν ἐπειγόντως περιπολείες ἀπὸ Ἀσκάρι καὶ νὰ ἐντοπίσουν τὴν ἐπανάστασι. Μὲ εἰδοποίησαν τηλεγραφικῶς ὅτι ἡ θέσις μου ἦτο ἐπικίνδυνη, ἀλλὰ καθὼς δὲν παρετήρησα καμμιὰ ἀνωμαλία στὴν περιοχή μας, δὲν ἔδωσα μεγάλη προσοχὴ στὰ λόγια τους. Ἐκ τῶν ὑστέρων μετάνοιωσα, γιατὶ τὸ δηλητήριο τῆς ἐπαναστάσεως εἶχε σκορπισθῆ μὲ ἀστραπιαία ταχύτητα.

Ἕνα πρωῒ οἱ ὑπηρέται καὶ ἐργάται μου δὲν θέλησαν νὰ ὑπακούσουν στὶς διαταγές μου, ὄχι μόνον αὐτό, ἀλλὰ γέλασαν καὶ κατάμουτρα στὶς παρατηρήσεις ποὺ τοὺς ἔκανα. Λοιπὸν ἕνας μαῦρος δὲν πρέπει ποτὲ ν' ἀντιληφθῇ ὅτι ὁ λευκὸς φοβήθηκε, γιατὶ τότε ἀλλοίμονο, πάει χαμένος.

Μὲ μιᾶς ἅρπαξα ἕναν ἀπ' αὐτοὺς καὶ τὸν ἀρχίζω μὲ τὸ μαστίγιό μου. Τὸν κτυποῦσα ἀλύπητα γιὰ νὰ τρομοκρατήσω καὶ τοὺς ἄλλους. Πραγματικῶς σιγὰ-σιγὰ ξαναπῆγαν στὴ δουλειά τους, ἀλλ' ἐγὼ ἔγινα προσεκτικός, ὑποπτευόμενος τὸ κάθε τι. Μιὰ μέρα στὴ σούπα μου μέσα, βρῆκα ψιλὰ-ψιλὰ γυαλιά. Μιὰ βραδυὰ πάλι ποὺ πῆγα νὰ πλαγιάσω κατάκοπος ἀπ' τὴν ἐντατικὴ ἐργασία τῆς ἡμέρας, βρίσκω στὸ κρεββάτι μου μιὰ δηλητηριώδη ἀράχνη. Ἦταν φανερὸ πιὰ ὅτι οἱ μαῦροι προσπαθοῦσαν μὲ κάθε τρόπο νὰ μὲ ξεκάνουν. Ἐγὼ ὅμως γινόμουνα ἀκόμα πιὸ αὐστηρὸς μαζί τους καὶ δὲν ἀποχωριζόμουνα ἀπὸ τὰ πιστόλια μου.

Ἕνα πρωῒ ἤμουνα ἀκόμα βυθισμένος στὸν ὕπνο καὶ ξυπνῶ τρομαγμένος ἀπ' τὶς φωνὲς καὶ τὴν φασαρία ποὺ γινόταν μπρὸς στὴν κατασκήνωσί μας. Ἁρπάζω τὰ πιστόλια μου, τρέχω ἔξω καὶ βλέπω ἕνα θέαμα μπροστά μου ποὺ δὲν θὰ τὸ ξεχάσω ποτέ. Μερικοὶ ἀπ' τοὺς ἀρχηγοὺς τῶν γειτονικῶν περιοχῶν μετημφισμένοι μὲ στολίδια ἀπὸ φτερὰ καὶ μπογιατισμένοι μὲ φοβερὰ χρώματα, κρατοῦσαν ρόπαλα ἀναμμένα, κινοῦσαν τ' ἀκόντιά τους στὸν ἀέρα καὶ μὲ προκαλοῦσαν νὰ πλησιάσω. Ἄλλοι μαῦροι εἶχαν ὁρμήσει στὴν ἀποθήκη μας καὶ ἄδιαζαν τὰ τρόφιμα.

Ἡ κατάστασις ἦταν κρίσιμη, τί νὰ κάνω;

Μὲ τὸ περίστροφο ἕτοιμο νὰ πυροβολήσω, προχώρησα ὡς τὸν ἀρχηγό τους, ποὺ τὸν γνώρισα ἀπ' τὰ πολλὰ χρωματιστὰ στολίδια του καὶ τὰ φτερὰ ποὺ εἶχε στὸ κεφάλι. Ὡς τώρα ὁ πρίγκηψ αὐτὸς μοῦ εἶχε φερθῆ πολὺ καλά, μὲ εἶχε βοηθήσει πολλὲς φορὲς κι ἐγὼ τοῦ εἶχα κάνει ἐπανειλημμένως δῶρα.

Μόλις μὲ εἶδε μοῦ χαμογέλασε καὶ μοῦ εἶπε: «Ὅλοι οἱ λευκοὶ δὲν πρέπει νὰ ζήσουν πιά. Φύγε καὶ σύ. Ὅλοι θὰ πεθάνουν». Τί νὰ κάνω; Ἦταν καμμιὰ ἑκατοστὴ νέγροι ἡμιάγριοι καὶ βρισκόμουνα μόνος μεταξύ τους καὶ περίμενα ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ τὴν καταδίκη μου. Ὁ γελοῖος καὶ μαῦρος αὐτὸς βασιληᾶς μὲ ξανάφερε ὡς τὴν πόρτα μου, οἱ ἄλλοι ἐξακολουθοῦσαν νὰ ἁρπάζουν καὶ νὰ καταστρέφουν ὅ,τι εὕρισκαν μπροστά τους.

Ἐγὼ τοὺς κύτταζα μὲ ψυχραιμία καὶ χαμογελοῦσα. Ἂν ἀντιληφθῇ ὁ μαῦρος ὅτι ὁ λευκὸς ὑποκύπτει, τότε ξυπνοῦν τὰ αἱμοβόρα ἔνστικτά του καὶ ἀγριεύει σὲ βαθμὸ ἀπίστευτο.

Ὁ ἀρχηγός του μοῦ λέει: «Δῶσε μου ὅλα τὰ ὅπλα σου, μᾶς χρειάζονται γιὰ νὰ σᾶς σκοτώσωμε ὅλους σας».

Ἀδίκως φοβέριζα τὸν ἀρχηγὸ ὅτι ἡ κατάρα τῶν θεῶν θὰ τοὺς κτυπήσῃ ἀμείλικτα, ὅτι σὲ λίγο ἡ ἀρχὴ ποὺ προστάτευε τοὺς λευκοὺς θὰ ἐρχόταν, θὰ τοὺς κρέμαγε ὅλους, θὰ ἔκαιγαν τὶς καλύβες τους καὶ θὰ ἔσφαζαν τὰ παιδιά τους. Τοῦ συνέστησα ν' ἀκούσῃ τὴ συμβουλή μου καὶ νὰ φύγουν ἐνόσῳ ἦταν καιρὸς ἀκόμα.

Ὁ νέγρος γέλασε καὶ ἔδειξε τὰ μεγάλα του δόντια. «Ὄχι, δὲν φοβᾶμαι, ὁ θεὸς Μορίμο εἶνε μαζί μας».

Μὲ τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ ἀρχηγοῦ των πῆραν θάρρος καὶ μὲ πλησίασαν περισσότερο. Ἦταν φανερὸ πιὰ ὅτι τὸ τέλος μου πλησίαζε. Γι' αὐτὸ ἤθελα ὅμως νὰ ὑπερασπίσω τὴ ζωή μου σκοτώνοντας μερικοὺς ἀπὸ δαύτους.

— Ὁ Μορίμο θὰ σᾶς καταραστῇ ἂν δὲν φύγετε ἀμέσως. Τὸν εἶδα ἀπόψε στ' ὄνειρό μου καὶ ξέρω τί σᾶς περιμένει...

Ἐγὼ φρόντιζα μὲ κάθε τρόπο νὰ κερδίσω χρόνο ἴσως ἐρχόταν κανεὶς εἰς βοήθειά μου, ὅταν ξάφνου ἀκούω ἀπ' τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ σπιτιοῦ μου ἕνα φοβερὸ κρότο, σὰν νὰ ἔπεσε κατὰ γῆς κάτι πολὺ βαρύ.

Θεέ μου, σκέφτηκα, θὰ μπῆκαν τὰ τέρατα στὸ σπίτι μου ἀπ' τὴν πίσω πόρτα καὶ θ' ἄρχισαν τὴν λεηλασία. Σὲ λίγο ἀκούω ἕνα γκρατσούνισμα καὶ νιαούρισμα νὰ πλησιάζῃ ὁλοένα. Δὲν εἶδα τίποτα παρὰ μόνον τὸν ἀρχηγὸ ποὺ εἶχα ἀπέναντί μου νὰ παραμορφώνεται μὲ μιᾶς ἀπὸ φόβο, τὰ μάτια του καρφώθηκαν σὲ κάτι, τὸ στόμα του ἄνοιξε καὶ καρφώθηκε στὸν τόπο του. Ἐπωφελήθηκα τῆς στιγμῆς αὐτῆς καὶ γυρίζω τὸ κεφάλι καὶ δάγκωσα δυνατὰ τὰ χείλη μτυ γιὰ νὰ μὴ σκάσω στὰ γέλια στὸ θέαμα ποὺ ἀντίκρυσα. Ἀπεναντίας ἔδειξα κι' ἐγὼ φόβο καὶ τρόμο.

Εἰς τὸ κατῶφλι τῆς πόρτας βρισκόταν τὸ κωμικὸ καὶ τρομερὸ αὐτὸ κεφάλι τοῦ «Θεοῦ τῆς Κακιᾶς Ὥρας» ποὺ προχωροῦσε ἀργὰ πρὸς ἐμέ. Ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὴν μάσκα διέκρινα δυὸ ποδαράκια τριχωτὰ ποὺ μοῦ ἦταν πολὺ γνωστά.

Ἡ μαϊμουδίτσα μου θ' ἀνησύχησε ποὺ δὲν μ' ἔβλεπε τόση ὥρα καὶ θὰ τὤσκασε ἀπ' τὸ κλουβί της καὶ πιθανὸν νὰ πήδησε στὴν ἐταζέρα ὅπου βρισκόταν ἡ μάσκα τῆς θεότητος τοῦ Βόρνεο. Περίεργο καθὼς εἶνε τὸ ζῶο αὐτό, θὰ τὸ ἔσπρωξε μὲ τὰ πόδια του καὶ ἡ μάσκα ἔπεσε ἀπὸ πάνω του καὶ τὸ καϋμένο βρέθηκε φυλακισμένο.

Ἡ ἀπελπισία του νὰ βγῇ ἀπ' τὴν φυλακὴ αὐτὴ τὸ ἔκανε νὰ τρέχῃ καὶ νὰ κουνιέται σπασμωδικὰ καὶ προχωροῦσε πρὸς τὴν ἔξοδο γιὰ νὰ τὸν βοηθήσω ἴσως.

Ἡ παρουσία τοῦ εἰδώλου αὐτοῦ εἶχε ἕνα ἀνέλπιστο ἀποτέλεσμα.

Ὁ ἀρχηγός, καθὼς σᾶς εἶπα, ἔμεινε σὰν ἀπολιθωμένος, τὰ μάτια του εἶχαν πεταχτῆ ἀπ' τὶς κόγχες τους. Εἶχε φτάσει ἡ εὐκαιρία γιὰ μένα.

— Ὁ Μορίμο εἶνε μαζί μου, τὸν κάλεσα καὶ ἦρθε νὰ σᾶς καταραστῇ, νὰ σᾶς καταστρέψῃ.

Καθὼς ἡ μαϊμοῦ ἄκουσε τὴ φωνή μου, γιατὶ ἡ καϋμένη δὲν ἔβλεπε ποῦ ἤμουνα, ἄρχισε νὰ μουργκρίζῃ καὶ νὰ χοροπηδᾷ καὶ νὰ μᾶς πλησιάζῃ καὶ φυσικὰ καθὼς τὸ ζῶο δὲν φαινόταν, τὸ εἴδωλο ἔμοιαζε ζωντανεμένο.

Μιὰ φοβερὴ κραυγὴ σὰν οὐρλιασμα βγῆκε ἀπ' τὰ στήθη τῶν μαύρων καὶ πρῶτος ὁ βασιληᾶς τους πανικόβλητος ἐτράπη εἰς φυγήν. Σὲ λίγα δευτερόλεπτα ὁ τόπος ἦταν καὶ πάλιν ἔρημος. Καὶ οἱ ὑπηρέται μου ἦσαν κατατρομαγμένοι.

Τὸ εἴδωλο τοῦ Βόρνεο καὶ ἡ μαϊμοῦ μου μοῦ ἔσωσαν τὴ ζωή. Ὄχι μόνον αὐτό, ἀλλὰ τόσο πίστεψαν οἱ μαροι στὴν δύναμί μου καὶ στὴν εὔνοια τοῦ θεοῦ Μορίμο πρὸς ἐμέ, ποὺ ποτὲ πιὰ δὲν τόλμησαν νὰ μὲ ἀπειλήσουν. Ἀπεναντίας ὁ ἀρχηγός τους φρόντιζε πάντα νὰ μὲ ὑπηρετῇ καὶ νὰ τρέφῃ πρὸς ἐμὲ τὸν μεγαλείτερο φόβο καὶ σεβασμό.

Μιὰ μέρα μάλιστα, ὁ διευθυντὴς τῆς ἑταιρείας μας μοῦ εἶπε: «Πῶς διάβολο τὰ κατάφερες, Βάρντ, νὰ ἐπιβάλῃς τέτοια πειθαρχία σ' αὐτοὺς τοὺς ἀτίθασους, μόνο τ' ὄνομά σου ἀκοῦν καὶ τρέμουν ἀπὸ φόβο».

Διηγήθηκα τὴν ἱστορία μου ὅπως μποροῦσα πιὸ κωμικὰ καὶ δὲν λέγεται τί γέλια κάναμε. Τώρα θὰ καταλάβετε καὶ σεῖς, μὶς Ἄρλετ, γιατὶ δὲν ἀποχωρίζομαι ἀπ' τὸ εἴδωλο αὐτό».

Ὁ Κλίφορντ Βὰρντ ἔπιασε ἁπαλὰ τὸ ὡραῖο καὶ λεπτὸ χέρι της καὶ εἶπε:

— Ἀπὸ σᾶς ἐξαρτᾶται στὴν θέσι αὐτῆς τῆς θεότητος νὰ τοποθετηθῇ ὁ θεούλης Ἔρως...

Ἡ νέα κοπέλλα ἔσφιξε τὸ χέρι τοῦ μηχανικοῦ καὶ κατακόκκινη ἔσκυψε τὸ κεφάλι της.

ΧΑΝΣ ΧΟΥΡΤΡΑΧ

ΔΙΔΥΜΟΙ...

Οἱ Ἄγγλοι βασιλεῖς οἱ ὁποῖοι ἐπεσκέφθησαν, ὡς γνωστόν, τὸν Καναδᾶν, δὲν εὑρῆκαν ἐκεῖ ἄλλο πιὸ ἀξιοπερίεργον ἀπὸ τὰ πασίγνωστα πεντάδυμα τοῦ Καναδᾶ. Ἐπῆγαν καὶ τὶς εἶδαν. Καὶ ἐθαύμασαν τὸ πρωτοφανὲς αὐτὸ φαινόμενον εὐγονίας.

Γιὰ σκεφθῆτε, ἀλήθεια. Πέντε κοριτσάκια μὲ μιὰ γέννα! Οἰκογένεια ὁλόκληρη. Μισὴ διμοιρία ἀνθρώπων ἦλθε στὸν κόσμο ἐν παρατάξει...

Ὁ Βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας ἔμεινε γοητευμένος ἀπὸ τὶς μικρὲς τοῦ Καναδᾶ. Τὶς ἐκύτταζε μὲ εὔλογο θαυμασμὸ καὶ κάθε τόσο ἔλεγε:

— Καταπληκτικές! Καταπληκτικές!

Καὶ εἶναι πράγματι καταπληκτικὸν τὸ φαινόμενον τῶν πενταδύμων. Ἀλλὰ καὶ σὲ μικρότερη κλίμακα εἶναι πάντοτε ἀξιοθαύμαστη ἡ εὐγονία. Καὶ τὰ τρίδυμα μᾶς κάνουν ἐντύπωσιν. Ἀλλὰ καὶ τὰ δίδυμα δὲν μᾶς ἀφήνουν ἀδιαφόρους.

Οἱ δίδυμοι μᾶς εἶναι πάντα πολὺ συμπαθεῖς. Καὶ συνήθως γίνονται ἥρωες πολὺ χαριτωμένων ἱστοριῶν. Ὑπάρχουν πολλὲς τερπνὲς καὶ διασκεδαστικὲς ἱστορίες γύρω ἀπὸ διδύμους.

★

Ἂς ἀναφέρουμε πρῶτα τὴν χιουμοριστικὴν διήγησιν τοῦ Μὰρκ Τουαίν.

Τὸν ἐπισκέπτεται ἕνας δημοσιογραφος νὰ τοῦ πάρῃ συνέντευξιν.

— Εἶσθε ὁ Μὰρκ Τουαίν; τὸν ἐρωτᾷ ὁ δημοσιογράφος.

— Ναὶ, ἂν δὲν εἶμαι ὁ ἀδελφός μου, ἀπαντᾷ ὁ χιουμορίστας.

— Ἔνετε ἀδελφόν;

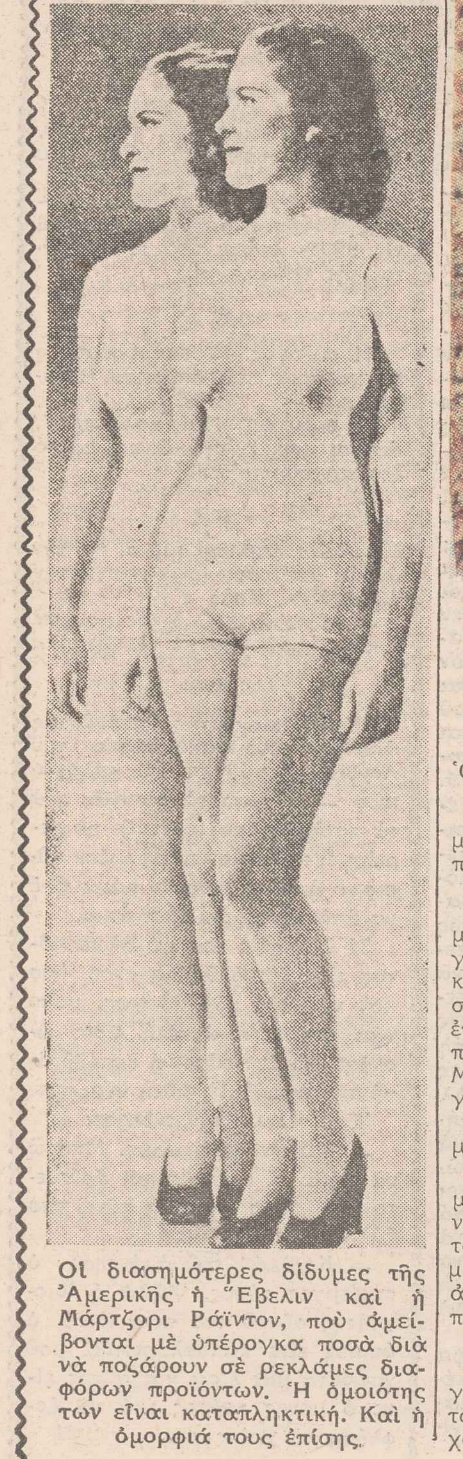

Οἱ διασημότερες δίδυμες τῆς Ἀμερικῆς ἡ Ἔβελιν καὶ ἡ Μάρτζορι Ράϊντον, ποὺ ἀμείβονται μὲ ὑπέρογκα ποσὰ διὰ νὰ ποζάρουν σὲ ρεκλάμες διαφόρων προϊόντων. Ἡ ὁμοιότης των εἶναι καταπληκτική. Καὶ ἡ ὀμορφιά τους ἐπίσης.

Οἱ δυὸ δίδυμες (19 ἐτῶν) γόησσες Τίνα Μπάρρυμορ, Ἔδελ Μπάρρυμορ, τῆς μεγάλης καλλιτεχνικῆς δυναστείας τοῦ Χόλλυγουντ. Θὰ εἶναι οἱ διασημότερες βεντέττες τῆς ὀθόνης μέχρι τοῦ 1940, προφητεύουν οἱ εἰδικοί. Πραγματικῶς ἑτοιμάζεται μία ὠργανωμένη καὶ συστηματικὴ ρεκλάμα, ποὺ θὰ ἐπιβάλῃ τὶς δύο δίδυμες στὸν θαυμασμὸ τοῦ κοινοῦ ποὺ ἐκουράσθηκε νὰ λατρεύῃ ἐπὶ τόσα χρόνια τὶς διάφορες βεντέττες, πολλὲς ἐκ τῶν ὁποίων κανονικῶς ἔπρεπε νὰ βρίσκωνται ὄχι στὴν ὀθόνην ἀλλὰ στὸ... γηροκομεῖο!

—Μάλιστα. Τὸν ἔλεγαν Μπίλλ. Ὁ καϋμένος ὁ Μπίλλ!

— Τί; Ἀπέθανε;

— Ποτὲ δὲν μπορέσαμε νὰ μάθουμε. Μέγα μυστήριον καλύπτει τὴν ὑπόθεσιν αὐτήν.

— Πῶς συμβαίνει αὐτό;

— Θὰ σᾶς ἐξηγήσω. Ἤμεθα, ὁ μακαρίτης ὁ ἀδελφός μου καὶ ἐγώ, δίδυμοι. Καὶ ὅταν ἤμεθα δεκαπέντε ἡμερῶν, μᾶς ἔλουσαν στὴν ἴδια μπανιέρα. Ὁ ἕνας μας ἐπνίγηκε, ἀλλὰ ποτὲ δὲν ἔμαθαν ποιός. Ἄλλοι λένε ὅτι ἦταν ὁ Μπὶλλ καὶ ἄλλοι, ὅτι ἤμουν ἐγώ.

— Περίεργον! Καὶ σεῖς τί νομίζετε;

— Ἀκοῦστε, θὰ σᾶς εἰπῶ ἕνα μυστικό, ποὺ δὲν τὸ εἶπα κανενὸς στὸν κόσμο. Ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δυό μας εἶχε ἕνα σημάδι, μιὰ μεγάλη ἐληὰ στὴ φούχτα τοῦ ἀριστεροῦ του χεριοῦ. Ἔ, λοιπόν, αὐτὸς δὲν ἤμουν ἐγώ...

★

Ἀλλ' ἂν αὐτὴ ἡ ἀστεία διήγησις εἶναι ἕνα παιγνίδι τῆς φαντασίας τοῦ Μὰρκ Τουαίν, ὑπάρχουν ἕνα σωρὸ ἄλλες ἱστορίες κωμικες μὲ διδύμους. Ἰδίως ὅταν μοιάζουν οἱ δίδυμοι μεταξύ των, πρᾶγμα ποὺ συμβαίνει τὶς περισότερες φορυς, συβαίνουνΛ περισσότερες φορές, συμβαίνουν ἕνα σωρὸ ἀκούσιες φάρσες.

Εἰς μίαν εὐρωπαϊκὴ λουτρόπολι παρεθέριζαν δύο ἀδελφοὶ δίδυμοι. Ἦταν ἀπολύτως ὅμοιοι. Ἐκεῖ παραθέριζε καὶ μία νέα, ἡ ὁποία ἀγάπησε τὸν ἕναν ἀπ' αὐτούς. Καὶ ἐκεῖνος ἐπίσης τὴν ἀγάπησε. Συνηντῶντο τακτικὰ καὶ μιλοῦσαν γιὰ τὴν ἀγάπην τους.

Μιὰ μέρα ὅμως ἡ νέα συνάντησε τὸν ἀδελφὸν τοῦ ἀγαπημένου της. Τοῦ ἔμοιαζε τόσο πολύ, ὥστε δὲν κατάλαβε τὴν διαφορά. Ἐπῆγε κοντά του, τὸν ἀγκάλιασε καὶ τὸν φίλησε. Ἀλλ' ὁ ἀδελφὸς τὰ ἔχασε.

— Ποιὰ εἶσθε, δεσποινίς; τὴν ρώτησε ἔκπληκτος.

— Τί θὰ πῇ ποιὰ εἶμαι; Ἀστειεύεσαι, ἀγαπημένε μου;

— Δὲν ἀστειεύομαι καθόλου, δεσποινίς, ἀλλ' ὀφείλω νὰ σᾶς πῶ, ὅτι δὲν εἶμαι ὁ ἀγαπημένος σας...

Ἡ νέα ἔγινε ἔξω φρενῶν. Ἐφώναξε, διεμαρτυρήθη καὶ ἔφυγε θυμωμένη.

Ἀργότερα τὴν βρῆκε ὁ πραγματικὸς φίλος της. Τὴν χαιρέτησε χαρούμενος καὶ ἐδοκίμασε νὰ τὴν ἀγκαλιάσῃ. Ἀλλ' ἡ νέα του ἄστραψε ἕνα γερο χαστοῦκι.

— Νά, παληάνθρωπε, γιὰ νὰ μάθῃς νὰ κοροϊδεύῃς!

Τὸν ἄφησε ἔκπληκτον καὶ ἐμπῆκε σ' ἕνα μπὰρ νὰ πιῇ κάτι, γιὰ νὰ ξεχάσῃ τὴν ἐρωτικήν της ἀτυχίαν.

Ὁ φίλος της ὅμως συνηντήθη ἀργότερα μὲ τὸν ἀδελφόν του καὶ τὸ πρᾶγμα διευκρινίσθη.... Τὸν πῆρε καὶ αὐτὸν μαζί του καὶ πῆγαν νὰ βροῦν τὴν ἀγαπημένη του.

Ἐκείνη, μόλις εἶδε τοὺς δυὸ διδύμους νὰ μπαίνουν στὸ μπάρ, εἶπε:

— Φαίνεται, ὅτι ἐμέθυσα γιὰ καλά. Τὸν φίλο μου τὸν βλέπω... διπλόν.

Ἀλλ' ὁ φίλος της τὴν ἔβγαλε ἀπὸ τὴν πλάνη.

— Εἶναι ὁ δίδυμος ἀδελφός μου, χρυσῆ μου, τῆς εἶπε. Ἄλλοτε νὰ προσέχῃς, νὰ μὴ μᾶς μπερδεύῃς;

— Καὶ πῶς θὰ τὸ ἐπιτύχω αὐτό; ρώτησε ἡ νέα. Πρέπει ὁ ἕνας ἀπὸ σᾶς νὰ κάμῃ κάτι, ὥστε νὰ ξεχωρίζῃ ἀπὸ τὸν ἄλλον.

—Καὶ τί προτείνεις ἐσὺ νὰ κάμῃ ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δυό μας;

— Δὲν ξέρω ἀκριβῶς. Πάντως κάτι πολὺ ριζικό. Αἴφνης, νὰ κόψῃ τὸ... κεφάλι του.

★

Στὸν γερμανικὸ στρατὸ παρουσιάσθη πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἡ ἑξῆς περεργη περίπτωσι.

Ὑπηρετοῦσαν ὑπὸ τὰ ὅπλα δύο ἀδελφοί. Ὁ ἕνας ἦταν τῆς κλάσεως 1909. Καὶ ὁ ἄλλος τῆς κλάσεως 1910. Μολοταῦτα εἶχαν δηλώσει ὅτι ἦσαν δίδυμοι.

Τοὺς ἐκάλεσε ἕνας στρατολόγος καὶ τοὺς ρώτησε:

— Πῶς λέτε ὅτι εἶσθε δίδυμοι, ἀφοῦ δὲν εἶσθε τῆς ἰδίας κλάσεως;

— Θὰ σᾶς ἐξηγήσωμε, ἀπήντησε ὁ ἕνας ἐκ τῶν διδύμων. Ἐγὼ εἶμαι μεγαλύτερος ἀπὸ τὸν ἀδελφόν μου κατὰ δύο ὧρες. Ἐγεννήθηκα τὴν παραμονὴν τῆς Πρωτοχρονιᾶς τοῦ ἔτους 1889, στὶς ἕντεκα ἡ ὥρα τὴν νύχτα. Ὁ ἀδελφός μου γεννήθηκε τὴν πρώτην πρωϊνὴν ὥραν τῆς Πρωτοχρονιᾶς τοῦ 1890.

Ἀλλὰ κοντὰ στὶς ἀστεῖες ἱστορίες τῶν διδύμων ὑπάρχει καὶ μία συγκινητική.

Στὸν Εὐρωπαϊκὸν πόλεμο ἐπῆγαν καὶ πολέμησαν δύο δίδυμοι ἀδελφοί. Ὁ ἕνας σκοτώθηκε. Ὁ ἄλλος ἐγύρισε. Ὁ πατέρας τῶν παιδιῶν ἦταν τυφλός. Γιὰ νὰ μὴ τὸν λυπήσουν, τοῦ εἶπαν ὅτι ἐγύρισαν καὶ τὰ δυὸ παιδιά του ἀπὸ τὸν πόλεμο. Καὶ ὁ ἀδελφὸς ποὺ ἐγύρισε, ἀνέλαβε τὸν ρόλον καὶ τοῦ σκοτωμένου ἀδελφοῦ. Πότε παρουσιαζόταν στὸν τυφλὸ πατέρα του ὡς ὁ ἴδιος καὶ πότε ὡς ὁ ἀδελφός του.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΣ

Τὸ μπαλέττο «Μέϊν Φόλλις» ἀποτελεῖται ὅλο ἀπὸ δίδυμες. Δεῖγμα καὶ αὐτὸ τῆς καταπληκτικῆς φευρετικότητος τῶν Ἀμερικανῶν, ποὺ ἐμπορεύονται τὴν περιέργειαν τοῦ κόσμου. Εἰς τὴν φωτογραφίαν βλέπετε πέντε ζεύγη διδύμων... Καὶ ὑπάρχουν εἰς τὸ περίφημον αὐτὸ μπαλέττο ἄλλα δέκα...

ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ ΚΑΙΚΑΛΑ

Ἕνας διαβάτης ἐξεπλάγη ὅταν τὸν πλησίασε μιὰ ὡραία γυναῖκα καὶ τὸν χαιρέτησε λέγοντάς του:

— Καλησπέρα...

Δὲν μποροῦσε νὰ θυμηθῇ ἂν τὴν εἶχε συναντήσει πρίν. Καὶ αὐτὴ ὅμως ἀντελήφθη τὸ λάθος της γιατὶ τοῦ ἐξήγησε:

— Ὦ, λυποῦμαι, ἔκανα λάθος Ὅταν σᾶς πρωτοαντίκρυσα, νόμισα πὼς εἴσαστε ὁ πατέρας τῶν δύο ἀπὸ τὰ παιδιά μου.

Καὶ ἀπομακρύνθηκε, ἐνῷ ὁ ἄνθρωπος τὴν κύτταζε μὲ μεγαλύτερη ἔκπληξι. Δὲν μποροῦσε, βλέπετε, νὰ φαντασθῇ ὅτι ἡ κυρία αὐτὴ ἦταν δασκάλα...

★

Ὁ φίλος. — Πρὸ ἡμερῶν ἀγόρασα ἀπὸ ἕνα βιβλιοπωλεῖο, ἕνα ἀντίτυπο τοῦ βιβλίου ποὺ ἐξέδωσες.

Ὁ συγγραφεὺς (μὲ συγκίνησι). — Ὦ, ἐσὺ ἦσουνα!

★

Ἕνας νεοσύλλεκτος μὲ τὸ τσιγάρο ἀναμμένο στὸ στόμα διασταυρώθηκε μ' ἕναν στρατηγὸ χωρὶς νὰ τὸν χαιρετήσῃ. Ὁ στρατηγὸς τὸν φώναξε νὰ πλησιάσῃ.

— Δὲν ξέρεις, ἐσύ, ὅτι πρέπει νὰ χαιρετᾷς τοὺς ἀνωτέρους σου; τοῦ εἶπε αὐστηρά.

— Τὸ ξέρω, στρατηγέ μου, ἀπάντησε ὁ φαντάρος. Ἀλλὰ ὁ λοχίας μου μοῦ εἶπε νὰ μὴ χαιρετῶ ποτὲ μὲ τὸ τσιγάρο στὸ στόμα!

★

Ὁ Τζῶν εἶχε παντρευτῇ τὸν τελευταῖο καιρὸ καὶ ὁ ἐφημέριος τῆς γειτονιᾶς εἶχε ἀκούσει νὰ διαδίδονται πολλὰ εἰς βάρος τῆς εὐτυχίας τοῦ νεαροῦ ἀνδρογύνου.

Μιὰ μέρα, λοιπόν, ποὺ ὁ ἐφημέριος συνάντησε στὴν τύχη τὸν Τζῶν, τὸν ρώτησε:

— Πῶς τὰ πᾶς, Τζῶν, μὲ τὴ γυναῖκα σου στὸ σπίτι;

— Ὦ, πολὺ καλὰ κι' εὐτυχισμένα, ἀπάντησε ὁ Τζῶν. Μόλις μὲ βλέπει ἡ γυναῖκα μου μοῦ πετάῃ ὅ,τι κρατᾷ στὸ χέρι. Ἂν μὲ πετύχῃ εἶναι εὐτυχής, ἂν δὲν μὲ πετύχῃ, εἶμαι ἐγὼ εὐτυχής.

★

Ὁ ἰδιοκτήτης ἑνὸς σπιτιοῦ λέει στὸν ἐργολάβο τῶν μεταφορῶν:

— Θὰ μετακομίσω σ' ἕνα προάστειο τὴν ἄλλη Κυριακὴ καὶ θὰ ἤθελα νὰ ἀναλάβῃς ἐσὺ τὴν μετακόμισι.

—Πόσα ἁμάξια θὰ χρειασθοῦν; ρωτᾷ ὁ ἐργολάβος.

—Δὲν ξέρω. Μὰ κάποια ἄλλη φορὰ ἐσὺ πάλι εἶχες ἀναλάβει τὴν μετακόμισι. Θυμᾶσαι;

— Μάλιστα.

— Τότε χρειάστηκα τρία ἁμάξια. Ἀλλὰ πᾶνε πολλὰ χρόνια.

— Ἀπὸ τότε δὲν μετακομίσατε;

— Ναί. Περίπου ἔξη - ἑπτὰ φορές...

— Χμ! Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει νομίζω ὅτι αὐτὴ τὴ φορὰ θὰ εἶνε ἀρκετὸ ἕνα ἁμάξι νὰ μεταφέρουμε... ὅ,τι ἔχει ἀπομείνει.

★

— Πιστεύεις ὅτι ὁ Τώνης σὲ ἀγαπᾷ πραγματικά;

— Τὸ πιστεύω.

— Τί σὲ κάνει νὰ τὸ πιστεύῃς αὐτό;

— Μοῦ εἶπε ὅτι μπορεῖ καὶ νὰ σκοτωθῇ γιὰ μένα.

— Ἔτσι λένε ὅλοι. Μὴν τὸν πιστεύεις ἂν δὲν σκοτωθῇ!

★

— Μάλιστα! Ὁ ἄθλιος ὁ ἄνδρας της τῆς ἔκλεψε ὅ,τι εἶχε καὶ δὲν εἶχε καὶ ἐξαφανίσθηκε.

— Τὴν καϋμένη! Κι' ἐκείνη παντρεύθηκε γιατὶ ἔμενε μόνη στὸ σπίτι καὶ φοβότανε τοὺς κλέφτες!

Τό ξένον χιούμορ

Πὼς διηύθυνα μιὰν ἀγροτικὴ ἐφημερίδα

ΕΥΘΥΜΟ ΔΙΚΗΓΜΑ ΤΟΥ ΜΑΡΚ ΤΟΥΑΙΝ

Ὁμολογουμένως ἐδίστασα πολὺ πρὶν δεχθῶ νὰ ἀναλάβω τὴν προσωρινὴ διεύθυνσι μιᾶς ἀγροτικῆς ἐφημερίδος. Ἦταν τὸ ἴδιο σὰν νὰ ἀνέθεταν σὲ στεριανὸ νὰ κυβερνήσῃ ἕνα καράβι. Βρισκόμουν ὅμως σὲ τέτοια οἰκονομικὰ χάλια ὥστε ἐν τέλει ὑπέκυψα καὶ πῆρα τὴ θέσι τοῦ παληοῦ διευθυντοῦ, ποὺ ἔφυγε ἀμέσως σὲ ταξίδι ἀναψυχῆς.

Ἱκανοποιημένος ποὺ εἶχα ἐπὶ τέλους κατορθώσει νὰ βρῶ κάποια δουλειά, δούλεψα σὰν σκυλὶ ὅλη τὴν ἑβδομάδα κι' ὅταν ἀρχίσαμε νὰ τυπώνουμε περίμενα μὲ ἀγωνία τὴν ἐντύπωσι ποὺ θὰ ἔκανε στὸν κόσμο τὸ πρῶτο μου φύλλο.

Κατὰ τὸ βραδάκι καθὼς ἔβγαινα ἀπὸ τὸ γραφεῖο μου, ἀντελήφθην στὴν εἴσοδο μερικοὺς συμπολίτας μου, ποὺ μόλις μὲ ἀντίκρυσαν ἔσπευσαν νὰ μοῦ ἀνοίξουν τόπο νὰ περάσω κι' ἄκουσα μάλιστα κάνα-δυὸ νὰ ψιθυρίζουν: «Αὐτὸς εἶνε».

Φυσικὰ αὐτὸ μὲ κολάκευε ἐξαιτικά.

Τὸ ἑπόμενο πρωῒ συνάντησα στὸ δρόμο ἀρκετοὺς ὁμίλους ποὺ ἀποτραβιόνταν βιαστικὰ στὸ διάβα μου κι' ὅταν ἔφθασα στὸ γραφεῖο, βρῆκα καὶ πάλι στὴν εἴσοδό του, τοὺς χθεσινοὺς θαυμαστάς μου, ποὺ μὲ περιεργάζονταν μὲ ἀφάνταστο ἐνδιαφέρον. Σκορπίστηκαν ξανά, μὰ τ' αὐτί μου πρόλαβε κι' ἅρπαξε κάτι ποὺ μουρμούρισαν μερικοὶ ἀπ' αὐτούς: «Γιὰ δὲς πῶς ἀστράφτει τὸ βλέμμα του;».

Φυσικά, προσποιήθηκα τὸν ἀδιάφορο, κατὰ βάθος ὅμως ἤμουν ἐνθουσιασμένος γιὰ τὸν θαυμασμὸ τῶν συμπολιτῶν μου καὶ σκόπευα μάλιστα νὰ γράψω καὶ σχετικὰ στὴ θεία μου. Πλησιάζοντας μετὰ στὴν πόρτα τοῦ γραφείου μου, ἄκουσα ἀπὸ μέσα γέλια καὶ κακὸ κι' ὅταν μπῆκα ἀντίκρυσα δυὸ νεαροὺς λιγωμένους στὰ γέλια, ποὺ μόλις μὲ εἶδαν ταράχτηκαν καὶ πήδησαν ἀπ' τὸ παράθυρο. Ὁμολογῶ ὅτι ἀπόρησα.

Μισὴ ὥρα ἀργότερα ἔκανε τὴν ἐμφάνισί του ἕνας γηραλέος, εὐγενικὸς καὶ γενειοφόρος κύριος. Κάθισε στὴν καρέκλα ποὺ τοῦ προσέφερα, ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα ἀντίτυπο τοῦ φύλλου ποὺ εἶχε κυκλοφορήσει καὶ μὲ ρώτησε:

—Ἔχετε χρηματίσει ποτὲ ἄλλοτε, κύριέ μου, διευθυντὴς ἀγροτικῆς ἐφημερίδος;

—Ὄχι, τοῦ ἀπάντησα μὲ μετριοφροσύνη.

--Τὸ φανταζόμουν. Γιὰ πῆτε μου, ἔχετε... πῶς νὰ τὸ ποῦμε; ...πρακτικὲς γνώσεις περὶ ἀγροτικῶν ἐν γένει ζητημάτων;

—Ὄχι... μᾶλλον ὄχι.

—Κι' αὐτὸ τὸ φανταζόμουν. Καὶ θὰ σᾶς διαβάσω μάλιστα αὐτὸ ποὺ μ' ἔκανε νὰ τὸ φανταστῶ.

Φόρεσε τὰ γυαλιά του, ἄνοιξε τὴν ἐφημερίδα καὶ διάβασε:

—«Ποτὲ μὴν ἀποσπᾶτε τὰ παντζάρια ἀπὸ τὰ κλαδιά τους. Προτιμότερο νὰ βάλετε ἕναν ἐργάτη ν' ἀνέβῃ στὸ δέντρο καὶ νὰ τὸ κουνήσῃ». Πῶς σᾶς φαίνεται, λοιπόν, αὐτό;

—Σπουδαῖο, λογικώτατο. Ἑκατομμύρια ὁλόκληρα παντζαριῶν πᾶνε χαμένα κάθε χρόνο γιατὶ τὰ κόβουν ἄγουρα. Ἐνῷ ἂν εἶχαν τὴν πρόνοια οἱ χωρικοί μας νὰ κουνοῦν τὰ δέντρα...

—Ποῦ νὰ σᾶς κουνήσουν ὁλόκληρο κι' ἐσᾶς κι' ὅλο σας τὸ σόϊ... ξεφώνησε ὁ γενειοφόρος. Ὥστε ἔχετε τὴν ἐντύπωσι ὅτι τὰ παντζάρια φυτρώνουν στὰ δέντρα;

—Μά, ὄχι, ὄχι! Πῶς τὸ φανταστήκατε αὐτό, κύριέ μου; Μεταχειρίστηκα ἁπλῶς ἕνα σχῆμα λόγου. Μεταχειρίστηκα τὴ μεταφορικὴ σημασία τῶν λέξεων. Μὰ θἄπρεπε νἄμαι γαϊδοῦρι ξεκαπίστρωτο ἂν ἐννοοῦσα αὐτὸ ποὺ λέτε. Φυσικά, γνωρίζω θαυμάσια ὅτι, προκειμένου γιὰ παντζάρια, ἐπιβάλλεται γερὸ κούνημα τῆς κληματαριᾶς...

Δὲν πρόφθασα νὰ τελειώσω κι' ὁ γηραλέος κύριος σηκώθηκε, ξέσκισε τὴν ἐφημερίδα, τὴν ποδοπάτησε, ἔσπασε μὲ τὸ μπαστοῦνι του μερικὰ ἀντικείμενα τοῦ γραφείου μου, μοῦ ἐδήλωσε ὅτι ἤμουν βόδι κι' ἔφυγε βροντῶντας τὶς πόρτες. Ἤμουν κατάπληκτος, μὰ προτοῦ συνέλθω, ἡ πόρτα ξανάνοιξε καὶ παρουσιάστηκε ἕνας πανύψηλος, σωματώδης τύπος, μὲ μακρυὰ μαλλιὰ καὶ γένεια δυὸ ἑβδομάδων. Στάθηκε ἀκίνητος στὴ μέση τοῦ δωματίου, μὲ τὸ δάκτυλο στὰ χείλη καὶ σκυμμένος πρὸς τὰ ἐμπρός, λὲς κι' ἀφουγκραζόταν κάτι. Τέλος πῆγε στὴν πόρτα, τὴν κλείδωσε, μὲ πλησίασε στὶς μύτες τῶν ποδιῶν καὶ βγάζοντας ἕνα ἀντίτυπο τοῦ φύλλου μας, μοῦ τὸ ἔδωσε.

—Διαβᾶστε, διαβᾶστε το γρήγορα, μοῦ εἶπε. Βοηθῆστε με, ὑποφέρω, πνίγομαι!

Διάβασα δυνατὰ κι' ἐνόσῳ προχωροῦσα, ἠρεμοῦσε καὶ τὸ ἐξαγριωμένο πρόσωπο τοῦ ἀγνώστου.

—«Ἡ κοπριὰ εἶνε ἀπὸ τὰ ὡραιότερα πουλιά, δύσκολα ὅμως ἐξημερώνεται. Γεννᾷ ἀπ' τὶς ἀρχὲς Ἰουνίου ὡς τὰ μέσα Σεπτεμβρίου καὶ τὸ χειμῶνα κλωσσᾷ τὰ αὐγά της δίπλα στὸ τζάκι».

«Φέτος τὰ δημητριακὰ πρέπει νὰ φυτευθοῦν νωρίς. Εἰδικὰ γιὰ τὸ στάρι καὶ τὸ καλαμπόκι νὰ διαλέξετε τὴν πιὸ ἀπάνεμη γωνιὰ τοῦ κήπου σας».

«Καὶ ὀλίγα περὶ κολοκυθιᾶς. Οἱ καρποὶ τοῦ θάμνου αὐτοῦ χρησιμεύουν στὴν παρασκευὴ ὑπέροχων γλυκισμάτων, εἰς πολλὰς δὲ περιφερείας, ἀποτελοῦν τὴν μοναδικὴ καὶ ἐκλεκτότερη τροφὴ γιὰ τὶς ἀγελάδες, τὶς ὁποῖες τρέφει δίχως καὶ νὰ τὶς παχαίνῃ. Ἂν ἐξαιρέσῃ κανεὶς τὴ συκιά, ἡ κολοκυθιὰ εἶνε ἡ μόνη ἀπὸ τὴν οἰκογένεια τῶν ἑσπεριδοειδῶν ποὺ εὐδοκιμεῖ στὰ βαρειὰ κλίματα. Τελευταίως κατηργήθη ἡ μόδα τοῦ φυτεύματος τοῦ θάμνου αὐτοῦ στὴν εἴσοδο τῶν σπιτιῶν γιὰ διακόσμησι, διότι ἀπεδείχθη ὅτι ὁ ἴσκιος τους δὲν ἀξίζει μιὰ πεντάρα...

—Φτάνει, φτάνει, μὲ διέκοψε ἐνθουσιασμένα ὁ ἐπισκέπτης μου. Δὲν εἶμαι πιὰ τρελλός. Τὰ διαβάσατε ὅπως τὰ διάβασα κι' ἐγὼ σήμερα τὸ πρωΐ. Μάθε, λοιπόν, καλέ μου ἄνθρωπε, πὼς στὴν ἀρχὴ διαβάζοντάς τα ὅλα αὐτὰ εἶπα μέσα μου: «Πάει τὴν ψώνισες» καὶ πάτησα ἕνα τέτοιο οὐρλιαχτό, ποὺ τ' ἄκουσαν καὶ στὸ γειτονικὸ χωριό. Μετὰ βάλθηκα νὰ ξεκοιλιάσω κάποιον, γιατὶ μιὰ καὶ θὰ γινόταν ὁπωσδήποτε αὐτό, κάλλιο νὰ ξεμπέρδευα μιὰ ὥρα ἀρχίτερα. Ἔβαλα λοιπὸν φωτιὰ στὸ σπίτι μου καὶ πῆρα τοὺς δρόμους. Σκότωσα δυὸ-τρεῖς κι' ἕναν ἄλλον τὸν ἔχωσα στὴν κουφάλα ἑνὸς δέντρου λογαριάζοντας νὰ τὸν ξεπαστρέψω κι' αὐτὸν στὴν ἐπιστροφή. Σώθηκε ὅμως, σώθηκε. Δὲν εἶμαι τρελλός. Καληνύχτα σας κύριε, καληνύχτε σας. Μιὰ καὶ τὸ μυαλό μου βάσταξε μετὰ τὴν ἀνάγνωσι τοῦ ἀγροτικοῦ σας ἄρθρου δὲν πρόκειται νὰ τρελλαθῶ ὁτιδήποτε κι' ἂν μοῦ συμβῇ στὸ μέλλον. Χαίρετε, κύριε!

Ἔφυγε καὶ πρὶν συνέλθη ὥρμησε στὸ γραφεῖο ὁ διευθυντής, τὸν ὁποῖον ἀνεπλήρωνα. Ἔρριξε μιὰ περίλυπη ματιὰ στὰ ἀντικείμενα ποὺ εἶχε σπάσει ὁ γενειοφόρος καὶ εἶπε:

—Φοβερό. Ἔσπασε τὸ δοχεῖο καὶ δυὸ κηροπήγια. Μὰ τὸ φοβερώτερο, τὸ φρικτότερο εἶνε ὅτι, πάει πιά, καταστράφηκα. Πουλήσαμε σήμερα φύλλα ὅσα δὲν πουλήσαμε ποτέ, μὰ τί νὰ τὸ κάνω αὐτὸ ποὺ τ' ἀγόρασαν γιὰ νὰ δοῦν τὶς τρέλλες σας. Μάλιστα, κύριε! Σᾶς περιμένουν στὸ δρόμο, κύριε, ἀνεβασμένοι στὰ κεραμίδια καὶ στὰ τηλεγραφόξυλα γιὰ νὰ σᾶς δοῦν στὰ σίγουρα ὅταν θὰ περνᾶτε. Τὰ ἄθρα σας, κύριε, εἶνε αἶσχος γιὰ τὸν Τύπο. Καὶ τί δὲν γράψατε, ἀφιλότιμε ἄνθρωπε: Βάλατε τὶς ἀγελάδες νὰ γκαρίζουν καὶ τὰ γαϊδούρια νὰ βελάζουν. Ἰσχυρίζεσθε ὅτι ἡ μουσικὴ ἐξημερώνει τὰ στρείδια. Μάθετε λοπόν, ἠλίθιε τύπε, ὅτι τὰ στρείδια ποτέ τους δὲν ἀγριεύουν καὶ δὲν τοὺς καίγεται καρφὶ ἂν ἐσεῖς παίζεται πιάνο ἢ βιολί. Ὤ, ἀνάθεμα, ἀνάθεμα! Ἡ παρατήρησίς σας ὅτι τὰ συνάπια ὅλο καὶ κατακτοῦν τὴν παγκόσμιο ἀγορά, ἦταν ἡ μόνη ἐνδεδειγμένη γιὰ νὰ φαλήρῃ τὸ ταλαίπωρό μου τὸ φύλλο. Σᾶς παρακαλῶ, κύριέ μου, σύρετε στὴν εὐχή. Μαύρη ἡ ὥρα ποὺ σᾶς ἄφηνα ἀντικαταστάτη μου γιὰ νὰ πάω ταξῖδι. Ὤ, γιατὶ δὲν μοῦ εἴπατε εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς πὼς δὲν ἔχετε ἰδέα ἀπὸ ἀγροτικὰ ζητήματα;

—Πρώτη φορὰ στὴ ζωή μου, κύριε, τοῦ ἀπάντησα, δέχομαι τόσον γελοῖες παρατηρήσεις. Δεκατέσσερα χρόνια ἐργάζομαι σ' ἐφημερίδες καὶ ποτέ μου δὲν ἄκουσα ὅτι χρειάζονται γνώσεις γιὰ νὰ γίνῃ κανεὶς δημοσιογράφος. Σὰν ποιός, πῆτε μου, γράφει τὶς θεατρικὲς κριτικὲς στὶς ἐφημερίδες; Σὰν ποιὸς γράφει τὰ οἰκονομολογικὰ ἄρθρα; Ὁ πρῶτος τυχὸν γελοῖος καὶ ἀγράμματος. Ποιὸς μαίνεται κατὰ τοῦ ἀλκοολισμοῦ; Ἐκεῖνος ποὺ βρωμᾶν τὰ χνῶτα του κρασίλα ἐδῶ καὶ πέντε λεῦγες. Καὶ ποιὸς διευθύνει ἀγροτικὲς ἐφημερίδες; Ἐσεῖς, ἀνόητε, καὶ τιποτένιε κύριε! Ὅλοι οἱ ἀποτυχημένοι στὰ γράμματα, ὅλοι ποὺ δὲν εἶδαν ἄλλον ἀναγνώστη τῶν ἀριστουργημάτων τους, ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό του, κάθονται καὶ μοῦ σχολιάζουν καὶ μοῦ κρίνουν καὶ μοῦ καταφέρονται γιὰ πράγματα ποὺ τὰ ἀγνοοῦν ὅσο κι' ἐγὼ τὰ ἀγροτικά. Μάρτυς ὁ Θεός, πὼς κι' ἂν ἐγὼ ἤμουν βλάκας καὶ ἀστοιχείωτος, ἀντὶ νἄμαι μορφωμένος καὶ ἔξυπνος, θὰ βρισκόμουν τώρα στὶς πιὸ ψηλὲς βαθμίδες τῆς κοινωνίας. Πάντως κύριε, παραιτοῦμαι. Ἡ συμπεριφορά σας μὲ ἐξαναγκάζει νὰ φύγω. Εἶμαι βέβαιος ὅτι ἐξεπλήρωσα τὸ καθῆκον μου. Σᾶς εἶχα ὑποσχεθῆ νὰ ἀνεβάσω τὴ κυκλοφορία τῆς ἐφημερίδος σας στὰ εἴκοσι χιλιάδες φύλλα. Ἄλλη μιὰ ἑβδομάδα ἂν μ' ἀφήνατε θὰ τὸ κατώρθωνα. Καὶ νὰ εἶσθε βέβαιος ὅτι οἱ ἀναγνῶσται σας θὰ ἦταν διαλεγμένοι κι' ἃς μὴ βρισκόταν ἀνάμεσά του οὔτε ἕνας ποὺ νὰ μπορῇ νὰ ξεχωρίσῃ ἕνα πεπόνι ἀπὸ ἕνα ἀχλάδι. Δὲν εἶμαι λοιπὸν ἐγὼ ὁ ζημιωμένος, κύριε, ἀλλὰ ἐσεῖς. Χαίρετε!

Καὶ ἔφυγα τροχάδην, ἀποφασισμένος νὰ χτυπήσω κατακέφαλα τὸ τέρας τῆς ἀγραμματοσύνης ποὺ ἀνέκαθεν βασανίζει τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων.

ΜΑΡΚ ΤΟΥΑΙΝ

ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ ΚΑΙΚΑΛΑ

Σὲ μιὰ ἐπαρχιακὴ πόλι βγῆκε ταραγμένη ἀπὸ τὸ σπίτι της μιὰ γυναῖκα καὶ ἔτρεξε στὴν ἐξώπορτα ἑνὸς γειτονικοῦ σπιτιοῦ.

Στὸ πρῶτο νευρικὸ χτύπημα τῆς πόρτας δὲν ἔλαβε καμμίαν ἀπάντησι. Ξαναχτύπησε, ἀλλὰ καὶ πάλιν δὲν φάνηκε κανεὶς νὰ τῆς ἀνοίξῃ.

Σὲ λίγο, ὅμως, ἄνοιξε ἕνα παράθυρο καὶ φάνηκε τὸ πρόσωπο μιᾶς γυναίκας.

Μόλις τὴν εἶδε ἡ ἄλλη ἀπὸ κάτω, ἄρχισε νὰ τῆς φωνάζῃ ὑστερικά:

— Τάμαθες, κυρὰ Τζούλια; Τὸν ἄντρα σου τὸν πάτησε ἕνα αὐτοκίνητο.

— Ὦ! ἔκανε ἡ Τζούλια μὲ ἀνακούφισι. Πῶς μὲ τρόμαξες! Νόμισα, καϋμένη, πὼς ἦταν ὁ σπιτονοικοκύρης μου καὶ ἐρχόταν πάλι γιὰ τὸ νοῖκι!

★

— Ποιὰ ἦταν ἐκείνη μὲ τὴν ὁποίαν μίλαγες στὴν ἐξώπορτα μιὰ ὥρα ὁλόκληρη; ρωτᾷ ὁ σύζυγος τὴν γυναῖκα του.

— Ἡ κυρία Εὐριδίκη. Ἦταν βιαστικὴ καὶ δὲν τῆς ἔμενε καιρὸς νὰ περάσῃ μέσα!

★

— Ἂν αὐτὴ ἡ κόττα σοῦ ἔκανε ἕνα αὐγὸ τί θὰ τὸ ἔκανες;

— Θὰ τὸ πήγαινα στὸ Μουσεῖο!

— Γιατί;

— Γιατὶ ἡ κόττα μου αὐτὴ εἶνε πετεινός!

★

Ὁ ὑπαστυνόμος. — Ὥστε ὁ κρατούμενος ἐδραπέτευσε;

Ὁ νέος πόλισμαν. — Μάλιστα.

— Μὰ δὲν φυλάγατε ὅλες τὶς ἐξόδους;

— Τὶς φυλάγαμε. Ἀλλὰ φαίνεται ὅτι θὰ τὸ ἔσκασε ἀπὸ τὴν εἴσοδο.

★

— Ἡ γυναῖκα σου, φίλε μου, δείχνει ὅτι εἶνε ἀπὸ κεῖνες ποὺ πάντα ἔχουν τὴν τελευταία λέξι.

— Ἴσως... Τὸ χειρότερο ὅμως εἶνε ὅτι ἡ δική μου ἔχει καὶ τὶς 99 % λέξεις ποὺ προηγοῦνται τῆς τελευταίας.

★

Ἡ σύζυγος. — Ταχυδρόμησες τὸ γράμμα ποὺ σοὔδωσα, ἀγάπη μου;

Ὁ σύζυγος.—Ναί, πολὺ πρωΐ, ἀγάπη μου. Αὔριο, ὅμως, θὰ τὸ ξαναταχυδρομήσω!

★

— Εἶνε παρατηρημένο. Μὲ τὸν ἄνδρα μου κάνω ἕναν καυγᾶ τὴν ἑβδομάδα. Ἐσύ;

— Ἐγὼ ὄχι. Ὁ δικός μου ἄνδρας πληρώνεται μὲ τὸ μῆνα!

★

Ἕνας ἐπισκέπτης περνῶντας ἀπὸ ἕνα συνοικιακὸ πάρκο τοῦ Λονδίνου, στάθηκε στ' «ἀλογάκια» — τὸ γνωστὸ παιγνίδι γιὰ τὰ παιδιὰ — καὶ κύτταζε μὲ περιέργεια κάποιον ἡλικιωμένο κύριο, ὁ ὁποῖος καθόταν πάνω σ' ἕνα ἀπὸ τὰ ξύλινα ἀλογάκια.

Ἡ ἔκπληξίς του μεγάλωσε ὅταν εἶδε ὅτι ὁ ὑπερήφανος, ὅσο καὶ κωμικὸς καβαλλάρης, μολονότι περνοῦσε ἀρκετὴ ὥρα, ὡστόσο δὲν ἐννοοῦσε νὰ κατεβῇ ἀπὸ τὴν παράδοξη αὐτὴ θέσι του.

Ἐπὶ τέλους τὸν ρώτησε:

— Συγγνώμην, κύριε. Μπορῶ νὰ μάθω τί εὐχαρίστησι βρίσκετε καθήμενος διαρκῶς πάνω στὸ ξύλινο αὐτὸ ἀλογάκι;

— Καμμιά! τοῦ ἀπήντησε ὁ περίεργος τύπος. Ἀλλὰ ὁ ἰδιοκτήτης αὐτοῦ τοῦ παιχνιδιοῦ, ὁ ὁποῖος εἶνε κακοπληρωτής, μοῦ χρεωστᾷ μιὰ λίρα καὶ αὐτὸς εἶνε ὁ μόνος τρόπος γιὰ νὰ ξοφλήσῃ τὸ χρέος του.

ΤΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΔΑΚΡΥΑ...

Αἰσθηματικὸ διήγημα τοῦ ΛΟΡΕΝΤΖΟ ΤΖΙΛΛΙ

Ἡ Μαργαρίτα θυμόταν πάρα πολὺ καλὰ τὸν τρόπο ποὺ εἶχε ἀρραβωνιαστῇ μὲ τὸν Λουΐτζι.

Ἦταν συνάδελφοι σ' ἕνα μεγάλο κατάστημα πωλήσεως ραδιοφώνων. Ὁ Λουΐτζι ἦταν πρώτης τάξεως συνάδελφος, ἀλλ' ἀσφαλῶς δὲν εἶχε προσέξει καθόλου, κατὰ τὰ τρία χρόνια ποὺ πέρασαν πρὶν ἀπὸ τὸ περίεργο ἐκεῖνο συμβὰν ποὺ τοὺς ἕνωσεν ἐφ' ὅρου ζωῆς.

Ὁ Λουΐτζι εἶχεν ἐρωτοτροπήσει μὲ ὅλες τὶς δεσποινίδες τοῦ καταστήματος. Τὸ ἀπόγευμα κάθε Σαββάτου τὸν ἔβλεπαν πότε μὲ τὴ μιὰ καὶ πότε μὲ τὴν ἄλλη, χαρούμενον καὶ ξέγνοιαστον, σάμπως νὰ ἦταν ὅλος ὁ κόσμος δικός του. Καὶ αὐτὸ ἦταν τὸ μεγαλείτερο προτέρημά του, γιατὶ δὲν ἦταν οὔτε ὡραῖος, οὔτε πολὺ κομψός. Γελοῦσε ὅμως διαρκῶς καὶ τὰ προβλήματα τῆς ζωῆς δὲν τὸν ἀπασχολοῦσαν πολύ.

Πέρασε μία περίοδος κατὰ τὴν ὁποίαν ὅλοι τὸν ἐνόμισαν ἐρωτευμένο μὲ μιὰ ξανθιὰ ποὺ εἶχε τὴν πόζα κινηματογραφικοῦ ἀστέρος καὶ σὲ τρεῖς μῆνες κατώρθωσε νὰ γίνῃ γραμματεὺς ἑνὸς τῶν διευθυντῶν. Τὴν θεωροῦσαν ἔξυπνη καὶ πεπειραμένη κ' ἔπαιρνε πάντα ὕφος ὅταν μιλοῦσε μὲ κανέναν. Ἔξω ἀπὸ τὸ γραφεῖο ἦταν πάντα πολὺ κομψὰ ντυμένη.

Ἡ Μαργαρίτα ἀπὸ τὴ θέσι της εἶχε παρακολουθήσει ὅλες τὶς φάσεις αὐτοῦ τοῦ εἰδυλλίου. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν ὅτι ὁ συνάδελφός της ἀμελοῦσε πολὺ συχνὰ τὴ δουλειά του καὶ προκαλοῦσε τὶς παρατηρήσεις τοῦ προϊσταμένου του. Καὶ ἡ θέσι του γινόταν κάθε μέρα πιὸ δύσκολη, τόσο ποὺ θὰ ἐκινδύνευε ν' ἀπολυθῇ, ἂν κάθε φορὰ δὲν ἐπενέβαινεν ἡ Μαργαρίτα γιὰ νὰ τὸν σώσῃ. Καὶ ὄχι γιατὶ ἐνδιαφερόταν γι' αὐτόν, ἀλλὰ γιατὶ εἶχε τὴν ἰδέα ὅτι μαζί του θὰ ἔφευγε ἀπὸ τὸ κατάστημα ὅλη ἡ εὐθυμία καὶ ἡ αἰσιοδοξία ποὺ τοὺς ξεκούραζαν τόσο πολύ.

Ἡ ξανθὴ νέα, τὴν ὁποίαν εἶχε ἐρωτευθῆ ὁ Λουΐτζι, δὲν τοῦ ἔδινε κὰν σημασία. Τὰ ἄλλα κορίτσια τοῦ καταστήματος τὴν εἶχαν ἰδῆ σὲ πολυτελέστατα ἰδιωτικὰ αὐτοκίνητα, μὲ κομψοὺς νέους καὶ πολλοὶ ἐβεβαίωναν ὅτι τὴν εἶδαν σὲ διάφορα νυκτερινὰ κέντρα ντυμένη σὰν μεγάλη κυρία.

Γιατὶ λοιπὸν ἐργαζόταν σ' αὐτὸ τὸ κατάστημα, ἀφοῦ εἶχε τὰ μέσα νὰ ζῇ τόσο καλά; Ἄλλωστε φαινόταν γεννημένη γιὰ μιὰ καλύτερη ζωή. Ἀλλὰ μιὰ μέρα ἐξέσπασε τὸ σκάνδαλο: ἡ γυναῖκα ἑνὸς τῶν διευθυντῶν ἔπιασε τὸν ἄντρα της μαζὶ μὲ τὴν ξανθὴν νέαν καὶ ἀμέσως ἐζήτησε διαζύγιο.

Ἀπὸ τὴν στιγμὴν ἐκείνη ὅλα τὰ κορίτσια τοῦ καταστήματος ἔστρεψαν τὴν προσοχή τους πρὸς τὸν Λουΐτζι. Ἀλλὰ ἡ ὑπόθεσις ἐτελείωσε κατὰ τὸν πιὸ ἀπροσδόκητον τρόπο.

Τὴν ἑπομένην, τὴν ὥρα ποὺ ἐπρόκειτο νὰ σχολάσουν, ἐνῷ οἱ ὑπάλληλοι ἐπήγαιναν νὰ ντυθοῦνε γιὰ νὰ φύγουν, ὁ Λουΐτζι ἀνέβηκε σὲ μιὰ καρέκλα καὶ ἄρχισε νὰ βγάλῃ λόγο:

— Συνάδελφοι, εἶπε, ἔχω ἕνα σπουδαῖο νέο νὰ σᾶς ἀνακοινώσω: ἀρραβωνιάστηκα μὲ τὴν Μαργαρίτα. Ὅσοι θέλετε ἐλᾶτε νὰ πάρετε κάτι στὸ ἀντικρυνὸ μπάρ.

Ἡ Μαργαρίτα ἐνόμισε πὼς τρελλάθηκε, ἔγινε κατάχλωμη, κ' ἐκόντεψε νὰ πέσῃ ἀπὸ τὴ συγκίνησι, ἐνῷ τὰ ἄλλα κορίτσια τὴν ἐτριγύρισαν γιὰ νὰ τὴν συγχαροῦν. Τότε ἡ Μαργαρίτα συνῆλθε, ἐχαμογέλασε σὲ ὅλους, ἤπιε στὸ μπὰρ μὲ τοὺς συναδέλφους. Ὅταν ὅμως οἱ ἄλλοι ἔφυγαν, δὲν μπόρεσε πιὰ νὰ κρατηθῇ, ἐπῆρε ἕνα ταξ. γιὰ νὰ πάῃ σπίτι της, κι στὸ δρόμο ἐξεθύμαινε κλαίγοντας σὰν μικρὸ παιδί.

Ὁπωσδήποτε ὅμως, ὁ γάμος ἔγινε. Ὁ Λουΐτζι ἐφάνηκε πολὺ καλὸς καὶ περιποιητικὸς μαζί της κ' ἐπροσπάθησε νὰ τὴν πείσῃ ὅτι τὴν ἀγαποῦσε ἀπὸ καιρό. Ἐνοίκιασαν ἕνα χαριτωμένο σπιτάκι μὲ ὅλην τὴν ἐπίπλωσιν, ὅπου ἡ Μαργαρίτα ἔνοιωσε τὸν ἑαυτόν της πολὺ εὐτυχισμένον. Εἶχε γίνει πιὸ ὄμορφη καὶ πιὸ κομψή. Καὶ δὲν ἤθελε νὰ νομίσουν τὰ ἄλλα κορίτσια τοῦ γραφείου ὅτι ὁ Λουΐτζι τὴν εἶχε πάρει ἀπὸ πεῖσμα πρὸς τὴν ξανθιά. Ἀλλὰ μόνο γιὰ τὴν ὀμορφιά της. Καὶ ἀργότερα θὰ ἐφρόντιζε αὐτὴ νὰ τοῦ διορθώσῃ τὸν ὑπεροπτικὸ χαρακτῆρα ποὺ εἶχε καὶ ποὺ τὴν ἐπείραζε τόσο πολύ.

Στὸ κατάστημα δὲν ἄργησαν νὰ καταλάβουν τὴν μεταβολὴν αὐτὴ τῆς Μαργαρίτας. Καὶ ἔβγαλαν τὸ συμπέρασμα ὅτι ἡ μετριοφροσύνη ποὺ ἔδειχνεν ἄλλοτε δὲν ἦταν παρὰ μιὰ προσποίησι πάρα πολὺ ἐπιτυχημένη.

Ἡ περίοδος τῶν διακοπῶν ἐπλησίαζε καὶ ἡ Μαργαρίτα εἶχε καταστρώσει τὸ σχέδιό της. Λίγες μέρες προτοῦ πάρῃ τὴν κανονική της ἄδεια, εἶπε στὸν ἄντρα της ὅτι θὰ πήγαινε νὰ μείνῃ τὶς ἡμέρες ἐκεῖνες στὸ σπίτι μιᾶς θείας της.

Ὁ Λουΐτζι ἀπόρησε ἀπὸ τὴν ἀπόφασι αὐτὴ τῆς γυναίκας του.

— Ἐφρόντισες μονάχα γιὰ σένα, τῆς εἶπε. Κ' ἐγὼ ποῦ θα πάω;

— Ὅπου σοῦ ἀρέσει, ἀπήντησε μὲ προσποιητὴ ψυχρότητα ἡ γυναῖκα του, ἐνῷ ἡ καρδιά της ἔτρεμε ἀπὸ ἀγωνία καὶ φόβο.

Τὸ παιγνίδι ποὺ ἑτοίμαζε τῆς φαινόταν πολὺ ἐπικίνδυνο καὶ ἦταν ἕτοιμη νὰ τὸ ἐγκαταλείψῃ. Ἀλλὰ ἡ ἀνάμνησι τῆς βραδυᾶς ἐκείνης, κατὰ τὴν ὁποίαν πληροφορήθηκε πὼς εἶνε μνηστὴ τοῦ Λουΐτζι χωρὶς κἂν νὰ ἐρωτευθῇ, τῆς ἔκανε τὴν ἐντύπωσι ἑνὸς μπάτσου. Ἔπρεπε λοιπὸν νὰ συνεχίσῃ τὴν προσπάθεια. Ἢ νὰ κατακτήσῃ τὸν Λουΐτζι καὶ νὰ τὸν κρατήσῃ γιὰ τὸν ἑαυτόν της ὁλόκληρον, ἢ νὰ πεισθῇ μιὰ γιὰ πάντα ὅτι ὁ ἄντρας της τὴν πῆρε μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ ἱκανοποιήσῃ μίαν ἰδιοτροπία του.

— Δὲν νομίζεις πὼς ἡ θεία σου θὰ μποροῦσε νὰ φιλοξενήσῃ κ' ἐμένα; ἐτόλμησε νὰ ρωτήσῃ ὁ Λουΐτζι ὅταν τὴν εἶδε νὰ ἑτοιμάζῃ τὶς ἀποσκευές της.

— Παντρευτήκαμε τόσο βιαστικά, ποὺ δὲν ἐπρόφθασα κὰν νὰ τὴν εἰδοποιήσω ὅτι δὲν εἶμαι πιὰ μόνη.

Ἡ ψυχρότης αὐτῆς τῆς φράσεως ἐπάγωσε τὴν καρδιὰ τοῦ Λουΐτζι. Ἡ Μαργαρίτα τὸν εἶδε νὰ κατεβάζῃ τὸ κεφάλι ταπεινωμένος καὶ νὰ πηγαίνῃ πρὸς τὸ παράθυρο, ὅπου ἀκούμπησε τὸ κεφάλι δίχως νὰ προφέρῃ λέξι. Καὶ αὐτὴ ἦταν τόσο συγκινημένη ποὺ ἀναγκάστηκε νὰ κάμῃ μεγάλη προσπάθεια γιὰ νὰ μὴ φωνάζῃ πόσο τὸν ἀγαποῦσε...

Θὰ ἔφευγε τὸ πρωῒ τῆς ἑπομένης, χωρὶς κὰν νὰ τὸν ξυπνήσῃ. Γιατὶ δὲν ἤθελε οὔτε νὰ τὴν συνοδεύσῃ ὡς τὸν σταθμό. Ἔτσι ἐπῆγε ἐντελῶς μόνη, ἐσκαρφάλωσε σ' ἕνα βαγόνι καὶ σωριάστηκε σ' ἕνα κάθισμα σὰν νὰ εἶχε κάμει μιὰν ὑπεράνθρωπη προσπάθεια γιὰ νὰ φθάσῃ ὡς ἐκεῖ.

Ἔμεναν λίγα ἀκόμη λεπτὰ γιὰ τὴν ἀναχώρησι, καὶ ἡ Μαργαρίτα ἦταν πολὺ μετανοιωμένη γιὰ τὴν ἀπόφασι ποὺ πῆρε, μαντεύοντας ὅλες τὶς συνέπειες. Σὲ μιὰ στιγμὴ ἅρπαξε τὴν βαλίτζα, ἀποφασισμένη νὰ κατέβῃ πάλι, ἀλλὰ μετὰ τὴν ἄφησε ξανὰ γιὰ νὰ μὴ φανῇ γελοία στὸν ἑαυτό της. Καὶ συμμαζεύτηκε σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ ἀδειανοῦ διαμερίσματος, συγκρατῶντας μὲ κόπο τὰ δάκρυα.

Εἶχε κλείσει τα μάτια, κ' ἐνόμισε πὼς ἀκούει τὴ φωνὴ τοῦ Λουΐτζι νὰ τῆς ψιθυρίζῃ: «Μαργαρίτα, τὸ ἀδειανὸ σπίτι μὲ τρομάζει. Ἄφησέ με νὰ σὲ συνοδέψω ἐκεῖ ποὺ πᾶς. Ἔχω νὰ σοῦ ζητήσω συγγνώμη γιὰ τόσα πράγματα!...»

Ἴσως ὠνειρευόταν, ἀλλὰ ἕνα δειλὸ χάδι στὸ χέρι τὴν ξανάφερε στὴν πραγματικότητα. Ἦταν αὐτός, στ' ἀλήθεια, καὶ στεκόταν δίπλα της! Ἦταν δική του ἡ φωνὴ ἐκείνη ποὺ ἄκουσε, δὲν ἦταν ἡ φωνὴ τοῦ ὀνείρου...

Δύο χοντρὰ δάκρυα ἐκύλισαν στὰ μάγουλα τῆς Μαργαρίτας σὰν δύο στάλες βροχῆς, κ' ἐπῆραν μαζί τους ὅλο τὸ μαρτύριο ποὺ ὑπέφερε. Δὲν τολμοῦσε ἀκόμη νὰ κυττάξῃ κατάματα τὸν ἄντρα της, ἀλλὰ αἰσθανόταν ὅτι τὸν εἶχε κατακτήσει. Οἱ θλιβερὲς ἡμέρες εἶχαν περάσει γιὰ πάντα.

ΛΟΡΕΝΤΣΟ ΤΖΙΛΛΙ

Σκεψεις

Δύσκολο εἶνε ὄχι τὸ νὰ πεθάνῃ κανεὶς σὰν ἥρως, ἀλλὰ σὰν ἥρως νὰ ζήσῃ.

★

Τὰ λόγια σας, ὅσο ὄμορφα κι' ἂν εἶνε, δὲν θὰ εἶνε τόσον ἀγαπητὰ ἂν δὲν περιβάλλωνται κάπου - κάπου καὶ μὲ τὴν κορνίζα τῆς σιωπῆς.

★

Δὲν εἶνε καλὸς τεχνίτης ἐκεῖνος, ποὺ μένει ἀπὸ κάθε ἔργο του ἱκανοποιημένος.

★

Δὲν μπορεῖς νὰ βρῇς τὸ δίκηο σου κινῶντας τὸν οἶκτο καὶ τὴν συμπόνια, παρὰ μόνο μὲ βροντοφωνητό, ὅμοιο μὲ τὸν βρυχηθμὸ πεινασμένου λιονταριοῦ.

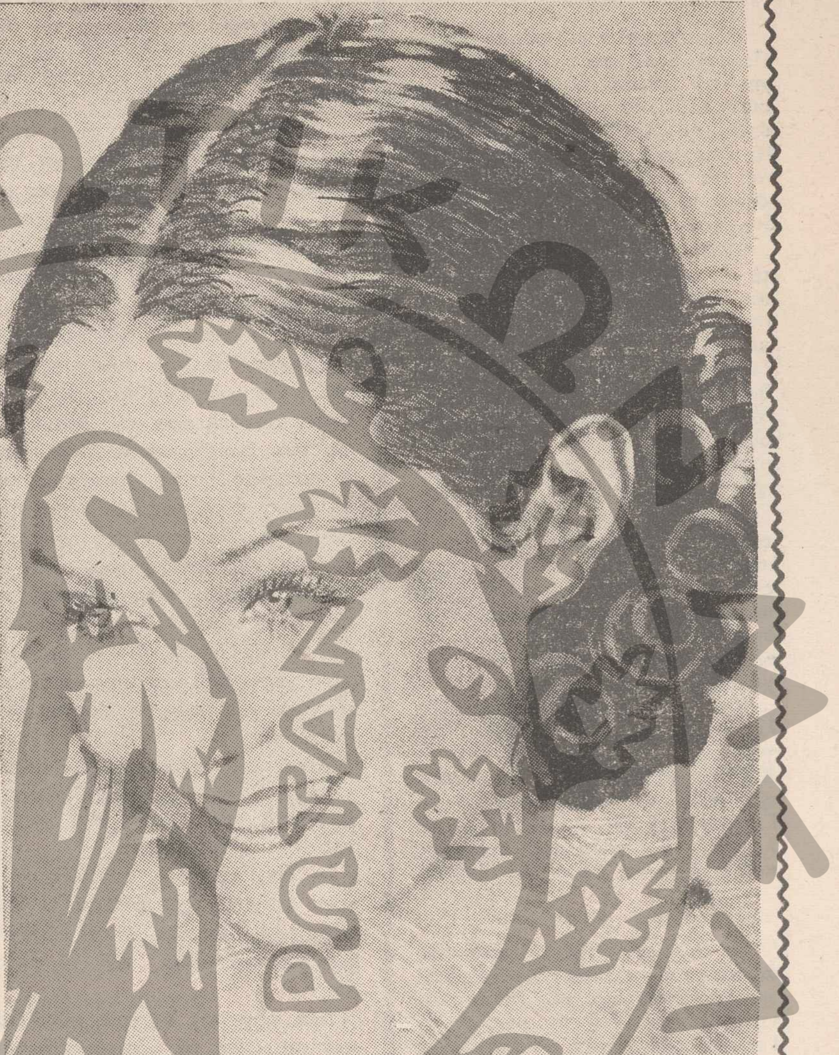

Θὰ χωρίσῃ ἢ ὄχι; Ἐπὶ μῆνες οἱ κύκλοι τοῦ Χόλλυγουντ, ἀπησχολοῦντο μὲ τὸ βαρυσήμαντον αὐτὸ πρόβλημα: ἂν δηλαδὴ ὁ Τζόννυ Βαϊσμύλλερ —ὁ γνωστὸς ὀλυμπιονίκης τῆς κολυμβήσεως καὶ γνωστότερος ὡς Ταρζὰν— θὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν σύζυγόν του, τὴν φλογερὰν Νοτιοαμερικανίδα Λοῦπε Βελέζ, μὲ τὴν ὁποίαν δὲν τὰ περνᾶ διόλου καλά. Πραγματικῶς τὸ ζεῦγος αὐτὸ τῆς ὀθόνης ἐκ τῶν τρικυμιωδεστέρων, συχνὰ... δέρνεται, καὶ οἱ καυγάδες του παροιμιώδεις πλέον εἰς τὸ Χόλλυγουντ, φθάνουν κάθε τόσο μέχρι τῶν δικαστηρίων... Τελευταῖαι εἰδήσεις ὅμως ἀναφέρουν ὅτι εἶναι ἀδύνατος κάθε νέος συμβιβασμός. Ὁριστικῶς ἡ Λοῦπε Βελὲζ θὰ προστεθῇ εἰς τὴν πολυάνθρωπον στρατιὰν τῶν ζωντοχηρῶν τοῦ κινηματογράφου.

ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ

Εἰς τὸ ρουμανικὸν παρὰ τὴν Μαύρην Θάλασσαν χωρίον Καλίακρα τῆς Δοβρουτσᾶς, ἀνεκαλύφθησαν κατὰ τὰς γενομένας ἀνασκαφὰς τὰ ἐρείπια ἀρχαίας ρωμαϊκῆς πόλεως, ὠχυρωμένης.

Τὰ τείχη της ἦσαν ἐνισχυμένα μὲ 32 πύργους καὶ μὲ τριπλῆν γραμμὴν τάφρων. Ἀνεκαλύφθησαν ἐπίσης εἰς τὴν ἰδίαν περιοχὴν ἱππόδρομος καὶ μαρμάρινοι τάφροι κυτταροειδοῦς τύπου.

✶

Οἱ ἰδιοκτῆται τῶν σιταποθηκῶν τοῦ Ἄμστερνταμ διεπίστωσαν ἀπὸ τινος ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν ποντικῶν ηὐξάνετο ἀνησυχητικῶς, αἱ δὲ προκαλούμεναι ἐξ αὐτῶν ζημίαι καθίσταντο διαρκῶς μεγαλείτεραι·

Τὰ τρωκτικὰ εἶχαν κατασκευάσει ὑπογείους στοὰς διὰ τῶν ὁποίων μετέφεραν τὸν σῖτον εἰς τὰς ἰδικάς των ἀποθήκας, ἀνεσκαμμένας παρὰ τὰ τοιχώματα τῶν ὀχετῶν τῆς πόλεως εἰς μεγάλην ἀκτῖνα. Οἱ ἐνδιαφερόμενοι ἠγόρασαν μέγαν ἀριθμὸν γάτων, οἱ ὁποῖοι ὅμως ἐχόρταιναν πολὺ γρήγορα: οἱ ποντικοὶ ἐπολλαπλασιάζοντο πάντοτε εἰς ἀναλογίαν ὑπερβαίνουσαν τὰς ἀνάγκας τῶν γάτων.

Ἀπεφασίσθη κατόπιν τούτου νὰ ἐγκατασταθοῦν εἰς τὰς σιταποθήκας γραμμόφωνα τῶν ὁποίων αἱ πλάκες λειτουργοῦσαι συνεχῶς ἀπέδιδον τὸ νιαούρισμα τῶν γάτων.

Καὶ κατ᾽ ἀρχὰς μὲν τὸ τέχνασμα ἐπέτυχε. Φαίνεται ὅμως ὅτι σιγά - σιγά οἱ πονηροὶ ποντικοὶ συνηθίζουν εἰς τὰ τεχνητὰ νιαουρίσματα καὶ δειλά - δειλά ἐπανέρχονται εἰς τὸν θησαυρὸν ποὺ ἀνεκάλυψαν.

✶

Εὑρίσκεται κατ᾽ αὐτὰς εἰς τὸ Παρίσι ἕνας νέος ὁ ὁποῖος ἔχει τὸ μεγαλείτερον διαβατήριον τοῦ κόσμου. Καταγόμενος ἀπὸ τὴν Κούβαν καὶ χορευτὴς ἐξ ἐπαγγέλματος, ταξιδεύει ἀνὰ τὸν πλανήτην καὶ ἐπιδεικνύει τοὺς χοροὺς τῆς πατρίδος του·

Ὁ Ντιὰζ Παθέκο (αὐτὸ εἶναι τὸ ὄνομά του) φυλάσσει ζηλοτύπως τὸ διαβατήριόν του τὸ ὁποῖον ἔχει μῆκος 3.50 μέτρων καὶ φέρει 150 χαρτόσημα 42 διαφόρων χωρῶν. Φυσικὰ τὸ διαβατήριον εἶναι διπλωμένον καταλλήλως, φιλοδοξεῖ δὲ ὁ ἰδιοκτήτης του νὰ αὐξήσῃ διὰ μεταγενεστέρων προσθηκῶν τὸ μῆκος του μέχρι 50 μέτρων!

Μία γαλλικὴ ἐφημερὶς ἐκφράζει τὴν πικρίαν της διότι ἔναντι πολλῶν ἄλλων χωρῶν ἡ Γαλλία δαπανᾷ ἐλάχιστα ποσὰ διὰ τὸν πλουτισμὸν τῶν δημοσίων καὶ δημοτικῶν βιβλιοθηκῶν της, δημοσιεύει δὲ χαρακτηριστικὴν στατιστικήν.

Κατ᾽ αὐτὴν αἱ Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι δαπανοῦν ἐτησίως 7.95 γαλλικὰ φράγκα κατ᾽ ἄτομον διὰ τὰς βιβλιοθήκας των, ἡ Δανία 4.70, ἡ Σουηδία 3.50, ἡ Γερμανία 1.80, ἡ Τουρκία 40 λεπτὰ τοῦ γαλλικοῦ φράγκου καὶ ἡ Γαλλία μόνον 18 λεπτά!

✶

Ὁ ἀρχηγὸς τῆς γερμανικῆς ἀστυνομίας κ. Χίμμλερ ἐξέδωκε διαταγὴν διὰ τῆς ὁποίας ἀπαγορεύεται εἰς τὸ μέλλον ἡ ἔκθεσις κατὰ τὰς πανηγύρεις καὶ συναθροίσεις ἐν γένει «ἀνθρώπων φαινομένων», π. χ. γιγάντων, νάνων, γυναικῶν μὲ γενειάδα, ἀναπήρων, τεράτων κ.λ.π.

Ἀπαγορεύονται ἐπίσης τὰ γνωστὰ «πανοράματα» καὶ ἄλλα παρόμοια θεάματα εἰς τὰ ὁποῖα ἐπιδεικνύονται φωτογραφίαι μεγάλων καταστροφῶν, πυρκαϊῶν, σιδηροδρομικῶν δυστυχημάτων κ.λ.π. Ἀπηγορεύθη ἐπίσης αὐστηρῶς ἡ ἐπαιτεία

Ἔνοχος ἔρως

ΕΝΑ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΗΣ ΠΛΟΚΗΣ
ΤΟΥ κ. Γ. ΑΣΠΡΕΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ἡ Ἔλσα, ἤτανε κόρη ἑνὸς μεγαλογαιοκτήμονα μὲ πατριαρχικὲς ἀντιλήψεις. Ὅταν σπούδαζε ἀκόμη σ᾽ ἕνα παρθεναγωγεῖο τῶν Ἀθηνῶν, ὁ πατέρας της ἔλαβε αἰφνιδίως τὴν ἀπόφασι νὰ διακόψῃ τὶς σπουδές της καὶ νὰ ἔρθῃ στὸ κτῆμα τους. Ἐκεῖ τῆς δηλώνει τὴν ἀπόφασί του νὰ παντρευτῇ ἕναν παραλῆ μεσόκοπο, ποὺ ἡ παρθενικὴ ὀμορφιά της τὸν ἔκαμε νὰ τὴν ποθήσῃ. Ἡ Ἔλσα ὑποκύπτει στὴν θέλησι τοῦ πατέρα της, ἂν καὶ ἀγαπᾷ τὸν νεαρὸ γιατρὸ Γιῶργο Σταμέλο. Ὕστερα ἀπὸ ἀρκετῶν ἐτῶν χωρισμὸ ἡ Ἔλσα συναντᾶται μὲ τὸν Γιῶργο καὶ ὁ παλαιὸς ἔρως της ξαναζῇ. Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ ἄντρας της, ποὺ ἤτων ἕνας πραγματικὸς τύραννος προσβάλλεται ἀπὸ καρκῖνο καὶ βλέποντας ὅτι πρόκειται νὰ πεθάνῃ γιὰ νὰ τὴν ἐκδικηθῇ γιὰ τὸν ἔρωτά της πρὸς τὸν Γιῶργο ἀποπειρᾶται νὰ τὴ δολοφονήσῃ. Ἡ Ἔλσα τοῦ ἁρπάζει τὸ περίστροφο, τὸ ὁποῖον ὅμως ἐκπυρσοκροτεῖ καὶ τὸν σκοτώνει. Τότε ἡ Ἔλσα συλλαμβάνεται μὲ τὴν κατηγορία ὅτι σκότωσε τὸν ἄντρα της.

18ον

Ἔπειτα ὁ νοῦς της πῆγε στὸν πατέρα της τὸν φεουδάρχη τὸν Σεφέρην, τὸν σκληρὸ ἄνδρα μὲ τὴν ἀπηρχαιωμένη νοοτροπία. Στὸν πατέρα της ποὺ ὤφειλε ὅλη τὴ δυστυχία της, τὴ καταστροφή της, τὸ σπαραγμό.

Ἡ ἀπολυταρχία τοῦ γέρου, ἡ φιλοδοξία του, ἡ φιλοχρηματία του, ὁ νοσηρὸς ἐγωϊσμός του, ποὺ ἤτανε ἀποτέλεσμα τῆς ἀντιλήψεως τῶν βαρβάρων αἰώνων, ποὺ ὁ πατέρας ἤτανε δεσπότης καὶ σκληρὸς τύραννος μὲ δικαίωμα ζωῆς καὶ θανάτου στὴ γυναῖκα του καὶ στὰ παιδιά του, αὐτὰ ὅλα τὸν ἔφεραν στὴν ἀπόφασι νὰ τὴν πάρῃ σχεδὸν ἀπὸ τὰ μαλλιὰ καὶ νὰ τὴν δώσῃ σ᾽ ἕνα παραλυμένο γέρω ποὺ ἕνα μόνο ποθοῦσε πῶς νὰ γλεντήσῃ τὴ δροσιὰ τῆς νιότης της.

Αὐτὰ ὅλα ἐρχόντουσαν τώρα γοργὰ καὶ κατρακυλούσανε μπροστὰ στὰ μάτια τῆς ψυχῆς της σὰν φαντάσματα.

— Ἄχ, πατέρα, ψιθύρισε κάποια στιγμή, ἄχ, πατέρα τί καταστροφὴ ἔκανες σὲ τί κόλασι βύθισες καὶ μένα καὶ τὸ σπίτι μας!

Δὲν εἶχε τὴ δύναμι οὔτε νὰ μισήσῃ, οὔτε νὰ καταρασθῇ τὸν πατέρα της.

Μόνο παράπονο ἀνέβη στὰ χείλη μέσα ἀπὸ τὰ βάθη τῆς φαρμακωμένης ψυχῆς της, τῆς σπαραγμένης καρδιᾶς της.

Μέσα σ᾽ αὐτὸ τὸ ψυχικό της μαρτύριο ἦρθε νὰ τὴν ἀνακρίνῃ συμπληρωματικῶς ὁ ἀνακριτὴς Λάμπης.

Ἐρχότανε τώρα μὲ τὴν ἐλπίδα πῶς θὰ κατώρθωνε νὰ τῆς ἀποσπάσῃ κάποια ὁμολογία.

Δὲν ἤτανε μόνος.

Ἡ Ἔλσα τὸν εἶδε συνοδευόμενο ἀπὸ ἕνα κύριο ἄγνωστό της. Ἕνα σοβαρὸ καὶ ἀξιοπρεπῆ κύριο ποὺ ᾐσθάνθη ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ τὴ ματιά του ὄχι μόνον αὐστηρὴ καὶ ὀξεία, ἀλλὰ καὶ διαπεραστικὴ τόσο ποὺ ἡ Ἔλσα ἔνοιωσε κάποιο ἄθελο φρικιασμό.

Τὴν εἶχαν ὁδηγήσει στὸ ἰδιαίτερο γραφεῖο τῆς διευθύνσεως καὶ ἐκεῖ ἔμεινε μόνον ὁ ἀνακριτής, ὁ ἄγνωστος κύριος καὶ αὐτή.

Ὁ Λάμπης δὲν τῆς εἶπε ποῖος εἶνε οὔτε αὐτὴ ὑπωπτεύθηκε πὼς ἤτανε ὁ εἰσαγγελεύς. Δὲν μποροῦσε νὰ ξέρῃ οὔτε ἦτο δυνατὸν νὰ εἶχε ἰδέα τῶν ἀνακριτικῶν πραγμάτων εἰς τὰς ἐγκληματικὰς περιστάσεις.

Ἡ Ἔλσα κάθησε στὸν μοναδικὸ πέτσινο καναπὲ τοῦ γραφείου ὁ ἄγνωστος κύριος λοξὰ καὶ ἀπέναντί της σὲ κάποιο πέτσινο φωτεῖγ, τὸ μοναδικὸ τοῦ γραφείου τῆς διευθύνσεως τῶν φυλακῶν καὶ ὁ ἀνακριτὴς στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ καναπέ.

— Θὰ σᾶς ἀνησυχήσωμε καὶ πάλιν σήμερα, κυρία, ἄρχισε νὰ τῆς λέῃ ὁ Λάμπης μὲ αὐστηρότητα ἐκφράσεως, ἀλλ᾽ ὄχι ὅπως τὴν προηγουμένη ἡμέρα ποὺ τῆς εἶχε φανῆ ἄγριος καὶ ἐπιθετικὸς στὰ λόγια ποὺ ἤθελε νὰ ὑποστηρίξῃ πὼς αὐτὴ σκότωσε τὸ Μίνω.

Ἡ Ἔλσα κρατοῦσε σκυφτὸ τὸ κεφάλι της.

— Ἡ ἐπιθυμία τοῦ κ. εἰσαγγελέως, ἐξηκολούθησε δείχνοντας τὸν ἄγνωστο ὡς τὴ στιγμὴ κύριο, καθὼς καὶ ἐγὼ εἶνε νὰ ἐλαφρώσουμε τὴ θέσι σας ὅσο εἶνε ἀνθρωπίνως δυνατό.

Ἡ Ἔλσα σιγοῦσε.

Μόνον ὅταν ἤκουσε πὼς ὁ κύριος μὲ τὸ ὀξὺ βλέμμα ἦταν ὁ εἰσαγγελεύς, σήκωσε τὸ κεφάλι της, τοῦ ἔριξε ἀκουσίως της σχεδὸν ἕνα φευγαλέο μάτι καὶ ἔσκυψε πάλι.

— Γνωρίζετε, κυρία, ἤκουσε πάλιν τὸν ἀνακριτὴ νὰ τῆς λέῃ, ὅτι ἡ ἀσφαλεστέρα ὁδὸς πρὸς τὴν ἐπιείκειαν εἶνε ἡ ὁδὸς τῆς μεταμελείας καὶ τῆς ὁμολογίας. Αἰσθάνομαι πόσο βαθειὰ εἶνε ἡ συντριβή σας καὶ ὁ πόνος σας. Ὁμολογήσατε τὴν ἐνοχήν σας καὶ τοῦτο θὰ ἐλαφρώσῃ πολὺ τὴν θέσι σας.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἡ Ἔλσα ποὺ ἄρχισε νὰ βράζῃ στὸ στῆθος της ἡ ἀγανάκτησις, ἐστράφη καὶ κύτταξε τὸν ἀνακριτὴ κατάματα.

— Τὸ ἐνδιαφέρον σας, κύριε, τοῦ εἶπε, μπορεῖ νὰ συγκινήσῃ ἕναν ἔνοχον, ἀλλὰ προκαλεῖ τὴν ἀγανάκτησιν ἑνὸς ἀθώου. Σᾶς εἶπα χθὲς ὅλην τὴν ἀλήθειαν, δὲν ἔχω νὰ προσθέσω τίποτε·

— Ἀκοῦστε, κυρία, τῆς εἶπε τότε γιὰ πρώτη φορὰ ὁ εἰσαγγελεὺς διακόπτων τὴν σιγήν. Θὰ σᾶς παρακαλέσω πρὸς τὸ συμφέρον σας νὰ ψυχραιμήσετε Δὲν ἤλθαμε ἐδῶ ὡς ἐχθροὶ διὰ νὰ ἐπιδεινώσωμεν τὴν θέσιν σας, ἅμα λάβετε τοῦτο ὑπ᾽ ὄψιν σας θὰ καθησυχάσετε ὅσον εἶνε ἀνθρωπίνως δυνατὸν καὶ θὰ μᾶς περιβάλλετε μὲ τὴν ἐμπιστοσύνην σας.

Ἡ Ἔλσα χαμογέλασε ἕνα πικρό, ἀλγεινὸ καὶ πένθιμο χαμόγελο:

— Ὁ κύριος, καὶ ἔδειξε τὸν Λάμπη, μὲ συμβουλεύει νὰ ὁμολογήσω ὅτι εἶμαι φόνισσα.

— Ὁ κύριος ἐσχημάτισε τὴν πεποίθησιν ὅτι σεῖς σκοτώσατε τὸν ἄνδρα σας.

— Πεποίθησις ἄδικος. Πεποίθησις τῶν πρώτων στιγμῶν, πεποίθησις ποὺ ἐπήγασε ἀπὸ πλάνη καὶ ἀπὸ μοιραίαν καὶ σατανικὴν πλοκὴν τῶν γεγονότων.

— Θὰ σᾶς κουράσω μὲ μίαν παράκλησιν, τῆς εἶπε αἴφνης ὁ εἰσαγγελεύς, νὰ μοῦ ἀφηγηθῆτε τὰ τῶν δραματικῶν σκηνῶν τοῦ φόνου τοῦ Παρσέντη.

Τὸ ἤρεμον ὕφος τοῦ εἰσαγγελέως καὶ ἡ εὐγένεια τῶν λόγων του ἐπηρέασαν τὴν Ἔλσαν. Ἄρχισε νὰ ψυχραιμῇ περισσότερον καὶ παρ᾽ ὅλον τὸν ἀποτροπιασμὸν ποὺ ᾐσθάνετο, ἤρχισε νὰ ἀφηγῆται τὴν δραματικὴν σκηνήν.

Ὅταν ἔφθασαν στὸ σημεῖο ποὺ ἡ Ἔλσα ἐκλείδωσε τὴν πόρτα, ὁ εἰσαγγελεὺς ἤρχισε νὰ τῆς ἀπευθύνῃ ἐρωτήσεις:

— Σᾶς εἶπε νὰ κλειδώσετε τὴν πόρτα;

— Ναί.

— Καὶ νὰ καθήσετε στὸ κρεββάτι του;

— Μάλιστα.

— Γιατί, δὲν τὸν ἐρωτήσατε;

— Βεβαίως, μοῦ εἶπε πὼς ἔχει νὰ μοῦ ἀνακοινώσῃ σπουδαῖα καὶ δὲν ἐπιθυμεῖ νὰ τὸν διακόψῃ κανείς.

— Ποῖος ἦτο δυνατὸν νὰ σᾶς διακόψῃ;

— Ἡ καμαριέρα, ἡ νοσοκόμος, ἡ μητέρα μου.

— Μήπως καὶ ὁ θεράπων ἰατρός;

— Ὄχι.

— Πῶς τὸ γνωρίζατε αὐτό;

— Μοῦ εἶχε εἰπῆ ὁ ἴδιος.

— Ὁ θεράπων;

— Ναί, ὅτι δὲν θὰ ἐπανήρχετο.

— Γιατί;

— Μοῦ ἐνεπιστεύθη ὅτι ἡ θέσις τοῦ Μίνω ἤτανε ἀπελπιστικὴ καὶ ὅτι μόνον ὀλίγας ἡμέρας θὰ παρετείνετο ἡ ζωή του.

— Ὅταν σᾶς εἶπε νὰ κλειδώσετε ἀπὸ μέσα τὴ πόρτα δὲν ὑποπτευθήκατε τίποτε;

— Ὄχι. Πῶς μποροῦσα νὰ ὑποπτευθῶ τέτοιο κακούργημα;

Ἔπειτα τοὺς ἀφηγήθη τὴν ἀπροσδόκητον ἐπίθεσιν τοῦ Μίνω, πὼς τὴν ἅρπαξε ἀπὸ τὰ μαλλιὰ μὲ τὸ ἀριστερὸ χέρι καὶ πὼς μὲ τὸ δεξὶ ὕψωσε ἐναντίον της τὸ πιστόλι. Πῶς ἂν δὲν πρόφθαινε νὰ τὸ ἁρπάσῃ ἡ σφαῖρα τοῦ πρώτου πυροβολισμοῦ θὰ τῆς ἔκαιγε τὰ στήθη. Τὴν πάλη ποὺ ἐπηκολούθησε καὶ τὴν ἐκπυρσοκρότησι ποὺ ἄφηκε τὸν Μίνω ἄπνουν.

— Ὥστε κατὰ τοὺς ἰσχυρισμούς σας, σᾶς ἔστησε ἐνέδραν; τὴν ρώτησε ὁ εἰσαγγελεύς. Ποῦ ἀποδίδετε τὴν ἀπόφασίν του νὰ σᾶς σκοτώσῃ;

— Εἰς παραφροσύνην. Τὰ λόγια του ἦσαν καθαρά. Τὰ ἀκούω ἀκόμα: «Ἔλα μαζί μου. Θὰ σὲ πάρω μαζί μου».

— Γιατί; Μήπως σᾶς ζήλευε;

Ἡ Ἔλσα ὑπωπτεύθη.

Τὰ τελευταῖα λόγια τοῦ εἰσαγγελέως κτύπησαν βαθειὰ στὴ καρδιά της.

— Μήπως ὑπωπτεύετο πὼς ἀγαπᾶτε κάποιον;

— Δὲν γνωρίζω, κύριε, ἀπήντησε ξηρῶς.

— Εἴχατε κατὰ τὸν συζυγικόν σας βίον σκηνὰς ζηλοτυπίας;

— Οὐδέποτε. Μετὰ τρία ἔτη μετὰ τὸ γάμο μας ἠδιαφόρησε τελέως περὶ ἐμοῦ.

— Θὰ μοῦ συγχωρήσετε μίαν ἄλλην ἐρώτησιν. Ὁ σύζυγός σας εἶχε ἐρωμένας;

— Ναί.

— Ἡ ζωή του ὑπῆρξεν ὀργιώδης;

— Δὲν γνωρίζω.

Ἐμεσολάβησε βραχεῖα σιγή, τὴν ὁποίαν διέκοψε πάλιν ὁ εἰσαγγελεύς:

— Ἔχετε γνῶσιν τῆς διαθήκης του; τὴν ρώτισε.

— Ὄχι.

— Δὲν σᾶς εἶπε τίποτε τὴν ἡμέραν τοῦ φόνου;

— Ὄχι. Τίποτε.

— Γνωρίζετε ὅτι εἰς τὴν διαθήκην του ὁμιλεῖ σκληρῶς γιὰ σᾶς;

— Ὄχι, δὲν γνωρίζω. Ἀλλὰ ἕνας παράφρων ποὺ τὸν εἶχε δηλητηριάσε ὁ καρκῖνος εἶνε δυνατὸν νὰ ἔχῃ συνείδησιν καὶ τῶν πλέον ἀνάνδρων ἐγκλημάτων;

— Καὶ πάλιν νὰ μὲ συγχωρήσετε, μήπως εἶχε τὴν ὑποψίαν ὅτι εἴχατε ἐραστήν;

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἡ Ἔλσα ἔγινε κάτωχρος.

Ἕνας βαθὺς πόνος ἔσφιξε τὴν καρδιά της, πόνος ποὺ τὸν αἰσθάνθηκε σὰν σιδερένιο χέρι ποὺ ἀποσποῦσε τὰ σπλάχνα της.

Μία σκοτοδίνη τὴν ἅρπαξε μὲ ὁρμὴ καὶ αἰφνιδίως ἔγειρε στὸν καναπὲ μὲ σφιγμένα τὰ δόντια καὶ τὶς μικρὲς γροθιές της.

Ὅταν συνῆλθε, ἔπειτα ἀπὸ κάμποση ὥρα, βρέθηκε μόνη στὸ δωμάτιο ποὺ τὴν εἶχανε προφυλακίσει. Πλάϊ της εἶδε μία νοσοκόμο ποὺ τῆς ἔβαζε ψυχρὰ ἐπιθέματα στὸ κεφάλι της.

Τὸ μυαλό της βούιζε καὶ τὰ αὐτιά της κουδουνίζανε. Ἔνοιωσε πὼς τὸ κεφάλι της ἔκαιγε καὶ καθὼς ἔκανε νὰ ἀνασηκωθῇ, τὴν ἅρπαξε κάποια ὁρμητικὴ ζάλη καὶ ἔπεσε πάλιν ὑπτία.

Ἡ νοσοκόμος τὴν συμβούλευσε νὰ μείνῃ ἀκίνητος.

— Δὲν εἶνε τίποτε, τῆς εἶπε, θὰ σᾶς περάσῃ.

Ἡ Ἔλσα αἰσθανότανε πὼς τὴν ἔψηνε ὁ πυρετὸς καὶ πὼς μπροστὰ στὰ μάτια της περνούσανε φαντάσματα.

* * *

Ἀπὸ τὶς δύο φοβερὲς ἐκεῖνες ἡμέρες περάσανε κάμποσες ἑβδομάδες.

Τὸ σκάνδαλο εἶχεν ὑποστῇ τὴν μοιραίαν του ὕφεσι. Οἱ ἐφημερίδες ἀφοῦ ἐξήντλησαν κάθε πραγματικὴν καὶ φανταστικὴν λεπτομέρειαν, εἴχανε σιγήσει, ὁπότε ἡ παραπομπὴ τῆς Ἔλσας ἐνώπιον τοῦ κακουργιοδικείου ξανάφερε πάλι τὸ κοινωνικὸν σκάνδαλον στὰ στόματα τῆς κακογλωσσιᾶς.

Ἀλλ᾽ ἐν τῷ μεταξὺ εἴχανε μεσολαβήσει θλιβερώτατα γεγονότα γιὰ τὸ σπίτι τοῦ σκληροῦ φεουδάρχου ποὺ ἦτο αἰτία ὅλης ἐκείνης τῆς συμφορας.

Ἡ μητέρα τῆς Ἔλσας, ἡ γρηὰ Σεφέρη, ὑπέστη ἕνα βράδυ μίαν ἐγκεφαλικὴν συμφόρησιν καὶ τὸ πρωῒ τὴν ηὕρανε στὸ κρεββάτι της πεθαμένη.

Ἡ Ἔλσα ἀπὸ τὸ πρωῒ τῆς ἀνακρίσεως στὶς φυλακὲς ποὺ ἐσημειώσαμε ἀσθένησε βαρειά. Ἡ ζωή της ἐτέθη εἰς κίνδυνον καὶ μόνον μετὰ μία βδομάδα ἐξέφυγε ἀπὸ τὸ θάνατο. Ὁ ἀδελφός της ὁ Μάνος, πληγωμένος κι᾽ αὐτὸς κατάκαρδα εἶχε πάρει μιὰ τρίμηνο ἄδεια καὶ εἶχε ἐγκατασταθῇ σ᾽ ἕνα διαμέρισμα μιᾶς πολυκατοικίας τῆς ὁδοῦ Σόλωνος μαζὶ μὲ τὴν μικρὴ ἀνεψιά του τὴν Κίτσα, τὸ ἀθῷο πλάσμα ποὺ οὔτε ἔμαθε, οὔτε ἤτανε σὲ θέσι νὰ ἀντιληφθῇ τὴ μεγάλη συμφορά.

Ἀπὸ τὴ Κίτσα τὰ εἴχανε κρύψει ὅλα, πρῶτα ἡ γιαγιά της καὶ ἔπειτα ὁ θεῖος της ὁ Μάνος ποὺ ἀναγκαζότανε νὰ ἐφευρίσκῃ κάθε μέρα μὲ τὴ ματωμένη καρδιά του διάφορα ψέματα γιὰ νὰ τὴν κάνῃ νὰ πιστέψῃ πὼς ἡ μαμά της εἶχε πάει ταξίδι στὸ κτῆμα καὶ ἅμα τελείωνε τὶς δουλειὲς θὰ γύριζε

Ὁ Μάνος ποτὲ δὲν πίστεψε πὼς ἡ ἀδελφή του ἤτανε ἔνοχος, γιατὶ καὶ ποτὲ δὲν εἶχε συμπαθήσει τὸ Μίνω. Ἂν καὶ ἡ Ἔλσα ποτὲ δὲν τοῦ εἶχε εἰπῆ τίποτε, τοῦ εἶχε δοθῆ ἡ εὐκαιρία νὰ ἀντιληφθῇ πὼς ἡ ζωή της ἤτανε γεμάτη πικρίες.

Ἀληθινὰ δραματικὴ ἤτανε ἡ συνάντησις ποὺ ἔγινε γιὰ πρώτη φορὰ στὶς φυλακὲς μεταξὺ τῶν δύο ἀδελφῶν.

— Μάνο, τοῦ ψιθύρισε ἡ Ἔλσα, μὲ πιστεύεις ἔνοχο;

— Ποτέ, ποτὲ δὲν σὲ πίστεψα παρὰ θῦμα...

Πέσανε στὴν ἀγκαλιὰ ὁ ἕνας τοῦ ἄλλου καὶ κάμποσα λεπτὰ τῆς ὥρας κλαίγανε μέσα σὲ λυγμοὺς καὶ σὲ φιλήματα.

Μὲ τὸ μόνο ἄνθρωπο ποὺ δὲν εἶχε συναντηθῇ ἡ Ἔλσα ἤτανε ὁ Γιῶργος, ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἀγαποῦσε τόσο βαθειὰ καὶ θἄδινε εὐχαρίστως κι᾽ αὐτὴ τὴ ζωή της γιὰ νὰ ἀνακουφίσῃ τὸ πόνο του.

Ὁ Γιῶργος εἶχε περάσει καὶ περνοῦσε δραματικὲς μέρες καὶ δραματικώτερες νύχτες.

Τρεῖς - τέσσερες ἡμέρες ἔπειτα ἀπὸ τὸ σκότωμα τοῦ Μίνω ὁ Γιῶργος ἐδέχτηκε ἕνα ἀπόγευμα στὸ σπίτι του τὸν ἀνακριτή.

Προηγήθη ἕνα τηλεφώνημα:

— Ἀνακριτὴς Λάμπης! ἔκανε στὸ τηλέφωνο.

Χωρὶς νὰ θέλῃ αἰσθάνθηκε μιὰ μυχιαιτάτη ἀνησυχία.

Τοῦ εἶπε τὸ ὄνομά του καὶ ἠρώτησε τί ἐπιθυμεῖ.

Ὁ Λάμπης τοῦ ἀπήντησε εὐγενῶς ὅτι ἐπιθυμοῦσε νὰ τὸν ἰδῇ ἰδιαιτέρως στὸ σπίτι του τὴν ἴδια ἡμέρα.

Ἔδωσαν συνέντευξιν γιὰ κάποιαν ὥρα τὸ ἀπόγευμα.

Ὁ Γιῶργος ἤτανε μόνος.

Ἀπὸ τὸν ἀνακριτὴν ἤκουσε τότε μίαν παράκλησιν:

— Ἐπιθυμῶ, τοῦ εἶπε, χάριν τῆς δικαιοσύνης νὰ μὲ διαφωτίσετε εἰς τὴν ὑπόθεσιν τοῦ ἐγκλήματος κατὰ τῆς ζωῆς τοῦ Μίνω Παρσέντη.

Ἡ ἐπιείκεια καὶ ἡ εὐγένεια τοῦ Λάμπη ἐπήγαζεν ἐκ δύο λόγων. Ἀφ᾽ ἑνὸς εἶχε συλλέξει πληροφορίας περὶ τῶν ἀρετῶν καὶ τῆς ἀξιοπρεπείας τοῦ Γιώργου καὶ ἀφ᾽ ἑτέρου εἶχεν ἀπωλέσει καθ᾽ ὁλοκληρίαν τὰ ἴχνη τῆς ἀγνώστου γυναικὸς ποὺ τοῦ εἶχε κάνει τὶς ἀποκαλύψεις τὴν νύχτα στὸ σπίτι του. Τῆς Λέλας ποὺ ἐχάθη σὰν νὰ τὴν κατέπιε ἡ γῆ. Ἐξ ἄλλου ἤξερε καλὰ πὼς τὸν γιατρὸ τὸν εἶχε πάντοτε στὰ χέρια του. Μποροῦσε νὰ τὸν συλλάβῃ ὅποια ὥρα ἡ στιγμὴ ἔκρινε σκόπιμον.

Αὐτοὶ ἦσαν οἱ λόγοι καὶ ἐπροτίμησε νὰ μὴ τὸν καλέσῃ εἰς τὴν ἀνάκρισι, ἀλλὰ νὰ τὸν ἐξετάσῃ φιλικῶς στὸ σπίτι του μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ κατώρθωνε νὰ συγκεντρώσῃ συμπεράσματα διαφωτιστικά·

Γιὰ τὴν Ἔλσα εἶχε σχηματίσει τὴν πεποίθησιν ὅτι ἤτανε φόνισσα. Ὅτι εἶχε προπαρασκευάσει ἀριστοτεχνικῶς τὸ σκότωμα τοῦ συζύγου της καὶ τὸ ἐξετέλεσε μὲ ψυχραιμίαν καὶ πανουργίαν.

Ὁ εἰσαγγελεὺς εἶχε μερικοὺς ἐνδοιασμούς, ἀλλὰ ὁ Λάμπης τοὺς ἐξουδετέρωσε.

Ἔπειτα τοὺς ἦτο ἀπολύτως ἀδύνατον νὰ μὴ παραπέμψουν τὴν Ἔλσα ἐνώπιον τοῦ κακουργιοδικείου. Ἡ κοινωνία θὰ ἐξεγείρετο ἐναντίον των ὅτι ἐχαρίσθησαν, ὅτι ἐμεροληπτησαν καὶ θὰ εὑρίσκοντο ἐκτεθειμένοι.

Διὰ τῆς παραπομπῆς τῆς Ἔλσας ἀπηλλάσσοντο αὐτοὶ τῆς εὐθύνης.

Τὸ δικαστήριον θὰ ἀπεφάσιζε περὶ τῆς ἀθωότητος ἢ τῆς ἐνοχῆς της.

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ: Εἰς τὸ προσεχές.

Μεγάλαι συζητήσεις γίνονται τελευταίως εἰς τοὺς διεθνεῖς καλλιτεχνικοὺς κύκλους διὰ μίαν νέαν ἑρμηνείαν, τὴν ὁποίαν ἔδωσεν εἰς τὸν ρόλον τοῦ Ἀμλέτου, ὁ περίφημος Γερμανὸς ἠθοποιὸς καὶ σκηνοθέτης Γκοῦσταρ Γκρύντκενς. Ὁ ἐκλεκτὸς αὐτὸς καλλιτέχνης, ποὺ θεωρεῖται ἕνας ἀπὸ τοὺς κορυφαίους ἑρμηνευτὰς τοῦ Σαίξπηρ, ἔπαιξε τὸν Ἀμλέτον ἐντελῶς παρηλλαγμένον, δηλῶσας ὅτι ὁ τραγικὸς ἥρως τοῦ μεγάλου Ἄγγλου συγγραφέως εἶχε μέχρι τοῦδε παρεξηγηθῆ. Εἰς τὴν φωτογραφίαν ὁ Γοῦσταρ Γκρύντκενς εἰς τὸν νέον ρόλον του.

ΤΟ «ΙΑΤΡΟΠΟΔΗΛΑΤΟΝ»

Εἰς τὸ «Νοσοκομεῖον τῆς Βασιλίσσης Ἐλισάβετ» τοῦ Μπίρμιγχαμ ἤρχισεν ἐφαρμοζόμενον διὰ τὴν θεραπεῖαν διαφόρων ἀσθενειῶν ἕνα ποδήλατον εἰδικῆς κατασκευῆς, τὸ ὁποῖον ἑλληνιστὶ θὰ ἠδύνατο νὰ ὀνομασθῇ «ἰατροποδήλατον», διὰ τὴν τόνωσιν τῶν μυῶν τῆς κνήμης, π. χ. κατόπιν θλάσεως·

Ἀνεκαλύφθη ἐπίσης ὅτι ἡ χρῆσις τοῦ ἰατροποδηλάτου ἔχει εὐεργετικὰ ἀποτελέσματα ἐπὶ ἀτόμων πασχόντων ἀπὸ διαφόρους νευρικὰς διαταραχάς.

Τὸ ποδήλατον εἶναι μονόκυκλον, τοῦ ὁποίου ὁ τροχὸς ἀντὶ ἐλαστικοῦ ἀεροθαλάμου φέρει στεφάνην μολύβδου, ἕνας δὲ ἀριθμητὴρ δεικνύει τὰ «διανυθέντα χιλιόμετρα».

ΚΥΚΛΩΝ... ΕΛΕΥΘΕΡΩΤΗΣ!

Μία σφοδροτάτη θύελλα ἐνσκήψασα εἰς τὴν ἀμερικανικὴν πολιτείαν Ἀρκανσὰς προεκάλεσε μεγάλας καταστροφάς, ὑπάρχουν δὲ πολλοὶ τραυματίαι καὶ εἷς νεκρός· Ὁ κυκλὼν ἐκτὸς τῶν ἄλλων προεκάλεσε καὶ τὴν κατάρρευσιν τῶν ἀγροτικῶν φυλακῶν τοῦ Κόμμιγκς, ἐκ τῶν ὁποίων ἔλαβαν τὴν εὐκαιρίαν νὰ δραπετεύσουν δέκα κρατούμενοι.

Πάντες οἱ δραπέται ἦσαν μαῦροι βαρυποινῖται. Δύο ἐξ αὐτῶν ἀνευρεθέντες ὑπὸ τῆς ἀστυνομίας συνῆψαν μετ᾽ αὐτῆς συμπλοκὴν κατὰ τὴν ὁποίαν ἐφονεύθησαν. Ἕνας ἄλλος προσῆλθεν αὐθορμήτως καὶ παρεδόθη εἰς τὰς ἀρχάς, λέγων ὅτι ὁ ἐλεύθερος βίος εἶχε χάσει δι᾽ αὐτὸν κάθε ἀξίαν.

Ἡ «Ἑλένη», τὸ περίφημον φίλμ τῆς Βίκυ Μπάουμ, τὸ ὁποῖον περιέργως ἐπέρασε σχεδὸν ἀπαρατήρητον εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὅταν ἐπαίχθη πρὸ διετίας, ἔγινε ἀφορμὴ ἑνὸς περιέργου ὅσον καὶ περιπετειώδους εἰδυλλίου. Οἱ δυὸ νεαροὶ ἠθοποιοί, Ἰρὲν Ντελὰν καὶ Ζὰκ Πιερῶ, οἱ ὁποῖοι ἔπαιζαν εἰς τὴν ταινίαν ἀλληλοαπήχθησαν, ἀφοῦ ἐγκατέλειψαν ἡ μὲν τὸν σύζυγόν της, ὁ δὲ τὴν γυναῖκα του. Μετὰ διετεῖς δίκας καὶ περιπετείας, ἐξεδόθησαν πρὸ ἡμερῶν τὰ διαζύγιά των, καὶ οἱ ἐρωτευμένοι ἠθοποιοὶ τέλος, πρὸ ἡμερῶν ἐπαντρεύθηκαν.

ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ

Ἐγένετο κατ᾽ αὐτὰς εἰς τὸ Παρίσι ἡ ἀναπαράστασις τῆς ἀφίξεως εἰς τὴν γαλλικὴν πρωτεύουσαν τοῦ πρώτου ἀτμοπλοίου τὸ ὁποῖον τὴν 29 Μαρτίου 1818 διέπλευσε τὴν Μάγχην καὶ ἔφθασεν εἰς τὸν λιμένα τῆς Πλαιζᾶνς τῶν Παρισίων (γέφυραν Ἀλεξάνδρου 3ου).

Τὸ ἀτμόπλοιον τοῦτο ὀνομαζόμενον «Ἐλίζα», εἶχε παραγγελθῆ ὑπὸ ἑνὸς Γάλλου βιομηχάνου εἰς τὴν Ἀγγλίαν, ὅπου ὑπάρχουν ἤδη περὶ τὰ 150 τροχοφόρα ἀτμόπλοια· Ἐπὶ τῆς ἀποβάθρας ἀνέμενε τὴν ἄφιξιν τοῦ πλοίου ὁ Λουδοβῖκος 18ος.

✶

Ἐξ ἀφορμῆς τοῦ τραγικοῦ θανάτου μερικῶν ἐκ τῶν ἀνδρῶν τοῦ βυθισθέντος πρὸ ἡμερῶν ἀμερικανικοῦ ὑποβρυχίου, γαλλικὴ ἐφημερὶς δημοσιεύει τὸν θλιβερὸν ἀπολογισμὸν τῶν παρομοίων δυστυχημάτων κατὰ τὰ τελευταῖα 34 ἔτη, ἀφ᾽ ἧς ἐποχῆς δηλαδὴ ἐσημειώθη ἡ πρώτη καταβύθισις ὑποβρυχίου. (Ἐν παρενθέσει ἀναγράφεται κατωτέρω ὁ ἀριθμὸς τῶν πνιγέντων καὶ φονευθέντων).

Οὕτω ἐβυθίσθησαν τὰ ἑξῆς γαλλικὰ ὑποβρύχια: Φαρφαντὲ 6 Ἰουλίου 1905 εἰς Μπιζέρταν (14), Λουτὲν 16 Ὀκτωβρίου 1906 εἰς Μπιζέρταν (16), Πλουβιὸζ 26 Μαΐου 1910 εἰς Καλαὶ (27), Βανδεμιαὶς 8 Ἰουνίου 1912 εἰς Χερβοῦργον (24), Ὀντὶν 3 Ὀκτωβρίου 1928 εἰς Βιγκὸ (43), Προμηθεὺς 7 Ἰουλίου 1932 εἰς Χερβοῦργον (62).

Τὰ βυθισθέντα ἀγγλικὰ ὑποβρύχια εἶναι τὰ ἑξῆς) Α8 εἰς Ντέβονπορ, 8 Ἰουνίτυ 1905 (14), G11 15 Ἰουλίου 1909 (13), Α3 9 Φεβρουαρίου 1912 (24), Κ5 1921 (57), Κ15 1921 (τὸ πλήρωμα ἐσώθη ὁλόκληρον), Η42 εἰς Βιβραλτὰρ 1922 (26), L24 1924 (43) Μ1 1925 (68), Η29 1926 (6), Η47 συγκρουσθὲν μὲ τὸ L12 (6 καὶ 24), Ποσειδῶν 1931 (20).

Ἐξ ἄλλου ἐβυθίσθησαν κατὰ διαφόρους ἐποχὰς δύο ρωσσικὰ ὑποβρύχια μὲ θύματα 75 ἐν ὅλῳ, δύο ἀμερικανικὰ (ἐκτὸς τοῦ τελευταίου) μὲ θύματα 43, ἓν γερμανικὸν μὲ τρεῖς νεκρούς, δύο ἰαπωνικὰ μὲ 32 νεκροὺς καὶ ἓν ἰταλικὸν μὲ 27.

Συνέβησαν δηλαδὴ ἐντὸς 34 ἐτῶν 25 δυστυχήματα ὑποβρυχίων ἐκ τῶν ὁποίων μόνον ἑνὸς τὸ πλήρωμα διεσώθη ἐξ ὁλοκλήρου· Τῶν ἄλλων ἀπωλέσθη ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει.

★

Μία νέα καὶ ὡραία γυναῖκα κατηγορουμένη ἐπὶ ἀνθρωποκτονίᾳ ἠθωώθη προχθὲς παμψηφεὶ ἀπὸ τὸ κακουργιοδικεῖον τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὑπὸ τὰ ἐνθουσιώδη χειροκροτήματα τοῦ ἀκροατηρίου.

Ἡ ἀθωωθεῖσα, Ζερὰ ὀνόματι, ἡλικίας 22 ἐτῶν, εἶναι σύζυγος ἑνὸς γεωργοῦ ἀπὸ τὸ χωρίον Ἰσμίτ, ὑπηρετοῦντος ἤδη ὡς κληρωτοῦ ὑπὸ τὰ ὅπλα. Μίαν νύκτα πρὸ διμήνου ἡ νέα ἐνῷ ἐκοιμᾶτο ὑπέστη ἐπίθεσιν ἑνὸς σατύρου, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν.

Ἡ Ζερὰ ὅταν, ἀφυπνισθεῖσα εἶδε παρὰ τὸ πλευρόν της τὸν ἄγνωστον ὁ ὁποῖος εἶχεν εἰσέλθει ἀπὸ τὸ παράθυρον, ἤρχισε νὰ καλῇ εἰς βοήθειαν, ἀλλ᾽ ἐκεῖνος τῆς ἔβαλε τὸ χέρι εἰς τὸ στόμα διὰ νὰ τὴν φιμώσῃ καὶ τὴν ἠπείλησεν ὅτι θὰ τὴν ἐφόνευεν ἐὰν ἀνθίστατο.

Διεξήχθη τότε δραματικὴ πάλη μεταξὺ τῆς νεαρᾶς χωρικῆς καὶ τοῦ κακοποιοῦ, ὁ ὁποῖος διὰ νὰ μὴ ἀναγνωρισθῇ εἶχε μεταμφιεσθῆ. Τέλος ἡ νέα κατώρθωσε νὰ ἐλευθερωθῇ ἀπὸ τὰς χεῖρας του καὶ μὲ ἕνα τσεκοῦρι τοῦ ἔσπασε τὴν κεφαλήν.

Ἕνα μπουκέτο μυωσωτίδες...

Ἀνέκδοτη νουβέλλα τῆς ΣΟΥΖΑΝ ΣΑΝΤΑΛ

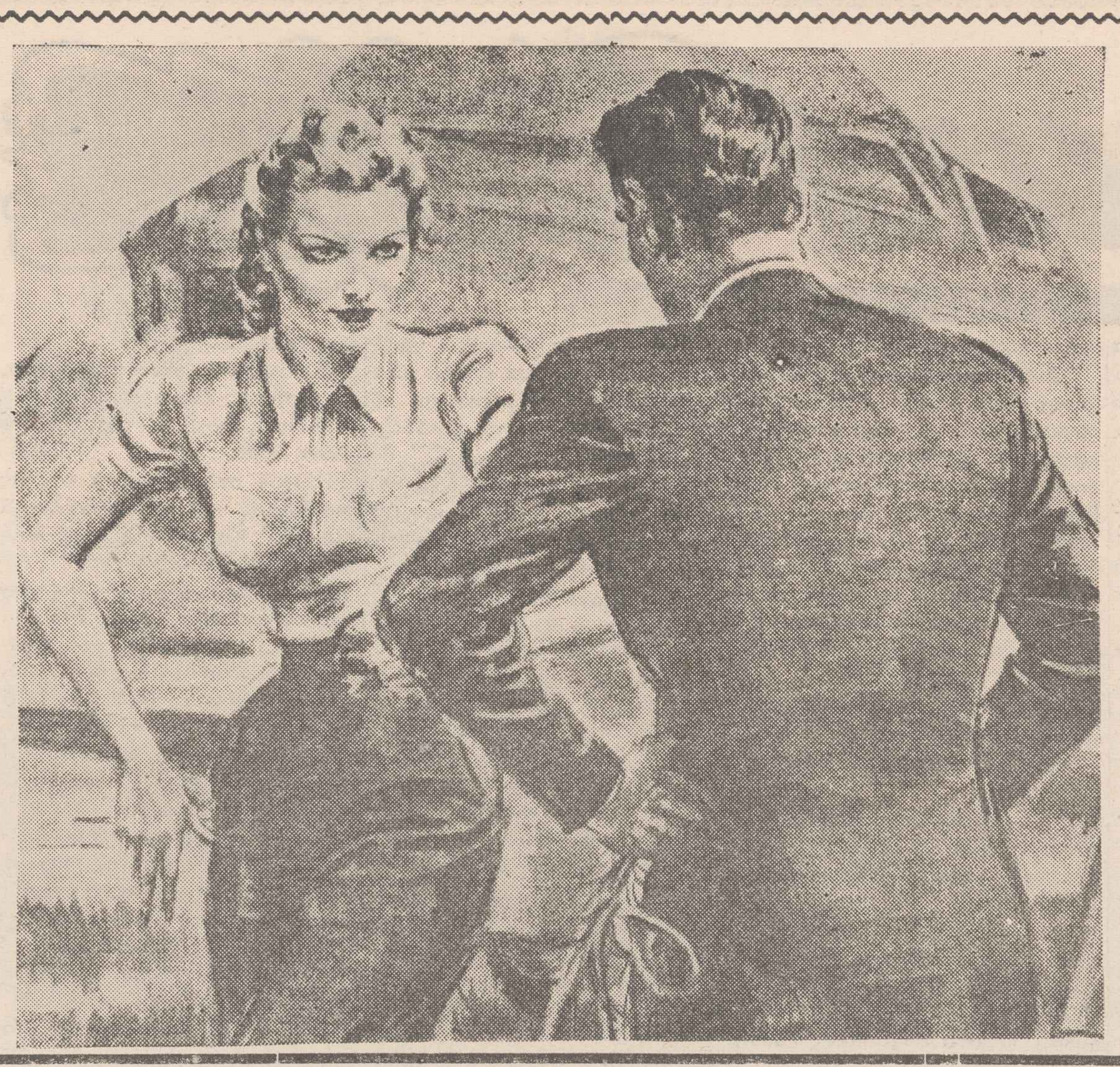

Τὸ πρωῒ ἐκεῖνο τοῦ Ἰουλίου, ὁ Στάνλεϋ ἐξύπνησε ἀπ' τὰ χαράματα.

Στὸ δρόμο, ἀκριβῶς κάτω ἀπὸ τὰ παράθυρά του, τὰ παιδιὰ ἔρριχναν τὰ βαρελότα, ξεφώνιζαν, τραγουδοῦσαν, ἔκαναν ἕναν ἀπελπιστικὸ θόρυβο.

Ὁ Στάνλεϋ θέλησε στὴν ἀρχὴ νὰ βγῇ καὶ νὰ τὰ φωνάξῃ νὰ πᾶνε λίγο παραπέρα. Μὰ ἔπειτα σκέφθηκε πὼς θἆταν ἄδικος ὁ κόπος του. Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ ἐμποδίσῃ τὰ παιδιὰ νὰ ρίχνουνε βαρελότα, ἀπὸ τὴν αὐγή, μιὰ τέτοια μέρα, τὴν ἐπέτειο τῆς Ἐθνικῆς Ἀνεξαρτησίας.

Ἀκόμα καὶ οἱ αὐστηροὶ γονεῖς, ποὺ ἂν ἦταν ἄλλη μέρα θὰ τὰ ἀναγκάζανε νὰ πάψουν τὸν θόρυβο μὲ ἕνα γερὸ ξύλο, τὰ ἐνεθάρρυναν ἀπὸ πατριωτισμό, νὰ συνεχίσουν αὐτὸ τὸ πανδαιμόνιο. Γιατὶ, εἶνε μιὰ ὄμορφη γιορτὴ ἡ Ἡμέρα τῆς Ἀνεξαρτησίας.

Ὁ Στάνλεϋ πλάγιασε ξανὰ πολὺ νευριασμένος. Ἄδικα ὅμως ἔχωνε τὸ κεφάλι του στὰ μαξιλάρια καὶ κουκουλωνόταν μὲ τὴν κουβέρτα. Ἡ βοὴ αὐτὴ ἀπὸ τὰ βαρελότα ἀντηχοῦσε τρομερή, κάθε στιγμὴ καὶ τοῦ τρυποῦσε τ' αὐτιά. Ἦταν ἀνυπόφορο. Τὸ στρῶμα του ἦταν σκληρό, τὸ κρεββάτι του παληό, τὰ σεντόνια βρώμικα, τὸ δωμάτιο θλιβερό. Καὶ ἡ ὡραία αὐτὴ ἡμέρα τῆς Ἀνεξαρτησίας θἆταν γι' αὐτὸν πιὸ θλιβερὴ καὶ πιὸ ἀπελπιστικὴ ἀπὸ ὅλες τὶς ἄλλες.

Γιὰ ὅλο τὸν ἄλλον κόσμο, ἦταν μιὰ μέρα ἀργίας. Μὰ ὁ Στάνλεϋ δὲ θἄθελε διόλου νἄχε ἀργία. Ἀρκετὰ καθόταν ὅλη τὴν ἑβδομάδα, δουλεύοντας μιὰ ἢ δυὸ μέρες καὶ τὶς ἄλλες περιμένοντας νὰ τὸν εἰδοποιήσουν γιὰ δουλειά. Καθόταν τότε νευρικὸς καὶ ἀπογοητευμένος ἐμπρὸς στὸ τηλέφωνο καὶ καρδιοχτυποῦσε καὶ περίμενε... περίμενε νὰ λάβῃ καμμιὰν εἰδοποίησι, νὰ πάῃ στὸ στούντιο.

Ἡ μόνη ἀπασχόλησίς του ὅλη τὴν ἡμέρα ἦταν αὐτὴ ἡ ἀναμονή. Σήμερα ὅμως δὲν ὑπῆρχε καμμιὰ ἐλπίδα νὰ τοῦ τηλεφωνήσουν ἀπ' τὸ στούντιο. Ἦταν ἡ Ἡμέρα τῆς Ἀνεξαρτησίας.

Ὅλος ὁ κόσμος θὰ γιόρταζε μιὰ τέτοια μέρα, μὲ παρέες, μὲ γλέντια, μὲ ἐκδρομές. Μὰ ὁ Στάνλεϋ δὲν εἶχε οὔτε οἰκογένεια, οὔτε κανέναν φίλο.

Στὸ διπλανὸ διαμέρισμα, οἱ γείτονές του εἶχαν ξυπνήσει πρωῒ καὶ ἔκαναν μεγάλη φασαρία, γιατὶ θὰ πήγαιναν ἐκδρομή. Ἕνα παληὸ αὐτοκίνητο, μιὰ θορυβώδης σακαράκα, ἦρθε νὰ τοὺς πάρῃ κατὰ τὶς 7. Ἦταν ἕνα λεωφορεῖο γεμᾶτο ἀπὸ κοπέλλες ποὺ φοροῦσαν μπανιερὰ καὶ σὺρτ, καὶ ἀπὸ νέους ποὺ κρατοῦσαν πετονιές, καλάμια, δίχτυα καὶ καλάθια μὲ τρόφιμα. Ἦταν τυχεροὶ αὐτοί. Τί σύντομη ποὺ θὰ τοὺς φαινόταν ἡ μέρα! Γιὰ τὸν Στάνλεϋ ὅμως θἆταν θλιβερὴ καὶ ἀτελείωτη. Γιατὶ αὐτὴ ἡ ἡμέρα τῆς Ἀνεξαρτησίας ἦταν ἡ πιὸ ἀτελείωτη μέρα τοῦ χρόνου;

Σκέφθηκε νὰ σηκωθῇ, ἀφοῦ ἔτσι κι' ἀλλοιῶς δὲ θὰ μποροῦσε νὰ κοιμηθῇ μ' ὅλον αὐτὸν τὸν θόρυβο. Τίποτα δὲ θὰ τὸν ἐμπόδιζε, νὰ βγῇ νὰ περπατήσῃ λιγάκι, νὰ πάῃ ν' ἀναπνεύσῃ καθαρὸν ἀέρα κοντὰ στὴ θάλασσα. Συνήθως, ὅταν ἔβγαινε, δὲν πρόφθαινε νὰ φθάσῃ ὣς τὴ γωνιά, καὶ ἀμέσως τοῦ ἐρχόταν ἡ σκέψις: κι' ἂν τηλεφωνοῦσαν ἀπὸ τὸ στούντιο;

Δὲν μποροῦσε πιὰ νὰ σκεφθῇ τίποτ' ἄλλο. Προσπαθοῦσε νὰ προχωρήσῃ, ἀλλὰ ἐνόσῳ ἀπομακρυνόταν, ἡ βεβαιότητα γινόταν ὁλοένα πιὸ τυραννική. Νά, τώρα δά, θὰ τοῦ τηλεφωνοῦσαν ἴσως ἀπὸ τὸ στούντιο, θὰ τὸν καλοῦσαν ἴσως ν' ἀναλάβῃ ἕναι ρόλο, καὶ θἄκανε πιὰ τὴν τύχη του: Κι' αὐτὸς θ' ἀπουσίαζε. Κατέστρεφε ὅλη του τὴν καρριέρα, μὲ τὸ νὰ μὴν εἶναι ἐκεῖ τὴ στιγμὴ τοῦ μοιραίου αὐτοῦ τηλεφωνήματος.

Τότε, ὁ Στάνλεϋ γυρνοῦσε κι' ἄρχιζε μάλιστα νὰ τρέχῃ γιὰ νὰ φτάσῃ γρηγορώτερα στὸ δωμάτιό του. Δὲν εἶχαν τηλεφωνήσει. Καθόταν σ' ἕναν ἀπὸ τοὺς παληοὺς καναπέδες τοῦ χώλλ, ξεφύλλιζε ἀδιάφορα τὰ παληά, τσαλακωμένα καὶ ξεσχισμένα κινηματογραφικὰ περιοδικὰ ποὺ ὑπῆρχαν ἐπάνω στὸ τραπέζι καὶ ποὺ τὰ εἶχε διαβάσει τόσες φορές, ἀνέβαινε στὸ δωμάτιό του, καὶ ἄρχιζε καὶ πάλι νὰ περιμένῃ.

Νὰ περιμένῃ... Ἀφότου, ἀλήθεια, εἶχε ἔρθει στὴν Καλιφορνία, δὲν εἶχε δῆ τίποτ' ἄλλο ἐκτὸς ἀπ' τὴ συνοικία του, ποὺ ἦταν τόσο πληκτικὴ καὶ τόσο φτωχικιά, καὶ τὸ δρόμο ποὺ ὡδηγοῦσε στὰ στούντιο. Ἀλλὰ μέσα στὰ αὐτοκίνητα ποὺ μετέφεραν τοὺς «φιγκυράν», ἐπικρατοῦσε τόσο συνωστισμός, ποὺ δὲν μποροῦσε κανεὶς νὰ θαυμάσῃ τὰ τοπία.

Ἀπὸ πόσον καιρὸν ἦταν στὸ Λὸς Ἄντζελες; Μὰ εἶχαν κιόλας περάσει πέντε μῆνες: Ναί, εἶχε φθάσει τὴν ἄνοιξι μὲ λίγα λεπτὰ στὴν τσέπη καὶ μὲ πολλὲς ἐλπίδες στὴν καρδιά. Ἦταν ἕνας ὑψηλός, συμπαθητικὸς νέος. Δὲν ἦταν οὔτε κουτός, οὔτε τεμπέλης, καὶ θὰ μποροῦσε μιὰ χαρὰ νὰ πετύχῃ στὴ ζωή, ὡς ἔμπορος, λ.χ., γιατὶ ἤξερε νὰ μιλᾷ πειστικά, ἢ ὡς λογιστής, γιατὶ ἦταν ἔντιμος καὶ μεθοδικός, ἢ ὡς ἀξιωματικός, γιατὶ ἦταν καλοκαμωμένος καὶ θὰ τοῦ πήγαινε θαυμάσια ἡ στολή.

Μὰ θέλησε νὰ παίξῃ στὸν κινηματογράφο. Τοῦ εἶχε γίνει αὐτὸ μιὰ ἔμμονη ἰδέα!

Κι' ἔτσι βρισκόταν τώρα σ' αὐτὸ τὸ ἄθλιο δωμάτιο, ὅπου ποτὲ δὲ σκούπιζαν κάτω ἀπὸ τὰ ἔπιπλα, ὅπου τὸ χαρτὶ τῆς ταπετσαρίας ἦταν κουρελιασμένο καὶ οἱ κουρτίνες λιγδιασμένες. Ἦτανε τόσο φτωχός, ποὺ δὲν μποροῦσε πιὰ νὰ τρώῃ στῆς σπιτονοικοκυρᾶς του, ποὺ μαγείρευε ἀρκετὰ καλά. Ἐδῶ καὶ μερικὲς ἑβδομάδες, τρεφόταν μὲ ψωμοτύρι, μὲ σάντουϊτς καὶ μὲ φτηνὰ λουκάνικα ποὺ ἔβραζε στὴν γκαζιέρα του.

Κι' ὡστόσο, σὲ μιὰ μικρήν, ἀλλὰ πλούσια κωμόπολι τῆς Ὀκλαχάμας, ἀνάμεσα σὲ χωράφια σπαρμένα μὲ στάρι, ὑπῆρχε ἕνα κατάλευκο καὶ πεντακάθαρο σπιτάκι, ἕνα τραπέζι στρωμένο πάντα μὲ ὀρεκτικὰ καὶ χορταστικὰ πράγματα, καὶ μὲ μιὰν ἀγαθὴ καὶ πολὺ καλὴ θεία, ποὺ τὸν δεχόταν σὰν παιδί της καὶ ποὺ ἤθελε πάντα νὰ τὸν κρατήσῃ κοντά της. Καὶ στὸ μέρος ἐκεῖνο ὑπῆρχαν ὄμορφες κοπέλλες — κόρες πλούσιων χωρικῶν καὶ μυλωνάδων, ποὺ μὲ χαρὰ θὰ ἐδέχονταν νὰ τὸν παντρευτοῦν. Μὰ αὐτὸς τὦχε βάλει πεῖσμα νὰ γίνῃ ἀστήρ, καὶ ἔρεβε ἐδῶ μονάχος καὶ πεινασμένος, σὰν τὸν λύκο...

Θὰ μποροῦσε νὰ πιάσῃ φίλους, γιατὶ στὸ περιβάλλον του ὑπῆρχαν πολλοὶ σὰν κι' αὐτὸν ποὺ ζούσανε στὴ φτώχεια καὶ στὴ μοναξιά. Μὰ ἦταν περήφανος. Οἱ ἄλλλοι οἱ φιγκυράν, ἔτσι θλιβεροί, κουρασμένοι, φθαρμένοι καὶ χυδαῖοι μὲ τὰ ἀξιοθρήνητα μεθύσια τους καὶ τὶς βρωμερὲς ἱστορίες ποὺ διηγόντανε κάθε φορὰ ποὺ εἶχαν λεπτὰ γιὰ νὰ γλεντήσουν, τοῦ φαινότανε σιχαμένοι. Ὅσο γιὰ τὶς «φιγκυράντ», αὐτὲς πιὰ ἦταν ἀνυπόφορες. Φοροῦσαν ἄσχημα καὶ φανταχτερὰ φορέματα, ἕνα πρόστυχο ροὺζ στὰ χείλη, κι' εἶχαν ὅλο ἕνα στὸ νοῦ τους πῶς θὰ κατάφερναν κάποιον νὰ τὶς κεράσῃ ἕνα ποτὸ ἢ ἕνα σάντουϊτς. Μιὰ μονάχα γυναῖκα εἶχε προσέξει, ἀφότου εἶχε ἔρθει ἐκεῖ ὁ Στάνλεϋ. Ἦταν ἡ Πῆρλ Σμίθ, ἡ βεντέττα. Μιὰ μέρα ἔσκυψε καὶ μάζεψε ἀπὸ χάμω τὸ ἱσπανιόλικο σάλι ποὺ εἶχε γλυστρήσει ἀπὸ τοὺς ὤμους της. Ἐγύριζαν μιὰ μεξικάνικη ταινία στὸ στούντιο καὶ ὁ Στάνλεϋ ἦταν κομπάρσος. Φοροῦσε πέτσινο φαρδὺ πανταλόνι κι' ἕνα πλατύγυρο καπέλλο καμπαλλέρος, καὶ δὲν ἦταν διόλου ἄσχημος μὲ τὸ ζωηρό του πρόσωπο καὶ τὰ λαμπερά του μαῦρα μάτια.

Ἀλλὰ καὶ ἡ Πῆρλ, ὅπως κι' αὐτός, δὲν ἐνδιαφερόταν δυστυχῶς γιὰ τοὺς φιγκυράν. Τὸν εἶχε εὐχαριστήσει ξηρά, σχεδὸν περιφρονητικὰ καὶ ἔπειτα βάλθηκε νὰ διορθώσῃ τὶς κόκκινες χτένες της καὶ νὰ προβάρῃ πόζες κρατῶντας τὴ βεντάλια της.

Οὔτε γυναῖκα, λοιπόν, δὲν εἶχε ὁ Στάνλεϋ σ' αὐτὸν τὸν τόπο, ποὺ ἦταν τόσο πλούσιος σὲ ὅλα, καὶ ποὺ γι' αὐτὸν δειχνόταν τόσο φιλάργυρος. Οὔτε φίλο, οὔτε ἐλπίδα.

Ἐδῶ καὶ πέντε μῆνες, τίποτα. Τίποτ' ἄλλο, ἀπὸ λίγες ἐργάσιμες μέρες στὸ στούντιο, ποὺ γιὰ νὰ τὶς πετύχῃ, ἔπρεπε νὰ περιμένῃ οὐρὰ ἔξω στοὺς διαδρόμους μαζὶ μὲ ἑκατοντάδες ἄλλους, ἔπρεπε νὰ σπρώχνῃ, νὰ ἱκετεύῃ, νὰ διώχνεται καὶ νὰ ξαναγυρνᾷ παρακαλῶντας.

Θἆρχόταν ὅμως μιὰ μέρα...

Μά, στ' ἀλήθεια, θἆρχόταν πράγματι κάποτε αὐτὴ ἡ μέρα; Ὁ Στάνλεϋ ἀπογοητευμένος, ἀμφέβαλλε. Κι' ὡστόσο ἔνοιωθε μιὰν ἀδάμαστη περηφάνεια καὶ κατὰ βάθος ἤξερε πὼς εἶχε ταλέντο, πὼς ἦταν ἱκανὸς γιὰ ὅλα. Ναί, γιὰ ὅλα. Ἦταν νέος, ὡραῖος, καλοφτιαγμένος. Ἦταν ἐξ ἴσου γοητευτικός, μὲ ὁποιονδήποτε ἄλλον πρωταγωνιστὴ τῆς ὀθόνης ποὺ ξετρέλλαινε τὶς γυναῖκες. Γιατὶ λοιπὸν ὄχι αὐτός; Γιατί;

Γιατί, ἁπλούστατα, ἦταν ἕνας ἄσημος φιγκυρὰν ποὺ λιμοκτονοῦσε, παραπεταμένος σ' ἕνα φρικτὸ δωμάτιο, ποὺ δὲ θἄχε ἴσως οὔτε τὸ νοῖκι του νὰ πληρώσῃ τὸν ἐρχόμενο μῆνα.

Αὐτὲς οἱ δυσάρεστες σκέψεις στριφογύριζαν στὸ μυαλό του, καθὼς ξαπλωμένος στὸ σκληρὸ σιδερένιο κρεββάτι του, καὶ ἐνῶ, ἔξω, ἡ Ἡμέρα τῆς Ἀνεξαρτησίας, ἐξακολουθοῦσε κάτω ἀπ' τὸ παράθυρό του τὸ χαρούμενο τραγοῦδι τῶν θορύβων της.

Τέλος, ἦρθε τὸ μεσημέρι, καὶ σηκώθηκε. Ξυρίσθηκε μὲ κρύο νερό, ἐμπρὸς σ' ἕναν ραγισμένο καθρέπτη καὶ κατέβηκε νὰ φάῃ ἕνα - δυὸ σάντουϊτς καὶ μιὰ πάστα μῆλο, σ' ἕνα πλανόδιο μπάρ. Ἔπειτα, ἐπέρασε τὸ ἀπόγευμά του, ὅπως μπόρεσε, τριγυρνῶντας στοὺς δρόμους, κυττάζοντας τὴν κίνησι, χαζεύοντας στὰ μαγαζιά, παρακολουθῶντας τοὺς πιτσιρίκους ποὺ ἔπαιζαν μπαίητζ-μπὼλ στὰ ξεμάντρωτα οἰκόπεδα. Ἔνοιωθε νὰ τὸν κυριεύῃ μιὰ θανάσιμη πλῆξις.

Ἔπειτα, ἦρθε τὸ γαλάζιο σούρουπο. Περπατοῦσε κουρασμένος ὄχι τόσο ἀπὸ τὴν κόπωσι, ὅσο ἀπὸ τὴν ἀποθάρρυνσι, μὲ τὰ χέρια στὶς τσέπες, μὲ τὸ κεφάλι σκυφτό, κι' ἔτσι, καταβεβλημένος, κακοντυμένος, μὲ τὸ δέρμα γκρίζο καὶ τὸ βλέμμα στεγνό, ἔμοιαζε κάθε ἄλλο παρὰ γιὰ ὑποψήφιος «ζὲν - πρεμιὲ» τῆς ὀθόνης.

Περνοῦσε ἐμπρὸς ἀπὸ ἕνα μικρὸ μπὰρ ποὺ λεγόταν «Τὸ νυχτικὸν», ὅταν ἄκουσε κάποιον νὰ τὸν φωνάζῃ μὲ τὄνομά του. Ἀνατρίχιασε καὶ συνῆλθε, γιατὶ ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὁ νοῦς του ἦταν πολὺ μακρυά, στῆς ἀγαθῆς καὶ καλῆς θείας του, σὲ μιὰ κοπέλλα ξανθή, ποὺ ἐρχόταν τακτικὰ σπίτι της..

Γύρισε καὶ εἶδε πὼς τὸν ἐφώναζε ὁ Μπάκ, ἕνας συνάδελφός του. Δὲν τὸν ἤξερε καὶ πολύ. Ἦταν ἕνας φιγκυρὰν ποὺ τὸν εἶχε συναντήσει δυὸ - τρεῖς φορὲς στὸ μεγάλο κοινὸ καμαρίνι, τῶν κομπρσων καὶ ποὺ φοροῦσε μάλιστα τὴ μιὰ φορὰ ναυτικὰ καὶ τὴν ἄλλη ἦταν ντυμένος σὰν ἰνδὸς ληστής. Τώρα ἦταν ξεσκούφωτος, φαινόταν πολὺ εὔθυμος καὶ καλοῦσε τὸν Στάνλεϋ μὲ ζωηρὲς χειρονομίες.

Ὁ Στάνλεϋ ἐδίστασε. Ἔβρισκε τὸν Μπὰκ γελοῖο καὶ χοντροκομμένο τύπο καὶ δὲν ἐπιζητοῦσε διόλου τὴν παρέα του. Ὅμως αὐτὴ ἡ γιορτάσιμη μέρα ἦταν πολὺ θλιβερὴ γιὰ ἕναν ἄνθρωπο ὁλομόναχο. Ἐπῆγε λοιπὸν καὶ κάθησε στὸ τραπεζάκι τοῦ Μπάκ, ἀνάμεσα σ' ἄλλα τρία γυρισμένα ἀπὸ ἕναν θορυβώδη κόσμο ποὺ γλεντοῦσε.

— Καλὰ καὶ σὲ βρήκαμε, εἶπε ὁ Μπὰκ, ξέρεις μᾶς ἔλειπε ὁ τέταρτος.

Εἶχε ἀγκαλιασμένη ἀπὸ τὴ μέση μιὰ γυναῖκα πολὺ χοντρὴ καὶ ξανθειά, ποὺ φαινόταν μεθυσμένη καὶ γελοῦσε. Στὸ τραπέζι ὑπῆρχε ἐπίσης μιὰ νέα κοπέλλα ντροπαλή, ποὺ ἔμοιαζε στενοχωρημένη, γιατὶ βρισκόταν ἐκεῖ.

— Εἶνε ἡ Νάνσυ, εἶπε ὁ Μπάκ. Δὲν ἔχει καβαλλιέρο.

Ἄρχισε νὰ φωνάζῃ δυνατὰ γιὰ νὰ φέρουν μιὰ μποτίλλια μπύρα κι' ἕνα ποτῆρι.

Μὰ τὰ γκαρσόνια πηγαινέρχονταν μὲ δίσκους ζαλισμένα, καὶ μέσα στὴν φασαρία δὲν ἄκουγαν.

Τότε ὁ Μπὰκ ἔσπρωξε πρὸς τὸ μέρος τοῦ Στάνλεϋ τὸ ποτῆρι τῆς Νάνσυ ποὺ εἶχε μείνει γεμᾶτο, καὶ ἡ νέα κοκκίνισε.

Ὁ Στάνλεϋ ἤπιε τὴν μπύρα ποὺ ἦταν ζεστὴ καὶ ἄνοστη. Κύτταζε τὴ Νάνσυ. Ἦταν λεπτὴ καὶ ὄμορφη, μ' ἕνα σεμνὸ φόρεμα μὲ ἄσπρο γιακᾶ, μὲ ἁρμονικὰ γυμνὰ μπράτσα καὶ μὲ πυρόξανθα μαλλιά, χτενισμένα μὲ ἁπλότητα καὶ γοῦστο.

Ὁ Μπὰκ καὶ ἡ χοντρὴ ξανθιὰ ποὺ τὴν ἐφώναζε Ρούθ, συζητοῦσαν ψιθυριστά. Ὁ Στάνλεϋ εἶχε τὴν ἐντύπωσι πὼς περίσσευε, πὼς δὲν ἦταν ἡ θέσις του ἐκεῖ, καὶ ἡ Νάνσυ χαμήλωνε ὁλοένα τὸ κεφάλι καὶ ἄλλοτε κύτταζε μὲ προσποιητὸ ἐνδιαφέρον τὴν κίνησι τοῦ δρόμου, ποὺ ὅσο βράδυαζε, τόσο καὶ ζωήρευε περισσότερο. Ἐμάντευε πὼς ἡ νέα ζητοῦσε μιὰν ἀφορμὴ γιὰ νὰ φύγῃ ἀπὸ κεῖ καὶ νὰ ξεφορτωθῇ τοὺς δυὸ ἄλλους.

Μὰ ὁ Μπὰκ ἐδήλωσε πὼς θὰ περνοῦσαν μαζὶ τὴ βραδυά τους. Θὰ ἐπήγαιναν στὸ δωμάτιο τῆς Ρούθ νὰ φᾶνε καὶ νὰ πιοῦν καὶ μετὰ νὰ πᾶνε νὰ χορέψουν.

Ἡ Ρούθ κρατοῦσε ἕνα δωμάτιο καὶ μιὰ μικροσκοπικὴ κουζίνα σὲ μιὰ λαϊκὴ πανσιὸν τῶν περιχώρων, ποὺ νοίκιαζε δωμάτια σὲ γυναῖκες.

Ἡ Νάνσυ καθόταν σ' ἕνα διπλανὸ δωμάτιο, στὴν ἴδια πανσιόν. Καὶ οἱ δυὸ ἐργάζονταν ὡς φιγκυράντ. Ἦταν περίεργο πὼς δὲν τὶς εἶχε ποτὲ συναντήσει ὁ Στάνλεϋ. Μὰ ναί. Εἶχαν «φιγουράρει» μαζὶ στὸ τελευταῖο φίλμ τοῦ Τζὼν Μπάρρυμορ.

— Δὲν τὶς προσέχεις πολὺ τὶς γυναῖκες. Κρῖμα καὶ εἶσαι ὡραῖο παλληκάρι, τοῦ εἶπε ἡ Ρούθ.

Ἔφαγαν μὲ πολλὴ ὄρεξι σ' ἕνα μικρὸ τραπεζάκι, ὅπου τὰ πιᾶτα μόλις χωροῦσαν. Ἔτσι ποὺ ὁ Στάνλεϋ ἦταν καθισμένος κολλητὰ μὲ τὴ Νάνσυ καὶ σὲ κάθε κίνησί του, ἄγγιζε τὸ γυμνό της μπράτσο καὶ τὴ λεπτὴ εὐλύγιστη μέση της

ΣΥΝΕΧΕΙΑ: Στὸ προσεχὲς

ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ

Η ΘΕΡΜΟΤΗΣ ΠΟΥ ΠΕΡΙΕΧΕΙ ΤΟ ΣΩΜΑ

Πῶς γίνεται ἡ ἐσωτερικὴ καῦσις

Ἡ ποιητικὴ αὐτὴ ἔκφρασις, χρησιμοποιεῖται συχνὰ ὄχι μόνον ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους «ποὺ πολὺ αἰσθάνονται καὶ πολὺ ὀνειρεύονται», ἀλλὰ γενικὰ σὲ πλεῖστες περιπτώσεις. Καὶ εἶναι ἀλήθεια ὡραία, συμβολικὴ εἰκόνα, αὐτὴ ἡ παρομοίωσις τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς πρὸς μίαν ὡραίαν, ζωηρὰν φλόγα ἡ ὁποία λαμπιρίζει καὶ καίει καὶ θερμαίνει, ἐνῷ σιγὰ - σιγά, φθείρεται.

Βεβαίως δὲν συμβαίνει ἀπολύτως τὸ ἴδιο εἰς τὸ σῶμα μας. Δὲν βλέπουμε καμμιὰ φλόγα νὰ καίῃ πραγματικὰ ὅπως τὸ ξύλα στὸ τζάκι. Ἀλλ' ὅμως ἡ φωτιὰ δὲν παύει νὰ καίῃ μέσα μας, ἄφλογη μέν, ἀλλὰ ἄσβυστη, διότι μόλις σβύσει σβύνει καὶ ἡ ζωή. Καλύτερα θὰ ἦταν, πραγματικώτερα, ἂν ἐλέγαμε ἡ «φωτιὰ τῆς ζωῆς» ἀντὶ ἡ «φλόγα τῆς ζωῆς». Διότι, πράγματι ἡ φωτιὰ καίει μέσα μας ὅπως καίει τὸ κάρβουνο ποὺ πάει νὰ χωνέψῃ, τὸ ξύλο ποὺ ἔχει γίνει θράκα, τὸ κὸκ.

Τὸ περίεργο στὴ φωτιὰ αὐτὴ τῆς ζωῆς εἶναι ἡ χαμηλὴ θερμοκρασία στὴν ὁποία πραγματοποιεῖται, διότι ἡ φωτιὰ γιὰ ν' ἀνάψῃ καὶ νὰ διατηρῆται ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ ὑψηλὴ θερμοκρασία τὴν ὁποίαν, ἄλλωστε, παράγει μόνη της.

Στὴν χαμηλὴ θερμοκρασία τῶν 36 βαθμῶν, ἡ ὁποία ἐπικρατεῖ ἐν γένει καὶ κατὰ μέσον ὅρον στὸν ὀργανισμό μας, ἐφ' ὅσον εἶναι ὑγειής, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ παραχθῇ καὶ νὰ συντηρηθῇ φωτιὰ καὶ συνεχὴς καῦσις χωρὶς τὶς ἰδιαίτερες ἐκεῖνες συνθῆκες ποὺ ἐπιτρέπουν τὴν ἐκδήλωσι αὐτὴ τῆς ζωῆς, χωρὶς τὴν παρουσία «καταλύτου» ὅπως λένε οἱ χημικοί.

«Καταλύτης» εἶναι μιὰ χημικὴ οὐσία ἡ ὁποία καθιστᾷ δυνατὴν τὴν διαδικασία τῆς καύσεως, τὴν ἀδύνατη ἄλλως, στὶς γνωστὲς χαμηλὲς θερμοκρασίες. Στὸν ὀργανισμό μας ὁ καταλύτης δὲν προκαλεῖ δὲν ἀνάβει τὴν φωτιὰ —αὐτὸ εἶναι τὸ μυστήριο τῆς ζωῆς— ἀλλὰ τὴν συντηρεῖ, ὡς καλὸς θερμαστής, πάντα στὸ αὐτὸ ἐπίπεδο ποὺ ἀποδίδει τὴν αὐτὴ ὁμαλή, σταθερὴ θερμοκρασία, καὶ ὅταν τὸ ἀνθρώπινο μηχάνημα ἐργάζεται μὲ ὅλη του τὴν ἔντασι γιὰ νὰ ἐπιτύχῃ τὸν ἀπώτερο βαθμὸ ἀποδόσεως, ἐφ' ὅσον, ἐπαναλαμβάνομεν, δὲν διαταραχθῇ ἐκεῖνο ποὺ λέγεται «κατάστασις ὑγείας».

Ποία εἶναι ὅμως ἡ καύσιμος ὕλη μέσα μας καὶ ποῖος εἶναι ὁ καταλύτης;

Ἡ καύσιμος ὕλη εἶναι τὸ ζάκχαρον ποὺ εἶναι μέσα στὸν ὀργανισμό μας καὶ τὸ ὁποῖον, χημικῶς, συγγενεύει μὲ τὸ σταφυλοζάκχαρον. Τὸ ζάκχαρον αὐτὸ εἶναι εἴτε προϊὸν τῆς χωνεύσεως, τῆς ἀφομοιώσεως τῶν τροφῶν, εἴτε παράγεται διὰ χημικῶν ἀλλοιώσεων τοῦ γλυκογόνου τοῦ ἐναποθηκευμένου, ὡς ἀπόθεμα ἐνεργείας εἰς τὸ ἧπαρ καὶ εἰς τοὺς μῦς.

Ἄλλη καύσιμος ὕλη εἶναι τὸ λῖπος. Τὸ λῖπος ὅμως ἔχει τὴν ἰδιότητα ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ καῇ, χωρὶς νὰ προξενήσῃ βλάβην εἰς τὸν ὀργανισμόν μας, ἢ μόνον μαζὶ μὲ τὸ ζάκχαρον. Ἐὰν ἐτρεφόμεθα μόνον μὲ λίπη ἢ ἐὰν τὸ σῶμα μας εὑρίσκετο εἰς τὴν ἀνάγκην διὰ νὰ συντηρήσῃ τὴν φωτιά του, δηλαδὴ τὴν ζωή, νὰ κάψῃ μόνον τὰ ἀποθέματα λίπους ποὺ ἔχει, θὰ ἐπήρχετο δηλητηρίασις.

Ἐξ αὐτοῦ προκύπτει ἡ μεγάλη σπουδαιότης τῆς διαίτης, τῆς τροφῆς ἐν γένει διὰ νὰ καίῃ εἰς τὸν ὀργανισμόν μας ἡ φωτιὰ ὅπως πρέπει, διὰ νὰ διατηρῆται καλὰ ἡ ζωή.

Καὶ τώρα ἂς ἔλθωμεν εἰς τὸν καταλύτην. Πρῶτος καὶ κύριος συντελεστὴς εἰς τὴν διαδικασίαν αὐτήν, τῆς καύσεως —μὲ ἄλλους, φαίνεται, ἀγνώστους ἀκόμη καταλύτας ποὺ συνεργάζονται μὲ αὐτόν, εἶναι ἡ ἰνσουλίνη. Τοῦτο ἀποδεικνύεται ἐκ τοῦ ὅτι ἐλλειπὴς παραγωγὴ ἰνσουλίνης εἰς τὸν ὀργανισμόν μας προκαλεῖ ἀμέσως διαταραχὰς εἰς τὴν διαδικασίαν τῆς καύσεως. Τὸ ζάκχαρον δὲν ἀναλίσκεται ἐπαρκῶς καὶ προκαλεῖται ὁ ζαχαροδιαβήτης ποὺ λαμβάνει σοβαρωτέραν καὶ ἐπικίνδυνον μορφὴν ἐφ' ὅσον ὁ πάσχων ἐξακολουθεῖ νὰ παίρνῃ μέσα στὴν τροφή του ζάκχαρον καὶ ὑδατάνθρακας. Ἐξ οὗ ἡ σχετικὴ ἀπαραίτητος δίαιτα.

Ἐν τούτοις ἡ καύσιμος ὕλη καὶ ὁ καταλύτης δὲν θὰ ἦσαν ἱκανοὶ νὰ προκαλέσουν, ἤ, ὅπως εἴπαμε, νὰ συντηρήσουν τὴν καῦσιν χωρὶς τὸ ὀξυγόνον τὸ ὁποῖον ἀναπνέομεν. Δι' αὐτὸ ἡ ζωὴ σβύνει χωρὶς ὀξυγόνον ὅπως ἡ φλόγα ἑνὸς κεριοῦ χωρὶς ἀέρα. Ἀντιθέτως δὲ ἡ μεγαλειτέρα εἰσροὴ ὀξυγόνου εἰς τὸν ὀργανισμόν μας δυναμώνει τὴν φλόγα τῆς ζωῆς. Εἶναι ὁ λόγος διὰ τὸν ὁποῖον «ἀναζεῖ» κανεὶς ὅταν εὑρεθῇ σὲ καθαρώτερον ἀέρα στὴν ἐξοχή, στὸ βουνὸ ἢ στὴ θάλασσαν. Δι' αὐτὸ δίνουμε καὶ εἰς τοὺς βαρειὰ ἄρρωστους ὀξυγόνον.

Ἐννοεῖται ὅτι καὶ ἡ καῦσις στὸν ὀργανισμό μας, ὅπως κάθε ἄλλην φωτιά, ἀφήνει στάχτη, σκωριὲς τὶς ὁποῖες ὁ ἴδιος ὁ ὀργανισμὸς φροντίζει ν' ἀποβάλῃ, ν' ἀπομακρύνῃ, ἀρκεῖ νὰ τοῦ δώσωμε πρὸς τοῦτο τὸν ἀναγκαῖον καιρὸ καὶ τὴν ἀπαιτουμένην ἀνάπαυσι. Ἄλλως ἡ φωτιὰ τῆς ζωῆς, ὅπως κάθε φωτιά, θὰ καίῃ μὲ μειωμένην ἔντασι καί, φυσικά, μὲ μειωμένην ἀπόδοσιν.

Ἐκτὸς ὅμως τῆς καλῆς καὶ καταλλήλου τροφῆς καὶ τῆς ἀπαιτουμένης ἀναπαύσεως, ὁ ἄνθρωπος ἔχει εἰς τὴν διάθεσίν του διάφορα μέσα διὰ νὰ δυναμώσῃ τὴν φωτιὰ καὶ ν' αὐξήσῃ τὴν ἀποδοτικότητά της. Εἶναι ἡ κίνησις καὶ ἡ συγκίνησις. Ὁ ἀθλητισμός, οἱ περίπατοι, ἡ ὀρειβασία, ἡ διαμονὴ εἰς τὸ ὕπαιθρο, τὰ λουτρά, οἱ βαθειὲς ἀναπνοὲς προκαλοῦν ἀναζωπύρωσιν τῆς φωτιᾶς καὶ ὡς ἐκ τούτου καλυτέραν καῦσιν, θρέψιν καὶ κάθαρσιν.

Ἐπειδὴ ὅμως δὲν εἴμεθα μόνον μηχανὲς ἀλλὰ ἔμψυχα ὄντα, τὸ ἴδιο καὶ συχνὰ μεγαλύτερο ἀποτέλεσμα φέρουν οἱ ψυχικὲς παρορμήσεις, οἱ ψυχικὲς ἐνέργειες, μία ἐλπίδα, μία πίστις, μία μεγάλη ἀγάπη, μία συγκίνησις ποὺ δονεῖ ὁλόκληρο τὸ εἶναι μας. Ἀμέσως ἡ «φλόγα τῆς ζωῆς» γίνεται ζωηρότερη καὶ δυνατώτερη. Εἶναι λοιπὸν καὶ αὐτὸ ὅμως κάθε σπουδαῖο εἰς τὴν ζωή, ζήτημα καλλιεργείας καὶ προσπαθείας.

Ἐκλαϊκευμένη ἀστρονομία

Δέκα κομῆται τοῦ 1939

Θὰ ἐμφανισθοῦν στὸν οὐρανό...

Τὴν μονοτονίαν της εργασίας τῶν ἀστρονόμων, οἱ ὁποῖοι καθηλωμένοι ἐπὶ ὥρας ὁλοκλήρους πρὸ τῶν τεραστίων τηλεσκοπίων τῶν ἀστεροσκοπείων, διερευνῶσι τὸ ἄπειρον μετὰ μεγίστης προσοχῆς, ἔχοντες τὸ βλέμμα των προσηλωμένον ἐπὶ τῶν διαφόρων οὐρανίων σωμάτων, πρόκειται νὰ ποικίλῃ ἐφέτος ἡ παρουσία δεκάδος κομητῶν. Συγκεκριμένως ἀπὸ τοῦ παρελθόντος μηνὸς Ἀπριλίου μέχρι τέλους τοῦ ἔτους, δέκα ἐν ὅλῳ μετέωρα μὲ οὐρὰν θὰ ἐκτελέσωσι τὴν ἰλιγγιώδη διαδρομήν των, διερχόμενα πλησίον τοῦ πλανήτου μας.

Πλησίον... Ἀλλὰ μὴν ἀνησυχῆτε: τὸ ἀστρονομικῶς πλησίον σημαίνει ἀπόστασιν μερικῶν ἑκατομμυρίων χιλιομέτρων. Μὴ φοβῆσθε λοιπὸν καὶ μὴ ἀναμένετε νὰ ἴδητε τὸ τέλος τοῦ κόσμου κατὰ τὸ 1939, τοὐλάχιστον ἐκ τοῦ γεγονότος αὐτοῦ. Ἄλλως τε σκεφθῆτε πόσας φορὰς ἐγένοντο προβλέψεις σχετικαὶ πρὸς τὸ τέλος τοῦ κόσμου καὶ πόσας φορὰς ἀπεδείχθησαν, ἐκ τῶν πραγμάτων, ἀβάσιμοι οἱ φόβοι, οἱ ὁποῖοι ἐδημιουργήθησαν τότε. Ἡ συντέλεια τοῦ κόσμου προεβλέφθη (ἀνωφελῶς) διὰ τὸ ἔτος 1000. Καθ' ὅμοιον τρόπον δυνατὸν νὰ προσδιορισθῇ διὰ τὸ ἔτος 2000, κατόπιν δὲ διὰ τὸ ἔτος 3000. Ἐν τούτοις ὅμως εἶναι σχεδὸν βέβαιον ὅτι εὑρίσκεται ἀκόμη πολὺ μακράν.

ΚΑΙ ΤΩΡΑ ΑΣ ΣΑΣ ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΩΜΕΝ ΤΟΥΣ ΔΕΚΑ ΕΠΙΣΚΕΠΤΑΣ ΜΑΣ

Ἐν πρώτοις ὀφείλομεν νὰ εἴπωμεν, ὅτι οἱ δέκα κομῆται, περὶ τῶν ὁποίων θὰ ὁμιλήσωμεν καὶ οἱ ὁποῖοι ἀναμένονται, δὲν μᾶς εἶνε τελείως ἄγνωστοι. Ἐὰν ἀναμένωνται, τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὸ γεγονὸς ὅτι εἶναι περιοδικοί, δηλαδὴ διέρχονται κατὰ διαστήματα διὰ τοῦ πεδίου, τὸ ὁποῖον διερευνῶμεν διὰ τῶν ἀστρονομικῶν μας ὀργάνων, ἡ δὲ διέλευσίς των αὐτὴ γιγνομένη εἰς τὸ τέλος τῆς **διαρκείας τῆς περιόδου** (ἢ διαρκείας περιστροφῆς) εἶνε χαρακτηριστικὴ τοῦ καθενός.

Οἱ ἀστρονόμοι συνηθίζουν νὰ διακρίνωσι δύο ὁμάδας μεταξὺ τῶν περιοδικῶν κομητῶν, τῶν ὁποίων ἡ διάρκεια περιόδου εἶνε κατωτέρα τῶν 200 ἐτῶν. Ἀφ' ἑνὸς τὴν ὁμάδα τῶν κομητῶν, τῶν ὁποίων ἡ ἐπάνοδος παρετηρήθη μετὰ βεβαιότητος, ἀφ' ἑτέρου δὲ τὴν ὁμάδα τῶν κομητῶν, τῶν ὁποίων μία μόνον ἐπανεμφάνισις εἶνε γνωστή. Σχεδὸν κάθε παρερχόμενον ἔτος πλουτίζει τοὺς δύο πίνακας διὰ μιᾶς ἢ περισσοτέρων μονάδων καὶ διορθώνει, κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον, ὡρισμένα δεδομένα σχετικὰ πρὸς μερικοὺς κομήτας. Π. χ. ὁ πρῶτος πίναξ ἐμφανίζει τὰ ὀνόματα τῶν 36 κομητῶν, τῶν ὁποίων ἡ ἐπάνοδος ἐξηκριβώθη μετ' ἀπολύτου βεβαιότητος. Μία ἐκ τῶν στηλῶν τοῦ πίνακος δίδει τὴν ἐποχὴν τῆς τελευταίας διελεύσεως. Μία ἄλλη στήλη δίδει τὴν περίοδον εἰς ἔτη. Διὰ νὰ εὕρῃ τις τὰ ὀνόματα τῶν κομητῶν, τῶν ὁποίων ἐνδέχεται νὰ γίνῃ ἐπανεμφάνισις, καθ' ὡρισμένον ἔτος, πρέπει νὰ προσθέσῃ εἰς τὴν πρώτην ἡμερομηνίαν μίαν ἢ περισσοτέρας περιόδους, μὲ μίαν κύμανσιν μερικῶν μηνῶν καὶ τοῦτο διὰ νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν του τὰς ἐνδεχομένας ἀγνώστους διαταραχάς, διότι ἐνίοτε συμβαίνουν καὶ διαταραχαὶ τῆς περιόδου.

Χωρὶς νὰ εἰσερχώμεθα περισσότερον εἰς τὰς λεπτομερείας, ἰδοὺ τὰ ὀνόματα τῶν κομητῶν, τοὺς ὁποίους οἱ ἀστρονόμοι προεξοφλοῦν, ὅτι θὰ ἴδωμεν αὐτὸ τὸ ἔτος. Κατὰ τὸν τρέχοντα μῆνα Ἀπρίλιον ὁ κομήτης Κόρφ, τοῦ ὁποίου ἡ περίοδος εἶνε 6 ἐτῶν καὶ 217 ἡμερῶν, ἐνεφανίσθη ἤδη 4 φοράς, διὰ τελευταίαν δὲ φορὰν ἐγένετο ὁρατὸς τὸν Αὔγουστον τοῦ 1932. Κατὰ τὸν Ἰούλιον, θὰ ἀναφανῶσι 2 ὡραῖοι κομῆται : ἐν πρώτοις ὁ κομήτης Πὸνς Βίννεκε, περὶ τοῦ ὁποίου δὲν δυνάμεθα νὰ μὴ εἴπωμεν μερικὰς λέξεις συμπληρωματικῶς, εἶτα δὲ ὁ κομήτης Μπορέλλυ, ἐμφανισθεὶς ἐπίσης τὸν Αὔγουστον 1932. Κατὰ τὸν Σεπτέμβριον θὰ ἐπανέλθῃ ὁ κομήτης Μπρούκς II. Τὸν Νοέμβριον θὰ ἔχωμεν τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ κομήτου Τάτλε I. Ὀλίγον αργότερον, τὴν ἰδίαν ἐποχήν, θὰ μᾶς ἐπισκεφθῇ ὁ περίφημος κομήτης Τζιακομπίνι II — Ζίννερ, ποὺ ἀξίζει νὰ τοῦ ἀφιερώσῃ κανεὶς ἐπίσης μερικὰς γραμμάς. Θὰ τοῦ ὀφείλωμεν ἴσως καὶ πάλιν, ὅπως κατὰ τὴν 9ην Ὀκτωβρίου 1933, μίαν ὡραίαν βροχὴν διαττόντων ἀστέρων. Τέλος, δυνάμεθα νὰ ἐλπίζωμεν ὅτι θὰ ἴδωμεν, τοὐλάχιστον διὰ βραχύτατον διάστημα, κατὰ τὸ τέλος τοῦ 1939 ἢ ἐντὸς τῶν πρώτων μηνῶν τοῦ 1940, τοὺς κομήτας Βόλφ, Τέμπελ, Μπρόρσεν, Φαίη καὶ Φίνλαιϋ.

Μὲ διάρκειαν περιόδου περίπου ἀκριβῶς ἴσην πρὸς 6 ἔτη, ὁ περιοδικὸς κομήτης Πὸνς Βίννεκε, ὁραθεὶς ἤδη 12 φοράς, ἐπανευρέθη φωτογραφικῶς, τῇ 4ῃ Μαρτίου 1933, εἰς τὸ Ἀστεροσκοπεῖον τοῦ Μπέργκερντορφ ὑπὸ τοῦ κ. Βάτσμαν. Παρατηρηθεὶς διὰ πρώτην φορὰν τῷ 1819, ὑπὸ τοῦ Γάλλου ἀστρονόμου Πόνς, ὁ κομήτης οὗτος δὲν ἐγένετο πλέον ὁρατὸς μέχρι τοῦ 1858, ἐποχὴν καθ' ἣν ἐπανευρέθη ὑπὸ τοῦ Βίννεκε. Ἔκτοτε παρετηρήθη καθ' ὅλας τὰς ἐπανόδους, ἐξαιρέσει δύο. Εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ Ἰουλίου 1908, διῆλθε πλησιέστατα τοῦ πλανήτου μας. Κατὰ τὴν ἐμφάνισίν του τῷ 1927, κατωρθώθη νὰ ἐξακριβωθῇ ὅτι, ἐξ ὅλων τῶν γνωστῶν κομητῶν. ὁ κομήτης οὗτος ἔχει τὸν μικρότερον πυρῆνα (φωτεινότερον μέρος): διάμετρος περίπου 5 χιλιομέτρων, ἥτις ἀπὸ ἀπόψεως ἀστρονομικῆς εἶνε βεβαίως ἀσήμαντος. Ὁ κομήτης Πὸνς Βίννεκε παρέμεινε τὴν τελευταίαν φορὰν ποὺ μᾶς ἐπεσκέφθη, πολὺ ἀσθενής, μὲ ἕνα ἴχνος οὐρᾶς. Ἂς σημειωθῇ ὅτι τὴν φορὰν αὐτὴν θὰ πλησιάσῃ τὴν Γῆν, ἀλλ' ἐν τούτοις ἡ ἐλαχίστη του ἀπόστασις ἀπ' αὐτῆς θὰ παραμείνῃ ἀνωτέρα ἐκείνης τοῦ Ἰουλίου 1908.

Μὲ διάρκειαν περιόδου πλησιάζουσαν τὰ 6 ἔτη καὶ 6 μῆνας, ὁ κομήτης Τζιακομπίνι II — Ζίννερ ἀνεκαλύφθη εἰς τὴν Νίκαιαν τῷ 1900, ὑπὸ τοῦ Τζιακομπίνι, εἶτα ἐπανευρέθη κατὰ τρόπον ἀνεξάρτητον ὑπὸ τοῦ Ζίνερ εἰς τὴν ἐμφάνισίν του τοῦ 1913. Μὴ γενόμενος ὁρατὸς τῷ 1920, κατωρθώθη νὰ παρατηρηθῇ ἐκ νέου τῷ 1926. Τότε ὁ κ. Σόου τὸν ἀπεκάλυψε φωτογραφικῶς, τὴν 23ην Ἀπριλίου εἰς τὸ Μπέργκερντορφ. Ἡ φωτεινότης δὲν ὑπερέβη ποτὲ τὴν ἀντιστοιχοῦσαν πρὸς τὸ ἑνδέκατον μέγεθος. Κατὰ τὴν στιγμὴν τῶν παρατηρήσεων τοῦ 1933, τῇ 18ῃ Ὀκτωβρίου, εἰς Γέρκες, ὁ κ. Βὰν Μπιέσμπροεκ ἐξετίμα τὸ μέγεθος εἰς 16. Τὸ ἄστρον ἐδείκνυε ἀκόμη μίαν μικρὰν ἐπέκτασιν ἀντιθέτως τοῦ ἡλίου. Οἱ ἀναγνῶσται μας, θὰ γνωρίζουν ἴσως, ὅτι εἰς αὐτὸν τὸν κομήτην ὀφείλουν τὴν ἀξιοσημείωτον ἄφθονον μετεωρικὴν βροχὴν τῆς 9ης Ὀκτωβρίου 1933. Εἰς σχεδὸν ὁλόκληρον τὴν Εὐρώπην παρετήρησαν, εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς ἑσπέρας ἐκείνης μίαν μοναδικὴν συχνότητα μετεώρων ἐχόντων τὸ σημεῖον προελεύσεως εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ Δράκοντος. Τὸ φαινόμενον, ποὺ δὲν διήρκεσε παρὰ μερικὰς ὥρας, ἔπαυσε τελείως ὅταν ἡ νὺξ κατέλαβε τὴν Ἀμερικανικὴν Ἤπειρον.

Ἀνακαλυφθεὶς ὑπὸ τοῦ Μὰξ Βὸλφ τῷ 1884, ὅταν εὑρίσκετο εἰς τὸ ὄγδοον μέγεθος, ὁ περιοδικὸς κομήτης Βὸλφ ἐγένετο ὁρατὸς ἐκ νέου —ὅπερ ἐνδιαφέρει— εἰς ὅλας τὰς μεταγενεστέρας ἐπανόδους, ἐξαιρέσει τῆς τοῦ 1905, ἤτοι 6 φοράς. Συνεπείᾳ ἰσχυρῶν διαταραχῶν, τὰς ὁποίας ὑπέστη ἡ τροχιὰ τῷ 1922, ἐκ μέρους τοῦ Διὸς ἡ διάρκεια περιόδου μετεβλήθη μεγάλως, ἀνελθοῦσα ἀπὸ 6 ἔτη καὶ 8 μῆνας εἰς 8 ἔτη καὶ 3 μῆνας. Ἐξ ἄλλου αἱ συνθῆκαι ὁρατότητος ἀπέβησαν ὀλιγώτερον εὐνοϊκαὶ καὶ τοῦτο θὰ ἠδύνατο νὰ προέρχεται ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι ἡ λαμπρότης τοῦ ἄστρου ἐμειώθη σημαντικῶς ἀπὸ τῆς πρώτης ἐμφανίσεως. Τῷ 1933 ὁ κομήτης ἐπανευρέθη φωτογραφικῶς, τῇ 25ῃ Ἰουλίου εἰς τὸ Ἀστεροσκοπεῖον Λὶκ ὑπὸ τοῦ κ. Τζόνσον, ἐπὶ φωτογραφικῆς πλακὸς ἐκτεθείσης ἐπὶ μακρόν. Ἄλλωστε τὸ ἄστρον, ἐξαιρετικῶς ἀσθενές, δὲν παρετηρήθη εἰμὴ μόνον εἰς τὸ Λίκ. Εἶνε πιθανώτατα τὸ ἀσθενέστερον οὐράνιον σῶμα τῆς κατηγορίας τῶν κομητῶν, τοῦ ὁποίου ἠδυνήθησαν μέχρι τοῦδε νὰ ἐπιτύχωσιν μίαν καταμέτρησιν.

ΡΟΤΖΕΡ ΣΙΜΟΝΕΤ

Ἕνας ρεπόρτερ τριγυρνᾶ

Στὰ θέατρα τὰ θερινὰ

Τὰ θερινά μας θέατρα κι' ἐφέτος... ἠνεώχθησαν
— ὅπως περίπου θἄλεγαν οἱ παλαιοὶ δασκάλοι —
κι' οἱ θαυμασταὶ καὶ λάτραι των πραγματικῶς ἐμόχθησαν
γιὰ ν' ἀπολαύσουν θέαμα καὶ τὰ γυμνὰ τὰ κάλλη.
Στὴν εἴσοδον ἐνήργησαν μυρίας ἐπιθέσεις
γιὰ ν' ἀποκτήσουν κάθισμα, στὸ κέντρον, ἢ στὶς ἄκρες
καὶ κατελήφθησαν νωρὶς οἱ μπροστινὲς οἱ θέσεις
ἀπὸ τὶς ἀπαστράπτουσες γεροντικὲς... φαλάκρες.

★

Γι' αὐτοὺς δ' ὅλους τοὺς γέροντας, τονίζουν πλεῖστες ὅσες
τῶν λαδικῶν τῆς γειτονιᾶς καὶ τῶν θεάτρων, γλῶσσες
πὼς διετήρουν πρὸ τινὸς κι' αὐτοὶ μεγάλη κόμη
κι' ἀπ' τὴν.. Ἀβεσαλώμειον μακρύτερην ἀκόμη
Ἀλλὰ μικρῶν χορευτριῶν τὶς χάρες ἐλυμπίστηκαν
κι' ἀργότερον ἐπείστηκαν
ὅτι συντόμως ἔφθασε τὸ πὸρτ μονέ των στ' ἄκρα
κι' ἀπέμειναν οἱ τάλαινες μοιραίως μὲ...φαλάκρα
ἀφοῦ τὸ κάθε φίλημα τῆς φίλης τῆς καλῆς των
μὲ τὰ... μαλλιὰ τὸ πλήρωναν συχνὰ τῆς... κεφαλῆς
των.

★

Στὶς πρῶτες θέσεις κάθονται καὶ σύγχρονοί μας γόητες
μὲ διαθέσεις ὅλοι τους φιλύποπτες κι' εὐνόητες.
Στὶς παλλαρίνες πάντοτε καρφώνουνε τὸ μάτι
κι' ἀπολαμβάνουν οὕτω πὼς κάθε καλὸ κομμάτι
ἐν ὥρᾳ παραστάσεως,
πλὴν φεῦ!... ἐξ ἀποστάσεως.
Καὶ γνώμην σχηματίζουνε οἱ διπλανοί των μίαν
πὼς ἔχουν ὅλοι στὴ σκηνὴ καὶ μιὰν... ἀδυναμίαν.

★

Τὸ τῶν θεάτρων ἄνοιγμα προσμένει πῶς καὶ πῶς
θεατροφίλων συρφετὸς κι' ἀπὸ τὰ δύο γένη
κάθε σπουδαῖος δηλαδὴ καὶ κάθε ποταπὸς
κάθε δανδῆς ἀμούστακος καὶ γέρος μὲ τὸ γένι
ὅπερ καλεῖται φίλτατοι στὰ χρόνια μας καὶ... μοῦσι.
Τὸ σοβαρὸν τὸ θέατρον ἀπείρως ἐκτιμοῦσι
ψηλῶν στρωμάτων ἄνθρωποι τουτέστιν ἀπὸ σπίτι
μὰ καὶ στρωμάτων χαμηλῶν τῆς.. στρωματάδας ἤτοι
Πληρώνει γιὰ τὸ θέατρον στοὺς χρόνους μας ἀβρᾶ
κι' ἐκεῖνος ὅστις δρᾷ.
στῶν ρεστωρὰν καὶ στῶν μικρῶν τῶν ταβερνῶν τὶς λάντζες
Κι' ἐκεῖνοι ποὺ γυρίζουνε στοὺς δρόμους μὲ πλάντζες
ἀγάλλονται πολὺ
γιατὶ καθένας ἐξ αὐτῶν εὐκόλως θὰ πωλῇ
τὶς κόφες τὶς γεμᾶτες
ἀπὸ λεμόνια παλαιὰ κι' ἀπὸ μεστὲς... ντομάτες!

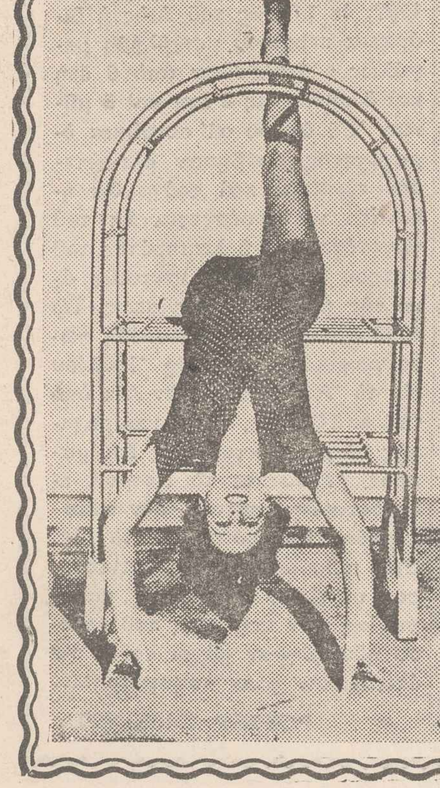

Τῶν γοησῶν μαρτύρια...

Τὸ περίεργον αὐτὸ καβαλέτο δὲν ἐπενοήθη, ὅπως θὰ ἠμποροῦσε νὰ ὑποθέση κανείς, ἀπὸ κανένα βασανιστὴν τοῦ Μεσαίωνος. Εἶναι ἁπλούστατα ἕνα ἀπὸ τὰ πολλὰ γυμναστικὰ σύνεργα, μὲ τὰ ὁποῖα τυραννοῦνται οἱ ἀστέρες διὰ νὰ διατηρήσουν τὴν περίφημον σιλουέτταν των, αἱ ἀκριβεῖς διαστάσεις τῆς ὁποίας ἀναφέρονται καὶ εἰς τὸ συμβόλαιό τους. Πολλοὶ τὴν δόξαν ἐζήλευσαν, τὰ βάσανά τους ὅμως οὐδείς.

Ἀκουαρέλλα

Μιὰ νύχτα, ποὺ ἡ ὁλόστρωτη
(γαλήνη
μέσ' στὰ νερὰ τὸν οὐρανὸ εἶχε
(ὑφάνει,
καὶ ψάρεμα ξεχνῶ καὶ πυροφάνι
στὴν ἡσυχία ποὺ τὴν ψυχὴ ἁ-
(παλύνει.

Τὰ μάγια δένει ἡ νύχτα καὶ
(τὰ λύνει...
ψηλὰ ἀπ' τὸ λόφο πέρα· τώρα
(ἐφάνη
σὲ κύκλο ἁλῶνι τρίδιπλο στε-
(φάνι,
χλωμὴ καὶ μισοφέγγαρο ἡ
(σελήνη.

Καὶ ξεπετάει ὁ κόρφος συννε-
(φάκι,
μιὰ τοῦφα λὲς ἀπὸ σγουρὸ
(βαμπάκι,
σὰ μήνυμα πὼς τὸ μελτέμι
(πιάνει·

Γιὰ ἰδὲς πὼς ἀνατρίχιασε ἡ
(μπουνάτσα!
Τραβᾶτε! γιὰ νὰ μποῦμε στὸ
(λιμάνι
βαθειὲς κουπιὲς μὲ τεντωμένα
(μπράτσα.

Μ. ΤΣΙΡΙΜΩΚΟΣ

Τὸ Φιλὶ δὲν εἶνε κρῖμα

ΕΙΝΑΙ ΠΡΑΜΑ ΦΥΣΙΚΟ

Τὸ φιλὶ δὲν θεωρεῖται ὡς ἀξιόποινος πρᾶξις καὶ ἀξιόμεμπτος. «Δὲν εἶναι κρῖμα», ὅπως λέγει καὶ τὸ γνωστὸ τραγοῦδι. Ἔχουν βέβαια γίνει σὲ πολλὲς χῶρες κατὰ καιροὺς ἀπόπειρες ἐναντίον τοῦ φιλιοῦ, ὅταν δίδεται δημοσίᾳ. Ἀλλὰ παντοῦ ἔχει ἐπικρατήσει τελικῶς ἡ ἀντίληψις, ὅτι τὸ φιλὶ εἶναι κάτι τὸ ἁγνὸ καὶ τὸ ποιητικό. «Ἀσπασμὸς τῶν ἀγγέλων πρὸς τὰ ἄστρα», ὅπως λέγει ὁ Οὐγκώ.

Ζάππειον, ὥρα 8 ½. Γρήγορα, γιατὶ εἶναι ἡ ὥρα τῆς ἐπιστροφῆς καὶ στὸ σπίτι δὲν ἀνέχονται τὶς βραδυνὲς ἀργοπορίες...

Παρ' ὅλα αὐτά, ὑπάρχουν περιπτώσεις, ποὺ ἕνα φιλὶ μπορεῖ νὰ γίνῃ ἀφορμὴ δίκης. Στὴν Ἀμερική, στὴν χώραν ὅλων τῶν ἀπιθανοτήτων καὶ τῶν ἀπροόπτων, ἔχουν φθάσει στὰ δικαστήρια πολλὲς ὑποθέσεις φιλιοῦ. Θὰ ἀναφέρουμε ἐδῶ τὶς πιὸ χαρακτηριστικὲς ἀπ' αὐτὲς τὶς... φιλικὲ δίκες, ποὺ εἶχε τὴν ὑπομονὴ νὰ συγκεντρώσῃ ἕνας Ἀμερικανὸς δημοσιογράφος.

ΥΠΕΞΑΙΡΕΣΙΣ ΦΙΛΙΟΥ

Στὸ Σικάγο μιὰ νέα ὀνόματι Τάνια, ὑπέβαλε μήνυσι ἐναντίον ἑνὸς κυρίου Μῶγαν, διότι τῆς ἔκλεψε ἕνα φιλί. Ἐκαθόταν δίπλα της στὸ σινεμὰ καὶ χωρὶς νὰ τὴν γνωρίζῃ, ἄρχισε νὰ τῆς μιλᾷ εἰς τρυφερὸν τόνον. Ἡ νέα δὲν τοῦ ἔδινε σημασίαν, ἀλλ' εἰς μίαν στιγμήν, ποὺ ἐστράφη νὰ τοῦ πῇ, νὰ τὴν ἀφήσῃ ἥσυχη, ἐκεῖνος θρασύτατα τὴν ἐφίλησε στὰ χείλη.

Ἡ ὑπόθεσις ἔφθασε στὸ δικαστήριο. Ἡ δεσποινὶς Τάνια ἐζητοῦσε διὰ τοῦ συνηγόρου της ἀπὸ τὸν κύριον Μῶγαν δύο χιλιάδας δολλάρια ὡς ἀποζημίωσιν διὰ τὴν κλοπὴν τοῦ φιλιοῦ.

Ὁ κατηγορούμενος ἐκλήθη εἰς ἀπολογίαν.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Ὁμολογεῖτε, ὅτι ἐκλέψατε ἕνα φιλὶ τῆς δεσποινίδος Τάνιας;

ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΟΣ: Ὄχι, κύριε πρόεδρε. Δὲν τῆς ἔκλεψα, ἀλλὰ τῆς... ἔδωσα ἕνα φιλί. Συνεπῶς ἐγὼ πρέπει νὰ τῆς ζητήσω ἀποζημίωσιν.

Τὰ πράγματα ἐμπερδεύοντο. Ἔλαβε τὸν λόγον ὁ συνήγορος τῆς νέας, ὁ ὁποῖος ὑπεστήριξε, ὅτι ὁ κατηγορούμενος ἐφίλησε τὴν νέαν παρὰ τὴν θέλησίν της, ἄρα ἐπρόκειτο περὶ κλοπῆς.

ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΟΣ: Διαφωνῶ, κύριε πρόεδρε. Ὅταν λέμε κλοπήν, ἐννοοῦμε τὴν ἀφαίρεσιν ἑνὸς πράγματος. Ἐγὼ ὅμως μὲ τὸ νὰ φιλήσω τὴν δεσποινίδα δὲν τῆς ἀφήρεσα τίποτε. Τὰ χείλη της τὰ ἔχει, ὅπως βλέπετε, στὸ στόμα της.

ΤΑΝΙΑ: Μοῦ ἀφαιρέσατε, κύριε, κάτι.

ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΟΣ: Τί;

ΤΑΝΙΑ: Τὸ κοκκινάδι μου.

ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΟΣ: Ὡραῖα! Καὶ πόσο κάνει τὸ κοκκινάδι αὐτό;

ΤΑΝΙΑ: Δυὸ χιλιάδες δολλάρια.

ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΟΣ: Κύριε πρόεδρε, ὑποβάλλω μήνυσιν ἐναντίον τῆς δεσποινίδος ἐπὶ «αἰσχροκερδείᾳ».

ΣΥΝΗΓΟΡΟΣ: Δὲν πρέπει νὰ συσκοτίζουμε τὰ πράγματα, κύριε πρόεδρε. Τὸ φιλὶ δὲν ἔχει μόνον τὴν ὑλικὴν ἀξίαν τοῦ κοκκιναδιοῦ, τὸ ὁποῖον ἀφαιρεῖται ἀπὸ τὰ χείλη τῆς γυναίκας. Ἔχει καὶ κάποιαν ἠθικὴν ἀξίαν. Αὐτὴν τὴν ἀξίαν πρέπει νὰ ἀποζημιώσῃ ὁ κατηγορούμενος.

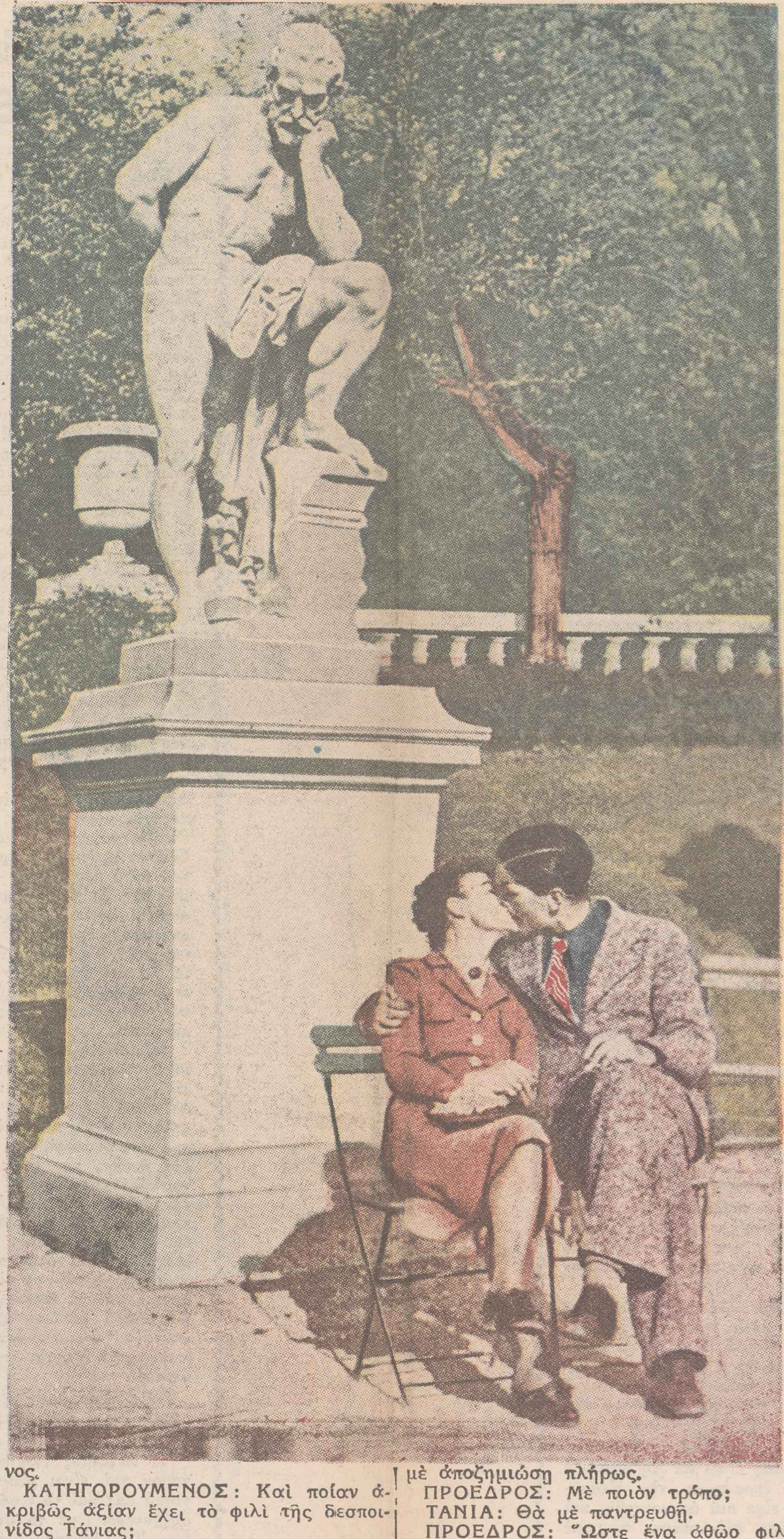

ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΟΣ: Καὶ ποίαν ἀκριβῶς ἀξίαν ἔχει τὸ φιλὶ τῆς δεσποινίδος Τάνιας;

ΣΥΝΗΓΟΡΟΣ: Αὐτὸ ἐναπόκειται στὴν κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Τὸ δικαστήριον δυστυχῶς δὲν μπορεῖ νὰ κρίνῃ ἐπὶ τοῦ προκειμένου, διότι δὲν ἔχει καμμίαν πεῖραν τοῦ φιλιοῦ τῆς ἐναγούσης.

ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΟΣ: Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, κύριε πρόεδρε, πρέπει νὰ κληθοῦν ἐμπειρογνώμονες, οἱ ὁποῖοι θὰ φιλήσουν τὴν δεσποινίδα καὶ θὰ ἀποφανθοῦν τί ἀξίζει τὸ φιλί της.

Ἀκολούθως ἡ συνεδρίασις διεκόπη, διὰ νὰ συνεχισθῇ τὸ ἀπόγευμα. Ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως ὁ κατηγορούμενος καὶ ἡ ἐνάγουσα συνηντήθησαν καὶ... συνεφιλιώθησαν. Καὶ τὸ ἀπόγευμα, ὅταν ἄρχισε ἡ συνεδρίασις, ἡ δεσποινὶς Τάνια ἐδήλωσε, ὅτι ἀποσύρει τὴν μήνυιν.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Γιατί;

ΤΑΝΙΑ: Διότι ὁ κύριος Μῶγαν θὰ μὲ ἀποζημιώσῃ πλήρως.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Μὲ ποιὸν τρόπο;

ΤΑΝΙΑ: Θὰ μὲ παντρευθῇ.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Ὥστε ἕνα ἀθῶο φιλὶ θὰ τοῦ στοιχίσῃ... ἰσόβια δεσμά; Πολὺ αὐστηρὴ τιμωρία!

Καὶ ἔτσι ἡ ὑπόθεσις τοῦ «κλεμμένου φιλιοῦ» ἐτελείωσεν αἰσίως.

ΤΟ ΦΙΛΗΜΑ ΤΗΣ ΝΥΦΗΣ

Στὴν Νέα Ὑόρκη ἐξεδικάσθη τελευταίως ἡ ἑξῆς περίεργη καὶ πρωτοφανὴς ὑπόθεσις: Ἕνας νεόνυμφος, ὀνόματι Κάρλυ, εἶχε ὑποβάλει μήνυσιν ἐναντίον ἑνὸς φίλου του «Ἐπὶ καταχρήσει ἐμπιστοσύνης».

Τὸ δικαστήριο ἐπελήφθη τῆς ὑποθέσεως.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Περὶ τίνος ἀκριβῶς πρόκειται;

ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΟΣ: Ὁ κύριος Κάρλυ, κύριε πρόεδρε, μὲ κατηγορεῖ, ὅτι κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν γάμων του ἐφίλησα τὴν νύμφην, δηλαδὴ τὴν γυναῖκα του. Ἀλλὰ τὸ ἴδιο ἔκαμαν ὅλοι οἱ παρεστῶτες, διότι αὐτὸ ἐπιβάλλει τὸ ἔθιμον.

ΚΑΡΛΥ: Τὸ ἔθιμον ἐπιβάλλει, κύριε πρόεδρε, νὰ περάσουν ὅλοι πρὸ τῆς νύφης καὶ νὰ τὴν ἀσπασθοῦν, ἀλλὰ μιὰ φορὰ ὁ καθένας. Ἐνῷ ὁ κατηγορούμενος ἐκύτταξε νὰ ἐπωφεληθῇ ἀπὸ τὸ γεγονός, ὅτι ἦσαν πολλοὶ προσκεκλημένοι καὶ ἐπέρασε μπροστὰ ἀπὸ τὴν νύφη καὶ τὴν φίλησε... τρεῖς φορές. Καταλάβατε τί κατεργαριὰ ἔκαμε;

Ὁ πρόεδρος ἀγρίεψε:

—Ἔκαμες, κατηγορούμενε, αὐτὴν τὴν παληανθρωπιά;

ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΟΣ: Καὶ τί σημασίαν ἔχει, κύριε πρόεδρε; Ἐκεῖ ποὺ ἦσαν ἑξῆντα οἱ καλεσμένοι, ὑποθέστε ὅτι ἦσαν... ἑξῆντα τρεῖς.

Ἀλλ' ὁ πρόεδρος δὲν παρεδέχθη αὐτὴν τὴν σοφιστείαν καὶ κατεδίκασε τὸν πονηρὸν αὐτὸν κύριον εἰς ἕνα μικρὸ πρόστιμον. Καὶ οὕτω κατέστη νόμος στὴν Ἀμερική, ὅτι ἐπιτρέπεται μὲν τὸ φίλημα τῆς νύμφης, ἀλλὰ μίαν φορὰ μονάχα. Δεύτερη φορά, τιμωρεῖται...

ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑ ΦΙΛΙΟΥ

Σὲ μιὰ φιλανθρωπικὴ ἑορτὴ τοῦ Χόλλυγουντ ἡ γοητευτικὴ στὰρ Ντόροθυ Λαμοὺρ ἔβγαλε στὴν δημοπρασία ἕνα φιλί της. Ὅποιος δηλαδὴ θὰ προσέφερε τὰ περισσότερα, θὰ... εἰσέπραττε τὸ φιλί. Ἡ δημοπρασία ἄρχισε. Ἡ ἀξία τοῦ φιλιοῦ ἀνέβαινε διαρκῶς. Τέλος ἕνας Ἀμερικανὸς Κροῖσος προσέφερε πέντε χιλιάδες δολλάρια καὶ κατεκυρώθη τὸ φιλὶ στὸ ὄνομά του. Ἀπέκτησε δηλαδὴ τὸ δικαίωμα νὰ φιλήσῃ τὴν Λαμούρ.

Ἕνας ὅμως νεαρὸς θαυμαστὴς τῆς καλλιτέχνιδος, ὁ ὁποῖος παρίστατο στὴν ἑορτή, ἀλλὰ δὲν εἶχε χρήματα νὰ λάβῃ μέρος στὴ δημοπρασία, ἐσκέφθη τὸ ἑξῆς σατανικὸν τέχνασμα, γιὰ νὰ ἐμποδίσῃ τὸν Ἀμερικανὸ Κροῖσο νὰ φιλήσῃ τὴν ἀγαπημένη του Ντόροθυ. Ὅταν ὁ κερδισμένος ἀπὸ τὴν δημοπρασίαν ἑκατομμυριοῦχος ἐπροχώρησε γιὰ νὰ εἰσπράξῃ τὸ φιλὶ τῆς Λαμούρ, ἐβγῆκε ὁ ἐν λόγῳ νέος μπροστὰ κρατῶντας μιὰ τσάντα καὶ ἐφώναξε.

—Ἄλτ! Μὴ προχωρήσῃς, κύριε. Ἐδῶ πρόκειται νὰ γίνῃ μιὰ παρατυπία καὶ εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ τὴν ἐμποδίσω. Εἶμαι ὑπάλληλος τῆς Ἐφορείας καὶ πρέπει νὰ εἰσπράξω τὸν νόμιμον φόρον, ὁ ὁποῖος ἐπιβαρύνει κάθε δημοπρασίαν.

—Τρελλαθήκατε; ἔκαμε ὁ ἑκατομμυριοῦχος.

—Καθόλου. Ἐκερδίσατε ἕνα φιλὶ τῆς κυρίας Λαμοὺρ στὴ δημοπρασία. Ἄρα πρέπει νὰ πληρώσετε τὸν νόμιμον φόρον.

—Πόσος εἶναι ὁ φόρος αὐτός;

—Ἐπὶ πέντε χιλιάδων δολλαρίων εἶναι ἑκατὸ δολλάρια.

—Ὁρίστε πάρτε τα, ἀπήντησε ὁ ἑκατομμυριοῦχος καὶ ἐπλήρωσε τὰ ἑκατὸ δολλάρια.

—Χρειάζεται καὶ μιὰ ἄλλη διαδικασία ἀκόμη, εἶπε ὁ νέος μὲ τὴν τσάντα. Ἐπάνω σὲ κάθε ἀντικείμενο, τὸ ὁποῖον ἐκτίθεται εἰς δημοπρασίαν, ἐπικολλᾶται καὶ τὸ ἀνάλογον χαρτόσημον.

Ἐκδήλωσις φιλίας. Ὁ Τοτός εἶναι καβαλλιέρος ποὺ δὲ φοβᾶται νὰ ἐκφράσῃ τὴ γνώμη του... Ζοῦμε ναὶ ἢ ὄχι, στὰ 1939;

Ἔβγαλε ἕνα μεγάλο χαρτόσημο ἀπὸ τὴν τσάντα του καὶ τὸ ἐκόλλησε ἀπάνω στὰ... χείλη τῆς Λαμούρ. Καὶ ἔτσι ὁ ἀτυχὴς κερδισμένος τῆς δημοπρασίας, ἀντὶ νὰ φιλήσῃ τὰ χείλη τῆς καλλιτέχνιδος ἐφίλησε ἕνα... χαρτόσημο.

Αὐτὰ καὶ ἄλλα ἐξωφρενικὰ συμβαίνουν γύρω ἀπὸ τὸ φιλὶ στὴν Ἀμερικήν.

Μέρα μεσημέρι, μπορεῖ κανεὶς νὰ φιλιέται στὸ δρόμο; Μὴ χειρότερα! θὰ ποῦν οἱ αὐστηρῶν ἀρχῶν ἀναγνῶσται μας. Ἔ, κύριοι, φανῆτε λίγο ἐπιεικεῖς. Ἄνοιξις εἶναι, ἐποχὴ αἰσιοδοξίας καὶ ἀγάπης, ἄνοιξις, ἐποχὴ ἀνανεώσεως τῶν ὑποσχέσεων καὶ τῶν ὀνείρων καὶ πρέπει κανεὶς νὰ εἶναι ἐπιεικής. Καὶ ἔπειτα... ἴσως τὰ φιλιὰ αὐτὰ νὰ εἶναι ἀποχαιρετιστήρια...

«Ἴντεαλ - τάξι» —ἰδεῶδες ταξί— ἔτσι ἔχουν βαπτισθῆ στὴν Ἀμερικὴ καὶ στὴν Γαλλία τὰ μικρὰ καλόβολα αὐτοκίνητα ποὺ μεταφέρουν τὸν ἄστεγον ἔρωτα μακρυὰ ἀπὸ τὴν πόλι. Ὁ σωφὲρ τους εἶναι πάντα ἕνας καλόκαρδος καὶ καλόβολος ἀνθρωπάκος, ποὺ ξέρει νὰ ἐνδιαφέρεται γιὰ τὰ νέα τῆς ἐφημερίδος του μὲ μιὰ διάκρισι σχεδὸν συγκινητική...

Ἐπίκλησις

Κάτω ἀπ' τὸν ἄδειο οὐρανὸ τὸ
(γαλανό,
κι' ἀπὸ τὰ σύννεφα τοῦ ἄπειρου
(κάτω ἀκόμα,
Κάτω ἀπ' τὸ σύμπαν, κάτω ἀπ' τὸ
(κενό,
Κάτω, κάτω, πιὸ κάτω κι' ἀπ' τῆς
(γῆς τὸ στρῶμα.

Ἐκεῖ θέλω νὰ πάω γιὰ νὰ βρῶ,
τῆς γῆς τὰ σαπισμένα της μπουν-
(τέλλια,
ν' ἀνάψω τῆς ψυχῆς μου τὸ δαυλό,
νὰ κάψω ὅλη τὴ σφαῖρα, ἀπ' τὰ
(θεμέλια!...

Τότε θὰ βάλω τὸ Θεὸ, σὲ ἀσχο-
(λίαν ἄλλη,
καὶ θὰν τοῦ πῶ: -Τὴ σμίλη σου
(ἅρπαξε καὶ πελέκα,
νὰ φτειάσῃς μιὰ καινούργια γῆ,
(μιὰ πλάση πιὸ μεγάλη.
Ἀλλά, Θεέ, στὴ γῆ σου αὐτή, μὴ
(φτειάσῃς τὴ γυναῖκα!...

ΠΕΤΡΟΣ ΚΥΡΙΑΚΟΣ
(Ἀνέκδοτο).

Ἕνας ρεπόρτερ τριγυρνᾶ

Στὰ θέατρα τὰ θερινὰ

Μὰ καὶ ἡ Ρεβὺ στὰ χρόνια μας θαυμάζεται κι' ἐκείνη
καὶ συγκινεῖ ὡς κι' ἄλλοτε βεβαίως συνεκίνει
ἐκείνους ποὺ τυγχάνουνε θερμοί της ὀπαδοὶ
καὶ δὴ
ὅλους τοὺς ράπτας γενικῶς διὰ τὸν λόγον ὅτι
στὴν κάθε μία «πρώτη»
ὅσον στὸ... ψῦχος ἕκαστος κι' ἂν ἀδιαφορῇ
τὸ βράδυ αὐτὸ τοὐλάχιστον... χιτῶνα θὰ φορῇ!
Στῶν μουσικῶν θεάτρων μας τὰς παραστάσεις πᾶνε
ἢ μᾶλλον κατακόπτονται, σκοτώνονται καὶ τρέχουν
ἐκεῖνοι ποὺ τὸ θέατρον τῆς τέχνης ἀγαπᾶνε
κι' ὅσοι στὰ παρασκήνια φιλεναδίτσες ἔχουν
Γι' αὐτὸ λοιπὸν ἐξαίρεσιν καμμιὰν δὲν κάνουν ἄρτι
ἐκεῖνοι στὴν Τετάρτη
καὶ στὴν Παρασκευή.
Καὶ τρέχουνε στὸ θέατρο ποὺ παίζεται ρεβὺ
μὲ κάποιαν λαιμαργίαν
κι' ὑπ' ὄψει δὲν λαμβάνουν τὴν... ἀκρεωφαγίαν!

★

Κι ἂν τοὺς συμβῇ νὰ συλληφθοῦν ἀπὸ τὸν ἀστυνόμον
γιὰ τὴν καταστρατήγησιν τῆς ἀκρεωφαγίας
ἀμέσως θ' ἀπαντήσουνε μὲ κίνησιν τῶν ὤμων
ἢ θὰ προβάλουν σίγουρα καὶ δικαιολογίας.
Καὶ θὰ σοῦ ποῦνε τότε δέ, μὲ δίχως ἀντιρρήσεις
πὼς ὅλες ὅσες παίζουνε στὶς ἐπιθεωρήσεις
νέες γυναῖκες καὶ παληές, φιντάνια καὶ βλαστάρια
ἴχνη δὲν ἔχουνε φωνῆς κι' εἶν' ἐπομένως... ψάρια!

★

Γιὰ θέατρο τρελλαίνονται προσφάτως ὅλοι κι' ὅλαι
καὶ πρὸ παντὸς, ὅπως ὀρθῶς, ἀστός τις ἀπεφάνθη
πανηγυρίζουν τὴν σαιζὸν αὐτὴν οἱ ἀνθοπῶλαι
γιατὶ θὰ ξεπουλήσουνε τὰ.. περσυνά τους ἄνθη.
Μὰ γιὰ κακό τους ὅμως
ἀμέτρητες θεατρικὲς καὶ κέρβεροι μαννάδες
θεατριστί... Μαινάδες
ἐζήτησαν, εἰ δυνατὸν, νὰ ψηφιστῇ καὶ νόμος
ὥστε στὶς ἀνθοδέσμες των νὰ μὴν ὑπάρχουν κρῖνοι
διότι κάθε μία των καθ' ὅ φρονεῖ καὶ κρίνει
ἐὰν στὶς «πρῶτες» ἡ σκηνὴ μὲ κρίνους πλημμυρίσῃ
ἀφεύκτως κάθε κόρη των τὸν κρῖνο θὰ μυρίσῃ!
Καὶ γιὰ νὰ τελειώνωμεν, ἀγαπητοί μου φίλοι,
δικαίως νὰ παραδεχθῇ καθένας σας ὀφείλει
ὅτι ψοφᾷ γιὰ θέατρον ὁ κόσμος καὶ «ντεμπούτα»
Ἐκτὸς ἂν τοῦ σερβίρουνε καμμία... «Σταχτοπούτα»

ΓΙΩΡΓΟΣ ΘΙΣΒΙΟΣ

Βάφονται τὰ τριαντάφυλλα

Ἡ μόδα νὰ... βάφωνται τὰ τριαντάφυλλα ἐπεκράτησε πλέον στὴν Ἀμερική, ὅπου ἔχει ἀναπτυχθῇ εἰς ἀληθινὴν τέχνην ἡ διόρθωσις τῶν ἁβροτέρων δημιουργημάτων τῆς φύσεως. Τὰ πέταλλα τῶν ρόδων, δὲν ἱκανοποιοῦν πλέον τοὺς ἀπαιτητικοὺς ἀνθρώπους τῆς σημερινῆς ἐποχῆς, ποὺ εὑρίσκουν ἀτελῆ τὰ φυσικὰ χρώματα. Καὶ τὰ τριαντάφυλλα βάφονται, —ὅπως βλέπετε εἰς τὴν εἰκόνα— ὡσὰν νὰ ἦσαν... γυναικεῖα πρόσωπα!

Τὰ ἄγνωστα παρασκήνια τῆς Σκώτλαντ Γυάρντ

Ο ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ ΖΗ ΑΚΟΜΗ!

ΙΗ΄

Ἔπειτα ἀπὸ λίγο ἐφάνηκε στὴν ἔξοδο ὁ Ντίλλιγκερ μεταξὺ τῶν δύο γυναικῶν.

Ὁ Ποῦρβις τὸν ἐπλησίασε καὶ τοῦ ἔβαλε τὸ χέρι στὸν ὦμο. Οἱ δύο ἄνδρες ἐκυττάχθηκαν στὸ διάστημα ἑνὸς δευτερολέπτου. Ἔπειτα, τὰ μάτια τοῦ Ντίλλιγκερ ἀνεγνώρισαν τὸν ἐχθρόν.

Μὲ ἀστραπιαία κίνησι ἔσυρε τὸ πιστόλι του ἀπὸ τὴν τσέπη τοῦ παντελονιοῦ. Δὲν πρόφθασε ὅμως οὔτε νὰ τὸ σηκώσῃ. Ἀκούστηκαν πολλὲς πιστολιές. Οἱ ἀστυνομικοὶ δὲν εἶχαν διστάσει πρὸ τοῦ κινδύνου νὰ φονευθῇ ὁ ἀρχηγός τους νὰ πυροβολήσουν ἀμέσως. Ὁ Ντίλλιγκερ ἔκανε μιὰ στροφὴ καὶ ἔπεσε βαρὺς στὸ πλακόστρωτο. Οἱ δύο γυναῖκες συνελήφθησαν. Ὁ γκάγκστερ εἶχε χάσει τὶς αἰσθήσεις του καὶ δὲν τὶς ἐπανῆρε οὔτε κατόπιν εἰς τὸ νοσοκομεῖον ὅπου τοῦ ἔβγαλαν τὶς σφαῖρες. Ἀπέθανε τὴν ἑπομένη ἡμέρα.

Ἡ Ἀμερικὴ ὁλόκληρη ἀνέπνευσε. Ὁ θάνατος τοῦ φοβεροῦ ἀρχισυμμορίτου ἀπήλλαξε τὴν χώραν ἀπὸ τὸν βαρὺ ἐφιάλτη ποὺ τὴν ἐπίεζε. Οἱ ἐφημερίδες, οἱ ὁποῖες πρὸ ὀλίγου ἀκόμη εἰρωνεύοντο τὸν Ποῦρβις, τὸν ἀπεθέωσαν. Πράγματι, ἐντὸς ὀλίγου εἶχε διαλύσει τὶς δύο πιὸ ἐπικίνδυνες συμμορίες γκάγκστερς, τὴν τοῦ Μπάρκερ καὶ τὴν τοῦ Ντίλλιγκερ καὶ εἶχε ἐξολοθρεύσει καὶ τοὺς ἀρχηγοὺς καὶ τὰ μέλη τῶν συμμοριῶν αὐτῶν, ποὺ ἐτρομοκρατοῦσαν ὅλην τὴν χώραν. Ὑπῆρχε ἐλπὶς νὰ μὴν ἐμφανισθοῦν ἐκ νέου τόσον φοβεροὶ ἐγκληματίαι ἔπειτα ἀπὸ τὴν ταχεῖαν καὶ ἀποτελεσματικὴν καταδίωξι καὶ ἄμεση ἐξολόθρευσί τους.

Ἐκ τῶν πρώτων ποὺ ἦρθαν νὰ συγχαροῦν τὸν ἀστυνομικὸν ἦτο ὁ κ. Μπρέμερ. Ἔμεινε κἄπως ἔκπληκτος ποὺ ηὗρε τὸν Ποῦρβις ἀπολύτως ἥσυχον καὶ σχεδὸν ἀδιάφορον γιὰ ὅλον τὸν θόρυβον ποὺ ἐγίνετο γύρω του. Ἤδη εἶχε ἐπιδοθῆ εἰς ἄλλες σοβαρὲς ἐργασίες τοῦ εἴδους του.

—Ἡ Ἀμερικὴ ἔχει ἀνάγκη κάθε βδομάδα ἀπὸ κάτι ποὺ νὰ ἱκανοποιῇ τὸ ἐνδιαφέρον της, εἶπεν ὁ Ποῦρβις. Αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα εἶμαι ἐγώ, τὴν ἄλλη θὰ εἶνε κἄποιο τέρας μὲ δύο κεφάλια, τοῦ ὁποίου ὁ τοκετὸς θ᾽ ἀπασχολήσῃ τὴν δημοσίαν γνώμην. Ξέρω καλὰ τοὺς συμπατριῶτες μου καὶ γι᾽ αὐτό, βλέπετε, ὅτι δὲν μοῦ κάνει καμμίαν ἐντύπωσιν ὅσα λέγονται καὶ γράφονται γιὰ μένα. Ξέρω καλὰ ὅτι σὲ μιὰ προσεχῆ μικρὴ ἀποτυχία μου, θὰ ξεχάσουν ὅλες τὶς ὑπηρεσίες ποὺ προσέφερα εἰς τὸ κοινὸν καὶ ὅλες τὶς ἐπιτυχίες μου.

Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι ἡ πικρία αὐτὴ τοῦ Ποῦρβις, ἡ ὁποία ἐξεδηλώνετο μὲ αὐτά του τὰ λόγια καὶ ἡ ὁποία εἶχε συσσωρευθῆ μέσα του ἀπὸ τὰ πρῶτα χρόνια τῆς ὑπηρεσίας του, δὲν ἦτο δικαιολογημένη. Ἡ Ἀμερικὴ δὲν τὸν ἐξέχασε καθόλου. Ἐξ ἄλλου εἶχε κατόπιν καὶ ἄλλες ἀρκετὲς ἐπιτυχίες. Ἡ ὑπερκόπωσις ὅμως ποὺ τὸν κατέλαβε ἐντὸς ὀλίγου δὲν ἄργησε νὰ τὸν ἀναγκάσῃ νὰ ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τὴν ὑπηρεσίαν.

Ἕνας ποδηλάτης ποὺ περνοῦσε στὸ μεγάλο δημόσιο δρόμο κοντὰ εἰς τὸ Βερολῖνον, διέκρινε σὲ μία στροφή, στὸ χαντάκι τοῦ δρόμου, ξαπλωμένο, ἀκίνητο ἕνα κοριτσάκι. Ἐπήδησε ἀμέσως ἀπὸ τὸ ποδήλατο, ἐπλησίασε καὶ ἐπιστοποίησε ὅτι τὸ παιδὶ ἦτο νεκρό. Ὁ ποδηλάτης σκέπασε μὲ τὸ ἀδιάβροχό του τὸ σκοτωμένο κοριτσάκι, ἐπήδησε στὸ ποδήλατο καὶ ἔτρεξε στὸ πλησιέστερο προάστειο γιὰ νὰ εἰδοποιήσῃ γιὰ τὸ μακάβριο εὕρημά του. Ἐπέστρεψε ἔπειτα ἀπὸ λίγο μὲ ἕναν ἀστυνομικό, ὁ ὁποῖος, ἀφοῦ ἐρεύνησε γύρω, ἐπιστοποίησε ὅτι τὸ ἔδαφος δὲν παρουσίαζε κανένα ἴχνος. Παρεκάλεσε κατόπιν τὸν ποδηλάτην, ὁ ὁποῖος ἐπέστρεφε εἰς τὸ Βερολῖνον, νὰ ἀναγγείλῃ τὸ ἔγκλημα εἰς τὴν κεντρικὴν Διεύθυνσιν, ἐνῷ αὐτὸς ἔμεινε φρουρὸς ἐπὶ τόπου.

Οἱ πρωϊνὲς ἐφημερίδες ἀνέγραφαν μὲ λίγα λόγια τὸ γεγονὸς καὶ ἐπρόσθεταν ὅτι οἱ συνήθεις ὑπάλληλοι, δηλαδὴ ὁ Ἀνακριτὴς καὶ ὁ Ἰατροδικαστὴς μετὰ τῶν εἰδικῶν ἀστυνομικῶν τοῦ Γραφείου Ἐγκληματολογικῶν Ἐρευνῶν, εὑρίσκοντο ἐπὶ τόπου.

Τὸ ὄνομα τοῦ θύματος δὲν ἦτο γνωστόν. Ἔχει παρατηρηθῆ ὅτι οἱ δολοφονίες παιδιῶν προκαλοῦν πάντοτε μεγάλην ἐξέγερσιν τῆς κοινῆς γνώμης ἐν συγκρίσει πρὸς ἐκείνην ποὺ δημιουργοῦν ἄλλα ἐγκλήματα. Τὴν ἑπομένη ἡμέρα ἡ ἀνάκρισις εἶχε λάβει ἤδη ἑκατοντάδες γράμματα χωρὶς ὅμως κανένα νὰ συνέβαλε εἰς τὴν λύσιν τοῦ μυστηρίου ποὺ περιέβαλε τὸ ἔγκλημα.

Πράγματι, δὲν εἶχε κατορθωθῆ ἀκόμη νὰ πιστοποιηθῆ ἡ ταὐτότης τοῦ θύματος, οὔτε τὸ ὄνομα, οὔτε ὁ τόπος τῆς κατοικίας ἢ τῆς προελεύσεως.

Κατὰ τὴν ἰατροδικαστικὴν ἐξέτασιν ἀπεδείχθη ὅτι ἡ μικρὴ εἶχε δηλητηριασθῆ καὶ ἀκριβῶς τὸ δηλητήριον τὸ ὁποῖον εἶχε χρησιμοποιηθῆ ἔκανε ἀκόμη σκοτεινότερο τὸ μυστήριο. Ἦτο ἕνα δραστικὸ δηλητήριον, τοῦ ὁποίου ἡ σύνθεσις δὲν ἦτο πολὺ γνωστή, τοῦ ὁποίου ὅμως ἡ ἐνέργεια θὰ εἶχε ἐκδηλωθῆ ταχύτατα. Ἐπιστοποιήθη ἐπίσης μὲ ἀπόλυτη βεβαιότητα ὅτι τὸ κοριτσάκι ἦτο ἄγνωστο στὶς γύρω συνοικίες τοῦ Βερολίνου καὶ στὰ πλησίον χωριά. Ἔπρεπε ὡς ἐκ τούτου νὰ ὑποθέσῃ κανεὶς ὅτι ὁ τόπος ὅπου εἶχε ἀνευρεθῆ τὸ πτῶμα ἦτο ἄσχετος πρὸς τὸ μέρος ὅπου εἶχε διαπραχθῆ τὸ ἔγκλημα καὶ ὅτι ἡ μικρὰ εἶχε μεταφερθῆ πλέον νεκρὴ ἐκεῖ.

Μετὰ δέκα τέσσερις μέρες ἡ ἀνάκρισις καὶ οἱ ἀστυνομικοὶ εἶχαν ἐξαντλήσει πρὸς ὅλες τὶς κατευθύνσεις ὅλες τὶς ἔρευνες καὶ εἶχαν παρακολουθήσει μέχρι τέλους, χωρὶς ἀποτέλεσμα ὅμως, ὅλα τὰ ἴχνη τὰ ὁποῖα παρουσίαζαν κάποια πιθανότητα ἀνακαλύψεώς του ἢ τῶν ἐγκληματιῶν καὶ διαλευκάνσεως τοῦ μυστηρίου.

Ἡ ὑπόθεσις ἐφαίνετο ὅτι εἶχε ἐγκαταλειφθῆ. Εἰδικοὶ ὅμως ἀστυνομικοὶ τοῦ Γραφείου Ἐγκληματολογικῶν Ἐρευνῶν δὲν τὴν εἶχαν καθόλου ἐγκαταλείψει. Ἡ ἐργασία των ἐσυνεχίζετο ἀθόρυβα μέν, ἀλλὰ ἐπίμονη καὶ λεπτομερέστατα ἐξερευνητική. Τὰ φορέματα τοῦ θύματος εἶχαν παραδοθῆ εἰς χημικοὺς καὶ ἄλλους εἰδικοὺς πρὸς λεπτομερεστάτην ἐξέτασιν. Δυστυχῶς κανένα ἰδιαίτερο χαρακτηριστικὸ δὲν ἐπρόδιδε τὴν προέλευσι ἀπὸ ἕνα οἱονδήποτε ἀπὸ τὰ ροῦχα τοῦ θύματος. Μόνον ἕνα κουμπὶ ποὺ εἶχε ἀντικατασταθῆ σ᾽ ἕνα πέδηλο τοῦ θύματος ἦταν τέτοιο ὥστε κατωρθώθη νὰ ἀνευρεθῆ τὸ ἐργοστάσιον τῆς παραγωγῆς. Καὶ πάλιν ὅμως δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ καθορισθῆ σὲ ποιὸν ὑποδηματοποιὸ εἶχε τυχὸν τοποθετηθῆ τὸ κουμπὶ ἐκεῖνο, εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ ἀρχικοῦ ποὺ εἶχε πέσει φαίνεται, διότι οἱ ὑποδηματοποιοὶ εἶχαν τέτοια κουμπιά, τὰ ὁποῖα τὸ ἐργοστάσιον ἐπουλοῦσε χονδρικῶς. Καὶ ἐν τούτοις ἡ πρώτη μικρὴ ἐπιτυχία τῶν ἐρευνῶν ἐσημειώθη ἐκεῖ. Μία εἰκόνα καὶ μία περιγραφὴ σὲ εἰδικὴ ἐφημερίδα τοῦ κλάδου ἐπέσυρε τὴν προσοχὴ ἑνὸς μικροῦ ὑποδηματοποιοῦ, ἐγκατεστημένου σ᾽ ἕνα χωριὸ εἰς ἀπόστασιν 100.000 περίπου χιλιομέτρων ἀπὸ τὸν τόπον ὅπου εἶχε βρεθῆ τὸ κοριτσάκι. Ὁ τσαγκάρης τοῦ χωριοῦ προσῆλθε καὶ κατέθεσε ὅτι πρὸ τριῶν μηνῶν περίπου τοῦ εἶχαν φέρει πρὸς διόρθωσιν ἕνα ζευγάρι τέτοια πέδηλα, στὸ ἕνα τῶν ὁποίων εἶχε τοποθετήσει ἕνα παρόμοιο κουμπὶ ποὺ ἔλειπε.

Ἕνας τῶν ἀστυνομικῶν τοῦ Γραφείου Ἐγκληματολογικῶν Ἐρευνῶν κατώρθωσε, βάσει τῆς περιγραφῆς τοῦ τσαγκάρη νὰ ἀνεύρῃ μετὰ εἴκοσι τέσσερις ὧρες, σὲ ἕνα ἄλλο χωριό, ποὺ εὑρίσκετο εἰς τὸ μέσον περίπου τῆς ἀποστάσεως τῶν ἑκατὸ χιλιομέτρων μιὰ νοικοκυρὰ ἡ ὁποία ἀνεγνώρισε ὅτι εἶχε πράγματι στείλει μὲ κάποιον συγγενῆ της, ὁ ὁποῖος ἐπρόκειτο νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸ ἄλλο χωριό, τὰ πέδηλα τῆς μικρῆς κόρης της Ἔντιθ πρὸς διόρθωσιν. Ἡ μικρὴ Ἔντιθ ἔπρεπε, ἐπρόσθεσε, νὰ εὑρίσκεται κοντὰ στὸν πατέρα της, ὁ ὁποῖος εὑρίσκετο σὲ μιὰ μικρὴ πόλι τῆς περιφερείας, χωρισμένον ἀπ᾽ αὐτήν. Τὸ δικαστήριον, κατὰ τὴν ἐκδίκασιν τοῦ διαζυγίου εἶχε ἐμπιστευθῆ τὴν μικρὰν εἰς τὸν πατέρα της.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Ἀνατολίτικες ἱστορίες

Ἡ Σουλτάνα Νταουλὰχ

ΤΟΥ ΑΡΑΒΟΣ ΠΟΙΗΤΟΥ ΑΜΠΤΙΝ ΕΛ ΡΕΣΑΝΤ

Ὅταν ἡ κόρη τοῦ Μαχμοὺτ ξαναγύρισε στὸν ἀγαπημένο της μπαξὲ τοῦ σαραγιοῦ, ἐπρόσταξε τὶς λυράρισσες νὰ πάψουν τὸ τραγοῦδι τους. Ὕστερα ξαπλώθηκε ἀνάμεσα στὰ μαλακὰ προσκέφαλα, ποὺ ἡ ἀρμένισσα χορεύτρα της, ἡ ὁλόασπρη Ἀρχάλουες Αραραντιάν, τῆς ἔβαλε πίσω ἀπὸ τὸ κορμί της. Κι᾽ ἡ Νταουλὰχ, ἔτσι ξαπλωμένη, μὲ τὸ μπράτσο σκεπάζοντας τὰ μάτια της, ἀφουγκράζεται τὴ μουσικὴ φωνὴ τοῦ Ἀμίρ, καὶ ξαναβλέπει σὰ σ᾽ ὄνειρο μακρυνὸ τὸ καλότυχο ἀκρογιάλι ποὺ γνώρισε τὴν εὐτυχία. Στὸ ζερβί της χέρι σφίγγει δυνατὰ ἕνα μικρὸ κουτὶ καὶ τὸ φέρνει κάτω ἀπὸ τὴ φούστα της, κοντὰ στὴν καρδιά της. Τὸ κουτάκι αὐτὸ κλείνει μέσα τὸ σμαράγδι τοῦ ψαρᾶ καὶ λίγο ἄμμο ποὖχε μείνει στὶς πιέττες τῆς φούστας της ἀπὸ τ᾽ ἀλλόκοτο νυχτερινὸ ταξίδι της.

Κάθε βράδυ, μόλις ἀποκοιμόταν ἡ Ἀντάχ, ἡ σκλάβα, ποὺ τὴν φύλαγε τὴ νύχτα, ἡ Νταουλὰχ φιλοῦσε μὲ λαχτάρα τὸ φυλαχτὸ αὐτὸ κι᾽ ἔλεγε ἑφτὰ φορὲς τὰ ὀνόματα τῶν ἑφτὰ θεῶν τοῦ Νταντζιάντ, ποὺ προστατεύουν τοὺς ἀγαπημένους. Ἤξερε, πὼς αὐτὸ ποὺ ἔκανε, ἦταν κακὸ καὶ πὼς κάθε ἡμέρα οἱ ἰμάμηδες τὰ βάζουν μὲ τοὺς κακότυχους, ποὺ τολμοῦν νὰ προφέρουν τὰ ὀνόματα αὐτά· ὡς τόσο νοιώθει βαρειὰ τὴν ψυχή της κι᾽ ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ κάποια ἀνακούφισι. Τὰ βάρβαρα καὶ σκοτεινὰ ὀνόματα τῶν ξένων αὐτῶν θεῶν τὰ λέει τώρα ἡ Νταουλὰχ μὲ τὴ φλογερὴ πίστι, ποὺ τὰ λένε οἱ παράξενοι δερβίσιδες τοῦ Καμούς.

Οἱ τραγουδίστρες στριμώχνονται πάλι γύρω ἀπὸ τὴ Ζαλιλάχ, ποὺ εἶχε γεμᾶτο μούσμουλα τὸ χρυσοστόλιστο ντέφι της. Μουρμουρίζουν κι᾽ εἶναι ἕτοιμες νὰ σκάσουν στὰ γέλια. Κάμποσες ἀπ᾽ αὐτὲς στέλνουν ἡ μιὰ στὴν ἄλλη τρυφερὲς φοβέρες κι᾽ ὕστερα κάνουν τὶς ἀπελπισμένες γιὰ νὰ συγκινήσουν τὴν καλόκαρδη Γιασμινά, ποὺ τὰ μεγάλα μάτια της καὶ τὰ μικρά της χεράκια ξέρουν νὰ σκορπᾶν μεθυστικὰ χάδια.

Ἡ Νταουλὰχ κυττάζει κι᾽ αὐτὴ χαμογελαστὴ τὰ κεντημένα γράμματα, ποὺ λάμπουν κι᾽ ἀστραποβολοῦν στ᾽ ἀστραφτερὰ πηδήματά διαδήματά τους. Ἡ Μαχτάτι, ἡ καλὴ τραγουδίστρια, ἔχει κεντήσει στὸ διάδημά της τὸ στίχο αὐτὸ τοῦ Ντζιαμπέρ:

«Ἂν δὲ θέλῃς νὰ πεθάνῃς, φίλε
(μου, νὰ μὲ ξεχάσῃς».

Ἡ Καριντζιὲχ εἶχε ἡ ἴδια φτιάσει δικό της στίχο:

«Ἀντὶ γι᾽ ἀγάπη νὰ μιλῇς, γιὰ τὸ
(τὸ χωριό μου μίλα».

Ἡ Ζαλιλὰχ ἔχει κολλήσει στὸ μέτωπό της τὴ δική της σημαία μὲ τὴν ἐπιγραφή:

«Οἱ φλόγες ἀπ᾽ τὰ μάτια μου ἀνά-
(βουν τὶς καρδιές».

Κι᾽ ἡ φλαουτίστα ἡ Νανὲχ δείχνει σ᾽ ὅλους τὴν καδιά της:

«Ποτέ μου δὲν θυμήθηκα τὶ ἔκανα
(καὶ τί εἶπα».

Ὅλες οἱ νέες κοπέλλες γεννήθηκαν στὸ Μπαγκντάτ. Ἄλλες ἀπ᾽ αὐτὲς στὰ σοκάκια τοῦ Ἐλ Μικαρὰμ καὶ τοῦ Ἀχ Χμασιγά· ἄλλες κοντὰ στὸ παλάτι τοῦ Ζουμπαϊντὰ στὴ δυτικὴ ὀχτιὰ τοῦ ποταμοῦ Τίγρη. Ἔχουν τὴν ἡδυπάθεια τῶν γυναικῶν τῆς Συγκντιάν, ποὺ ἀκολουθοῦν τὶς ὀρδὲς τῶν ληστῶν καὶ τραγουδοῦν κάθε βράδυ στοὺς κουρασμένους πολεμιστὲς ποσταλγικὲς μελωδίες.

Γυρισμένη πρὸς τὴ Νταουλάχ, ἡ Μαχσάτι ξαναλέει μὲ σιγανὴ φωνή:

«Εἶναι ἡ ἀνοιξιάτικη βασίλισσα. Τὸ μέλι τοῦ Κοὺρκ δὲν εἶναι τόσο γλυκὸ σὰν τὰ χείλη σου. Τὰ μαλλιά σου εἶναι πιὸ ὄμορφα ἀπὸ τὰ γιασεμιὰ τοῦ Γκουλγκὲχτ καὶ τοῦ Μασσαλά».

Καὶ ἡ μελωδία της τελειώνει μ᾽ ἕνα σβυσμένο τρέμουλο τῆς φωνῆς ποὺ μοιάζει μὲ φτερούγισμα περιστεριοῦ καὶ μὲ ἀνάλαφρο τρωτικὸ παλμό. Ὁ μπαξὲς ἀντηχεῖ ἀκόμη τὶς τελευταῖες νότες τοῦ τραγουδιοῦ. Σὲ λίγο ἀκουγόταν μονάχα τὸ μονότονο μουρμουρητὸ μιᾶς βρύσης, ποὺ κυλάει τὰ νερά της ἀκούραστη μέσα στὴ ζέστη τῆς ἡμέρας καὶ στὶς εὐωδιὲς τῶν λουλουδιῶν.

—Ἀφῆστε με, σᾶς παρακαλῶ, ἀγαπημένες μου συντρόφισσες! λέει μὲ σιγανὴ φωνὴ ἡ Νταουλάχ. Πηγαίνετε στὶς ἀνθισμένες τριανταφυλλιὲς καὶ σὲ λίγο θἄρθω κι᾽ ἐγὼ μαζί σας.

Ἡ φτωχὴ σουλτάνα θαρρεῖ, πὼς οἱ κοπέλλες ἐμποδίζουν τὸν Ἀμὶρ νὰ πάῃ κοντά της, νὰ τῆς μιλήσῃ, νὰ τῆς χαμογελάσῃ καὶ νὰ τὴν πάρῃ στὴν ἀγκαλιά του νὰ τὴν χαϊδέψῃ τρυφερά.

Ἡ Ζαζιλὰχ σηκώνεται καὶ κάνει νόημα στὶς ὄρθιες τραγουδίστρες, νὰ τὴν ἀκολουθήσουν. Σὲ λίγο δὲν ἀκούγονταν τὸ περπάτημά τους, κι᾽ οὔτε τὸ χτύπημα τῶν χρυσῶν κύκλων, ποὺ εἶχαν στὰ πόδια τους.

Ἔρωτα παντοδύναμε! Μόλις ἡ Νταουλὰχ ἔκλεισε τὰ μάτια της, κι᾽ ἀμέσως ἡ αὔρα ἔγινεν ἡ ἀνάσα τοῦ Ἀμὶρ καὶ τὸ μουρμουρητὸ τῆς βρύσης ἔγινε ἡ φωνὴ τοῦ ἀγαπημένου της.

Σὲ μιὰ στιγμὴ νόμισε πὼς ἄκουγε τὸν Ἀμὶρ νὰ τῆς λέῃ:

—Καλιγά, ἐπῆρα μαζί μου τὄνομά σου, σὰν γλυκύτατο καρπὸ κλεμένο ἀπὸ τοὺς βοσκοὺς τοῦ Φιρντοῦ, σὰ λαμπάδα ἀναμμένη στὴ φλόγα τοῦ ἥλιου. Τὄνομά σου εἶναι γιὰ μένα τὸ φῶς, ἡ τροφή, καὶ τὸ ἄρωμά μου.

—Πολυαγημένε μου, τοῦ ἀπαντάει αὐτή, εἶμαι ὅλη δική σου. Κρατεῖς τὸ κορμί μου καθὼς καὶ τὴν ψυχή μου. Τὸ κορμί μου εἶναι τὸ χαλί σου κι᾽ ἡ ψυχή μου εἶναι ἡ καμαρούλα σου.

»Ὅταν ἐσὺ δὲ μὲ κυττᾶς, ἁπλώνεται γύρω μου τὸ σκοτάδι, ὅταν μὲ θωρῇς, ἀμέσως τὸ φῶς μιᾶς ὁλόλαμπρης αὐγῆς πλημμυρίζει ὅλον τὸν κόσμο. Κάθε πρωῒ ἀλείβω μυρουδιὲς τὰ γόνατά μου, ποὺ θ᾽ ἀνοίξῃς, καὶ τὰ μπράτσα μου, ποὺ θὰ σ᾽ ἀγκαλιάσουν. Μυρώνω τὰ χέρια μου, ποὺ θὰ βάζω στὸ στόμα σου ὅταν πιὰ δὲν θὰ μπορῶ νὰ δέχουμαι τὰ φιλιά σου. Μυρώνω τὸν ὦμο μου ποὺ θ᾽ ἀκουμπήσῃς, τὸ μέτωπό σου ὅταν θὰ κοιμᾶσαι τυλιγμένος μὲ τὰ μαλλιά μου.

»Ἔλα γρήγορα νὰ μὲ πάρῃς μαζί σου! Μὴ μοῦ πῇς πὼς εἶσαι φτωχός! Θὰ πάρω μαζί μου ὅλα τὰ πετράδια, ποὺ ὁ πατέρας μου ἐμάζεψε γιὰ μένα στὸν μπρούντζινο πύργο. Ὅσο γιὰ τὸ γίγαντα Μαχαρ-Ντούρ, ποὺ ἔχει τὸ κλειδί του μὴ σὲ νοιάζει· ἕνα χαμόγελό μου φτάνει γιὰ νὰ μοῦ τὸ δώσῃ στὴ στιγμή. Κάποτε ποὺ θέλησα νἄχω μιὰ γούνα ἀπὸ μαῦρο πάνθηρα χωρὶς οὔτε μιὰ τρύπα δοξαριοῦ ἢ κονταριοῦ, ὁ Μαχὰρ — Ντοὺρ ἔτρεξε στὴ στιγμὴ στὸ δάσος, ὥρμησε σ᾽ ἕνα τέτοιο θεριὸ καὶ τὄπνιξε μὲ τὰ χέρια του.

»Μὴ φοβᾶσαι ἀκόμα τί θὰ πῇ ὁ πατέρας μου! Φθάνει μονάχα νὰ μάθῃ πὼς εἶμαι εὐτυχισμένη... Γιατί ὅμως, ἀγαπημένε μου, δὲν ἀκούω πιὰ τὴ φωνή σου; Γιατί μ᾽ ἀφήνεις ἔτσι μοναχὴ καὶ ἀπελπισμένη στὴ μοναξιὰ καὶ στὴ σιωπή, ποὺ ἁπλώνεται γύρω μου;

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη μιὰ καρδερίνα ἀκούστηκε νὰ λέῃ τὸ τραγοῦδι αὐτό:

«Δὲν ἔχει πιὰ τίποτα καινούργιο νὰ μάθῃ ἡ κόρη τοῦ Μαχμούτ... Θαρρῶ μάλιστα, πὼς θὰ μποροῦσε νὰ δασκαλέψῃ καὶ τὴν ἀλεποῦ ἀκόμαα... Νὰ τί θὰ πῇ νὰ μποροῦν τὰ παιδιὰ ν᾽ ἀκοῦν ἐρωτικὰ τραγούδια! Πατέρες, μὴν ἀφήνετε τ᾽ ἀηδόνια νὰ πολυτραγουδοῦν κοντὰ στὶς φωλιές σας. Μὴν ἀφήσετε τὰ πουλάκια σας νὰ φτεροκοποῦν συχνὰ στὰ ρυάκια, ποὺ φυτρώνουν λουλούδια καὶ γιασεμιά.

»Τὰ μικρὰ θὰ σᾶς ποῦν, πὼς πλένονται ἀθῶα στὰ νερά. Σύντομα ὅμως θὰ τὰ ἰδῆτε νὰ πετοῦνε μακρυὰ ἀπὸ τὴ φωλιά σας γιὰ νὰ βροῦν τοὺς ὄμορφους ἀνθισμένους κρυψῶνες, ποὺ θὰ γνωρίσουν τὴν εὐτυχία.

★

Ζαρωμένος πίσω ἀπ᾽ τὴ βρύση ὁ Καντζιὰρ ἐκαμάρωνε τὴν Νταουλάχ, ποὺ εἶχε πιὰ ἀποκοιμηθῇ, καὶ χαμογελοῦσε στὴ σκέψι, πὼς μὲ τρεῖς δρασκελιὲς θὰ βρισκόταν κοντά της. Γιὰ νὰ κάνῃ ὅμως τὴν καρδερίνα νὰ πάψῃ τὸ τραγοῦδι της, καὶ γιὰ νὰ ἰδῇ ἂν ἡ Νταουλὰχ κοιμῶταν στ᾽ ἀλήθεια, ἔκανε σὰν τὸ φείδι κι᾽ ἐμιμήθηκε τὸ σύριγμά του.

Ἕνα κοτσύφι, ποὺ χοροπηδοῦσε στὸ λειβάδι, σταμάτησε ἀπότομα. Τὰ βαθράκια τρομαγμένα βούτηξαν στὴ λίμνη τῶν Τριῶν Κυπαρισσιῶν.

Ὡστόσο ἡ Νταουλὰχ δὲν σάλεψε ἀπ᾽ τὴ θέσι της.

Ξαναθυμοῦμαι τοὺς στίχους τοῦ Μοναΐντ Ἐντ Ντὶν Ἐτουράϊ, ποὺ εἶχε γράψει στὴ Μοσσούλη:

«Ὕπνε, σὺ εἶσαι τὸ μόνο καταφύγιο, ποὺ ἔχουμε. Μόνο σὲ σένα

(Συνέχεια εἰς τὴν 30ὴν σελίδα)

ΚΑΡΔΙΟΧΤΥΠΙ

Ὢ! καρδιοχτῦπι ἀνείπωτο, βραδάκι ἀλλοτινό,
ποὖχα πρωταγαπήσει·
Ἕνα παιδάκι, ἂς ἤτανε, καὶ πάλι νὰ γενῶ,
κοντά σου, ἐρημοκκλῆσι.

Βρυσούλα, ποὺ κελάρυζες, σὰν νἄσουνα ἡ ψυχὴ
τῆς ἀνθισμένης πλάσης,
τώρα, πικρὰ ποὺ μέσα μου ἡ θύμησί σου ἀχεῖ,
σὰ βόγγος μιᾶς θαλάσσης.

ΑΘ. ΚΥΡΙΑΖΗΣ

ΤΟ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ

—Διώρθωσε, σὲ παρακαλῶ, τὴ γραβάτα σου. Ξέρεις ὅτι ἐμένα μοῦ ἀρέσει ἡ τάξις.

ΤΟ ΔΕΙΛΙΝΟ

Τὸ δειλινὸ—τὴν ὥρα αὐτὴ θυμοῦνται—πλάϊ στὴ γλάστρα
σὰ θὰ κεντᾷς μονάχη σου στ᾽ ἅγιο παράθυρό σου,
σὰ θὰ κεντᾷς τὰ λούλουδα, τὸν οὐρανὸ μὲ τ᾽ ἄστρα,
νἆμαι τὸ καλοθύμητο στοχαστικὸ ὄνειρό σου.

Ἂν μὲ θυμᾶσαι, θἄρχωμαι σὰ μιὰ σκιὰ—ποιὸς ξέρει;—
ξενιτεμένος ἢ νεκρὸς θἄρχωμαι ἐκεῖ ποὺ θἆσαι...
Σὰ βλέπεις φύλλα, σύννεφα, πουλιῶν φτερὰ στ᾽ ἀγέρι,
σὰ βλέπεις καραβιῶν πανιά, στοιχειά... νὰ μὲ θυμᾶσαι.

ΛΑΜΠΡΟΣ ΠΟΡΦΥΡΑΣ

ΕΝΑ ΠΛΟΙΟ ΜΕ ΘΗΣΑΥΡΟΥΣ

Ἡ δίψα τοῦ χρυσοῦ δὲν μπορεῖ ποτὲ νὰ σβύσῃ. Ἐφόσον ὁ ἥλιος ἐξακολουθεῖ νὰ φλογίζῃ τὸν ταπεινό μας πλανήτη, οἱ ἄνθρωποι θὰ συνεχίζουν τὸ ἀπεγνωσμένο αὐτὸ κυνῆγι ζητῶντας νὰ βροῦν τὸ πολύτιμο μέταλλο, ποὺ θὰ τοὺς δώσῃ τὴ δυνατότητα μιᾶς καλύτερης ζωῆς. Στὶς μακρυνὲς ἐκτάσεις τῆς Ἀλάσκας, στὰ στοιχειωμένα ποτάμια τῆς Βραζιλίας, στὰ σκοτεινὰ βάθη τῆς μυστηριώδους Ἀσίας, στὴν ἄγρια καρδιὰ τῆς Ἀφρικῆς, παντοῦ καὶ πάντοτε, μέρα καὶ νύχτα, αἰῶνες ὁλόκληρους τώρα ὁ ἄνθρωπος σκάβει τὴ γῆ, κοσκινίζει τὴν ἄμμο, σπάζει βράχους καὶ ἀνοίγει λαγούμια γιὰ νὰ βρῇ τὸ λαμπερὸ μέταλλο. Ἀλλ᾽ ἡ προσπάθεια τοῦ συγχρόνου ἀνθρώπου δὲν σταματάει ἕως ἐδῶ. Τὸ πρακτικὸ πνεῦμα ποὺ χαρακτηρίζει τὴν ἐποχή μας, δὲν μᾶς ἐπιτρέπει νὰ περιοριζώμαστε μόνον εἰς ἔρευνες ποὺ ἀγνοοῦμε ἂν θὰ καρποφορήσουν ἢ ὄχι. Τὰ παλαιὰ χειρόγραφα τῶν βιβλιοθηκῶν καὶ αἱ παραδόσεις ποὺ περιεσώθησαν ἀπὸ στόματος εἰς στόμα, μιλοῦν γιὰ παραχωμένους θησαυροὺς ληστῶν, γιὰ τενεκέδες μὲ φλουριά, γιὰ καράβια γεμᾶτα ράβδους χρυσοῦ, ποὺ ἀναπαύονται στὸν πυθμένα τῆς θαλάσσης.

Καὶ ὁ ἄνθρωπος διοργανώνει ἀποστολές, σχηματίζει ἑταιρίες, ὁπλίζεται μὲ ἀξῖνες καὶ φτυάρια, ἢ ναυλώνει εἰδικὰ καράβια μὲ πληρώματα βουτηχτάδων.

Τὴν ἄλλη φορά, μιὰ ἰταλικὴ ἑταιρία, ἀνέσυρε ἀπὸ τὴ Μάγχη μεγάλες ποσότητες ράβδων, χρυσοῦ, ἀπὸ ἕνα βουλιαγμένο πλοῖο.

Προχθὲς, πάλι, ἔγινε λόγος γιὰ τοὺς ἀμύθητους θησαυροὺς τῆς Μεγάλης Ἀρμάδας ποὺ κοιμοῦνται στὰ βάθη τοῦ Ὠκεανοῦ. Τώρα, γίνεται λόγος γιὰ ἕνα καράβι τοῦ Βάσκο ντὲ Γάμα ποὺ βούλιαξε στὸν Περσικὸ Κόλπο, κατάφορτο ἀπὸ κιβώτια γεμᾶτα πολύτιμα πετράδια καὶ σπάνια ἰνδικὰ κοσμήματα.

Καὶ ἡ δίψα τῶν ἀνθρώπων μεγαλώνει, θεριεύει, τὸν κάνει ὁλοένα καὶ πιὸ ἄπληστον καὶ τὸν ἐξωθεῖ σὲ κοπιαστικὲς ἔρευνες, ποὺ πολλὲς φορὲς πηγαίνουν στὰ χαμένα καὶ δὲν καταλήγουν σὲ κανένα θετικὸ ἀποτέλεσμα, ἐκτὸς ἀπὸ τὴ θετικότητα τῶν δαπανηθέντων ἐξόδων...

Τὸ ρεστωρὰν ποὺ ἔχει πελάτες μὲ περοῦκες!

Τὸ ἑστιατόριο τῶν ἀγγλικῶν δικαστηρίων ὅπου οἱ ἄνθρωποι τρώγουν μὲ τήβενον

Ἄγνωστο ἀπὸ τοὺς πολλοὺς καὶ μοναδικὸ βεβαίως εἰς τὸ εἶδος του λειτουργεῖ κανονικώτατα καὶ ρυθμικώτατα, χωρὶς νὰ προκαλέσῃ ποτὲ τὸ ἐλάχιστον παράπονον, στὴν καρδιὰ τοῦ Λονδίνου, ἕνα ἑστιατόριο ποὺ δὲν ἔχει ἄλλο εἰς τὸ εἶδος του.

Τὸ Βασιλικὸν Δικαστικὸν Μέγαρον τοῦ Λονδίνου εἶνε ἕνα τεράστιον κτίριον, μὲ πλέον τῶν χιλίων αἰθουσῶν καὶ δωματίων, κατανεμημένον σὲ πολλὰ πατώματα καὶ τοῦ ὁποίου οἱ διάδρομοι εἶχαν μῆκος πέντε περίπου χιλιομέτρων.

Τὸ προσωπικὸν τὸ ὁποῖον ἐργάζεται —ὑπάλληλοι, δικασταὶ δικηγόροι, φύλακες, κλητῆρες— εἰς τὸ ἀπέραντον αὐτὸ κτίριον, μαζὶ μὲ τοὺς δικαζομένους καὶ μὲ τοὺς ξένους βοηθητικούς, οἱ ὁποῖοι κάθε μέρα διημερεύουν ἐκεῖ, φθάνει τοὺς χιλίους πεντακοσίους ἀνθρώπους.

Ὑπάρχουν ἐν ὅλῳ εἴκοσι πέντε αἴθουσαι δικαστηρίων, αἱ ὁποῖαι λειτουργοῦν καθημερινῶς. Ἀλλὰ εἰς τὴν μία καὶ τριάντα διακόπτονται ὅλαι αἱ συνεδριάσεις, ἀναστέλλεται κάθε ἐργασία καὶ ἐπὶ μιάμιση ὥρα ὅλοι οἱ κάτοικοι τοῦ Δικαστικοῦ Μεγάρου τοῦ Λονδίνου ἐπιδίδονται εἰς τὸ ἔργον τῆς ἐπανορθώσεως τῶν κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς πρωΐας ἀπωλεσθεισῶν δυνάμεων. Δὲν εἶνε ἴσως εὔκολον νὰ φαντασθῇ κανεὶς πόση ἐργασία σημαίνει αὐτὸ διὰ τὸ μαγειρεῖον τοῦ ἑστιατορίου καὶ διὰ τοὺς σαράντα πέντε μαγείρους καὶ ὑπηρέτας, ποὺ πρέπει νὰ ὑπηρετήσουν καὶ νὰ ἱκανοποιήσουν τόσον κόσμο, μὲ τὶς ὀρέξεις καὶ τὰ γοῦστα τοῦ καθενός, χωρὶς νὰ προκαλέσουν παράπονα.

Ὁ Διευθυντὴς τῆς σπουδαιοτάτης αὐτῆς ὑπηρεσίας τοῦ Δικαστικοῦ Μεγάρου, ὁ ὁποῖος, δώδεκα χρόνια τώρα ἐκτελεῖ μὲ πᾶσαν ἀκρίβειαν τὰ πολύπλοκα καθήκοντά του, ἔχει εἰς ἕνα τοῖχον τῆς κουζίνας ἕνα σχέδιο τοῦ μεγάλου κτιρίου, μὲ ὅλες τὶς λεπτομέρειες τῆς ἐσωτερικῆς διαρρυθμίσεως, μὲ ὅλες τὶς σκάλες, μὲ ὅλους τοὺς διαδρόμους καὶ μὲ ὅλα τὰ δωμάτια, ποὺ εἶνε ὅλα ἀριθμημένα. Ὁ χάρτης αὐτὸς εἶνε ἀπαραίτητος διότι συμβαίνει — ὅπως ὁμολογεῖ καὶ ὁ ἴδιος— νὰ χάνεται καὶ αὐτὸς μέσα στὸν πραγματικὸ λαβύρινθο τοῦ τεραστίου αὐτοῦ μεγάρου μὲ τὴν μεσαιωνικὴ ἀρχιτεκτονικὴ καὶ διαρρύθμισι. Ἂς σκεφθῇ κανεὶς λοιπὸν πόσο εὐκολώτερα μπορεῖ νὰ χαθῇ μιὰ πτωχὴ καμαριέρα, ἡ ὁποία γιὰ πρώτη φορὰ ἀναλαμβάνει ὑπηρεσίαν εἰς τὸ ἰδιόρρυθμον αὐτὸ ἑστιατόριον. Ἀλλά, χάρις εἰς τὸν χάρτην, ὅταν π. χ. ὁ δικαστὴς Α, παραγγείλῃ ἀπὸ τὸ γραφεῖον του, τὸ δωμάτιον 009, μία «ψημένη θαλασσία γλῶσσα μὲ μισὸ λίτρο πικρὴ μπύρα γιὰ τὴν 1.45΄ ἀκριβῶς», ἡ καμαριέρα μὲ τὸ δίσκο καὶ τὰ παραγγελθέντα τρόφιμα, ὡραῖα σερβιρισμένα καὶ ζεστά, κτυπᾶ ἀκριβῶς στὴν ὥρα τὴν πόρτα τοῦ δωματίου 009 καὶ τοποθετεῖ μὲ τέχνη ἐπάνω στὸ γραφεῖο τοῦ Δικαστοῦ ὅ,τι παρήγγειλε.

Ὁ δικαστὴς μὲ τὴν περροῦκα καὶ τὴν τήβενον παίρνει τὸ γεῦμα του κατὰ τὴν διακοπὴν τῆς συνεδριάσεως.

Γιὰ τὸ μόνιμον προσωπικὸν τοῦ Δικαστικοῦ Μεγάρου ὑπάρχουν ἑπτὰ χωριστὰ ἑστιατόρια, εἰς τὰ ὁποῖα κάθονται καὶ τρώνε καὶ πίνουν ὅ,τι τοὺς ἀρέσει ὅλοι οἱ προσερχόμενοι σὲ μεγάλα μακρυὰ τραπέζια.

Γιὰ τοὺς δικηγόρους ὑπάρχει ἰδιαίτερον ἑστιατόριον, εἰς τὸ ὁποῖον ἀντὶ ἑπτὰ σελλινίων, μποροῦν νὰ φᾶνε ὅ,τι τοὺς ἀρέσει. Ἐπίσης ὅμως εἰς τὸ μπὰρ ὑπάρχουν κρύα φαγητά, ἀπὸ τὸ ἁπλὸ σάντουϊτς ὣς τὰ καλύτερα ψητὰ κρέατα καὶ ψάρια, σαλάτες, τυριά, κομπόστες φροῦτα, μπύρα καὶ κρασί, γιὰ νὰ ἱκανοποιήσουν τὴν πεῖνα καὶ τὴν δίψα οἱουδήποτε, ὁ ὁποῖος ἤθελε εὑρεθῆ ἐκεῖ τὴν ὥρα τοῦ γεύματος, χωρὶς νὰ πληρώσῃ καὶ πάρα πολλὰ χρήματα.

Ὑπάρχουν καμαριέρες, οἱ ὁποῖες εἶνε εἰς τὴν ὑπηρεσίαν πολὺ περισσότερα χρόνια ἀπὸ τὸν διευθυντὴ καὶ γνωρίζουν πιὰ κατὰ γράμμα τὶς ὀρέξεις καὶ τὶς προτιμήσεις τῶν διαφόρων δικαστῶν. Ἡ Λύσι Κίνξλεϋ π. χ. εἶνε ἀρχιμάγειρος τοῦ Δικαστικοῦ Μεγάρου ἀπὸ 22 ἐτῶν καὶ τὸ κρύο της ρὸστ-μπὶφ ἔχει φήμην ἡ ὁποία ἔχει πρὸ πολλοῦ περάσει τὰ στενὰ ὅρια τοῦ Δικαστικοῦ Μεγάρου.

Ἡ Ἔντιθ Φράντις εἶνε καμαριέρα 21 χρόνια καὶ ἔχει ἀνεβῆ ἀμέτρητες φορὲς τὶς σκάλες τῶν τεσσάρων πατωμάτων καὶ διατρέξῃ τοὺς ἀτέλειωτους διαδρόμους ποὺ ἔχουν δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ τὶς πόρτες τῶν ἰδιαιτέρων γραφείων.

Ὁ Διευθυντὴς ὁ ὁποῖος ξέρει ἀπ᾽ ἔξω τὸν κατὰ μέσον ὅρον ἀριθμὸν ποὺ ζητοῦν ρὸστ-μπὶφ καὶ σαλάτα πατάτες εἰς τὴν ἐρυθρᾶ αἴθουσα, ποὺ γνωρίζει κάλλιστα πόσοι ζητοῦν κάθε μέρα ἕνα ἐλαφρὸ πρόγευμα εἰς τὸ καφενεῖον καὶ πόσοι ἀρκοῦνται σὲ μιὰ ἐπίσκεψι μόνον τοῦ μπάρ, ὑπολογίζει ὅτι ἔχει ἤδη ἐπιβλέψει τὸ σερβίρισμα τριῶν χιλιάδων προγευμάτων ἀκριβῶς μεταξὺ 1.30΄ καὶ 1.45΄ εἰς τὸ Δικαστικὸν Μέγαρον τοῦ Λονδίνου. Ὁ ἄνθρωπος εἶνε ἀπολύτως ἱκανοποιημένος — καὶ δικαίως φυσικὰ— ἀπὸ τὴν μέχρι τοῦδε δρᾶσιν του, ὅπως ἕνας στρατηγὸς ποὺ ἔχει κερδίσει πολλὲς μάχες.

Ὅλοι οἱ θαμῶνες τοῦ Δικαστικοῦ Μεγάρου ἀναγνωρίζουν τὴν ἀξία του καὶ ὁ ἴδιος φροντίζει βέβαια —ὡς καλὸς στρατηγός, γιὰ νὰ συνεχίσωμε τὴν παρομοίωσι— νὰ μὴ χάσῃ καμμία μάχη οὔτε εἰς τὸ μέλλον.

Η ΣΩΤΗΡΙΑ ΤΟΥ ΑΠΙΣΤΟΥ

Στὸ Σίδνεϋ τῆς Αὐστραλίας συνέβη τὸν περασμένο μῆνα κάτι τὸ πολὺ συγκινητικό, μὲ ἥρωϊδα καὶ θῦμα μιὰν ἀπόφοιτο τῶν γυναικείων φυλακῶν, τὴν Ἔλλεν Βάν, χάριν ἑνὸς ἀξιωματικοῦ, τοῦ Τζῶρτζ Βέλιν.

Ἡ Ἔλλεν Βάν, προτοῦ καταλήξῃ στὶς φυλακές, ἦταν μιὰ ἀπὸ τὶς γοητευτικώτερες μπαλλαρίνες τῶν λονδρέζικων μιοῦζικ-χώλλ. Μιὰ πλαστογραφία, ὅμως, ποὺ διέπραξεν εἰς βάρος μιᾶς φίλης της, γιὰ νὰ σώσῃ ἀπὸ τὴ φυλακὴ τὸν καταχρεωμένο ἐραστή της, ἔγινεν ἀφορμὴ νὰ καταστρέψῃ τὴν καλλιτεχνική της καρριέρα, νὰ καταδικασθῇ καὶ νὰ κλεισθῇ στὶς φυλακές. Μετὰ τὴν ἔκτισι τῆς ποινῆς της, ἡ Ἔλλεν, μὴ μπορῶντας πιὰ νὰ ζήσῃ στὸ Λονδῖνο, κατέφυγε στὸ Σίδνεϋ, ὅπου ξανάρχισε τὴ ζωὴ τοῦ καμπαρέ, μὲ ἄλλο ὄνομα.

Κανένας δὲν τὴν ἤξερε στὴν Αὐστραλία. Ἕνα βράδυ, ὅμως, ἡ Ἔλλεν εἶδε μὲ τρόμο ἕνα παληὸ γνωστό της ἀπὸ τὸ Λονδῖνο ποὺ συνεδέετο στενώτατα μὲ τὸν παλαιὸν ἐραστή της. Μιλήσανε γιὰ τὰ περασμένα καὶ ἡ Ἔλλεν ἔμαθε ὅτι ὁ φίλος της, γιὰ τὸν ὁποῖον εἶχε διαπράξει τὴν πλαστογραφία καὶ ὁ ὁποῖος δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν ὑπολοχαγὸ Τζῶρτζ Βέλιν, ἀπετάχθη ἀπὸ τὰς τάξεις τοῦ στρατοῦ ὡς καταχραστὴς καὶ βρισκότανε τώρα στὸ Σίδνεϋ, ὅπου προσπαθοῦσε νὰ ἀρχίσῃ μιὰ καινούργια ζωή. Ἔκανε τὸν μηχανικό. Οἱ δουλειές του πήγαιναν πολὺ καλὰ καὶ εἶχε μάλιστα ἀρραβωνιασθῆ μὲ μιὰ καλὴ καὶ τίμια κοπέλλα.

Ἡ Ἔλλεν χάρηκε γι᾽ αὐτὰ ποὺ ἔμαθε. Ὅταν, ὅμως, ὕστερα ἀπὸ λίγες μέρες εἶδε τὸν Τζῶρτζ τυχαίως, ὁ παλαιὸς ἐραστής της ἔνοιωσε ν᾽ ἀφυπνίζεται μέσα του τὸ παλαιὸ αἴσθημα, ἐζήτησε ἀπὸ τὴν Ἔλλεν νὰ γίνῃ γυναῖκα του. Ἀλλ᾽ ἡ Ἔλλεν δὲν ἤθελε νὰ τὸν παρασύρῃ καὶ πάλι στὸν βοῦρκο. Κι᾽ ἐνῷ ἐξακολουθοῦσε ν᾽ ἀγαπᾷ τρελλὰ τὸν Τζῶρτζ, αὐτοκτόνησε, γιὰ νὰ τὸν ἀφήσῃ ἐλεύθερον νὰ δημιουργήσῃ τὴν καινούργια ζωὴ ποὺ θὰ τὸν ἐξάγνιζε...

Π. ΖΙΡΑΡ.

Ο "ΠΟΛΕΜΟΣ ΤΩΝ ΕΓΚΕΦΑΛΩΝ,,
ΜΙΑ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΗ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΣ

Πῶς ἔδρασε καὶ πῶς συνελήφθη ἡ Μαρία Ντυκρὲ ὁ ἄσσος τῶν θηλυκῶν πρακτόρων τοῦ Μεγάλου Πολέμου

Κατὰ τὰ τέλη τοῦ χειμῶνος τοῦ 1917 μιὰ συμπαθητικὴ νέα παρουσιάστηκε στὸν ἀρχηγὸ τῆς γερμανικῆς κατασκοπείας στὴν Ἑλβετία, ποὺ τὴν κύτταξε καλὰ καὶ τῆς εἶπε:

—Λέγεσθε Μαρία Ντυκρέ, εἴκοσι ἐτῶν, ἄγαμος καὶ Γαλλίς;

—Μάλιστα, κύριε· ἀπάντησε αὐτὴ κάπως συγκινημένη·

—Καὶ θέλετε νὰ μπῆτε στὴν ὑπηρεσία μας. Οἱ πληροφορίες ποὺ ἐλάβαμε γιὰ σᾶς εἶνε καλές, ἀλλὰ προτοῦ σᾶς προσλάβουμε πρέπει νὰ σᾶς ὑποβάλουμε μερικὲς ἐρωτήσεις ἀκόμη.

Ὁ Γερμανὸς αὐτὸς ἀξιωματικός, ποὺ ἦταν στρατιωτικὸς ἀκόλουθος στὴ Βέρνη, τῆς εἶπε ὅτι πρέπει νὰ μὴν ἔχῃ κανέναν ἀπολύτως δεσμόν· εἰς τρόπον ὥστε σὲ καμμιὰ περίπτωσι νὰ μὴ μετανοήσῃ γι' αὐτὸ ποὺ κάνει. Ἡ νέα τοῦ ἀπάντησε ὅτι εἶνε κατάμονη. Τῆς εἶπε ἀκόμη πὼς ἡ ζωή της ἐκινδύνευε ἂν τὴν ἔπιανε ἡ γαλλικὴ ἀντικατασκοπεία καὶ ὅτι κάθε ἀκριτομύθεια θὰ ἐτιμωρεῖτο μὲ θάνατον ἀπὸ τὴν γερμανικὴν ὑπηρεσία.

Ἔπειτα, ἐπὶ πέντε ἑβδομάδες τὴν ἐμύησαν στὸ τρομερὸ καὶ ἀπαίσιο ἐπάγγελμα τῆς κατασκόπου. Ἀπὸ μελαχροινὴ ποὺ ἦταν ἔγινε ξανθή, ἡ συμπαθητικὴ μελάνη δὲν εἶχε πιὰ κανένα μυστικὸ γι' αὐτήν, τὴν ἐφωδίασαν μ' ἕνα κρυπτογραφικὸ λεξικό, κι' ἐδυνάμωσε τὸ μνημονικό της μ' ἕνα σωρὸ ἀσκήσεις· Τὸν Μάρτιον τοῦ 1918 ὅταν τὴν ἐθεώρησαν ἀρκετὰ προετοιμασμένην, τὴν ἔστειλαν στὸ Παρίσι.

*

Ὅλες αὐτὲς οἱ λεπτομέρειες δὲν εἶνε καθόλου φανταστικές· ἀλλὰ καὶ παρμένες ἀπὸ τὰ ἀπομνημονεύματα τοῦ Λουΐ Μπρουνέ, ἀξιωματικοῦ εἰς τὴν ὑπηρεσία τῆς γαλλικῆς ἀντικατασκοπείας·

Ἔτσι μαθαίνουμε ὅτι στὰ 1918 στὴν συνοικία Πασὺ τῶν Παρισίων ἦταν ἐγκατεστημένη μιὰ ὑπηρεσία γερμανικῆς κατασκοπείας. Μὲ τὴν βοήθεια τῆς ὑπηρεσίας αὐτῆς ἡ Μαρία Ντυκρὲ ἔγινε Ἑλβετὶς καὶ κατώρθωσε νὰ ἐπιτύχῃ ἀπὸ τὴν γαλλικὴν ἀστυνομία τὴν ἄδεια νὰ μπαίνῃ ἐλεύθερα στὴ στρατιωτικὴ ζώνη ὡς δημοσιογράφος καὶ νὰ φύγῃ γιὰ τὸ Μοντιντιὰ γιὰ νὰ παρακολουθήσῃ τὶς κινήσεις τοῦ γαλλικοῦ στρατοῦ.

Ἡ ἱστορία αὐτῆς τῆς κατασκόπου εἶνε καταπληκτική. Μὲ τὴν ἄδεια ποὺ ἔλαβε ἀπὸ τὸ Παρίσι, ἡ Μαρία Ντυκρὲ μποροῦσε νὰ περιφέρεται ἐλεύθερα στὰ μετόπισθεν τοῦ γαλλικοῦ μετώπου.

Μιὰ μέρα συναντήθηκε μὲ ἕνα νεαρὸν Γάλλον ὑπολοχαγὸν ποὺ ἐφρουροῦσε ἕνα δρόμο ἀπὸ τὸν ὁποῖον κανεὶς δὲν ἔπρεπε νὰ περάσῃ. Αὐτὸς ὁ δρόμος κατέληγε σὲ κάτι ὀχυρωματικὰ ἔργα ὑπὸ κατασκευήν· Τὴν ἐσταμάτησε λοιπὸν ὁ ἀξιωματικός, ἀλλὰ καθὼς ἦταν συμπαθητικὴ δὲν τῆς ὡμίλησε μὲ αὐστηρότητα. Στὸ τέλος μάλιστα ἔπιασε κουβέντα μαζύ της. Καὶ δὲν τὴν ἄφησε νὰ φύγῃ, παρὰ μόνον ἀφοῦ τῆς ἐπῆρε ἕνα ραντεβοῦ γιὰ τὴν ἐπομένην.

Τὸ εἰδύλλιον ἐκράτησε καμμιὰ δεκαπενταριὰ ἡμέρες, ὅταν ὁ ἀξιωματικὸς ἔλαβε τὴν διαταγὴ νὰ πάῃ στὸ ἐπιτελεῖο τῆς δεκάτης στρατιᾶς, ποὺ ἀπεῖχε περὶ τὶς δυὸ λεῦγες ἀπ' ἐκεῖ. Ἡ Μαρία Ντυκρὲ τὸν ἔπεισε νὰ τὴν πάρῃ μαζύ του. Ὁ ἐρωτευμένος ἀξιωματικὸς τὴν ἐγκατέστησε σὲ ἕνα ἐγκαταλελειμμένο σπίτι, τὸ ὁποῖον ἡ κατάσκοπος, μὲ τὴν βοήθεια τῶν στρατιωτῶν, μετέβαλε σὲ μιὰν ἀρκετὰ ὑποφερτὴ κατοικία. Καὶ τὸ εἰδύλλιον ἐξακολούθησε.

*

Ὕστερα ἀπὸ λίγες ἑβδομάδες, τὸ ἐπιτελεῖον τῆς δεκάτης στρατιᾶς ἐζήτησε ἐπειγόντως ἀπὸ τὸ Παρίσι ἕνα πράκτορα. Καὶ ἀπὸ τὴν πρωτεύουσαν ἔστειλαν τὸν κ. Λουδοβῖκον Μπρουνὲ· συγγραφέα τῶν ἀπομνημονευμάτων ἀπὸ τὰ ὁποῖα παίρνουμε αὐτὸ τὸ ἐπεισόδιο.

Τί συνέβαινε λοιπόν; Ὅλες οἱ ἀποφάσεις καὶ οἱ κινήσεις τῶν Γάλλων γινόνταν ἀμέσως γνωστὲς ἀπὸ τὸν ἐχθρό· Μόλις ἐρχόταν μιὰ ἐνίσχυσις οἱ Γερμανοὶ τὴν ἐβομβάρδιζαν ἀμέσως, μὲ ἀποτέλεσμα μεγάλες ἀπώλειες ἐκ μέρους τῶν Γάλλων. Καὶ ὁ ἀρχηγὸς τοῦ γαλλικοῦ ἐπιτελείου ἐσχημάτισε ἀμέσως τὴν πεποίθησι ὅτι κάποιος προδότης βρισκόταν ἐκεῖ πέρα καὶ εἰδοποιοῦσε γιὰ ὅλα τὸν ἐχθρό.

Ὅλα τὰ ἔγγραφα καὶ οἱ πληροφορίες ποὺ ἀφοροῦσαν τὴν κίνησιν τῆς στρατιᾶς αὐτῆς διεβιβάζοντο τέσσερις φορὲς τὴν ἡμέρα στὸ Γενικὸν Ἐπιτελεῖον· Κάθε βράδυ ἀντίγραφα τῶν σπουδαιοτέρων ἐγγράφων μετεφέροντο στὸ ὑπουργεῖο τῶν Στρατιωτικῶν στὸ Παρίσι, μὲ αὐτοκίνητο. Καὶ ἡ ὑπηρεσία αὐτή, ποὺ ἐμάζευε καὶ ἔστελνε τὰ ἔγγραφα εἶχε ἀνατεθῆ σὲ ἕξη ἀξιωματικούς, ποὺ ἀνελάμβαναν ἐκ περιτροπῆς ὑπηρεσία.

Ἀπὸ τὶς ἀνακρίσεις ποὺ ἔγιναν ἀποδείχτηκε ὅτι δύο λοχαγοὶ ἦταν ἀνώτεροι κάθε ὑπονοίας, καθὼς ἐπίσης ἕνας ὑπολοχαγὸς καὶ ἕνας ἀνθυπολοχαγός. Ἔμεναν ἀκόμη δύο ἀξιωματικοί, ἕνας ὑπολοχαγὸς καὶ ἕνας ἀνθυπολοχαγὸς ποὺ ἔπαιρναν τὰ ἔγγραφα καὶ τὰ παρέδιδαν στοὺς παραλῆπτες· Ὁ τελευταῖος ὅμως αὐτὸς ἀπεδείχθη ἀθῶος, γιατὶ οἱ φάκελλοι ἔφθαναν στὸ ὑπουργεῖο χωρὶς καθόλου ν' ἀνοιχτοῦν.

Ὅσον γιὰ τὸν τελευταῖον ἀξιωματικὸν τοῦ γραφείου ἦταν ἀρκετὰ γνωστός, ὥστε δὲν μποροῦσαν νὰ τὸν ὑποπτευθοῦν. Ὡστόσο, ἔκαμε ἐντύπωσι στὸν Μπρουνὲ τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ ἀξιωματικὸς αὐτὸς μὲ τὴν δικαιολογία ὅτι ἡ κατάστασις τῆς ὑγείας του δὲν ἦταν καὶ τόσο καλή, εἶχε κατορθώσει ν' ἀπαλλαγῇ ἀπὸ ἕνα μέρος τῆς νυκτερινῆς ὑπηρεσίας. Ἔμενε δὲ στὰ μετόπισθεν, σὲ ἀπόστασι ὀκτὼ χιλιομέτρων ἀπὸ τὸ γραφεῖο. Καὶ κάθε φορὰ ἐπήγαινε ἕνα αὐτοκίνητο καὶ τὸν ἔπαιρνε ἀπὸ τὸ σπίτι του.

Ἕνα βράδυ ὁ Μπρουνέ, ξυρισμένος καὶ μεταμφιεσμένος σὲ στρατιώτη, ἐπῆρε τὴν θέσι τοῦ σωφὲρ κι' ἐπῆγε στὸ σπίτι τοῦ ἀξιωματικοῦ γιὰ νὰ τὸν μεταφέρῃ στὸ γραφεῖο. Φθάνει λοιπόν, στὸ σπίτι, περιμένει, καὶ ἀκούει ἀπὸ μέσα τρυφεροὺς ἀποχαιρετισμούς. Τέλος, ὁ ὑπολοχαγὸς βγαίνει καὶ ὁ Μπρουνὲ τὸν μεταφέρει στὸ γραφεῖο.

Ἀμέσως ὅμως κατόπιν πηδάει σ' ἕνα ποδήλατο καὶ σπεύδει στὸ μυστηριῶδες σπίτι γιὰ νὰ προσπαθήσῃ νὰ μάθῃ ποιὰν ἀποχαιρέτησε ὁ ἀξιωματικὸς τόσο τρυφερὰ προτοῦ φύγῃ. Κρυφακούει καὶ στὴν ἀρχὴ δὲν ἀντιλαμβάνεται τίποτε. Ἔπειτα ὅμως ἀκούει τὸ ἐλαφρὸ τρίξιμο μιᾶς πέννας ποὺ σέρνεται ἐπάνω στὸ χαρτί· Πλησιάζει ἀκόμη περισσότερο καὶ τί βλέπει; Μιὰ ὄμορφη ξανθὴ νέα, ποὺ γράφει βιαστικά, ἔχοντας μπροστά της μερικὰ χαρτιὰ μὲ τὴν διάκρισιν «Ἀπολύτως ἐμπιστευτικά».

Ὁ Μπρουκὲ ἑτοιμαζόταν νὰ μπῇ στὸ σπίτι, ὅταν ἄκουσε τὸν θόρυβο ἑνὸς μοτέρ. Ἦταν τὸ αὐτοκίνητο ποὺ μετέφερε στὸ Παρίσι τὰ ἐπίσημα ἔγγραφα τοῦ στρατοῦ· Συλλαμβάνει τὸν σωφὲρ καί, μὲ τὸ πιστόλι στὸ χέρι· τὸν ὑποχρεώνει νὰ τὸν ὁδηγήσῃ στὸ ἐπιτελεῖο, ξυπνάει τὸν διοικητὴ καὶ ἀφοῦ ἔβαλε ὑπὸ κράτησι τὸν σωφέρ, ἐπιστρέφει ἀμέσως στὸ σπίτι. Παραβιάζει τὴν πόρτα καὶ παίρνει διὰ τῆς βίας τὴν ὄμορφη ξανθή.

Ἦταν ἡ Μαρία Ντυκρέ, ἡ ὁποία τὰ ὡμολόγησε ἀμέσως ὅλα. Ἀπὸ ἕνα μῆνα καὶ πλέον ἀντέγραφε ὅλα τὰ μυστικὰ ἔγγραφα ποὺ ἔφερνε ὁ φίλος της ὑπολοχαγὸς καὶ τὰ ἔστελνε, ἐν ἀγνοίᾳ του φυσικά, στὸ γραφεῖο τῆς γερμανικῆς κατασκοπείας στὸ Παρίσι, μὲ τὸν σωφὲρ ποὺ μετέφερε καὶ τὰ ἄλλα ἐπίσημα ἔγγραφα· Ἀπὸ τὸ Πασύ, οἱ πληροφορίες αὐτὲς ἐπήγαιναν κατ' εὐθεῖαν στὸ γερμανικὸ ἐπιτελεῖο.

*

Ἡ Μαρία Ντυκρὲ δικάστηκε ἀπὸ τὸ τρίτο Στρατοδικεῖο ποὺ τὴν καταδίκασε εἰς θάνατον· Ἔπειτα ὅμως ἐμετρίασε τὴν ποινή της σὲ ἰσόβια δεσμά. Τελευταίως θέλησε νὰ γίνῃ καλόγρηα κι' ἐμπῆκε σ' ἕνα μοναστῆρι, ὅπου μὲ τὴν αὐστηρὴ μοναστικὴ ζωὴ θὰ ἐξιλεωθῇ ἀπὸ τὴν προδοσία.

Καὶ ὁ ὑπολοχαγός; Αὐτὸς ὅπως ἀπέδειξαν αἱ ἀνακρίσεις καὶ ὅπως ὡμολόγησε ἡ ἴδια ἡ Μαρία Ντυκρέ, ἦταν ἐντελῶς ἀθῶος. Ἐζήτησε ὅμως νὰ λάβῃ μέρος σὲ μιὰ πολὺ ἐπικίνδυνη ἐπίθεσι· ὅπου ἐσκοτώθηκε.

ΜΠΕΡΝΑΡ ΝΤΕ ΠΩΛ

• ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ •

Μιὰ γαλλικὴ ἐφημερὶς ρίπτει τὴν ἰδέαν τῆς φορολογίας τῆς... γενειάδος, πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ κρατικοῦ προϋπολογισμοῦ. Καὶ ὑπενθυμίζει ὅτι παρομοία πρότασις εἶχε γίνει κατὰ τὸ 1894 ἐν Ἰταλίᾳ, χωρὶς νὰ γίνῃ δεκτή. Ἐν τούτοις ἡ φορολογία τῆς γενειάδος ἴσχυεν εἰς τὴν τσαρικὴν Ρωσσίαν, ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Μεγάλου Πέτρου, ὁ ὁποῖος τὴν ἐχαρακτήριζεν ὡς εἶδος πολυτελείας· Ὁ φορολογούμενος ἐλάμβανεν ἀπόδειξιν τῆς σχετικῆς καταβολῆς· τὴν ὁποίαν ὤφειλε νὰ ἔχῃ πάντοτε μαζί του, διότι οἱ ἐντεταλμένοι τὸν ἔλεγχον ἦσαν αὐστηρότατοι: τῶν μὴ ἐχόντων τὴν ἀπόδειξιν καταβολῆς τοῦ φόρου, ἀπέκοπτον μὲ μίαν ψαλίδα ἐν μέσῃ ὁδῷ τὴν γενειάδα. Εἰς τὴν Γαλλίαν ὁ Φραγκῖσκος Α΄ εἶχεν ἀποπειραθῆ κάποτε νὰ φορολογήσῃ τὰ γένεια, ἀλλὰ ἀπέτυχε. Σήμερον βεβαίως μία τοιαύτη φορολογία δὲν θὰ ἀπέδιδε πολλὰ πράγματα· γιατὶ οἱ περισσότεροι ἄνδρες εἶνε ξυρισμένοι.

*

Ὁ Μπριγιὰ Σαβαρέν· διάσημος ὡς γνωστὸν μύστης τῆς μαγειρικῆς τέχνης καὶ τῆς καλοφαγίας, ἔπαιζε καὶ θαυμάσιον βιολί. Ἀντιστρόφως, δὲν εἶνε ὀλίγοι οἱ μεγάλοι μύσται τῆς μουσικῆς τέχνης, οἱ ὁποῖοι δὲν περιεφρόνουν καὶ τὴν μαγειρικήν, ἐνεπνέοντο δὲ συχνὰ εἰς τὴν κουζίναν· Οὕτως ἀναφέρεται ὅτι ὁ Μπετόβεν ἐμαγείρευε συχνὰ εἰς τὸ σπίτι του, κάποτε δὲ ὀλίγον ἔλειψε νὰ δηλητηριάσῃ τοὺς προσκεκλημένους του, διότι ἐχρησιμοποίησε ἀκασσιτέρωτον σκεῦος. Ὁ Σοῦμπερτ συχνὰ παρεσκεύαζε μόνος του «γκούλας» κατὰ τὸν οὐγγρικὸν τρόπον, ὁ δὲ Ροσσίνι ἐμαγείρευε θαυμάσια μακαρόνια, τὰ ὁποῖα μάλιστα «παρεγέμιζε» μὲ μίαν σάλτσαν ἰδικῆς του ἐφευρέσεως.

*

Μία ἐφημερὶς τῆς Βαρσοβίας ἀπευθύνει ἔκκλησιν πρὸς τὰς Πολωνίδας, τὰς ὁποίας προτρέπει νὰ παρακολουθήσουν τὰ εἰδικὰ μαθήματα ποὺ πρόκειται νὰ ὀργανωθοῦν προσεχῶς εἰς ὅλας τὰς πολωνικὰς πόλεις περὶ τῶν ὑπηρεσιῶν τὰς ὁποίας πρέπει νὰ προσφέρουν αἱ γυναῖκες ἐν καιρῷ πολέμου: Θὰ ἀντικαθιστοῦν τοὺς ἄνδρας εἰς τὰ δημόσια γραφεῖα, τὰ Τ.Τ.Τ. τὰς ὑπηρεσίας μεταφορῶν καὶ τὴν βιομηχανίαν. Ἐξ ἄλλου εἰς τὸν στρατὸν αἱ Πολωνίδες θὰ κατατάσσωνται ὡς νοσοκόμοι καὶ ὡς μαγείρισσαι.

Η ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΣ

ΤΟ ΠΑΡΑΣΗΜΟΝ ΤΗΣ ΑΝΟΥΝΤΣΙΑΤΑΣ

Ἡ ἱστορία μιᾶς μεγάλης ἰταλικῆς τιμητικῆς διακρίσεως

Τὸ παράσημον τῆς Ἀννουντσιάτας, μὲ τὸ ὁποῖον ἔχει τιμηθῆ καὶ ὁ δοὺξ τοῦ Σπολέτο, μνηστὴρ τῆς Α.Β.Υ. τῆς πριγκηπίσσης Εἰρήνης τῆς Ἑλλάδος, εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ ἀρχαιότερα καὶ τὸ ἀνώτερον τῶν Ἰταλικῶν. Μὲ τὸ παράσημον αὐτὸ ἔχουν διακριθῆ ἐλάχιστοι, αὐτοὶ ποὺ προσέφερον τὰς μεγαλυτέρας ὑπηρεσίας εἰς τὸ ἰταλικὸν Στέμμα.

Ἡ ἱστορία τοῦ παρασήμου αὐτοῦ, ποὺ ὁμοιάζει μὲ θρῦλον, εἶναι ἀρκετὰ ἐνδιαφέρουσα, διότι ἐνθυμίζει τοὺς ἱπποτικοὺς ἀγῶνας τοῦ μεσαίωνος.

Εἰς τὰ 1364, ὁ Ἀμεδαῖος ΣΤ΄ τῆς Σαβοΐας, ὁ Πράσινος Κόμης, ὅπως εἶναι γνωστότερος εἰς τὴν ἱστορίαν, συνέστησεν ἱπποτικοὺς ἀγῶνας εἰς τοὺς ὁποίους ἔλαβε μέρος καὶ αὐτός. Καὶ πρὸς διάκρισιν τῶν ἱπποτῶν ἐκείνων ποὺ θὰ ἦσαν μὲ τὸ μέρος του —οἱ περισσότεροι παλαιοὶ συμπολεμισταὶ— τοὺς ἐφόρεσε ἕνα εἰδικὸν περιδέραιον. Τὰ περιδέραια αὐτά, ποὺ ἦσαν βαρύτιμα καὶ κατεσκευάσθησαν ἀπὸ ἕνα χρυσοχόον τοῦ Ἀβινιόν, ἦσαν τὰ πρῶτα παράσημα τοῦ τάγματος αὐτοῦ, ἁπλᾶ διακριτικὰ εἰς τὴν καταγωγήν των, τὰ ὁποῖα ὅμως ἀργότερα μετεβλήθησαν εἰς δείγματα τιμητικῶν διακρίσεων.

Τὸ ἑπόμενον ἔτος 1365, ὅταν ὁ Ἀμεδαῖος τῆς Σαβοΐας μετέβη εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν εἰς βοήθειαν τοῦ ἐξαδέλφου του Ἰωάννου Ε΄ τοῦ Παλαιολόγου, ὁ ὅμιλος αὐτὸς τῶν διακριθέντων μὲ τὸ παράσημον τῆς Ἀννουντσιάτας ἔχασε τὸν εὔθυμον χαρακτῆρα ποὺ εἶχεν εἰς τὴν ἀρχὴν καὶ ἔγινεν ἕνα εἶδος στρατιωτικῆς καὶ θρησκευτικῆς συντροφιᾶς, ὅπως ἐκεῖναι ποὺ συνεστήθησαν τὴν ἐποχὴν τῶν Σταυροφοριῶν.

Οἱ δεκαπέντε σύντροφοι τῶν ὅπλων ἀντιπροσώπευαν τὰ δεκαπέντε μυστήρια τῆς Παρθένου, τῆς ὁποίας τὸ Τάγμα ἐπῆρε τὸ ὄνομα, διότι Ἀννουντσιάτα σημαίνει Εὐαγγελισθεῖσα.

Μετὰ τὸ ταξίδι του εἰς τοὺς Ἁγίους Τόπους, ὁ Πράσινος Κόμης ἐπέβαλεν εἰς τοὺς συντρόφους του νὰ ἀπαγγέλλουν ὡρισμένας προσευχάς, πρὸ παντὸς εἰς μνήμην τῶν ἱπποτῶν ποὺ εἶχαν φονευθῆ εἰς τὸν πόλεμον. Ὅταν δὲ εἰς τὰ 1366 ἐφονεύθησαν ὁ Ρολὰν ντὲ Βεσὺ καὶ ὁ Σιμὸν ντὲ Σαὶντ Ἀμούρ, τοὺς ἔγινε λαμπροτάτη κηδεία τῇ φροντίδι τοῦ Τάγματος τῆς Ἀννουντσιάτας.

Μετὰ τὸν θάνατόν του, ὁ Ἀμεδαῖος ΣΤ΄ ὥρισε διὰ διαθήκης ὅτι τὸ Τάγμα ἔπρεπε νὰ ἔχῃ θρησκευτικὸν καὶ στρατιωτικὸν χαρακτῆρα καὶ παρεκάλεσε τοὺς συντρόφους του νὰ ἱδρύσουν ἕνα μοναστῆρι εἰς τὸ Πιὲρ Σατέλ, ὅπου νὰ συγκεντρώνωνται τακτικὰ τὰ μέλη τοῦ Τάγματος καὶ νὰ προσεύχωνται διὰ τοὺς θανόντας ἀδελφούς των.

Εἰς τὰ 1409, ὁ Ἀμεδαῖος Η΄, ἀνεψιὸς τοῦ Πρασίνου Κόμητος, ἔδωσε νέον καταστατικὸν εἰς τὸ Τάγμα, τροποποιηθὲν εἰς τὰ 1434. Οἱ ἱππόται, ὑπηρετοῦντες τὸν βασιλέα μὲ ἀπόλυτον πίστιν, εἶχαν τὴν ὑποχρέωσιν νὰ προστατεύουν τὴν τιμὴν καὶ τὰ συμφέροντά του διὰ παντὸς τρόπου. Ἐπίσης, κάθε ἱππότης, ἔπρεπε νὰ φροντίσῃ διὰ τὴν αἰωνίαν ζωὴν τῶν συναδέλφων του μὲ ἐλεημοσύνας καὶ παντὸς εἴδους φιλανθρωπίας.

Κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ δεκάτου ἕκτου αἰῶνος, ὁ Κάρολος Γ΄ δοὺξ τῆς Σαβοΐας, ἐτροποποίησε τὰ διάσημα τοῦ παρασήμου, εἰς τὰ ὁποῖα προσέθεσε δεκαπέντε λευκὰ καὶ πορφυρᾶ τριαντάφυλλα καὶ ἕνα μενταγιὸν μὲ τὴν εἰκόνα τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Παρθένου. Οἱ ἱππόται τοῦ Τάγματος ἀνεβιβάσθησαν εἰς εἴκοσι καὶ τὰ νέα παράσημα ἐδόθησαν εἰς μεγάλας προσωπικότητας ποὺ εἶχαν προσφέρει σημαντικὰς ὑπηρεσίας εἰς τὸν Οἶκον τῆς Σαβοΐας.

Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην τὰ προνόμια τῶν ἱπποτῶν ἦσαν σημαντικώτατα καὶ ἡ ἀμφίεσίς των λαμπροτάτη.

Εἰς τὰ 1570 ὁ Ἐμμανουὴλ Φιλιβέρτος διωργάνωσεν ἐκ νέου τὸ Τάγμα. Οἱ ἱππόται, ποὺ ἦσαν εἴκοσι πλὴν τοῦ βασιλέως καὶ τοῦ διαδόχου, ἔπρεπε νὰ εἶναι εὐγενοῦς καταγωγῆς καὶ νὰ ἔχουν διακριθῆ διὰ τὰς καλάς των πράξεις. Εἶχαν δὲ ἀρκετὰ προνόμια φορολογικὰ καὶ δικαστικά, εἶχαν τὸ δικαίωμα νὰ γίνουν γερουσιασταὶ καὶ ἐν περιπτώσει ἀνάγκης ἐλάμβαναν σημαντικὴν βοήθειαν ἀπὸ τὸ Στέμμα.

Μετὰ τὴν κατάργησιν τῶν φορολογικῶν καὶ δικαστικῶν προνομίων, διετηρήθησαν ὅλα τὰ ἄλλα, αἱ τιμητικαὶ διακρίσεις κ.λ.π. Ὁ πρῶτος βασιλεὺς τῆς Ἰταλίας, τῷ 1869 κατήργησε ὡρισμένους περιορισμοὺς μεταξὺ δὲ τῶν ἄλλων δὲν εἶναι ἀπαραίτητον εἰς τοὺς Ἱππότας τοῦ Τάγματος νὰ ἔχουν εὐγενῆ τὴν καταγωγὴν καὶ νὰ ἔχουν διακριθῆ εἰς πολέμους.

Οἱ ἱππόται τοῦ Τάγματος τῆς Ἀννουντσιάτας εἶναι τώρα εἴκοσι τὸν ἀριθμόν, μὴ συμπεριλαμβανομένου τοῦ Ἄνακτος καὶ τοῦ Διαδόχου, ἔχουν τὸν τίτλον τοῦ Ἐκλαμπροτάτου καὶ τοῦ ἐξαδέλφου τοῦ βασιλέως καὶ δικαίωμα προβαδίσματος εἰς τὰ ἀνώτερα ἀξιώματα μετὰ τοὺς Καρδιναλίους.

ΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΞΕΡΕΤΕ ΟΤΑΝ ΠΑΤΕ ΕΚΔΡΟΜΗ

Ἕνας χρήσιμος ὁδηγός τῆς ἐποχῆς

Ἐζέστανε ὁ καιρός. Τὸ ὕπαιθρον τραβάει ὅλον τὸν κόσμον· Ὄχι μόνον τοὺς ἡρωϊκοὺς φυσιολάτρας, τοὺς μανιακούς, τοὺς ὁδοιπόρους καὶ ὀρειβάτας, τοὺς ὁποίους δὲν σταματᾶ ὁ χειμῶνας, τοὺς ὁποίους δὲν κλείνει μέσα στὴν πόλη κανένας καιρός, οὔτε ἡ βροχή, οὔτε τὸ κρύο. Πρέπει, ὁπωσδήποτε, νὰ περάσουν τὸ Σαββατοκύριακό τους ἢ καὶ ὅποια ἄλλη ἑορτὴ τύχει μέσ' τὴν ἑβδομάδα, μακρυὰ ἀπὸ τὰ σπίτια, μακρυὰ ἀπὸ τοὺς μονότονους δρόμους καὶ τὶς πλατεῖες τῆς πολιτείας στὸ ὕπαιθρον, ἔξω κάπου στὸν καθαρὸ ἀέρα. Καὶ ἔχουν δίκηο. Ἰδίως γιὰ ἐκείνους, γυναῖκες καὶ ἄνδρες, ποὺ ἐργάζονται καθημερινῶς τὴ μονότονη ζωὴ τῶν γραφείων, τῶν ἐργαστηρίων καὶ τῶν ἐργοστασίων. Ἡ ἐκδρομή, ἡ ὡραία συνήθεια τοῦ νὰ περνάῃ κανεὶς τὴ μιάμιση μέρα τῆς σχόλης — καὶ ἂν ὄχι τὴν μιάμιση τοὐλάχιστον τὴν μία — σὲ καινούργιο περιβάλλον καὶ μέσα στὴ φύση ποὺ ξεκουράζει καὶ ξανανειώνει, εἶνε κάτι ποὺ πρέπει νὰ διαδοθῇ ὁλοένα καὶ περισσότερο. Ὅλοι δὲν ἔχουν ὅμως βέβαια εἰς τὴν διάθεσί τους τὸ ἐξοχικὸ σπιτάκι — ἂς μὴν μιλᾶμε γιὰ τὶς μεγάλες πολυτελεῖς ἐπαύλεις — καὶ οὔτε τὰ χρηματικὰ μέσα γιὰ νὰ καθήσουν σὲ ξενοδοχεῖα· τὰ ὁποῖα ἐν γένει κοστίζουν ἀρκετὰ καὶ δὲν ὑπάρχουν ἄλλως τε παντοῦ. Δὲν ἕπεται ἐκ τούτου ὅμως ὅτι γι' αὐτοὺς ἀποκλείεται ἡ χαρὰ τῆς ἐκδρομῆς. Ἀπομένει ἡ κατασκήνωσις, εἴτε πραγματικῶς μὲ σκηνὴ γιὰ τὸν ἥλιο καὶ γιὰ τὸ βράδυ, εἴτε χωρίς· ὁπότε τὴν θέσι τῆς σκηνῆς θὰ πάρῃ κάποιο καλόβολο καὶ εὐεργετικὸ δένδρο·

Ἴσως, γιὰ ὅσους ἐδοκίμασαν τὴν ζωὴ αὐτὴ τοῦ πραγματικοῦ ὑπαίθρου, ὅπου τὴν νύκτα ἀπὸ πάνω λαμπιρίζουν τὰ ἀστέρια μέσα ἀπὸ φύλλα, τὸ πρωῒ σὲ καταλαμβάνει τὸ ξανάνειωμα ἡ δροσιὰ καὶ τὸ ρόδινο φῶς τῆς αὐγῆς καὶ ὅλη τὴν ἡμέρα σὲ περιβάλλουν οἱ χρυσὲς ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου ποὺ τὶς κάνουν λιγώτερο καυτερὲς τὰ πράσινα φυλλώματα τῶν δένδρων, καὶ ὁ καθαρὸς λαμπικαρισμένος ἀέρας τοῦ βουνοῦ, τοῦ κάμπου καὶ τῆς ἀκρογιαλιᾶς, ἴσως λέγομεν γι' αὐτοὺς δὲν ὑπάρχει τίποτε πιὸ εὐχάριστο καὶ τίποτε πιὸ ὡραῖο ἀπὸ τὴ ζωὴ αὐτὴ σὲ ἄμεση καὶ συνεχῆ ἐπικοινωνία μὲ τὴ φύση.

Ἐννοεῖται ὅτι, ἐπειδὴ ἐν γένει οἱ ἐκδρομὲς δὲν γίνονται, παρὰ σπανιώτατα, ἀπὸ μοναχοὺς ἀνθρώπους, ἀλλὰ τὴν χαρά τους τὴν μοιράζονται συχνὰ δύο καὶ περισσότερες φορὲς μικροὶ ὅμιλοι πιστῶν, πρέπει οἱ ἐκδρομεῖς νὰ ἔχουν μερικὲς γνώσεις καὶ ν' ἀκολουθοῦν μερικοὺς κανόνας, οὕτως ὥστε καὶ νὰ μὴν ὑποφέρουν οἱ ἴδιοι καὶ νὰ μὴν καθίστανται ἐνοχλητικοὶ γιὰ τοὺς ἄλλους, ταυτοχρόνως δὲ νὰ σέβωνται τὸ τοπίον, νὰ μὴ μολύνουν τὴ μεγάλη φύση ποὺ τοὺς προσφέρει τὴν ἁρμονία της καὶ τὶς ὀμορφιές της.

Καλὸν εἶνε νὰ μὴν παραφάῃ κανεὶς πρὸ τῆς ἀναχωρήσεως εἴτε τὸ μεσημέρι, εἴτε τὸ προηγούμενο βράδυ. Γίνεται κανεὶς βαρὺς καὶ δίνει εἰς τὸν ὀργανισμὸ μιὰ προσθήκη ἐργασίας χωρὶς ἀνάγκη. Καλὸν εἶνε ἐπίσης νὰ ἀναχωρῇ κανεὶς μὲ ἐνθουσιασμό· χαρὰ καὶ αἰσιοδοξία καὶ νὰ φροντίζῃ νὰ διατηρήσῃ τὰ συναισθήματα αὐτὰ σὲ ὅλη τὴν διάρκεια τῆς ἐκδρομῆς, ὁποιεσδήποτε δυσκολίες καὶ ἂν συναντήσῃ καὶ ὁποιεσδήποτε παρεξηγήσεις καὶ ἂν μπορῇ νὰ συμβοῦν. Ἂς μὴν προσπαθήσῃ κανεὶς ποτὲ νὰ θέλῃ νὰ ἐπιβάλῃ τὴ γνώμη του καὶ ἂς μὴν ἐπιμείνῃ νὰ ἀκολουθήσῃ ἡ παρέα «τὸ ἴδιο δρομολόγιο ποὺ εἶχε κάνει πρὸ ἐτῶν».

Ἡ ἀλλαγὴ εἶνε μία ἀπὸ τὶς χαρὲς τῆς ζωῆς καὶ ἐξ ἄλλου ὅλα ἀλλάζουν πάντοτε καὶ εἶνε ἐνδεχόμενον νὰ κουράσῃ κανεὶς τοὺς ἄλλους μὲ τὶς ἐνθυμήσεις του καὶ μὲ τὴν ἀνάγκη νὰ ψάξῃ τὸν δρόμο ποὺ δὲν εἶνε πιὰ ὁ ἴδιος.

Μὴ γεμίζετε πάρα πολὺ τὸν σάκκο σας. Πρέπει νὰ παίρνῃ κανεὶς μαζί του μόνον τὰ ἀπολύτως ἀναγκαῖα. Ἄλλως κινδυνεύει κανεὶς νὰ σηκώσῃ ἕνα ὑπέρογκο βάρος ποὺ γίνεται καταθλιπτικὸ καὶ χαλάει τὴν διάθεσι. Ἐκτὸς τούτου πρέπει νὰ φροντίζῃ κανεὶς νὰ εἶνε ὁ σάκκος ἀνάλογος πρὸς τὸ ἀνάστημα καὶ πρὸς τὸ φάρδος τῆς πλάτης·

Τὰ παπούτσια — ἢ οἱ ἀρβύλες — νὰ εἶναι ἀναπαυτικά, ἔστω καὶ παλαιά, τὸ πόδι νὰ εἶνε συνηθισμένο σ' αὐτὰ γιὰ νὰ μπορῇ νὰ περπατήσῃ κανεὶς ἄκοπα καὶ ξεκούραστα ὅσο θέλει. Εἶναι τρέλλα νὰ φοράῃ κανεὶς πρώτη φορὰ καινούργια παπούτσια σὲ ἐκδρομή. Μιὰ ἐντριβὴ τῶν ποδιῶν μὲ καμφορούχον οἰνόπνευμα ὠφελεῖ πολύ. Ἐπίσης, ὅταν ὑπάρχῃ δυνατότης, ἕνα ζεστὸ ποδόλουτρο τὸ βράδυ, ἂν ὄχι ὁλόκληρο μπάνιο καὶ μιὰ ψυχρολουσία ἢ μιὰ ψυχρὴ ἐντριβὴ τὸ πρωῒ εἶνε θαυμάσια. Ἂς μὴν παρατρώῃ κανεὶς εἰς τοὺς ἐνδιαμέσους σταθμούς, οὔτε τὸ μεσημέρι ἐὰν πρόκειται νὰ συνεχίσῃ τὴν πορεία καὶ τὴν κίνησι τὸ ἀπόγευμα. Τὸ βράδυ ὅμως ἢ καὶ τὸ μεσημέρι, ἂν ἔχῃ κανεὶς ἔπειτα μπροστά του πολλὲς ὧρες ἀναπαύσεως, μπορεῖ νὰ φάῃ ὅσο θέλει· Δὲν πρέπει νὰ λείπῃ ποτέ, ἔστω καὶ τὸ καλοκαῖρι, ἀπὸ τὸν σάκκο ἕνα ἐλαφρὸ παλτὸ ἢ ἕνα πουλόβερ γιὰ τὴ δροσιὰ ποὺ πέφτει τὸ βράδυ στὸ βουνὸ ἢ στὴν ἀκρογιαλιά.

Ἔπειτα ἀπὸ μιᾶς ὥρας πορεία μία ἀνάπαυσις δέκα λεπτῶν ἐπιτρέπει τὴν ξεκούραστη συνέχιση τοῦ δρόμου. Στὴ μέση δὲ τῆς ἡμέρας ὠφελεῖ μισὴ ὥρα καλοῦ ἀναπαυτικοῦ ὕπνου. Ἐπίσης συνιστᾶται νὰ μὴν πίνῃ κρασὶ κανεὶς ἢ οἰνοπνευματώδη στὸ μέσον τῆς ἡμέρας. Τὸ βράδυ βέβαια ὀλίγο κρασὶ δὲν βλάπτει. Ἕνας ὅρος ἀπαραίτητος γιὰ νὰ μὴν στερηθῇ κανεὶς ζεστὴ μαγειρευμένη τροφὴ εἶναι νὰ ξέρῃ ν' ἀνάβῃ φωτιά. Μέσα σ' ἕνα λάκκο στὸ χῶμα ἢ μέσα σὲ δύο μεγάλες πέτρες ἀνάβει κανεὶς πρῶτα ἕνα χαρτὶ σφιχτὰ στριμμένο καὶ μερικὰ ξερὰ χόρτα ἢ ξυλαράκια. Ἔπειτα, ὀλίγο κατ' ὀλίγο, προσθέτει πιὸ μεγάλα ξύλα, τὰ ὁποῖα ἔχει κανεὶς ἑτοιμάσει καί, ἐν ἀνάγκῃ, κόψει ἀπὸ πρῶτα. Καὶ ἂν λείπουν ἀκόμη οἱ κατσαρόλες εἶναι εὔκολο νὰ φτιάξῃ κανεὶς μιὰ ἢ περισσότερες σουβλίτσες, στὶς ὁποῖες, πάνω στὴ θράκα, μπορεῖ νὰ ψήσῃ κανεὶς ὅ,τι θέλει.

Σὲ χάρτινο ποτῆρι δέ, διπλωμένο κατὰ τὸν τρόπο ποὺ διπλώνουν οἱ τσοπάνηδες μεγάλα φύλλα γιὰ νὰ πιοῦνε ἀπ' τὶς πηγὲς μπορεῖ κανεὶς καὶ νὰ βράσῃ νερό, διότι τὸ χαρτί, ὑγρὸ ἀπὸ τὸ περιεχόμενό του δὲν πιάνει φωτιά. Ἀντὶ κρασιοῦ καὶ ἀντὶ καφέ, ὅταν αἰσθάνεσθε τὴν ἀνάγκη πίνετε λίγο κανιὰκ μὲ νερό. Ἡ καῦσις ὀλίγου οἰνοπνεύματος ἀπὸ τὸν ὀργανισμὸ συντελεῖται εὐκολώτερα στὴν ἐξοχή· παρὰ στὴν πόλι·

Γιὰ νὰ καθαρίζετε δὲ τὸ στόμα σας, ἂν δὲν πήρατε μαζί σας τὴν βούρτσα τῶν δοντιῶν, μασσᾶτε καλὰ ἕνα μῆλο καὶ θὰ μείνετε ἀπολύτως εὐχαριστημένοι.

Τέλος μὴν ξεχᾶστε ποτὲ νὰ πάρετε μαζί σας: τὴν ταὐτότητά σας, ἐπίδεσμο καὶ ἄλλα πρόχειρα φαρμακευτικὰ εἴδη.

ΤΟ ΠΑΡΑΣΗΜΟΝ ΤΗΣ ΠΕΡΙΚΝΗΜΙΔΟΣ

Μιὰ ἀπὸ τὶς περιεργότερες διακρίσεις τῆς Ἀγγλίας

Ὅπως εἰς τὴν Ἰταλίαν τὸ ἀνώτατον παράσημον εἶναι τῆς Ἀννουντσιάτας, ἔτσι καὶ εἰς τὴν Ἀγγλίαν ἔχουν τὸ παράσημον τῆς Περικνημίδος. Ἀρχαιότατα καὶ τὰ δύο, ἡ καταγωγὴ τῶν ὁποίων χάνεται εἰς τὰ σκότη τοῦ Μεσαίωνος.

Πάντως εἶναι βέβαιον, ὅτι τὸ παράσημον τῆς Περικνημίδος συνεστήθη εἰς τὰ 1348 ἀπὸ τὸν Ἐδουάρδον Γ΄ τῆς Ἀγγλίας. Καὶ μία παράδοσις λέγει ὅτι τὸ παράσημον αὐτὸ ὀφείλει τὴν καταγωγήν του εἰς ἕνα ἐπεισόδιον ποὺ συνέβη εἰς τὴν Αὐλὴν τοῦ βασιλέως αὐτοῦ.

Ἕνα βράδυ, κατὰ τὴν διάρκειαν ἑνὸς χοροῦ ποὺ ἐδόθη εἰς τὰ ἀνάκτορα, ἔπεσεν ἡ μεταξωτὴ καλτσοδέτα τῆς κομήσσης Σαλισμπουρύ. Ὁ βασιλεύς, μόλις τὸ ἀντελήφθη αὐτὸ ἔσπευσε νὰ σηκώσῃ τὴν καλτσοδέταν καὶ ἱπποτικώτατος, ἐζήτησεν ἀπὸ τὴν κόμησσα τὴν ἄδειαν νὰ τὴν τοποθετήσῃ εἰς τὴν θέσιν της. Ἡ κόμησσα ἐδέχθη εὐχαρίστως νὰ ἐξυπηρετηθῇ κατὰ τρόπον τόσον οἰκεῖον ἀπὸ τὸν βασιλέα. Οἱ αὐλικοὶ ὅμως δὲν ἠμπόρεσαν νὰ συγκρατήσουν μερικὰ ἐπιφωνήματα ἐκπλήξεως καὶ ἀπορίας διὰ τὸ θράσος αὐτὸ τοῦ βασιλέως.

Τότε ὁ Ἐδουάρδος Γ΄ ποὺ εἶχεν ἀκούσει τὰ σχόλια, ἐστράφη καὶ τοὺς εἶπε τὴν περίφημη ἐκείνη φράσιν ποὺ ἔμεινε τὸ ἔμβλημα τοῦ παρασήμου: «Καταραμένος νὰ εἶναι ὅποιος βάζει κακὸν εἰς τὸν νοῦν του».

Ἡ φράσις αὐτὴ καθὼς καὶ ἡ περικνημίς, προσετέθη κατόπιν εἰς τὸ Στέμμα τῆς Ἀγγλίας, διατηρεῖται δὲ ἀκόμη καὶ σήμερον. Καὶ εἶναι σημαντικώτατον αὐτὸ διὰ μίαν φράσιν ποὺ εἶχε τόσον ἐπιπολαίαν τὴν καταγωγήν.

Σύμφωνα μὲ μίαν ἄλλην παράδοσιν, τὸ παράσημον αὐτὸ τοῦ Τάγματος τῆς Περικνημίδος, ὀφείλεται εἰς ἕνα ἄλλο ἐπεισόδιον: ὁ Ριχάρδος Α΄ τῆς Ἀγγλίας, γνωστότερος μὲ τὸ ὄνομα Ριχάρδος ὁ Λεοντόκαρδος, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς πολιορκίας τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Ἄκρι, ἔδεσε μόνος του μίαν περικνημίδα εἰς τὸ γόνατον τῶν ἱπποτῶν ἐκείνων ποὺ εἶχαν διακριθῆ περισσότερον τῶν ἄλλων εἰς τὴν μάχην.

Ἄλλοι πάλιν ὑποστηρίζουν, ὅτι ὁ Ἐδουάρδος Γ΄ διὰ τὸν ὁποῖον ἐλέγαμεν ἀνωτέρω, ἔκαμε τὴν περικνημίδα διακριτικὸν τοῦ Τάγματος, εἰς ἀνάμνησιν μιᾶς νικηφόρου μάχης, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐχρησιμοποίησε τὴν καλτσοδέταν του διὰ νὰ δώσῃ τὸ σύνθημα τῆς ἐφόδου καὶ κατόπιν ὡς λάβαρον.

Τέλος, ἄλλοι ἱστορικοὶ ὑποστηρίζουν ὅτι ἡ καταγωγὴ τοῦ παρασήμου αὐτοῦ σχετίζεται μὲ τοὺς ἱπποτικοὺς ἀγῶνας, τὰ περίφημα τουρνουᾶ ποὺ ἐγίνοντο κατὰ τὸν μεσαίωνα.

Ὁ βασιλεὺς καὶ ὁ πρίγκηψ κατῆλθον εἰς τοὺς ἀγῶνας αὐτούς, ἡγούμενοι ἕκαστος δώδεκα ἱπποτῶν. Καὶ οἱ δώδεκα ἱππόται τοῦ βασιλέως εἶχαν δέσει εἰς τὸ γόνατον, ὡς διακριτικόν, μίαν γαλάζιαν ταινίαν. Ἀπὸ τότε ἱδρύθη τὸ Τάγμα τῶν ἱπποτῶν τῆς Περικνημίδος καὶ ὁ ἀριθμός των ἀπὸ τότε παρέμεινε ὁ ἴδιος.

Ὁποιαδήποτε ὅμως καὶ ἂν ὑπῆρξεν ἡ καταγωγή του, εἶναι πάντως βέβαιον ὅτι τὸ Ἱπποτικὸν αὐτὸ Τάγμα εἶναι τὸ ἀρχαιότερον τῆς Ἀγγλίας καὶ τὸ σπουδαιότερον.

Ἡ ἀνωτάτη αὐτὴ διάκρισις δίδεται εἰς Ἄγγλους πολίτας οἵτινες προσέφερον μεγίστας ὑπηρεσίας εἰς τὸ ἔθνος. Εἰς ἐξαιρετικὰς δὲ μόνον περιστάσεις ἠμποροῦν νὰ τιμηθοῦν μὲ τὸ παράσημον αὐτὸ καὶ ξένοι μονάρχαι.

Ἡ ἀμφίεσις τῶν ἱπποτῶν τοῦ Τάγματος τῆς Περικνημίδος ἦτο κάποτε πολυτελεστάτη. Ἐπάνω ἀπὸ τὴν ἱπποτικήν των στολὴν ἔφεραν βαρύτιμον μανδύαν καὶ βαρωνικὸν σκοῦφον διακοσμημένον μὲ λευκὰ πτερὰ στρουθοκαμήλου. Ὡς διακριτικὸν ἔφεραν εἰς τὸ ἀριστερὸν γόνατον μίαν κυανῆν περικνημίδα ἐπὶ τῆς ὁποίας ἦτο χαραγμένη μὲ χρυσᾶ γράμματα ἡ περίφημος φράσις τοῦ βασιλέως.

Οἱ ἱππόται εἶναι σήμερον τὸ ὅλον 25 ἐκτὸς τῶν ἀπ' εὐθείας ἀπογόνων τοῦ Βασιλέως Γεωργίου Α΄ καὶ διαφόρων βασιλέων. Ὁ Μάγιστρος τοῦ Τάγματος εἶναι ὁ ἐπίσκοπος τοῦ Μάντσεστερ

Μεταξὺ τῶν ξένων βασιλέων οἵτινες ἔχουν τιμηθῆ μὲ τὸ ἀνώτατον αὐτὸ παράσημον εἶναι καὶ ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς τῶν Ἑλλήνων Γεώργιος Β΄.

Η 200ΕΤΗΡΙΣ
ΤΟΥ
ΓΚΑΛΒΑΝΙ

Στὴν Ἰταλία ἐξεδόθησαν κατ' αὐτάς, ἐπὶ τῇ συμπληρώσει διακοσαετηρίδος ἀπὸ τῆς γεννήσεως τοῦ μεγάλου Λουΐτζι Γαλβάνι, ἀναμνηστικὰ γραμματόσημα μὲ τὴν εἰκόνα καὶ τὴν ὑπογραφὴ τοῦ διασήμου αὐτοῦ σοφοῦ. Ἀλλ' αἱ τιμαὶ πρὸς τὸ ἔργον τοῦ Γαλβάνι δὲν περιωρίσθησαν μόνον εἰς τὰ γραμματόσημα. Μαζὶ μὲ τὶς ἄλλες γιορτὲς ποὺ διωργανώθησαν ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς ἐν λόγῳ 200ετηρίδος, συνῆλθε κι' ἕνα ἠλεκτροραδιοβιολογικὸν συνέδριον, ὅπου οἱ κορυφαῖοι τῆς συγχρόνου ἐπιστήμης προέβησαν εἰς πλῆθος ἀνακοινώσεων, σχετικῶν μὲ τὴν ἐξέλιξιν τῶν θεωριῶν, ποὺ προέκυψαν χάρις εἰς τὰ πειράματα τοῦ μεγάλου σοφοῦ.

Ὁ Γαλβάνι ἦταν καθηγητὴς τῆς Ἀνατομίας στὸ Πανεπιστήμιο τῆς Βολωνίας. Ἐκτός, ὅμως, ἀπὸ τὴν Ἀνατομία, ὁ Γαλβάνι ἀγαποῦσε ἐξαιρετικὰ καὶ τὴν ὀργανικὴ χημεία, τὴν πειραματικὴ φυσικὴ καὶ τὴ φυσιολογία, ἀσχολούμενος μὲ πάθος εἰς διάφορα ἐπιστημονικὰ πειράματα. Ἐνδιαφερόμενος ἰδιαιτέρως γιὰ τὴν μελέτη τῆς λειτουργίας τοῦ νευρικοῦ συστήματος καὶ κυριευμένος ἀπὸ τὴ σκέψι τῆς ἐπεμβάσεως τοῦ ἠλεκτρισμοῦ εἰς τὰ φαινόμενα τῆς ζωῆς, ἐπειραματίζετο μὲ ξεχωριστὴ μανία στὴν ἐπίδρασι τοῦ ἠλεκτρικοῦ «ρευστοῦ» ἐπὶ τῶν ζωντανῶν σωμάτων. Καὶ ζητοῦσε μ' ἐπιμονή, νὰ προσδιορίσῃ τὴν ἐπίδρασι αὐτή.

Καὶ ἰδοὺ ποῦ κατέληξαν τὰ πειράματα αὐτά:

Ἕνα βράδυ τοῦ 1780 ὁ Γαλβάνι βρισκόταν μέσα στὸ ἐργαστήριό του, ἀσχολούμενος, μαζὶ μὲ τοὺς μαθητάς του, στὴν ἐπανάληψι τῶν πειραμάτων ἐπὶ τῆς νευρικῆς εὐαισθησίας τῶν ψυχραίμων ζώων καὶ εἰδικῶς τῶν βατράχων. Γιὰ τὴν πραγματοποίησι τῶν πειραμάτων αὐτῶν εἶχε προβῇ στὴν ἑξῆς ἀνατομικὴ προπαρασκευὴ τοῦ σώματος τοῦ βατράχου. Πρῶτον, τὸν εἶχε γδάρει ζωντανὸ καὶ ὕστερα τοῦ ἀπέκοψε τὸ κάτω μέρος τοῦ σώματος, διατηρήσας στὰ κάτω ἄκρα τὰ δυὸ κεντρικὰ μηριαῖα νεῦρα (τὰ ὁποῖα εἶναι ἀρκετὰ ἀνεπτυγμένα στὰ βατραχοειδῆ).

Ξαφνικά, ἐκεῖ ποὺ συνέχιζε τὴν προκαταρκτικὴ αὐτὴ ἐργασία, ἀκούμπησε τὴν ἠλεκτρική του τσιμπίδα, ἐπάνω στὰ νεῦρα τοῦ ἀκρωτηριασμένου βατράχου. Θαῦμα! Τὰ πόδια τοῦ βατράχου ἄρχισαν νὰ κινοῦνται, σὰν νἆταν ζωντανά, σὰν νὰ μὴν εἶχαν ἀποχωρισθῆ ἀπὸ τὸ λοιπὸ σῶμα του!

Ἐνθουσιασμένος ἀπὸ τὴν ἀπροσδόκητη αὐτὴ ἀνακάλυψι, ὁ Γαλβάνι, ἐπεδόθη μὲ ζέσι στὴ συνέχισι τῶν πειραμάτων. Ἐπῆρε τὰ πόδια τοῦ βατράχου, τὰ τοποθέτησε πάνω στὴν ἠλεκτρικὴ μηχανή, ὕστερα προεκάλεσε ἠλεκτρικοὺς σπινθῆρας καὶ εἶδε ὅτι ὁ μισὸς βάτραχος, ἔδειχνε σημεῖα ζωῆς. Μόλις, ὅμως, σταματοῦσε ἡ ἐπίδρασις τοῦ ἠλεκτρισμοῦ, τὰ πόδια τοῦ ἀμφιβίου ἀκινητοῦσαν καὶ πάλι...

Λίγα ἀπ' ὅλα

Ὑπάρχει καὶ τὴν νύκτα φῶς

Οἱ περισσότερες ἐκφράσεις ποὺ χρησιμοποιοῦμε στὴν καθημερινὴ κουβέντα μας στηρίζονται πάνω σὲ φαινόμενα ποὺ μᾶς φαίνονται ἀναμφισβήτητα. Λέμε ἔξαφνα ὅτι ἡ νύκτα εἶνε μαύρη σὰν πίσσα καὶ ὅτι ἡ μέρα μᾶς τυφλώνει ἀπὸ τὸ φῶς. Συμβαίνει, ὅμως, νὰ μὴν εἶναι ἴσως ἀκριβῶς τὰ πράγματα στὴν πραγματικότητα. Διότι ὑπάρχουν νύκτες φωτεινὲς σὰν τὴ μέρα, ὅπως ἐπίσης ὑπάρχουν καὶ μέρες νυκτερινές. Γελᾶτε; Κακῶς.

Ἡ ἐντύπωσις τοῦ πλήρους σκότους ποὺ ἐπικρατεῖ κατὰ τὶς ὧρες τῆς νύκτας ὀφείλεται κυρίως στὶς ἀπότομες ἀντιθέσεις. Ἔχομε τὴ συνήθεια, λίγο μετὰ τὴ δύσι τοῦ ἥλιου, νὰ ζητοῦμε ἀπὸ τὶς λάμπες τὴν ὑπηρεσία ποὺ μᾶς προσέφερε τὸ ἄστρο τῆς ἡμέρας. Ἔτσι, καθὼς εἴμαστε κλεισμένοι στὸ φωτισμένο δωμάτιο, τὰ παράθυρα μᾶς φαίνονται σὰν μαῦρες τρύπες. Καὶ μόλις βγοῦμε ἔξω στὸ δρόμο, ἡ ἀπότομος ἀντίθεσις τοῦ σκοταδιοῦ μᾶς δίνει τὴν ἐντύπωσι τῆς μαυρίλας ἀκόμα πιὸ ἔντονη. Ἄν, ὅμως, προχωρήσωμε λίγο μέσα στὸ σκοτάδι, ἡ ἀνάμνησις τοῦ φωτὸς τῆς λάμπας σβύνει σιγὰ-σιγὰ καὶ ὁ ἀμφιβληστροειδὴς χιτὼν τῶν ματιῶν μας συνηθίζει στὸ σκοτάδι. Τότε διαπιστώνουμε ὅτι τὸ σκότος δὲν εἶνε ἀπόλυτο καὶ ὅτι πολλὲς φορὲς ἡ νύκτα εἶναι ἐκπληκτικὰ φωτεινή.

Σύμφωνα μὲ τὰ πορίσματα τῆς Κοσμογραφίας, τὸ σκοτάδι θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι ἀπόλυτο ἐπὶ τοῦ τμήματος τῆς γῆς, ποὺ παύει νὰ δέχεται ἀπ' εὐθείας τὶς ἡλιακὲς ἀκτῖνες. Ἐν τούτοις, τίποτε τέτοιο δὲν συμβαίνει. Ἡ νύκτα ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι φωτεινή, φαίνεται ὅτι ἡ ἀτμοσφαῖρα, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ αἴτια εἰς τὰ ὁποῖα ὀφείλουμε τὴν ἡμέρα, εἶναι φωτισμένη κατὰ τρόπον εἰδικὸν ἀπὸ τὰ ἄλλα φαινόμενα.

Ἰδοὺ ποιὰ εἶναι τὰ φαινόμενα αὐτά: Πρῶτον, τὸ φῶς τῶν ἑκατομμυρίων ἀστέρων ποὺ εἶναι σπαρμένοι στὸ στερέωμα. Ἀλλὰ τὸ «σκοτεινὸ φῶς» τῶν ἀστεριῶν δὲν ἀποτελεῖ ἐπαρκῆ ἐξήγησιν. Καὶ οἱ ἀστρονόμοι, ἀφοῦ εἰς μάτην ἀγωνίσθησαν ἐπὶ αἰῶνες πολλοὺς νὰ λύσουν αὐτὸ τὸ πρόβλημα, κατώρθωσαν τέλος, νὰ δώσουν μερικὲς ἐξηγήσεις, ὑποθετικὲς πάντοτε καὶ ὄχι ἀπολύτως σίγουρες.

Ἡ μιὰ ἀπὸ τὶς ἐξηγήσεις αὐτὲς παραδέχεται ὅτι ἡ νύκτα φωτίζεται ἀπὸ τὸ «Ζωδιακὸν φῶς», τοῦ ὁποίου ὁ ἀκριβὴς προσδιορισμὸς δὲν κατωρθώθη ἀκόμα νὰ διατυπωθῇ. Μὲ τὸ ὄνομα αὐτὸ ἐννοοῦν οἱ ἀστρονόμοι τὴ γλυκειὰ διάχυτη λάμψι, ἡ ὁποία μετὰ τὴν ὑποχώρησι τοῦ λυκόφωτος, ἀτεβαίνει στὸν ὁρίζοντα.

Γιὰ τὴν ἐξήγησι τοῦ ἐπὶ πλέον νυκτερινοῦ φωτός, οἱ ἀστρονόμοι παρεδέχθησαν ὅτι τὸ φῶς τοῦ ἡλίου διαχέεται στὸ στερέωμα κατὰ ἀναρίθμητα μόρια κοσμικά, τὰ ὁποῖα ὅταν τύχῃ καὶ συνενωθοῦν, σχηματίζουν τοὺς διάττοντας ἀστέρας καὶ τοὺς ἀερολίθους.

Ὅλα, ὅμως, αὐτά, εἶναι ὑποθέσεις καὶ μόνον ὑποθέσεις. Ἡ ἀκριβὴς ἐπιστημονικὴ ἐξήγησις τοῦ φαινομένου αὐτοῦ δὲν ἐδόθη ἀκόμη καὶ ἄγνωστον ἂν θὰ δοθῇ καὶ εἰς τὸ προσεχὲς μέλλον.

Ἡ Κράουφορντ γιὰ τὸν ἔρωτα

Ἔρχονται στιγμὲς στὴ ζωή σας, ἀγαπητές μου ἀναγνώστριες, ποὺ ρωτᾶτε τὸν ἑαυτό σας μὲ ἀγωνία: «Μ' ἀγαπάει; Τὸν ἀγαπῶ κι' ἐγώ;» Ἡ ἐρώτησις δὲν εἶναι καθόλου ἀφύσικη. Πολλὲς φορὲς ἀδυνατεῖ κανεὶς νὰ διαβάσῃ καθαρὰ μέσα στὴν καρδιά του. Καὶ τὰ φύλλα τῆς μαδημένης μαργαρίτας δὲν μᾶς δίνουν ποτὲ ἀλάνθαστη τὴν ἀπάντησι. Γι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸ λόγο, ἂν ποτὲ τεθῇ τὸ ἀγωνιῶδες αὐτὸ πρόβλημα, συμβουλευθῆτε τὸν ἐρωτικὸ κώδικα τῆς Τζόαν Κράουφορδ καὶ θέσατε στὸν ἑαυτό σας τὶς ἑξῆς πέντε ἐρωτήσεις, στὶς ὁποῖες προσπαθήσετε νὰ δώσετε τὴν ἀπάντησι μόνοι σας. Προτοῦ φθάσετε στὸ πέμπτο ἐρώτημα, θὰ ἔχετε ἀσφαλῶς βρῇ τὴ λύσι τοῦ αἰσθηματικοῦ σας προβλήματος.

Ἰδοὺ τὰ πέντε ἐρωτήματα τῆς Κράουφορδ:—

1) Μήπως αἰσθάνομαι τὸν ἑαυτό μου μόνον καὶ νομίζω ὅτι πρέπει νὰ μὲ προστατεύσῃ κάποιος;

Αὐτὸ εἶναι τὸ θεμελιῶδες ἐρώτημα. Ἡ ἀνθρώπινη καρδιά, ἐφ' ὅσον δὲν ἔχει συναντήσει τὸν ἔρωτα, εἶναι ἐκ φύσεως φίλη τῆς μονώσεως. Ἡ δειλία καὶ ἡ ἔλλειψις αὐτοπεποιθήσεως προέρχονται ἀπὸ τὴν ἐπιθυμία ποὺ ἔχουμε καὶ ἀπὸ τὸ φόβο μήπως δὲν ἐμπνέουμε τὴ συμπάθεια. Κάθε κορίτσι θέλει ν' ἀρέσῃ. Εἶναι, ὅμως, δύσκολο, ἢ μᾶλλον ἀδύνατο, ν' ἀρέσῃ κανεὶς σ' ὅλο τὸν κόσμο. Ἔτσι, πάντοτε θ' ἀντιμετωπίσῃ κανεὶς τὰ σχόλια, τὸ κουτσομπολιό, καὶ τὴν ἀδικία στὴν κρίσι. Ὅταν, ὅμως, εἶναι κανεὶς ἐρωτευμένος, ἀποκτᾷ κάποιο στήριγμα μέσα του: «Λίγο μὲ νοιάζει τί θὰ ποῦν οἱ ἄλλοι. Ἀφοῦ ἀρέσω στὸ πρόσωπο ποὺ ἀγαπῶ, αὐτὸ μοῦ ἀρκεῖ.» Ἂν ἡ ἐκτίμησις καὶ ἡ τρυφερότης ἑνὸς προσώπου σᾶς φθάνει, ἂν ὁ ἔρως αὐτὸς ἀποτελεῖ γιὰ σᾶς καταφύγιο ἀσφαλὲς κατὰ τῆς ἀδιαφορίας καὶ τῆς ἐχθρότητος τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, ἂν αἰσθάνεσθε τὸν ἑαυτό σας ἐνισχυμένον ἀπὸ αὐτὴ τὴ συμπάθεια, τότε ἀσφαλῶς ἡ καρδιά σας δὲν γελάσθηκε. Εἶσθε ἐρωτευμένη, μικρούλα μου!

2) Ὁ ἔρως μας εἶναι ἀμοιβαῖος ἢ μπορεῖ νὰ γίνῃ;

Κι' αὐτὸ ἐπίσης εἶναι βασικὸ ἐρώτημα. Ἐφ' ὅσον ὁ ἔρως δὲν εἶναι ἀμοιβαῖος, τότε δὲν εἶναι στερεός. Ρωτῆστε, λοιπόν, τὸν ἑαυτό σας: «Θὰ μπορέσῃ νὰ μ' ἀγαπήσῃ;» «Εἶναι ἐλεύθερος νὰ μ' ἀγαπήσῃ;» «Ὁ ἔρως μας εἶναι πραγματοποιήσιμος;»

3) Εἶμαι εὐτυχής;

Ὁ πραγματικὸς ἔρως εἶναι γελαστός. Μιὰ γυναῖκα ποὺ θυσιάζει σ' ἕναν ἄνδρα τὴν ἐλευθερία της, τὰ συμφέροντά της καὶ τὴν προσωπικότητά της, δὲν εἶναι ἐρωτευμένη. Μιὰ γυναῖκα ποὺ δέχεται νὰ τὴν παραμελῇ ὁ ἄνδρας της καὶ νὰ τὴν ἀπατᾷ, στερεῖται θάρρους. Καλλίτερα στὶς περιπτώσεις αὐτὲς νὰ θραύῃ τὸ δεσμό της, παρὰ νὰ τὸν συνεχίζῃ καὶ νὰ εἶναι δυστυχής.

4) Τὸν ἀγαπῶ γιὰ ὅ,τι εἶναι ἢ γιὰ ὅ,τι θἄθελα νὰ γίνῃ;

Ἡ καταφατικὴ ἀπάντησις στὸ πρῶτο ἐρώτημα δίνει τὴ βεβαιότητα ὅτι πρόκειται περὶ πραγματικοῦ ἔρωτος.

5) Τὸν ἀγαπῶ γιατὶ εἶναι αὐτὸς ἢ γιατὶ μοιάζει μὲ κάποιον ἄλλον;

Ὁ ἄνδρας ποὺ ἀγαπᾶτε πραγματικὰ δὲν πρέπει νὰ μοιάζῃ μὲ κανένα. Ἂν λέτε ὅτι μοιάζει μὲ τὸν Γκάρυ Κοῦπερ, ποὺ σᾶς ἀρέσει ἀπὸ ὅλους τοὺς ἠθοποιούς, πότε βρίσκεσθε σὲ μεγάλη σύγχυσι καὶ δὲν ξέρετε καὶ σεῖς τί ζητᾶτε.

ΖΑΝΙΝ ΛΑΡΟΥ

Φυλακὴ γιὰ τὰ παιδιὰ

Κατὰ τοὺς τελευταίους τέσσερις μῆνες, τὸ Παρίσι καὶ τὰ περίχωρά του ἀνεστατώθησαν ἀπὸ ἀλλεπάλληλα γκαγκστερικὰ κρούσματα, μὲ ἥρωας παιδιὰ δεκαπέντε ἕως εἴκοσι ἐτῶν. Καὶ ὁ Τύπος ἄρχισε μιὰ δριμυτάτη ἀρθρογραφία, ζητῶν ἀπὸ τὴν κυβέρνησιν ν' ἀπαγορευθοῦν τελείως τὰ ἀστυνομικὰ φίλμ, νὰ γίνῃ συστηματικὴ ἡ παρακολούθησις τῆς νεολαίας, νὰ ἱδρυθοῦν κέντρα ψυχαγωγικά, ἀποκλειστικῶς γιὰ τοὺς νέους καὶ νὰ ληφθῇ ξεχωριστὴ μέριμνα γιὰ τὴ διαπαιδαγώγησι τῶν φυλακισμένων παιδιῶν, ὥστε νὰ ἐξέλθουν ἀπὸ τὴ φυλακὴ μὲ γερὰ ἐφόδια, γιὰ τὴν τίμια βιοπάλη.

Ἕνα τέτοιο πρότυπο φυλακῆς εἶνε στὸ Βέλγιο. Μέσα στὸ σωφρονιστικὸ αὐτὸ ἵδρυμα, τὰ παιδιά, μαθαίνουν τέχνες καὶ σφυρηλατοῦν τὸν χαρακτῆρα τους, βγάζουν καὶ.. ἐφημερίδα! Ἡ ἐφημερὶς αὐτὴ (ἐπιθεώρησις μᾶλλον), ἐκδίδεται κατὰ τριμηνίαν, γράφεται δέ, στοιχειοθετεῖται καὶ τυπώνεται ἀποκλειστικῶς ἀπὸ τοὺς νεαροὺς τροφίμους τῆς φυλακῆς. Ὁ τίτλος της εἶναι ἀρκετὰ ἐντυπωσιακός: «Σπασμένες ἁλυσίδες». Ἡ κυκλοφορία της, ὅμως, εἶνε πολὺ περιωρισμένη. Δὲν ἐπιτρέπεται νὰ βγῇ οὔτε ἕνα ἀντίτυπο ἔξω ἀπὸ τὸν περίβολο τῆς φυλακῆς.

Ὡστόσο, ἀπὸ ἕνα ἀντίτυπο ποὺ κατώρθωσε νὰ διαφύγῃ τὴν προσοχὴν τῶν κερβέρων καὶ νὰ φθάσῃ μέχρι τῶν γραφείων μιᾶς παρισινῆς ἐφημερίδος, παίρνουμε μερικὰ ἐνδιαφέροντα ἀποσπάσματα, ποὺ δείχνουν μέχρι ποίου βαθμοῦ τελειότητα ἔχουν φθάσει οἱ νεαροὶ αὐτοὶ ἐγκληματίαι, χάρις στὸ σωφρονιστικὸ σύστημα τοῦ Βελγίου.

«Ὅταν θὰ βγῇς, φίλε μου, ἀπ' αὐτὴ τὴ φυλακή, πρόσεξε καλά. Μὴ νομίζῃς ὅτι θὰ βρῇς ἕνα καινούργιο κόσμο, μιὰ καινούργια πόλι. Οὔτε νὰ φαντασθῇς ὅτι οἱ παληοί σου σύντροφοι μετεβλήθησαν εἰς ἁγίους. Ἡ ζωὴ θὰ εἶνε ἴδια ὅπως τὴν ἤξερες, γεμάτη ἐμπόδια. Θὰ χρειασθῇ ν' ἀναπτύξῃς ὅλο τὸ θάρρος σου, ὅλη τὴ δύναμι τῆς θελήσεώς σου, γιὰ νὰ κατανικήσῃς τὰ ἐμπόδια καὶ νὰ φθάσῃς ἐκεῖ ποὺ θέλεις.

Ὅταν θὰ εἶσαι ἐλεύθερος, φίλε μου, ὅταν οἱ ἁλυσίδες σου σπάσουν, ἀπόφευγε ὅσο μπορεῖς τὴν τεμπέλικη ζωή, τὴν ἀνεργία, τὴ νωθρότητα καὶ τὶς κακὲς συναναστροφές.

»Ἡ κοινωνία θὰ σὲ ὑποδεχθῇ μὲ μιὰ μεγάλη δυσπιστία. Κανένας δὲν θὰ σὲ βλέπῃ μὲ καλὸ μάτι. Τὸ παρελθόν σου δὲν ἔχει σβύσει ἀκόμη. Ἀπὸ σένα ἐξαρτᾶται μὲ τὴ μέλλουσα διαγωγή σου, μὲ τὶς πράξεις σου, μὲ τὴ δραστηριότητά σου καὶ μὲ τὸ ἦθος σου ν' ἀποδείξῃς ὅτι ἀπέβαλες τὸν παλαιὸν ἄνθρωπον, ὅτι ξέχασες ποιὸς ἤσουνα κι' ὅτι διέπλασες μέσα στὸ ἅγιο αὐτὸ ἵδρυμα ἕναν χρήσιμον καὶ ὠφέλιμον ἄνθρωπον».

Ἔτσι σκέπτονται οἱ νεαροὶ τρόφιμοι τῶν φυλακῶν τοῦ Βελγίου. Κι' ἔτσι διατυπώνουν τὶς σκέψεις των. Δὲν βρίσκετε ὅτι ἡ μεταμόρφωσις αὐτὴ εἶναι συγκινητική;

Η ΚΑΡΙΕΡΑ
ΤΟΥ
ΦΡΕΝΤ ΑΣΤΑΙΡ

Ὅταν ὁ Φρὲντ Ἄσταιρ ἐγύρισε στὸ Χόλλυγουντ τὸ πρῶτο δοκιμαστικό του φίλμ — ὅπως γίνεται μὲ κάθε καλλιτέχνη, πρὶν ὑπογραφῇ τὸ ὁριστικὸ συμβόλαιο τῆς προσλήψεώς του — ὁ διευθυντὴς τῆς ἑταιρίας ἐσημείωσε κάτω ἀπὸ τὸ ὄνομα τοῦ μεγάλου χορευτοῦ: «Ἔχει μιὰ ἐλαφρὰ φαλάκρα. Ἔκφρασις προσώπου κοινή. Φωνὴ καλούτσικη. Χορεύει ἀρκετὰ ὑποφερτά».

Ὕστερ' ἀπὸ ἕνα χρόνο, ὁ φαλακρούλης αὐτὸ ποὺ «χορεύει ἀρκετὰ ὑποφερτά» ἔγινε ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλυτέρους ὁ μεγαλύτερος ἴσως, χορευτὴς τοῦ Χόλλυγουντ. Καὶ ἡ ἑταιρία Ρ.Κ.Ο. ποὺ τὸν προσέλαβεν — δὲν εἶνε ἡ ἑταιρία ποὺ ἀναφέραμε στὴν ἀρχή — ἐκέρδισε μαζὶ μὲ τὸν Φρὲντ Ἄσταιρ, ἑφτὰ ἑκατομμύρια δολλάρια, μέσα σὲ τρία χρόνια!

Χορεύει ἀρκετὰ ὑποφερτά! εἶπε ὁ διευθυντὴς τῆς ἑταιρίας ποὺ τὸν ἀπέρριψε. Ἀκοῦστε τώρα καὶ πῶς χορεύει, σύμφωνα μὲ τὶς πληροφορίες ποὺ συνέλεξα, κατὰ τὸ τελευταῖο μου ταξίδι στὸ Χόλλυγουντ; Ἡ ἑταιρία Ρ.Κ.Ο. «γυρίζει» συνήθως κάθε ταινία της μέσα σὲ ἕξη βδομάδες. Ὁ Φρὲντ Ἄσταιρ, ὅμως, ἐργάζεται πρὸ τοῦ γυρίσματος ὀχτὼ καὶ δέκα καὶ δώδεκα πολλὲς φορές, ἑβδομάδες, χορεύοντας μέσα στὸ ἀτελιέ του. Ἔχει ἕνα μονάχα βοηθό, ποὺ κάνει δυὸ δουλειές. Πότε τὸν συνοδεύει στὸ πιάνο καὶ πότε παίζει τὸ ρόλο τοῦ παρτεναίρ. Ἀρχίζει νὰ χορεύῃ στὶς δέκα τὸ πρωΐ καὶ διακόπτει τὴ δουλειά του στὶς ἕξη τὸ ἀπόγευμα. Ὀκτὼ ὧρες γεμᾶτες τὴν ἡμέρα! Χωρὶς νὰ κάνῃ διακοπὴ τὶς Κυριακὲς καὶ τὶς ἡμέρες τῶν ἑορτῶν. Ἂν κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ἡμέρας ἀνακαλύψῃ ἕνα ἢ δυὸ καινούργια βήματα, εἶναι εὐχαριστημένος. Καὶ ἂν συμβῇ ὥστε ἡ μελέτη ἑνὸς χορευτικοῦ νούμερου, νὰ ἀπαιτήσῃ ἑκατὸν πενῆντα ὧρες δουλειᾶς, αὐτὸ δὲν τὸν κουράζει καθόλου.

Μόλις συνθέσει καὶ μελετήσει κάθε τὸ καινούργιο χορευτικό του νούμερο, τὸ διδάσκει στὴν ἀχώριστη παρτεναίρ του, τὴν ξανθόμαλλη Τζίντζερ Ρότζερς. Καὶ ἀρχίζει ἡ ἐκτέλεσις μπροστὰ στὸ φακὸ τοῦ ὀπερατέρ. Διότι τὸ γύρισμα κάθε νούμερου χορευτικοῦ γίνεται κατὰ τρόπον περίπλοκον. Πρῶτα κινηματογραφεῖται τὸ νούμερο. Κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ «γυρίσματος», ἡ ὀρχήστρα παίζει. Ἀλλὰ τὸ φίλμ βγαίνει βωβό. Ὕστερα γίνεται ἡ προσαρμογὴ τῆς μουσικῆς πάνω στὴν ταινία καὶ τέλος ὁ Φρὲντ Ἄσταιρ χορεύει μόνος του ὅλο τὸ νούμερο. Καθὼς χορεύει, ἔχει μέσα στ' αὐτιά του ἕνα μικροσκοπικὸ τηλέφωνο, ποὺ τοῦ ἐπιτρέπει ν' ἀκούῃ μόνον αὐτὸς τὴ μουσική. Τὸ μηχάνημα τῆς φωνοληψίας τὸν παρακολουθεῖ καὶ ἀποτυπώνει ὅλους τοὺς κρότους τῶν βημάτων του, οἱ ὁποῖοι κατόπιν προσαρμόζονται στὸ φίλμ!

Ἀλλὰ γιὰ νὰ γίνουν ὅλα αὐτὰ τὰ πράγματα, χρειάζεται μεγάλη δουλειὰ καὶ τεράστια προσπάθεια. Τὸ παραμικρὸ λαθάκι, ἡ παραμικρὴ καθυστέρησις, ἔστω καὶ ἑνὸς δεκάτου τοῦ δευτερολέπτου, καταστρέφει τὸ πᾶν. Καὶ τότε θὰ χρειασθῇ ἐπανάληψις ἀπὸ τὴν ἀρχή. Καθὼς χορεύει ὁ Φρὲντ Ἄσταιρ, ἔχει πάντοτε μπροστά του ἕνα ψηλὸ καθρέφτη, ποὺ τοῦ ἐπιτρέπει νὰ παρακολουθῇ ὅλες του τὶς κινήσεις.

Ετσι γυρίζονται τὰ φίλμ τοῦ Φρὲντ Ἄσταιρ, τοῦ νέου αὐτοῦ ποὺ ἐνσαρκώνει τὴν σβελτάδα καὶ τὴ χάρι. Χάρι ποὺ τοῦ στοιχίζει τόννους ὁλόκληρους ἱδρῶτος..

Εἶνε μόλις 36 ἐτῶν. Ἀλλ' ἐπὶ τριάντα ὁλόκληρα χρόνια χορεύει. Καὶ ἱδρώνει. Καὶ ζῇ ἀσκητικά. Μέχρι σήμερα ἔχει χορέψει 87.000 ὧρες! Ὀχτὼ ὧρες τὴν ἡμέρα ἐπὶ τριάντα χρόνια...

ΕΝΑ ΣΜΥΡΝΑΪΚΟΝ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΝΟΣΤΑΛΓΙΑ

ΥΠΟ Π. ΚΑΨΗ

(Συνεχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου καὶ τέλος)

……

Ὁ Συμιακὸς δὲν πῆγε ἐκείνη τὴ νύχτα στὸ σπίτι του. Στὴν θερμὴ ἀγκάλη τοῦ λάγνου Ζεκιριὲ εἶχε λησμονήσει τὴν φτωχὴ Μαριγούλα...

Τὴν ὥρα ποὺ ξύπνησε ἦταν ἀργὰ πολύ. Ἡ πρώην σύζυγός του ἐκοιμᾶτο δίπλα του ἡμίγυμνη. Τὰ διεσταλμένα εἰς μειδίαμα κατακόκκινά της χείλη ἐμαρτύρουν ὅτι οἱ δύο ἁμαρτωλοὶ συνένοχοι ἐπέρασαν ὀργιώδη νύχτα.

Ὁ Συμιακὸς ἔτριβε τὰ μάτια του.

— Ποῦ εἶμαι; Ποῦ βρίσκομαι;

Ἐψιθύρισε. Καὶ ὅταν εἶδε τὸ ἡμίγυμνο καὶ προκλητικὸ κορμὶ τῆς Ζεκιριὲ ἀμέσως τοῦ ἦλθαν στὸ νοῦ τὰ γεγονότα τῆς περασμένης νύχτας. Τὰ μάτια του ἔπεσαν τυχαίως στὸν καθρέπτη. Εἶδε τὸ ὁμοίωμά του καὶ ἀπέστρεψε μὲ φρίκη τοὺς ὀφθαλμούς του.

Τόσο πολὺ συχαινότανε τὸν ἑαυτό του. Καὶ καθὼς ἡ ἐρωμένη του ἐξηκολούθει νὰ κοιμᾶται, τοῦ ἦλθε ἡ ὄρεξις νὰ ριχτῇ ἐπάνω της νὰ σφίξῃ τὸ λαιμό της μὲ τὶς δυὸ φοῦχτες του καὶ νὰ τὴν πνίξῃ, γιατὶ αὐτὴ καὶ μόνον αὐτὴ ἦτο ἡ αἰτία τῆς καταπτώσεώς του, ἡ αἰτία ποὺ ἐκυλίσθη σὰν χοῖρος εἰς τὸν βόρβορον τῆς ἁμαρτίας. Καὶ θὰ προέβαινε εἰς τὸ ἔγκλημα αὐτὸ μὲ ἥσυχη τὴ συνείδησί του ἐὰν δὲν τὸν ἀνεχαίτιζε ἡ σκέψις ὅτι στὸ σπιτάκι του τὸν περιμένει μὲ ἀγωνία ἡ φτωχὴ Μαριγούλα, ἡ σύζυγός του, τὸ θῦμα του.

Ντύθηκε ὅσο μποροῦσε πιὸ ἀθόρυβα, γιὰ νὰ μὴ ξυπνήσῃ τὴν ἁμαρτωλὴ ἐρωμένη του καὶ ἔφυγε δρομαίως ἀπὸ τὸ καταραμένο σπίτι.

Οταν ἔφθασε στὸ Κορδελλιὸ καὶ πῆγε στὸ σπίτι του, βρῆκε τὴ γυναῖκα του νἄνε γονατισμένη μπρὸς στὰ εἰκονίσματα καὶ μὲ μάτια πλημμυρισμένα ἀπὸ δάκρυα νὰ προσεύχεται.

— Μαριγούλα μου.

Ἐφώναξε μὲ λαχτάρα.

Ἡ φτωχὴ πρώην μοναχὴ εἰς τὸ ἄκουσμα τῆς φωνῆς του ἀνεσκίρτησε. Διέκοψε τὴν προστυχή του καὶ πέφτοντας στὴν ἀγκάλη τοῦ συζύγου της ἀνελύθη σὲ θρήνους καὶ μὲ φωνὴ γεμάτη λυγμοὺς ψιθύριζε:

— Δόξα νἄχῃ ὁ Θεός, ἀγαπημένε μου, ποὺ γύρισες στὸ σπίτι. Δόξα νἄχῃ ὁ Θεὸς ποὺ εἶσαι ζωντανός. Γιατὶ φοβούμουνα πολύ. Νόμιζα πὼς εἶχες πάθει τίποτε κακό, νόμιζα ὅτι κάτι τρομερὸ σοῦ συνέβαινε γιὰ νὰ μὴ γυρίσῃς ὅπως πάντα στὴν ὥρα σου καὶ γι' αὐτὸ πέρασα ὅλη τὴ νύχτα γονατιστὴ μπροστὰ στὴν εἰκόνα καὶ παρακαλοῦσα τὴν Παναγία νὰ σὲ προστατεύῃ. Ἄλλο τίποτε δὲν μποροῦσα νὰ κάμω ἡ καϋμένη. Καὶ ἡ Παναγία μὲ ἄκουσε, ἀγαπημένε μου, παρ' ὅλον ὅτι εἶμαι ἁμαρτωλή, καὶ σὲ προστάτευσε καὶ σὲ ἐπροφύλαξε καὶ ἔκαμε ὥστε νὰ γυρίσῃς καὶ πάλι στὸ σπίτι σου, ἀγαπημένε μου. Γι' αὐτὸ τώρα πιὰ δὲν κλαίω, γιατι εἰμαι καὶ πάλιν εὐτυχισμένη. Τώρα νά, γιὰ δές με, γελῶ.

Κα ἡ φτωχὴ κόρη ἐξερράγη σὲ κάτι βεβιασμένα γέλια, ποὺ ἔκαναν τὸν Συμιακὸν νὰ τρομάξῃ. Καὶ καθὼς ἡ Μαριγούλα εἶχε ἀκουμπισμένο τὸ κεφάλι της στὸ στῆθος του, ἐκεῖνος τῆς χάϊδευε τὰ μαλλιά της καὶ προσπαθοῦσε μὲ λόγια γλυκὰ νὰ δικαιολογήσῃ τὴ νυχτερινὴ ἀπουσία του.

— Μὴ δικαιολογεῖσαι, ἀγαπημένε μου — ἀπαντοῦσε ἐκείνη. — Τί ἀνάγκη ἔχεις νὰ δικαιολογηθῇς; Ἐσὺ εἶσαι ὁ ἀφέντης τοῦ σπιτιοῦ. Μπορεις νὰ κάνῃς ὅ,τι θέλεις. Κανένας δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ σοῦ ζητῇ τὸν λόγον. Μονάχα τολμῶ ἐγὼ νὰ σὲ παρακαλέσω νὰ μὴ μ' ἀφίνῃς πολὺ μόνη. Γιατὶ νά, δὲν ξέρω. Φοβοῦμαι μονάχη. Ὅταν εἶσαι κοντά μου δὲν φοβοῦμαι. Εἶσαι τόσο δυνατός...

Καὶ ἐνῷ ὡμιλοῦσε ἔτσι ἡ φτωχὴ κόρη κατελήφθη ἀπὸ ἕνα δυνατὸ σπαρακτικὸ βῆχα.

Ὁ Συμιακὸς τρόμαξε. Τῆς βαστοῦσε τὰ χέρια τρέμοντας.

— Τί ἔχεις, ἀγάπη μου.

— Τίποτε, Γιῶργο μου. Βῆχας εἶνε. Θὰ περάσῃ.

Καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ τὰ μάτια της ἄνοιξαν φοβισμένα, ἐνῷ ἀπὸ τὸ στόμα της βγῆκε ἕνα μεγάλο κομμάτι πηκτὸ αἷμα ἄλικο.

— Ἀ! βγῆκε τὸ κακό.

Ἔκαμε ἡ Μαριγούλα μὲ ἀνακούφισι, ἐνῷ ὁ Συμιακὸς εἰς τὴν θέα τοῦ αἵματος κατελήφθη ἀπὸ πανικό.

— Ἔλα, Μαρία μου, νὰ ἀναπαυθῇς λίγο στὸ κρεββάτι σου. Ἔλα νὰ ἡσυχάσῃς.

Καὶ παίρνοντάς την στὴν ἀγκάλη του σὰν μικρὸ παιδὶ τὴν ὡδήγησε στὸ κρεββάτι.

……

Μετ' ὀλίγον ὁ ἰατρὸς ποὺ ἐκλήθη νὰ τὴν ἐξετάσῃ πῆρε κατὰ μέρος τὸν Συμιακὸν καὶ τὸν ἐπληροφόρησεν ὅτι ἡ σύζυγός του προσεβλήθη ἀπὸ καλπάζουσαν φυματίωσιν καὶ ὅτι οὐδεμία ἐλπὶς σωτηρίας ὑπάρχει.

Ἡ φτωχὴ κόρη δὲν βάσταξε, δὲν μπόρεσε ν' ἀνθέξῃ εἰς τὰς τόσας συγκινήσεις. Ἔζησε λίγες ἡμέρες ἀκόμη, κατὰ τὶς ὁποῖες ὁ Συμιακὸς δὲν ἔφυγε ἀπὸ τὸ προσκεφάλι της. Καὶ ὅταν ἔκλεισαν τὰ μάτια τῆς ἀγαπημένης του καὶ παρεδόθη εἰς τὴν μητέρα γῆν, ὁ Συμιακὸς ἐσκέφθηκε:

— Πάντα ματαιότης τὰ ἀνθρώπινα. Ἀπὸ τὴν ποίμνην τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐπῆρα ἕνα πρόβατον, ἄς τοῦ ἀποδώσω ἄλλο ἀντὶ τοῦ ἀπολεσθέντος.

Καὶ τὴν ἴδια μέρα τοῦ θανάτου τῆς συζύγου του, χωρὶς νὰ ἀποχαιρετήσῃ κανένα, ἔφυγε εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος, ὅπου περιεβλήθη τὸ μοναχικὸν σχῆμα.

……

……

Ἀπάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς μου τὰς διέρχομαι δεόμενος ὑπὲρ τῆς ψυχῆς τῆς ἀθώας μοναχῆς Μαγδαληνῆς, ἡ ὁποία ἡμάρτησε διότι πολὺ μὲ ἠγάπησε.

Διότι ἐγὼ ὁ πατὴρ Τρεκέντιος εἶμαι ὁ Γεώργιος Συμιακός.

ΤΕΛΟΣ

Αἰσθηματικὸ διήγημα
ΤΑ ΚΟΚΚΙΝΑ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΑ
ΤΟΥ ΑΝΤΟΛΦ ΜΠΕΡΓΚΝΕΡ

Ἤμασταν ὅλοι σὰν μιὰ μεγάλη, ἀγαπημένη οἰκογένεια ἀποτελουμένη ἀπὸ 100 περίπου ἄτομα.

Ὅταν συνέβαινε κανένα εὐχάριστο γεγονὸς σ' ἕνα ἀπὸ τὰ πελώρια αὐτοκίνητα ποὺ μετέφεραν τὸ τσίρκο μας, ὅλοι ἐχαίροντο.

Ἂν πάλι μᾶς ἀνήγγελλαν τὴν γέννησι ἑνὸς παιδιοῦ, ὅλοι γινόμασταν κουμπάροι καὶ τοῦ προσφέραμε τὰ καλύτερα καὶ πρακτικώτερα δῶρα. Ἂν πάλι ὁ θάνατος κτυποῦσε σὲ καμμιὰ πόρτα, ἡ θλῖψις ὅλων μας ἦταν τόσο βαθειά, ποὺ ξοδεύαμε τὰ περισσότερα χρήματά μας γιὰ τὴν κηδεία καὶ γιὰ λουλούδια.

Οἱ ἄνθρωποι τοῦ ἱπποδρομίου εἶνε φτιαγμένοι γιὰ νὰ σκορποῦν τὸ κέφι καὶ τὸ γέλιο, καὶ ἂς πονάῃ ἡ ψυχή τους.

Τί τοῦ νοιάζει τοῦ κοινοῦ ὁ πόνος του; Αὐτὸ πληρώνει καὶ θέλει νὰ γλεντήσῃ.

Τὸ θέατρο καὶ τὸ τσίρκο ζοῦνε περισσότερο ἀπὸ χειροκροτήματα παρὰ ἀπὸ χρήματα. Τρελλὰ ἐρωτευμένη ὅμως ἀπὸ τὸ σουξὲ καὶ τὰ χειροκροτήματα ἦταν ἡ μικρὴ Λίλιαν, ἡ μικρὴ ξανθειὰ Λίλιαν, ποὺ εἶχε μόνο μιὰ μαμὰ καὶ πολλοὺς μπαμπάδες. Γεννήθηκε, μεγάλωσε στὸ τσίρκο, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν εἶχε κανένα ταλέντο, ὅ,τι καὶ ἂν δοκίμαζε δὲν ἔφερνε ἀποτέλεσμα.

Εἶχε μόνον ἀτσαλένια νεῦρα. Καὶ χάρις στὰ νεῦρα αὐτὰ ἐπέτυχε τὰ τόσο ποθούμενα χειροκροτήματα καὶ τὴν δόξα.

Πέντε, δέκα φορὲς ξανάβγαινε στὴν σκηνὴ γιὰ νὰ εὐχαριστήσῃ καὶ νὰ στείλῃ φιλιά, μὲ τὰ δυό της χεράκια στὸ ξετρελλαμένο πλῆθος.

Ὥς που μιὰ μέρα, μετὰ τὸ νούμερό της, μὲ ὅλο ποὺ ὁ καταιγισμὸς τῶν χειροκροτημάτων τάραζε τὴν ντέντα, ἡ Λίλιαν δὲν βγῆκε νὰ εὐχαριστήσῃ.

Καϋμένη μικρὴ Λίλιαν! Εἶχε κληρονομήσει τὴν μεγάλη καρδιὰ τῆς μητέρας της. Αὐτὸ μόνον τῆς εἶχε ἀφήσει πεθαίνοντας.

Ἡ Λίλιαν εἶχε πολλὲς φυσιογνωμίες, ἦταν τύπος,

Γελοῦσε, ἔπαιζε ξέγνοιαστη, σὰν μικρὸ παιδάκι, Μὲ μιᾶς κατσούφιαζε καὶ ἔμενε ὧρες μελαγχολική. Ἔκλαιγε ὅταν κανένα ἄλογο πάθαινε κάτι καὶ ὅσο ξύλο καὶ ἂν τῆς ἔδιναν, δὲν ἔχυνε οὔτε ἕνα δάκρυ.

Ἦταν μερικὲς φορὲς καὶ τόσο πεισματάρα ποὺ δὲν ἤξερε κανεὶς πῶς νὰ τὴν μεταχειρισθῇ.

Ὅταν πέθανε ἡ μητέρα της, ἡ Λίλιαν ἦταν 12 χρόνων. Ὅλος ὁ θίασος τὴν υἱοθέτησε, ὁ καθένας πλήρωνε κάτι ἀπὸ τὰ λίγα ποὺ κέρδιζε, γιὰ νὰ στείλουν τὴ Λίλιαν σχολεῖο. Δυστυχῶς ὅμως τίποτα δὲν κατώρθωναν μαζί της. Φόβο δὲν αἰσθάνθηκε ποτέ της, γιὰ τίποτα. Ἑκατὸ φορὲς ἀνέβαινε στ' ἄλογο, ἑκατὸν πενῆντα ἔπεφτε. Δοκίμασε νὰ μάθῃ νὰ περπατάσῃ στὸ σχοινί, ἀλλὰ ἔπεσε καὶ ἔσπασε τὸ πόδι της. Θέλησε νὰ βοηθήσῃ τοὺς ἀκροβάτας, ἀλλ' ἦταν τόσο ἀπρόσεκτη, ποὺ τὰ ἀντικείμενα τῆς ἔπεφταν ἀπ' τὰ χέρια.

Καμμιὰ ὑπηρεσία δὲν ἦταν ἱκανὴ νὰ προσφέρῃ. Καὶ ὅμως ἀγαποῦσε τόσο ὅλη αὐτὴ τὴν οἰκογένεια, δὲν θ' ἀπεχωρίζετο ποτὲ τὸ τσίρκο της.

Ἡ Λίλιαν εἶχε τὸ μόνο προσὸν νὰ εἶνε ἐξαιρετικὰ χαριτωμένη, τὸ ξανθὸ κεφαλάκι της καὶ τὸ αἰθέριο σῶμα της προκαλοῦσαν τὸν θαυμασμό.

Ἐπὶ τέλους τὸ καλὸ ἀστέρι της ἔλαμψε καὶ γι' αὐτή.

Γιὰ τὴ Βαρκελώνη ἑτοίμαζαν ἕνα νέο νούμερο, «Οἱ τρεῖς Ἰβάνοι», δυὸ ἄνδρες καὶ μιὰ ὡραιοἕνα νέο νούμερο, «Οἱ τρεῖς Ἰβανός», δυὸ ἄνδρες καὶ μιὰ ὡραιοδίσιο σῶμα, μάτια μεγάλα καὶ σκοτεινά, βελουδένια.

Ὁ ἕνας τῶν συντρόφων ἦταν ἀδελφός της, ὁ Μανουέλ, καὶ αὐτὸς ὡραῖος νέος, ἀλλὰ στὸν χαρακτῆρα οὔτε κἂν ἔμοιαζε στὴν ράτσα του, εἶχε μᾶλλον τὴν φλεγματικὴ ἀπάθεια τῶν Ἄγγλων. Καὶ ὁ τρίτος, ὁ Λὲνς ἦταν ξανθὸς μὲ θερμὴ ἔκφρασι καὶ πολὺ καλός. Ἀλλὰ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἀπὸ τὰ γαλανὰ ἀθῶα μάτια του, περνοῦσε μιὰ λάμψι ποὺ ἔλεγε: προσέξτε τὴν φαινομενικὴ αὐτὴ γαλήνη...

Καὶ τώρα, ἂς δοῦμε ποιὸ ἦταν τὸ νούμερό τους. Ἡ Πάολα σχεδὸν γυμνὴ μὲ ἕνα χρυστὸ σουτιὲν ἢ κὰσ - σὲξ ἀκουμπισμένη σ' ἕνα μαῦρο τοῖχο μὲ τὰ ὁλόλευκα μπράτσα της τεντωμένα, ἔμοιαζε σὰν ἄγαλμα ὡραιότητος. Ὁ Μανουὲλ ντυμένος σὰν κόου - μπόϋ, ἔρριχνε ἀστραφτερὰ καὶ κοφτερὰ μαχαίρια γύρω ἀπὸ τὸ σῶμα τῆς Πάολα καὶ σχημάτιζε μ' αὐτὰ ἕνα στεφάνι. Ὁ Λένς, ὁ τρίτος, ἦταν ὁ κωμικὸς τοῦ νούμερου αὐτοῦ. Ἔκανε πνεῦμα, κορόϊδευε τὸν Μανουὲλ ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ πετύχῃ τὴν κοπέλλα καὶ τὸν καλοῦσε κακὸ σκοπευτὴ κτλ., ὥς ποὺ στὸ τέλος θύμωνε, ἔπαιρνε ἀπ' τὸ χέρι του τὸ τελευταῖο μαχαίρι τοῦ Μάνουελ, σημάδευε τὸ στῆθος τῆς κοπέλλας. Ἡ Πάολα ἔπιανε τὴν καρδιά της, ἔβγαζε μιὰ διαπεραστικὴ φωνὴ καὶ σωριαζόταν χάμω. Τὸ κοινὸ ἔμενε ἀκίνητο στὴ θέσι του μερικὰ δευτερόλεπτα καὶ μετὰ ξέσπαζε σὲ ἄκρατο ἐνθουσιασμό. Σὲ λίγο ἡ Πάολα βρισκόταν πάλι στὴ σκηνὴ καὶ ὑπεκλίνετο μὲ χάρι.

Εἶχε ἐξαιρετικὴ ἐπιτυχία τὸ νούμερο αὐτό, ἦταν τόσο φυσικὴ ἡ τελευταία σκηνή, ποὺ νόμιζε κανεὶς ὅτι πραγματικῶς ὁ Λένς τὴν κτύπησε στὴν καρδιά της.

«Οἱ τρεῖς Ἰβανὸς» ἦταν τὸ ἐντυπωσιακώτερο νούμερο τοῦ θιάσου, ὅλη ἡ Βαρκελώνη ἤθελε νὰ τὸ δῇ καὶ ὁ διευθυντὴς ἦταν ἐνθουσιασμένος γιὰ τὶς εἰσπράξεις του. Ἀγκάζαρε τὸ τρίο γιὰ μιὰ τουρνὲ στὴν Εὐρώπη καὶ ἥλπιζε πολλά, ὅπου μιὰ ὡραία πρωΐα ἡ Πάολα ἐξηφανίσθηκε. Στὸ καμαρίνι της βρῆκαν μόνον ἕνα σημείωμα μὲ μιὰ λακωνικὴ λέξι: «Ἀντίο». Τὰ συρτάρια της ἐπίσης ἦσαν ἄδεια. Ὁ Λὲνς ταράχθηκε, στενοχωρήθηκε, ἐνῷ ὁ ἀδελφός της ἔξυσε τὸ κεφάλι του καὶ δὲν εἶπε λέξι. Εἶχε τὴν μορφὴ τοῦ Ἱσπανοῦ ὁ Μανουὲλ ἀλλὰ ὄχι καὶ τὸ τεμπεραμέντο του.

Οἱ δυὸ νέοι συζητοῦσαν μὲ τὸν στενοχωρημένον διευθυντήν. Μὲ μιᾶς φανερώνεται μπροστά τους ἡ Λίλιαν μὲ ἀναιδέστατο ὕφος καὶ λέγει:

— Θὰ μποροῦσα ἐγὼ νὰ πάρω τὴ θέσι τῆς Πάολα.

Ὁ Μανουὲλ ἔσκασε στὰ γέλια γιὰ ἀπάντησι, καὶ ὁ Λὲνς τὴν κύτταξε μὲ περιφρόνησι, ἐνῷ ὁ διευθυντὴς τοῦ θιάσου πιὸ πρακτικός, εἶπε:

— Ἂς δοκιμάσωμε!

Καὶ δοκίμασαν πρῶτα μὲ μαχαίρια, ποὺ οἱ λεπίδες τους ἦταν ἀπὸ κιμωλία.

Ἡ Λίλιαν ἔμενε ἀπαθὴς καὶ ὅταν τελείωσε ἡ δοκιμὴ καὶ ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ τὸν μαῦρο τοῖχο, ἔβλεπε κανεὶς τὸ περίφραγμα τοῦ σώματός της μὲ ἄσπρα σημάδια.

Ἡ δοκιμὴ διήρκεσε δυὸ ὧρες καὶ ἡ Λίλιαν οὔτε κἂν ἔδειξε ὅτι τὰ χέρια της τεντωμένα καθὼς ἦταν ἐπὶ δυὸ ὧρες, εἶχαν κουρασθῇ.

Ἡ σκέψις ὅτι ἐπὶ τέλους ἦρθε καὶ γι' αὐτὴν ἡ στιγμὴ τοῦ θριάμβου, τὰ χειροκροτήματα, τὴν μεθοῦσαν.

Οἱ «τρεῖς Ἰβανὸς» εἶχαν μεγαλύτερο ἀκόμα σουξέ, γιατὶ ἡ Λίλιαν ἦταν τόσο ξανθειά, τόσο αἰθέρια, καὶ στὸ μαῦρο φόντο ἔκανε μιὰ τέτοια ἐντύπωσι, ποὺ συνάρπαζε τοὺς θεατάς, ἀλλὰ ἦταν καὶ τόσο παιδὶ ἀκόμα ὅταν μάλιστα στὴν τελευταία μαχαιριὰ ποὺ ὁ Λὲνς κτυποῦσε τὸ στῆθος της, ἔσφιγγε τὸ χεράκι της στὴν καρδιὰ καὶ ἔβγαζε μιὰ τόσο παιδιάτικη κραυγὴ ὅταν σωριαζόταν χάμω, ποὺ τὸ κοινὸ ξετρελλαινόταν μαζί της, τὰ χειροκροτήματα δὲν ἔπαυαν.

Τὸ ἱπποδρόμιο ταξίδευε στὴν Ἰταλία, Γαλλία, Ρουμανία. Κανεὶς δὲν μποροῦσε νὰ μαντέψῃ τὴν τραγωδία ποὺ ἔμελλε νὰ περάσουν οἱ τρεῖς Ἰβανός.

Ἡ Λίλιαν μᾶς διηγεῖτο πάντα τοὺς μικροὺς ἔρωτάς της, τὰς κατακτήσεις της, ἀλλὰ τώρα δὲν εἶπε τίποτα σὲ κανέναν.

Στὸ Ζάγκρεμπ συνέβη ἡ πρώτη λογομαχία, σὲ λίγο οἱ πρῶτες γροθιὲς καὶ ἡ Λίλιαν ἔμενε ἀτάραχη καὶ τοὺς παρακολουθοῦσε, χωρὶς ποτὲ νὰ ἐνθαρρύνῃ οὔτε τὸν ἕναν, οὔτε τὸν ἄλλον.

Μετὰ παρέλευσιν ὀλίγων ἡμερῶν ὁ Λὲνς καὶ ὁ Μανουὲλ δὲν μιλοῦσαν πιὰ καὶ τὰ πράγματα φαίνονταν σοβαρά. Γι' αὐτὸ ἐμεῖς οἱ παλαιότεροι πήραμε κατὰ μέρος τὴν Λίλιαν καὶ τὴν παρακαλέσαμε νὰ ἀποφανθῇ ποιὸν προτιμοῦσε ἀπὸ τοὺς δυὸ καὶ νὰ λήξῃ πιὰ αὐτὴ ἡ ἱστορία.

Ἡ Λίλιαν, ψυχρή, ἀπάντησε:

— Μά, ξέρετε, εἶναι καὶ οἱ δυό τους τόσο καλοὶ καὶ εὐγενικοὶ μαζί μου, καὶ μᾶς ἄφησε χωρὶς ἄλλη ἀπάντησι.

Τί συνέβη μεταξύ τους, κανεὶς δὲν ξέρει. Πότε βλέπαμε τὴν Λίλιαν νὰ συνοδεύεται σὲ μακρυνοὺς περιπάτους ἀπὸ τὸν Λὲνς καὶ πότε νὰ φιλιέται μὲ τὸν Μανουέλ. Ἴσως ἡ καϋμένη νὰ μὴν ἔφταιγε, δὲν εἶχε καμμιὰ ἀνατροφή, κανεὶς δὲν τῆς ἔμαθε νὰ διακρίνῃ τὸ κακὸ ἀπὸ τὸ καλό.

Δίναμε τὴν ἀποχαιρετιστήριο παράστασι στὸ Βουκουρέστι. Ἀφοῦ τελείωνε κάθε νούμερο, τοποθετούσαμε τὰ κοστούμια καὶ τὰ ἐργαλεῖα στὶς κάσσες. Ἡ Λίλιαν παρακολουθοῦσε τὴν δουλειά μας, ἦταν ἕτοιμη καὶ αὐτὴ γιὰ τὸ νούμερό της. Πρὶν φύγῃ μοῦ λέει:

— Σήμερα θὰ ἔχωμε ἐπεισό-

(Συνέχεια εἰς τὴν 30ὴν σελίδα)

ΑΣ ΓΕΛΑΣΟΥΜΕ!

Ἐπιδημίες τῆς ἐποχῆς

Ἡ κάθε μάντρα ἔγινε ὑπαίθριο σινεμά.
Τὰ κινηματοθέατρα εἶναι σιμὰ - σιμά.
Τόσο πολὺ ἐπλήθυναν, ὥστε καλὰ καὶ σώνει,
ἅπαντες οἱ γειτόνοι
ἀκοῦν τὴν Γκάρμπο δίπλα τους ἢ τὴν Σιμὸν Σιμόνη.
Τὰ σινεμὰ ἐγίνανε σωστὴ ἐπιδημία.
τόσο πολὺ αὐξήσανε, ὦ φίλοι συμπολῖται
ὥστε δὲν ἔχετ' εὐτυχῶς ἀνάγκη πειὰ καμμία
νὰ πᾶτε νὰ πληρώσετε τὰ φίλμ γιὰ νὰ ἰδῆτε.
Ἀλλ' ὅλοι σας τὰ βλέπετε μαζὶ μὲ τὴν κυράτσα σας
φορῶντας τὶς πυτζάμες σας καὶ ἀπὸ τὴν ταράτσα σας.

Φροῦτα τῆς ἐποχῆς

Τὰ πρῶτα φροῦτα ἔφθασαν ἤδη στὴν ἀγορὰ
καὶ εἶναι μιὰ χαρά.
Ἀλλὰ ἐβγῆκαν στὰς ὁδοὺς καὶ ἄλλου εἴδους φρουτα.
Καὶ λές: Τί εἶναι τοῦτα;

★

Βλέπεις μιὰ νέα ποὺ φορεῖ παπούτσια δίχως μύτη
καὶ βγαίνουνε τὰ νύχια της ἔξω εἰς τὸν ἀέρα
καὶ σκέφτεσαι μονάχος σου γυρνῶντας εἰς τὸ σπίτι:
— Τί βλέπουμε, Θεούλη μου, τὴν σήμερον ἡμέρα.
οἱ ἄνδρες οἱ καϋμένοι!
Μωρὲ γυναῖκα εἶν' αὐτὴ
ποὺ δείχνει τὰ νυχάκια της
ἢ... γάτα θυμωμένη!

★

Ἀράδα περιοδικὰ ἀγγέλονται καινούργια.
παράγονται τὰ ἔντυπα πιὸ εὔκολ' ἀπ' ἀγγούρια.
Καὶ ἔτσι ὅλοι οἱ Ρωμηοὶ θὰ γράφουν τακτικὰ
σὲ κάποιο ἀπὸ τὰ πολλὰ τὰ περιοδικά.
Αἴφνης τὸ χασαπόπαιδο τοῦ Μήτσου τοῦ Χοντροῦ
θὰ γράφη σ' ἕνα ἀπ' αὐτὰ τὴν στήλη τοῦ γιατροῦ.
Καὶ ὅσο γιὰ τὴν σάτυρα ὅλοι σ' αὐτήνε ρίχνονται
καὶ νέοι Ἀριστοφάνηδες ἢ καὶ Σουρῆδες δείχνονται.
Εἶναι καθένας ἀπ' αὐτοὺς στὰ καλαμπούρια μάγος
Κι' ὕστερα ἀπορεῖ ὁ Φὶξ ποὺ δν πουλιέται ὁ πάγος!

Ο ΜΑΝΑΒΗΣ

Κυνηγετικὰ νέα

Ὁ ἐμπορορράπτης Ἀχ. Καμμένος ἐξῆλθεν, ἵνα εἰσπράξῃ τὰ βερεσέδια ἀπὸ τοὺς πελάτες του.

Αὐτοκινητικὰ δυστυχήματα

Ὁ συμπολίτης Γ. Βδέλας ἐγνώρισε προχθὲς τὴν δεσποινίδα Κούλα Κουλῆ ἐντὸς τοῦ αὐτοκινήτου τῆς γραμμῆς Παγκρατίου καὶ ἔλαβε τὴν ἀπόφασιν νὰ τὴν νυμφευθῇ.

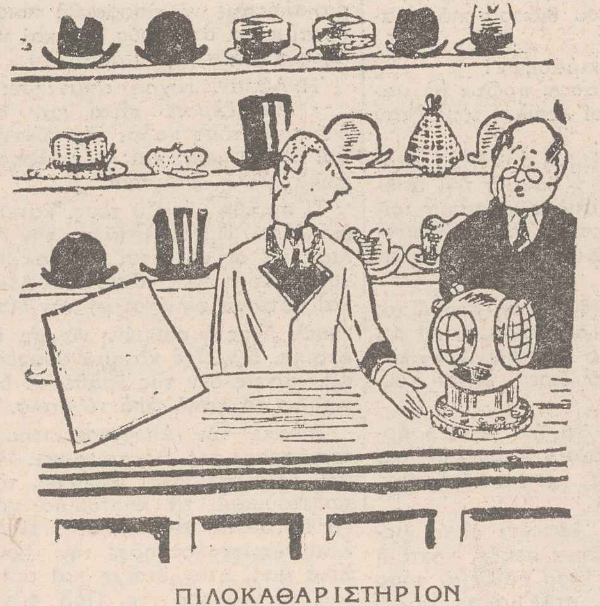

ΠΙΛΟΚΑΘΑΡΙΣΤΗΡΙΟΝ
—Ἕνας κύριος μᾶς ἔφερε νὰ τοῦ ἐπισκευάσουμε αὐτὸ τὸ πρᾶμα. Λέει ὅτι εἶνε τὸ καπέλλο ποὺ φορεῖ στὴ δουλειά του.

Η ΚΑΛΗ ΑΝΑΤΡΟΦΗ
—Ὄχι, χρυσό μου παιδί. Σήμερα ποὺ εἶνε Κυριακὴ πρέπει νὰ ξυπνήσης τὸν πατέρα σου μὲ εὐγενέστερο τρόπο.

ΜΠΕΛΑΔΕΣ

Εἶναι αὐτὴ ἡ ἐποχὴ ἡ πλέον ἀσταθής.
Οὔτε ψυχρὸς εἶν' ὁ καιρὸς, ἀλλ' οὔτε καὶ ζεστὸς
Κι' ἔτσι δὲν ξέρεις. ἀδερφὲ, πῶς πρέπει νὰ ντυθῇς.
Λινὰ νὰ βάλῃς ἢ βαρειά; Ὢ, τί μπελᾶς σωστός!

★

Ξέρεις, πῶς εἶναι ὕπουλο τὸ κλῖμα στὴν Ἀθήνα.
Νὰ βγῆς μὲ τὸ σακκάκι σου, μπορεῖ καὶ νὰ κρυώσῃς
Μ' ἂν πάρῃς τὴν ἀπόφασι, νὰ βγῆς μὲ καπαρντίνα
μπορεῖ καὶ νὰ ἱδρώσῃς.
Ὅλο αὐτὸ τὸ μπέρδεμα μᾶς βάζει σὲ μπελάδες.
Τὸ μεσημέρι τριγυρνᾶς μὲ ντύσιμο λεπτό.
Τὸ βράδυ, ἂν πᾶς στὸ θέατρο ν' ἀκούσῃς ἐξυπνάδες
θὰ θέλῃς καὶ... παλτό,

★

Αὐτὲς τὶς μέρες ὁ καιρὸς ἀλλάζει στὸ λεφτὸ
Ψυχρὸς ἀρκούντως τὸ πρωΐ, θερμότατος τὸ δειλι.
Βγαίνεις νὰ πᾶς στὸ Ζάππειο νὰ πάρῃς παγωτὸ
κι' ὅσο νὰ πᾶς μέχρις ἐκεῖ, χρειάζεσαι... χαμομῆλι.
Εἶναι μεγάλο βάσανο αὐτὴ ἡ ἀλλαγὴ
νὰ πάρῃ ἡ ὀργή!

★

Μὲ τόση ἀστάθεια καιροῦ πάντα θὰ τὰ σαστίζῃς.
καὶ διαρκῶς διλήμματα θὰ ἀντιμετωπίζῃς.
Νὰ βγῆς μὲ τὸ ψαθάκι σου, ποὺ σοῦ πηγαίνει τρέλλα
ἢ μήπως πρέπει βγαίνοντας νὰ πάρῃς τὴν ὀμπρέλλα;
Στὸν οὐρανὸ δὲν φαίνεται οὔτε ἕνα συννεφάκι.
Καὶ λές: Δὲν βρέχει σήμερα. Θὰ βγῶ μὲ τὸ ψαθάκι.
Μὰ λίγο πέρα ὅταν πᾶς τότε θὰ ἰδῇς τὸ χάλι σου.
Βροχὴ εἰς τὸ ψαθάκι σου πέφτει μ' ὁρμὴ καὶ τρίζει.
Κάποιος πολίτης φιλανθὴς ἐπάνω ἀπ' τὸ κεφάλι σου
τὰ ἄνθη του ποτίζει!...

★

Τὰ πάντα εἶν' ἐπισφαλῆ αὐτὴ τὴν ἐποχή.
Δίνεις σὲ κάποια ραντεβοὺ κι' ὅτι θἄρθῃ ἐλπίζεις.
Τὴν περιμένεις χαρωπὸς, μὰ πιάνει μιὰ βροχὴ
καὶ παίρνεις τὰ... βρεμμένα σου καὶ ἄπρακτος γυρίζεις

★

Κυττᾶς ἀπ' τὸ παράθυρο, ἔξω ὡραία μέρα.
Ὁ ἥλιος λάμπει, τὰ πουλιὰ πετοῦν εἰς τὸν ἀέρα.
Καὶ παίρνεις τὴν ἀπόφασι δίχως νὰ ἀμφιβάλλῃς
Τὰ ἄσπρα σου νὰ βάλῃς.

★

Πηγαίνεις στὸν ἱππόδρομο μὲ πρόθεσι καλὴ
καὶ παίζεις σύνθετα γερὰ, γκανιὰν καὶ παρολί.
Μὰ χάνεις τὰ λεφτούλια σου μέσα σ' αὐτὴ τὴ χάβρα
καὶ τ' ἄσπρα σου τὰ θερινὰ τὰ βάφεις τότε... μαῦρα

★

Ἰδίως ὑποφέρουνε ἕνεκα τοῦ καιροῦ
οἱ νέες καὶ οἱ νεαροὶ, ποὔχουν καλοὺς γονεῖς.
Ἀκοῦν συστάσεις ἄπειρες διὰ τρόπου αὐστηροῦ
ἢ συμβουλὲς διὰ τρυφερᾶς καὶ στοργικῆς φωνῆς.
— Βάλε τὴν μπλούζα σου, Λιλή. Ποῦ πᾶς γυμνή, Κατίνα
Κωστάκη, ἔξω νὰ μὴ βγῇς μὲ δίχως καπαρντίνα.
Μήπως τυχὸν τρελλάθηκες γιὰ νὰ σὲ δέσω, Νίκη;
Ὄχι! Ἀπόψε δὲν θὰ βγῇς μὲ τὸ κοντὸ μανίκι.
Ἔχουνε πάντα τὰ παιδιὰ τέτοια πολλὰ τρεχάματα.
Εἶναι πολὺ σχολαστική, ἀλήθεια, ἡ μαμά,
καθ' ὅτι τὰ γεράματα
οὐδέποτε θὰ νοιώσουνε τὰ νειᾶτα τὰ θερμά.

Ο ΜΑΓΚΑΣ

Τὰ ἀκάθαρτα

Γενομένης ἀστυϊατρικῆς ἐξετάσεως εἰς τὸν Ἱππόδρομον Φαλήρου εὑρέθησαν πολλοὶ ἵπποι, οἱ ὁποῖοι δὲν ἦσαν καθαρόαιμοι. Τὸ αἷμα τῶν ἐν λόγῳ ἵππων ἐστάλη εἰς τὸ καθαριστήριον.

Ἑορτὴ Κομμωτῶν

Κατὰ τὴν προχθεσινὴν ἑορτὴν τῶν κομμωτῶν, ὡμίλησαν πολλοὶ ρήτορες, μέχρις ὅτου... ἐμάλλιασε ἡ γλῶσσα των. Ἀκολούθως ἤρχισε γλέντι περμανάντ, κοινῆς διαρκείας μέχρι τῶν βραδυνῶν ὡρῶν.

Ὁδηγίες διαφημίσεως

Στοὺς πελάτες ἑνὸς κοργιοβριθοῦς ξενοδοχείου, πρέπει κανεὶς τὴν ἑξῆς διαφήμησι νὰ δίνῃ:

«Ὕστερα ἀπὸ κάθε ἀπώλειαν αἵματος, θὰ σᾶς ξαναδώσῃ τὴν ὑγείαν σας ἡ Ὀβομαλτίνη.»

★

Σ' ὅσους κατεβαίνουν στὸν Ἱππόδρομο γιὰ νὰ χάσουν τὰ λεφτά τους τὰ ὡραῖα...

...πρέπει νὰ διανέμεται ἡ ἑξῆς ρεκλάμα: «Διὰ νὰ μὴ καῆτε, χρησιμοποιῆστε κρέμα Νιβέα.»

★

Γιὰ ὅσους πίνουν μπύρα ὕστερα ἀπὸ τὴν ἐργασία...

...Εἶναι σκόπιμη ἡ ρεκλάμα: «Χρησιμοποιῆτε Βατπροὺφ διὰ νὰ προφυλάγεσθε ἀπὸ τὴν ὑγρασία».

★

Σ' ὅσες κυρίες μπαίνουν στὸ τρὰμ μὲ λεπτὴ ἀμφίεσι...

...εἶναι σκόπιμη ἡ ρεκλάμα: «Πάρτε χάπια, ποὺ θεραπεύουν τὴν πίεσι».

Ο ΔΙΑΦΗΜΙΣΤΗΣ

Τὰ μοιραῖα...

Ἐτελείωσεν ὁ πόλεμος ἤδη στὴν Ἱσπανία
ποὺ ἐπὶ μῆνας ἔφερε καταστροφὰς πολλάς.
Ἀλλ' ἤδη ἔφθασεν ἐκεῖ νέα ἐπιδημία
Στὴν νέα χώρα ἔφθασεν ἐσχάτως ὁ Μελᾶς.

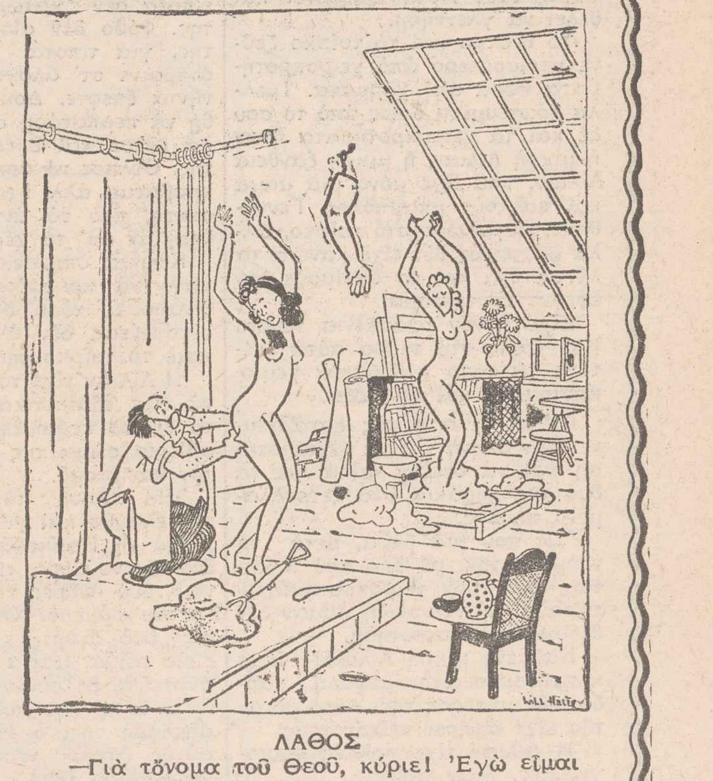

ΛΑΘΟΣ
—Γιὰ τὄνομα τοῦ Θεοῦ, κύριε! Ἐγὼ εἶμαι τὸ μοντέλλο!

Τὰ φροῦτα τῆς ἐποχῆς

ΚΕΡΑΣΙΑ

Μᾶς στέλνει ἡ Ἄνοιξις τὰ φιλιά της. Ἢ μᾶλλον τὰ δροσερά, κόκκινα χείλη της. Εἶναι τὰ κεράσια.

Αὐτὸ τὸ φροῦτο δὲν ἔχει μονάχα στομαχικὸν προορισμόν. Ἔχει περισσότερο αἰσθητικὴν ἀποστολήν. Ἡ γεῦσις, μένει μᾶλλον ἀπογοητευμένη ἀπὸ ἑαυτα. Δὲν βρίσκει στὸ κεράσι πλουσίους, παχεῖς, ἀπολαυστικοὺς χυμούς· Μονάχα μιὰ λεπτὴ γλυκύτης, μιὰ ἐξιδανικευμένη, σχεδὸν ἔξυπνη, θὰ τολμοῦσα νὰ πῶ, νοστιμάδα κεντᾷ τὸ στόμα. Καὶ αὐτὸ εἶναι ὅλο.

Ἡ αἰσθητικὴ ἔχει νὰ κερδίσῃ πολὺ περισσότερα ἀπὸ τὸ κεράσι: Τί ὡραῖα πράγματα θὰ μποροῦσε νὰ μᾶς πῇ ἕνας αἰσθητικὸς κυττάζοντας μιὰ φρουτιέρα μὲ κεράσια! Κάποιος συγγραφεὺς ἔβλεπε εἰκόνα ποιητικὴν ἀκόμη καὶ σ' ἕνα ποτῆρι γάλα. «Κυττάξετε, ἔγραφε, αὐτὸ τὸ λευκό, ἁγνὸ ρευστό· Εἶναι σὰν μιὰ συμπυκνωμένη ποιμενικὴ συμφωνία».

Φαντασθῆτε πόσες αἰσθητικὲς συγκινήσεις, πόσες λυρικὲς ἐμπνεύσεις, θὰ μποροῦσε ν' ἀντλήσῃ ἀπὸ τὰ κεράσια αὐτὸς ὁ χριστιανός. «Τὰ φροῦτα αὐτά, θὰ μᾶς ἔλεγε περίπου, εἶναι σὰν ἀποκρυσταλλώσεις ἀνοιξιάτικου φωτός. Θαρρεῖ κανείς, ὅτι τὸ σφρῖγος τῆς Ἀνοίξεως ἔπηξε καὶ ἔγινε τὸ κεράσι. Οἱ ποιητικώτερες καὶ γλυκύτερες στιγμὲς τῆς φύσεως θὰ συνειργάσθησαν ἀσφαλῶς γιὰ νὰ γίνῃ αὐτὸ τὸ φροῦτο. Μιὰ φωτεινή, ἰριδίζουσα σταγόνα δροσιᾶς ἐκρεμάσθη ἕνα ἀνοιξιάτικο πρωΐ ἀπὸ τὸν πράσινο κλάδο τῆς κερασιᾶς. Καὶ αὐτὴν τὴν σταγόνα τῆς ἐχρωμάτισε κόκκινη τὸ πάθος τῶν ἐρωτευμένων ὄντων, ὁ παλμὸς τῶν φτερῶν τῶν ἐντόμων, ποὺ τελοῦν στὸν γλυκὸν ἀέρα τὸν Ὑμέναιό τους, τὸ ἐρωτικὸ τραγοῦδι τοῦ ἀηδονιοῦ μέσα στοὺς ἴσκιους τῆς νύχτας. Καὶ ὕστερα ἔλαμψε ζωηρὸς ὁ ἥλιος καὶ διεπότισε μὲ τὸ νέκταρ τῶν ἀκτίνων του αὐτὴ τὴν σταγόνα δροσιᾶς. Καὶ ἔτσι ὡρίμασε τὸ κεράσι»....

★

Ἕνας συρρεαλιστὴς θὰ μποροῦσε νὰ ἐξυμνήσῃ τὰ κεράσια λέγοντας, πῶς ὅταν τὰ βλέπῃς ἐπάνω στὴν κερασιὰ ἀπὸ μακρυά, σοῦ δίνουν τὴν ἐντύπωσιν τῆς... μορσικῆς γραφῆς, ποὺ χρησιμοποιεῖται στὰ τηλεγραφήματα· Τελεία, παῦλα, τελεία, παῦλα... Τελεία εἶναι ὁ καρπὸς καὶ παῦλα τὸ κοτσάνι του.

Αὐτὴν τὴν ἐξωφρενικὴν εἰκόνα θὰ τὴν χειροκροτοῦσα. Διότι θέλει νὰ πῇ, ὅτι τὰ κεράσια εἶναι σὰν ἕνα προειδοποιητικὸ τηλεγράφημα τῆς φύσεως. Καὶ αὐτὸ τὸ βρίσκω πολὺ σωστό· Εἶναι σὰν νὰ μᾶς τηλεγραφῇ ἡ φύσις: «Δὲν σᾶς ξέχασα κι' ἐφέτος. Ἄρχισα νὰ ἑτοιμάζω καὶ πάλι στὰ ἐργαστήριά μου τὰ ποικιλόγευστα φροῦτα. Ἀναμείνατέ τα».

Καὶ μᾶς στέλνει, σὰν μιὰ ὡραία ὑπόσχεσι, πρῶτα-πρῶτα τὰ κεράσια. Εἶναι χαρούμενη προειδοποίησις τῆς αἰωνίας μητέρας, γιὰ τὰ καλά, ποὺ ἑτοιμάζει νὰ μᾶς στείλῃ. Τὰ κεράσια εἶναι τὰ χελιδόνια τῶν φρούτων·

Γιὰ ἕνα ἄνθρωπο, ποὺ σέρνει διαρκῶς τὶς ἁλυσσίδες τῆς βιοπάλης ἐπάνω στὴν ξηρὴ ἄσφαλτο, γιὰ ὅποιον μένει πολιορκημένος μέσα στὰ τείχη τῆς πόλεως, τὰ κεράσια εἶναι ἕνα μήνυμα παρηγοριᾶς, ποὺ μᾶς στέλνει ἡ φύσις. Ἐμεῖς τὴν ξεχάσαμε. Ἐκείνη δὲν μᾶς ξεχνᾷ. Μᾶς στέλνει τὴν προσδιωρισμένη ἐποχὴ τὰ δῶρα της. Ὅταν βλέπῃ κανεὶς αὐτὲς τὶς μέρες τὰ κεράσια, νὰ τοῦ στέλνουν χαρούμενες, φλογερὲς λάμψεις μέσα ἀπὸ τὰ καλάθια τῶν μανάβηδων στὴν ἀγορά, νοιώθει μιὰ βαθειὰ συγκίνησι καὶ ἕνα αἴσθημα εἰρήνης καὶ ἐμπιστοσύνης.

— Μπορει εμεῖς οἱ ἄνθρωποι, σκέφτεται, νὰ σχεδιάζουμε τὴν ἐξόντωσι ὁ ἕνας τοῦ ἄλλου. Μπορεῖ νὰ μᾶς ἔχῃ δέσει ἡ κακία στὸν τροχό της καὶ νὰ καταστρώνουμε μονάχα σχέδια καταστροφῆς, πρῶτα τοῦ ἑαυτοῦ μας καὶ ὕστερα τῶν ἄλλων· Ἀλλὰ ἡ φύσις μένει μακρυὰ ἀπὸ ὅλα αὐτὰ τὰ ἀνθρώπινα μικροκαμώματα, ἀδιάφορη, αἰωνία, εἰρηνικὴ καὶ μεγάλη. Ἀναγεννιέται καὶ πάλι στοὺς κόλπους της ἡ ζωή. Ὁ ἥλιος ξαναλάμπει μὲ τὴν ἀνοιξιάτικη γλύκα του. Τὰ δέντρα ξαναν θίζουν καὶ δένουν τοὺς νέους των καρπούς...·

Αὐτὲς τὶς ἐπικοδομικές, παρήγορες σκέψεις μπορεῖ κανεὶς νὰ κάμῃ μπροστὰ στὰ κεράσια, τοὺς χαρούμενους αὐτοὺς πρωτοπόρους τῶν φρούτων. Καὶ νὰ αἰσθανθῇ τὴν καρδιά του πλημμυρισμένη ἀπὸ θεία ἐμπιστοσύνη πρὸς τὸν αἰώνιο καὶ ἀπαρασάλευτο τῶν νόμων τῆς φύσεως.

Ἐπρὸς σ' αὐτοὺς τοὺς μικροὺς αἱματένιους κόμβους μὲ τὴν χυμώδη καὶ δροσερὴ σάρκα, ὅπου τὰ λευκὰ δοντάκια τῶν κοριτσιῶν βυθίζονται μὲ χαρούμενην ἡδονή, μένει κανεὶς ἐκστατικὸς, συλλογιζόμενος ὅτι παρ' ὅλες τὶς ἀπροσμέτρητες παραλλαγὲς τῶν προϊόντων της, παρὰ τὴ λαβυρινθώδη ἀφθονία τῶν καρπῶν της, ἡ φύσις παραμένει σταθερὴ στοὺς αἰωνίους τύπους ποὺ ἐδημιούργησε. Κάθε τέτοιαν ἐποχή, τὸ κεράσι ἔρχεται νὰ μᾶς ὑπενθυμίσῃ αὐτὴν ἡν αἰωνίαν ἀλήθεια, καὶ νὰ μᾶς πείσῃ πὼς δὲν ὑπάρχει τίποτε τὸ πιὸ ἀναλλοίωτο καὶ τὸ πιὸ τέλειο ἀπὸ τὴν φυσικὴ δημιουργία, ποὺ μᾶς πλησιάζει τόσο πρὸς τὸν Θεό.

Εἴχαμε ὅμως κατορθώσει μιὰ ἐποχὴ νὰ βάλουμε καὶ τὴν ἀθώα κερασιὰ μέσα στὸν κύκλο τῶν ἀνθρωπίνων παθῶν. Αὐτὸ εἶχε γίνει εἰδικῶς στὸν τόπο μας. Ξεχάσατε τὸν ρόλον, ποὺ ἔπαιζε παλαιότερα στὴν πολιτικὴ ἡ «κερασέα»; Ἦταν τὸ ἔμβλημα καὶ τὸ ἐπαγγελματικὸ σύνεργο τῶν μπράβων·

Τί ἐποχὴ κι' ἐκείνη! Ἀποκαλοῦσαν αὐτὸν τὸν τόπον «καταραμένο» καὶ αὐτὸ δὲν ἦταν ὑπερβολή. Διότι πῶς μποροῦσε νὰ μὴ θεωρηθῇ καταραμένος ἕνας τόπος, εἰς τὸν ὁποῖον οἱ κερασιὲς δὲν ἔβγαζαν κεράσια, ἀλλά... μαγκοῦρες;

Ἡ κερασιὰ εἶναι ὁ πρόδρομος τῆς φεμινιστικῆς κινήσεως. Πρώτη αὐτὴ ἐπέτυχε ἐν Ἑλλάδι νὰ ἀναμιχθῇ ἐνεργῶς εἰς τὴν πολιτικήν. Ἔρριχνε Ὑπουργοὺς καὶ Κυβερνήσεις. Ἔκρινε ἐπὶ τοῦ ἀποτελέσματος τῶν ἐκλογῶν. Αὐτὴ σχεδὸν ἐκυβερνοῦσε. Ἡ δρᾶσις της γεμίζει πολλὲς σελίδες τῆς παλαιοτέρας πολιτικῆς ἱστορίας.

Τώρα ἐπανῆλθε στὰ καθήκοντα, ποὺ τῆς ὥρισε ἡ φύσις. Καὶ ἀσφαλῶς θὰ ἔχῃ ἀποκτήσει συναίσθησιν τῆς παλαιᾶς ἀνοησίας καὶ ματαιοδοξίας της· Θὰ κατάλαβε πόσο καλλίτερο εἶναι, ἀντὶ νὰ σπάζῃ κεφάλια ἐκλογέων, νὰ καταγίνεται μὲ τὸ θεῖον ἔργον τῆς ὡριμάνσεως τῶν καρπῶν της. Καὶ νὰ μᾶς τοὺς στέλνῃ κάθε τέτοια ἐποχὴ δροσερούς, εὔχημους, εὐγενικοὺς καὶ ντελικάτους, μὲ τὸ λεπτό, μακρὺ κοτσάνι των. Εἶναι σὰν νὰ καταλαμβάνεται ἡ κερασιὰ ἀπὸ μιὰ ἀριστοκρατικὴ ἀνυπομονησία, νὰ μὴ ἀναμιχθοῦν τὰ προϊόντα της μὲ τὸν συρφετὸν τῶν φρούτων τοῦ καλοκαιριοῦ. Καὶ μᾶς τὰ στέλνει πρῶτα-πρῶτα...

ΑΣΗΜ. ΓΙΑΛΑΜΑΣ

ΑΝΟΙΞΙΣ

Καλῶς νἄρθῃ σὰν ἔρθῃ τοῦ ὕπνου ἡ ὥρα
τὰ μάτια μου, γιὰ πάντα νὰ μοῦ κλείσῃ.
Κι' ὅποτε νἆναι ἢ τώρα, ἢ ἀργήσῃ
φθάνει νὰ μὴν ἐρθῇ σὰν ἄγρια μπόρα.

Ἄνοιξη, βέβαια, νἆναι σὰν καὶ τώρα...
Κι' ἀκόμα, μιὰ γλυκειά, γλυκοῦλα δύση,
κι' ἔτσι, νὰ πάρῃ μι' αὔρα νὰ φυσήσῃ
καὶ νὰ πέσῃ ἡ ψυχοῦλα ἡ λευκοφόρα,

★

σὰν ἄνθι τῆς μηλιᾶς. Κι' ὅπου τὸ βγάλει
ἡ ἁγνὴ νεροσυρμὴ ποὺ ρέει ἀγάλι,
σὲ δεντρόκηπους μέσα καὶ βραγιές.

Κι' ὅπου τὸ πάει, κι' ὅπου ἀκόμα μείνει
ἀπ' τὶς παληὲς ἐκεῖνες τὶς φωνὲς
νἀκούῃ τὸ χαῖρε ποὺ θὰ κλαίῃ ἡ κρήνη...

ΙΩ. ΓΡΥΠΑΡΗΣ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΜΩΡΙΣ ΛΕΜΠΑΝ

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΕΚΔΙΚΗΤΗΣ

26ον

— Γνωστός, εἶπε εἰρωνικὰ ἡ Δ' Ἀπρεμόν.

— Τότε ἐκατηγόρησε τὴν Πριμερόζα. Ἔξαφνα ὅμως ἐπενέβη ὁ Ἰάκωβος δὲ Τρεμὲζ καὶ ἀνέλαβε νὰ διαλευκάνῃ τὴν ὑπόθεσι καὶ νὰ ξανάβρῃ τὰ σχέδια.

— Πῶς τὰ ἐμάθατε ὅλ' αὐτά, κύριε Μπεμπέρ; ἐρώτησε ἡ Μπὲλ Μιρέτ.

— Ἔχω ἕνα μάτι μονάχα, ἀπάντησε αὐτὸς ἐπιβλητικά, ἀλλὰ βλέπω τὰ πάντα. Δὲν ξέρω ἀκόμη ποιὰ μέσα θὰ μεταχειριστοῦν οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ γιὰ νὰ ἐπιτύχουν τοὺς σκοπούς των. Πάντως, πρέπει νὰ τοὺς προλάβουμε!... Ἄ, κύριε Ἰάκωβε δὲ Τρεμέζ, ἢ μᾶλλον κύριε Ἐκδικητά, τὰ βάζεις λοιπὸν μὲ τοὺς «Ἅρπαγες τῶν Μυστικῶν»; Αἴ λοιπόν, δὲν θ' ἀργήσῃς νὰ μάθῃς ποιὸς εἶνε καὶ πόσο ἀξίζει ὁ Μπεμπέρ, ὁ ἐπιλεγόμενος Κυνηγός!...

Μόλις εἶχε προφέρει αὐτὰ τὰ λόγια καὶ ἕνα ὀξύτατο σφύριγμα ἀντήχησε μακρυά.

— Τὸ σύνθημα! εἶπε ὁ Μπεμπέρ. Ἐλᾶτε μαζί μου, ἀγαπητές. Ἡ κωμωδία ἀρχίζει.

Καὶ οἱ τρεῖς μαζὶ ἔμπηκαν σὲ μιὰ πυκνὴ φυτεία.

* * *

Ὅταν ἐβγῆκε ἀπὸ τὸ γραφεῖο τοῦ θετοῦ της πατέρα, ἡ Πριμερόζα, πῆγε κατ' εὐθεῖαν στὸ δωμάτιό της, ὅπου ἐκλείστηκε καὶ ἄρχισε νὰ χύνῃ πύρινα δάκρυα.

Θὰ ἦταν λοιπὸν γιὰ πάντα καταδικασμένη νὰ σπέρνῃ γύρω της συμφορές; Δὲν ἦταν ἀρκετὸ τὸ ὅτι δὲν ἐγνώριζε τὴν καταγωγή της καὶ ἑπομένως κανεὶς δὲν μποροῦσε νὰ τὴν ἐκτιμήσῃ ὅσο ἔπρεπε;

Βασανισμένη ἀπ' αὐτὲς τὶς σκέψεις ἐκάθισε σ' ἕνα τραπεζάκι, ἔγραψε λίγα λόγια σ' ἕνα φύλλο χαρτί, τὄκλεισε σ' ἕνα φάκελλον, ἔγραψε ἀπ' ἔξω τὸ ὄνομα τοῦ θετοῦ της πατέρα κι' ἐβγῆκε ἀπὸ τὸ σπίτι, ἀκολουθῶντας μιὰ πυκνὴ δενδροστοιχία.

Ἔξαφνα, ἀντήχησε πίσω της μιὰ κραυγή:

— Ἀδελφούλα!...

Ἡ Πριμερόζα ἀνατρίχιασε, ἐνῷ ὁ Γιαννάκης τὴν ἐπλησίαζε τρέχοντας κι' ἔπεφτε στὴν ἀγκαλιά της.

— Τί κάνεις ἐδῶ, ἀγάπη μου; τοῦ εἶπεν ἡ νέα.

— Κάνω περίπατο μὲ τὴν Ἰουλιέτα, ἔκανε ὁ μικρὸς δείχνοντας τὴν παραμάννα του. Θέλεις νἄρθῶ μαζί σου;

— Ὄχι, ἀγάπη μου, σήμερα θέλω νὰ μείνω μόνη, γιατὶ εἶμαι ἀδιάθετη, πολὺ ἀδιάθετη.

— Τὴν καϋμένη τὴ μεγάλη μου ἀδελφούλα!...

Ἐκείνη τότε, ἀποφεύγοντας τὶς περιπτύξεις τοῦ μικροῦ, ἔφυγε τροχάδην, λέγοντας πρὸς τὸν Γιαννάκην:

— Γειά σου, μικρέ μου φίλε!... Δὲν πρόκειται νὰ μὲ ξαναϊδῇς...

Ὁ μικρὸς θέλησε νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ ἀλλὰ ἡ Ἰουλιέττα τὸν ἐκράτησε σχεδὸν διὰ τῆς βίας.

Ἡ Πριμερόζα εἶχε ἀπομακρυνθῆ ὡστόσο ἀρκετὰ καὶ ἀφοῦ ἔφθασε σ' ἕνα ἐρημικὸ μέρος ἐσταμάτησε στὴν ὄχθη τοῦ Σηκουάνα. Τότε τῆς ξέφυγε μιὰ φράσις ποὺ ἐφανέρωνε ὅλα τὰ σχέδιά της:

— Ἐκεῖ θὰ ἐξαφανισθῶ... Προτιμότερο αὐτό... Ἔτσι τελειώνουν ὅλα!...

Σκύβει στὸ ποτάμι, ἀλλὰ σταματάει ἀπότομα, ἀφίνοντας μιὰ κραυγή.

Κάτου στὴν ὄχθη, ἀνάμεσα στὰ φύλλα κάποιου θάμνου, νομίζει ὅτι διακρίνει ἕνα φωτεινὸ σημεῖο, ποὺ τὴν τραβάει καὶ σλγχρόνως τὴν καθηλώνει στὴ θέσι της. Καὶ σωριάζεται λιπόθυμη, φωνάζοντας:

Τὸ πονηρὸ πνεῦμα!...

ΚΑΙ ΠΑΛΙ Ο ΕΚΔΙΚΗΤΗΣ

— Κύριε Ἰάκωβε, πῆτε λοιπὸν στὸν ἀδελφόν σας νὰ μὴν ἀπελπίζεται τόσο πολύ, ἔλεγε ὁ Περυλί, δείχνοντας τὸν Ρογῆρον ποὺ εἶχε σωριαστῆ σὲ μιὰ πολυθρόνα ἀπελπισμένος.

— Ἀγαπητέ μου, ἀπάντησε ὁ Ἰάκωβος, κάμετέ μου τὴ χάρι νὰ μᾶς ἀφήσετε μιὰ στιγμὴ μόνους. Θέλω νὰ μιλήσω ἐντελῶς ἰδιαιτέρως μὲ τὸν ἀδελφόν μου.

Ὁ Περυλὶ ὑποκλίθηκε κι' ἔφυγε.

— Γιὰ στάσου, εἶπε ὁ Ἰάκωβος στὸν ἀδελφό του, ἀκόμα δὲν ἀρχίσαμε τὸν ἀγῶνα καὶ ἀπελπίζεσαι; Πρέπει νὰ ἐξακριβώσουμε ἂν ἡ Πριμερόζα εἶνε ἔνοχος ἢ ὄχι. Κατὰ τὴν γνώμη μου εἶνε ἀθώα. Δὲν μᾶς μένει παρὰ ν' ἀνακαλύψουμε αὐτοὺς ποὺ τὴν ἀνάγκασαν νὰ κάμῃ αὐτὸ ποὺ ἔκαμε. Αὐτὸ μὲ ἀπασχολεῖ κι' ἐλπίζω πολὺ γρήγορα νὰ καταλήξω σὲ ἀποτέλεσμα.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ παρουσιάστηκε ὁ Τζαίημς Μίλτων, μὲ μορφὴ συνεσπασμένη.

— Τί συμβαίνει, λοιπόν, ἀγαπητὲ φίλε; τὸν ἐρώτησε ὁ Ἰάκωβος.

— Διαβᾶστε! ἀπήντησε ὁ Ἀμερικανὸς δίνοντας ἕνα τσαλακωμένο γράμμα.

Ὁ Ἐκδικητὴς τὸ πῆρε κι' ἐδιάβασε:

Πατέρα μου,

«Εἶμαι ἀθώα. Ἀλλὰ ἀφοῦ μὲ θεωρεῖτε ἔνοχον φεύγω. Ἂν μάθετε ὅτι ἀπέθανα μὴ στενοχωρηθῆτε καθόλου. Δὲν εἶμαι καθόλου θυμωμένη μαζί σας

Πριμερόζα».

Ἀκούοντας τὰ τρομακτικὰ αὐτὰ λόγια ὁ Ρογῆρος δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατήσῃ μιὰ κραυγὴ πόνου, ἐνῷ ὁ Ἐκδικητὴς ρωτοῦσε τὸν Ἀμερικανόν:

— Ποιὸς σᾶς τὤδωσε αὐτὸ τὸ γράμμα;

— Τὸ βρῆκα στὸ δωμάτιό της.

— Μίλτων ἀπάντησε ὁ Ἐκδικητὴς μὲ τόνον ἐπιβλητικόν. Δὲν ἔχουμε καιρὸ γιὰ κλάμματα καὶ ἀπελπισίες. Πᾶμε ἀμέσως νὰ βροῦμε τὴν Πριμερόζα.

Καὶ οἱ τρεῖς μαζὶ ἔτρεξαν ἔξω ἀπὸ τὴν ἔπαυλι.

Στὸ δρόμο βρῆκαν τὸν Γιαννάκη μὲ τὴν παραμάννα του, ποὺ τοὺς ἐξήγησε ὅλα τὰ καθέκαστα. Δὲν ἤθελαν περισσότερα. Ἐμπῆκαν σὲ μιὰ βενζινάκατο ποὺ τὴν χρησιμοποιοῦσαν συνήθως γιὰ ἐκδρομὲς κι' ἐπροχώρησαν στὸ ποτάμι.

Ἔξαφνα, εἶδαν ἕνα ἀνθρώπινο σῶμα κοντὰ στὴν ὄχθη. Ἦταν πραγματικὰ ἕνας ἄνρωπος μισοπνιγμένος, ἀλλὰ δὲν ἦταν ἡ Πριμερόζα.

Ἦταν ὁ Περυλί, ποὺ μόλις συνῆλθε τοὺς εἶπε ὅτι ἔπεσε στὸ νερὸ κυνηγῶντας μιὰ πεταλούδα κι' ἐκόντεψε νὰ πνιγῇ. Ὁ Ρογῆρος τὸν ρώτησε μήπως εἶδε τὴν Πριμερόζα, ἀλλὰ προτοῦ ἐκεῖνος ἀπαντήσῃ τοὺς ἐπλησίασε ἕνας βαρκάρης καὶ τοὺς εἶπε:

— Θὰ ζητᾶτε βέβαια τὴν δεσποινίδα ποὺ μένει στὴν ἔπαυλι. Μὴν ἀνησυχῆτε. Δὲν ἔπαθε κανένα δυστύχημα, ἀλλὰ οὔτε εἶνε εὔκολο νὰ τὴν βρῆτε.

— Πῶς τὸ ξέρεις; Τὴν εἶδες;

— Ἐμάζευα καλάμια, ἀπάντησε ὁ βαρκάρης, ὅταν εἶδα τὴν δεσποινίδα νὰ σκύβῃ σὰν νὰ ἤθελε νὰ πέσῃ στὸ ποτάμι. Ἔτρεξα νὰ τὴν ἐμποδίσω, ὅταν ἔξαφνα ἕνα μεγαλόσωμο παλληκάρι ξεφυτρώνει σὰν διάβολος ἀπὸ τὴν τρύπα του, ὁρμάει κοντά της, τὴν σηκώνει στὰ χέρια καὶ φεύγει μαζί της... Φωνάζω, ἀλλὰ κανεὶς δὲν μοῦ ἀπαντάει. Τρέχω κατόπιν τους καὶ τὸν βλέπω νὰ τὴν βάζῃ μέσα σ' ἕνα αὐτοκίνητο, ποὺ περίμενε ἐκεῖ κοντὰ μὲ δυὸ γυναῖκες μέσα: μιὰν ἡλικιωμένη μὲ μεγάλα σκουλαρίκια καὶ μιὰ νέα ποὺ ἔμοιαζε μᾶλλον μὲ ἀγόρι ντυμένο γυναικεῖα. Ἀλλὰ δὲν μπόρεσα νὰ πλησιάσω γιατὶ τὸ αὐτοκίνητο ἔφυγε ὁλοταχῶς.

Ὁ Ἐκδικητὴς τοῦ ἔδωσε ἕνα νόμισμα λέγοντας:

— Εὐχαριστῶ γιὰ τὶς πληροφορίες σου.

Καὶ ἔστρεψε τὴν βενζινάκατο γιὰ νὰ ἐπιστρέψῃ στὴν ἔπαυλι.

— Σκέφτομαι, ἀγαπητέ μου Μίλτων, ὅτι οἱ «Ἅρπαγες τῶν Μυστικῶν» δὲν ἀρκέστηκαν νὰ σᾶς κλέψουν μονάχα τὰ σχέδια, ἀλλὰ σᾶς πῆραν καὶ τὴν κόρη σας. Ἡσυχᾶστε ὅμως καὶ θὰ ξαναβροῦμε τὰ σχέδια καὶ τὴν Πριμερόζα.

Τὸ ἴδιο βράδυ, κατὰ τὶς ἐννέα, ἐνῷ ἡ Ζακελίνα ἑτοιμαζόταν νὰ πλαγιάσῃ, ἔμεινε κατάπληκτη καὶ σχεδὸν ἐτρόμαξε ὅταν εἶδε μπροστά της τὸν Ἰάκωβον μὲ τὴν γνωστὴν ἀμφίεσι τοῦ Ἐκδικητοῦ.

— Τί συμβαίνει; ἐρώτησε τρέμοντας.

— Σοῦ ζητῶ συγγνώμην, ἀγαπητή μου, τῆς ἀπάντησε αὐτός.

Καὶ τῆς ἀφηγήθηκε λεπτομερῶς ὅλα τὰ συμβάντα.

— Μὲ τρομάζεις, ἀλλὰ ἔχεις δίκηο, εἶπε ἡ Ζακελίνα.

— Εὐχαριστῶ, ἀγαπητή μου. Πρέπει νὰ πολεμήσω πάλι τὸ ἔγκλημα καὶ τὴν κακοήθεια.

Ἔπειτα, παρατηρῶντας τὸν ἀδελφό του ποὺ ἦρθεν ἐν τῷ μεταξύ, ἐπρόσθεσε:

— Ἀδελφέ μου, σοῦ ἐμπιστεύομαι τὴν Ζακελίνα καὶ τὸ παιδί της. Ἀπ' αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἀρχίζω τὴν ἐκστρατεία. Ὁ Θεὸς νὰ μᾶς προστατεύσῃ ὅλους.

Ὕστερα ἀπὸ λίγες στιγμὲς ἕνα μεγάλο αὐτοκίνητο ὡδηγοῦσε τὸν ἱππότην τοῦ δικαίου πρὸς τὴν νέαν του ἀποστολή.

Διέσχισε τὸ Παρίσι καὶ τὶς Βερσαλλίες κι' ἐσταμάτησε στοὺς πρόποδες ἑνὸς λόφου, στὴν κορυφὴν τοῦ ὁποίου ἦταν ἕνας παλαιός, μισογκρεμισμένος πύργος.

Τότε κατέβηκα κι' ἔκαμε νεῦμα στὸν σωφὲρ νὰ φύγῃ.

Ὅταν ἔμεινε μόνος ἀνέβηκε ἕναν ἀνηφορικὸν δρόμον, ἐπέρασε ἕνα μεγάλο πυλῶνα κι' ἐχάθηκε στὸ σκοτάδι.

Ὁ ἀετὸς ἐπέστρεφε στὴ φωληά του.

Ὁ Ἐκδικητὴς ἔμπαινε πάλι στὸν Κόκκινον Πύργον.

* * *

Ὁ κύριος κόμης ἐπέστρεψε;

— Ὄχι ἀκόμη, κυρία κόμησσα.

Ἡ Ζακελίνα ἔμεινε μόνη μέσα στὴν αἴθουσαν τῆς ἐπαύλεως.

— Ἀρκεῖ νὰ μὴ τοῦ συμβῇ κανένα δυστύχημα...

Τὴν ἴδια στιγμὴ ἐμπῆκε μέσα ὁ Ρογῆρος.

— Ὁ Ἰάκωβος; τὸν ἐρώτησε ἀνήσυχη ἡ Ζακελίνα.

— Μοῦ ἐτηλεφώνησε πρὸ ὀλίγου ὅτι ὅλα πηγαίνουν καλά. Ἦρθε ὁ Λαβὲν καὶ σᾶς ἔφερε ἕνα γράμμα ἀπὸ τὸν πατέρα σας.

Τὸ γράμμα τοῦ Μορῶ ἔλεγε τὰ ἑξῆς:

«Ἀγαπητή μου κόρη,

»Εἶνε κάμποσες μέρες ποὺ νομίζω ὅτι τὸ καταφύγιό μου ἔχει ἀνακαλυφθῆ. Ὕποπτοι ξένοι τριγυρίζουν ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι μου.

»Ἐδιάβασα στὶς ἐφημερίδες τὰ ὅσα γράφουν γιὰ τοὺς «Ἅρπαγες τῶν μυστικῶν» καὶ δὲν εἶμαι ἥσυχος. Πόσα βάσανα θὰ περάσετε ἀκόμη ἐξ αἰτίας μου ἂν κατορθώσουν νὰ μάθουν πὼς εἶμαι ἀκόμη ζωντανός! Τί πρέπει νὰ κάμω;

»Ἐμπιστεύομαι αὐτὸ τὸ γράμμα στὸν Λαβὲν γιὰ νὰ εἶμαι βέβαιος ὅτι δὲν θὰ παραπέσῃ σὲ χέρια ἐγκληματικὰ γιὰ ν' ἀποτελέσῃ ἐπικίνδυνο ὅπλο κατὰ τῆς οἰκογενειακῆς σας εὐτυχίας.

»Σὲ φιλῶ τρυφερά, καθὼς καὶ τὸ μικρό μου ἐγγονάκι. Στὸν ἄνδρα σου σὲ παρακαλῶ νὰ ἐκφράσῃς τὴν ἀγάπη καὶ τὴν εὐγνωμοσύνη μου».

— Τί λέτε σεῖς Λαβέν; ἐρώτησε ἀμέσως ἡ Ζακελίνα.

— Εἶμαι τῆς γνώμης ὅτι οἱ φόβοι τοῦ κυρίου Μορῶ εἶνε βάσιμοι. Εἶδα κι' ἐγὼ δύο ἄγνωστα ὑποκείμενα νὰ περιφέρωνται ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι. Ἂν χρειασθῇ θὰ ἀμυνθῶ βέβαια μὲ ὅλες τὶς δυνάμεις μου, ἀλλὰ δὲν εἶμαι πιὰ νέος καὶ ὁ πατέρας σας εἶνε πολὺ ἐξηντλημένος.

— Μὴν ἀνησυχῆτε, ὁ κύριος δὲ Τρεμὲζ ἔχει τὸ νοῦ του.

— Σᾶς εὐχαριστῶ πολύ.

Καὶ ὁ πρώην μυλωνᾶς ἔφυγε συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν Ρογῆρον.

Ἔξαφνα, μιὰ φωνὴ ἀντήχησε ἐκεῖ μέσα καὶ ἔκαμε τὴν νέαν νὰ τιναχθῇ:

— Ζακελίνα!

— Ἦρθες;!... ἔκανε αὐτὴ κι' ἔπεσε στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἀνδρός της.

Ὁ Ἐκδικητὴς ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸ γράμμα τοῦ πατέρα της καὶ τὴν καθησύχασε.

— Σκέφτομαι ὅμως, τοῦ εἶπε αὐτή, μήπως οἱ σημερινοί σου ἐχθροὶ εἶνε ἰσχυρότεροι ἀπὸ τοὺς παλαιούς.

— Ἴσως. Ἀλλὰ τότε ἤθελα ἁπλῶς νὰ ἐκδικηθῶ, ἐνῷ τώρα ἀμύνομαι γιὰ τὴν εὐτυχία μας. Καὶ ἔχω μαζέψει μερικὲς πολύτιμες πληροφορίες.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἕνας ὑπηρέτης παρουσιάστηκε γιὰ ν' ἀναγγείλῃ τὸν κύριον Τζαίημς Μίλτονα.

— Ὡραῖα, ἔκανε ὁ Ἐκδικητής, ἔφθασα. Ὁ κύριος Περυλὶ εἶνε ἐδῶ;

Ἐπῆγε νὰ κάμῃ γυμναστικὴ στὸ δάσος.

— Ὅταν ἐπιστρέψῃ νὰ τοῦ πῆτε ὅτι θέλω νὰ τοῦ μιλήσω.

ΤΑ ΔΥΟ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Ὁ Τζαίημς Μίλτων εἶχεν ἔρθει γιὰ νὰ φέρῃ ἕνα γράμμα. Ὁ Ἰάκωβος τὸ πῆρε, τὸ διάβασε καὶ ἔμεινε κατάπληκτος.

Αὐτὸ τὸ γράμμα ἔλεγε τὰ ἑξῆς:

«Πατέρα μου,

»Εἶμαι ἔνοχος... Δὲν μπόρεσα ν' ἀντισταθῶ στὸν ἔρωτα ποὺ μὲ παρέσυρε καὶ φεύγω μ' ἐκεῖνον ποὺ ἀγαπῶ. Δὲν θὰ μὲ ξαναϊδῆτε πιά... Συγχωρῆστε με καὶ χαίρετε...

Πριμερόζα».

— Εἶνε νὰ χάσῃ κανεὶς τὰ μυαλά του! εἶπε μὲ ἀπελπισία ὁ ἐφευρέτης.

— Ἔχετε τὸ πρῶτο γράμμα τῆς Πριμερόζας; τὸν ἐρώτησε ὁ Ἐκδικητής.

Ὁ Μίλτων τὸ ἔβγαλε ἀπὸ τὸ πορτοφόλι του καὶ τοῦ τὸ ἔδωσε. Τὸ πρῶτο γράμμα, καθὼς θυμᾶστε, ἔλεγε πὼς ἦταν ἀθώα.

— Εἶμαι ἔνοχη... Εἶμαι ἀθώα!... ἔκαμε ὁ Ἐκδικητής. Τί περίεργες ἀντιθέσεις! Τὸ γράψιμο εἶνε ὅμοιο καὶ στὰ δύο γράμματα. Ἀσφαλῶς, ἡ Πριμερόζα ἐξακολουθεῖ ἀκόμα νὰ εἶνε ὑπνωτισμένη.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἦρθε καὶ ὁ Περυλί. Ὁ Ἰάκωβος τοῦ εἶπε ὅλα τὰ καθέκαστα καὶ τέλος τὸν ἐρώτησε:

— Δὲν μοῦ λέτε, κάποτε ποὺ ἤρθατε στὸ Φραταὶ δὲν συνεταξιδέψατε μὲ μιὰ νέα γυναῖκα;

— Ναί. Μιὰ ψηλή, μελαχροινὴ καὶ ἀρκετὰ νόστιμη. Φοροῦσε κάτι μεγάλα σκουλαρίκια καὶ λεγόταν βαρώνη ντ' Ἀπρεμόν.

— Μήπως ξέρετε τὴν διεύθυνσί της;

— Ὁδὸς Μυσέ, στὸ Ὠτέϊγ. Μὲ προσκάλεσε μάλιστα νὰ παίρνουμε τὸ τσάϊ μαζί, κάθε Τετάρτη στὶς πέντε.

— Μήπως σᾶς ἐζήτησε πληροφορίες γιὰ μένα;

— Σχεδὸν ὄχι. Μοῦ μίλησε μονάχα γιὰ τὴν ἔπαυλιν Ἀρμπουᾶ, τῆς ὁποίας ἡ οἰκογένειά της φαίνεται πὼς ἐγνώριζε τοὺς ἰδιοκτήτας. Μ' ἐρώτησε μάλιστα ἂν ὑπάρχῃ ἀκόμη ἡ μικρὴ πόρτα ποὺ βλέπει στὸν Σηκουάνα καὶ ἄν...

— Δὲν μοῦ χρειάζονται περισσότερα! τὸν διέκοψε ὁ Ἰάκωβος. Σήμερα εἶνε Τετάρτη καὶ ἡ ὥρα δύο. Ὁ σωφέρ μου θὰ σᾶς πάῃ στὴν ἀξιέραστη αὐτὴ κυρία γιὰ νὰ πάρετε τὸ τσάϊ σας. Θέλω ὅμως νὰ μάθετε λεπτομέρειες γιὰ τὸ ἄτομό της, γιὰ τὸ σπίτι, γιὰ τὴν ὑπηρεσία καὶ τὶς συνήθειές της καὶ ὅ,τι ἄλλο μπορέσετε.

Ὁ Περυλὶ ἔφυγε καὶ ὁ Ἐκδικητὴς εἶπε πρὸς τὸν Μίλτωνα.

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟΝ: Ἡ συνέχεια.

ΜΕΡΙΚΕΣ ΕΠΙΣΚΕΥΕΣ

Γιὰ κάθε μικρὴ στενοχώρια, ἀγαπητές μου ἀναγνώστριες, ὑπάρχει καὶ τὸ ἀνάλογο φάρμακο, ποὺ πολλὲς φορὲς εἶναι πολὺ ἁπλὸ καὶ πολὺ εὔκολο. Ἔτσι, κάθε μικρὴ «καταστροφὴ» ποὺ μπορεῖ νὰ χαλάσῃ τὸ κέφι σας, τὴ δέχεσθε μὲ τὸ χαμόγελο στὰ χείλη, ἐπανορθώνοντας τὸ κακό, μὲ μιὰ μικρὴ προσπάθεια.

★

Φοβᾶσθε μήπως τ' ἀσπρόρρουχά σας κιτρινίσουν μέσα στὴ σιφφονιέρα σας; Μπορεῖτε ν' ἀποφύγετε μιὰ χαρὰ τὸν κίνδυνο: Μετὰ τὸ ξέβγαλμα τῶν ρούχων, ξεπλύνατέ τα μὲ λουλάκι, ρίχνοντας μέσα στὸ νερὸ μιὰ χοῦφτα χονδρὸ ἁλάτι. Κατόπιν, ὅταν πρόκειται νὰ τοποθετήσετε τὰ ροῦχα μέσα στὰ συρτάρια, τυλίξτε τα μέσα σὲ μπλὲ κόλλες χαρτιοῦ.

★

Πολλὲς νοικοκυρές, γιὰ νὰ μὴ χαλοῦν τὰ χέρια τους, χρησιμοποιοῦν γιὰ τὸ πλύσιμο τῶν πιάτων γάντια ἀπὸ καουτσούκ. Ἀλλὰ τὰ γάντια αὐτὰ ποὺ στοιχίζουν ἑξῆντα καὶ ἑβδομῆντα δραχμὲς δὲν βαστοῦν πολύ. Καὶ οἱ κοκκέτες βρίσκονται πρὸ φρικτοῦ διλήμματος ποὺ τὶς διώχνει τὸν ὕπνο. Νὰ χαλάσουν τὰ χέρια τους ἢ νὰ καταστρέψουν τὸ πορτοφόλι τους. Θὰ σᾶς δώσουμε μιὰ ὁδηγία, ποὺ θὰ σᾶς ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὸ τυραννικὸ αὐτὸ δίλημμα.

Λοιπόν, προτοῦ φορέσετε τὰ γάντια σας —τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ εἶναι ἕνα νούμερο μεγαλύτερα ἀπὸ τὰ ἄλλα γάντια ποὺ φορᾶτε γιὰ τὸ λοῦσο σας— νὰ τὰ γυρίσετε ἀπὸ τὴν ἀνάποδη καὶ νὰ τὰ πουδραρίζετε μὲ τάλκ. Μετὰ τὸ τέλος τῆς δουλειᾶς, προτοῦ τὰ βγάλετε, νὰ σαπουνίζετε τὰ χέρια σας, σὰν νὰ μὴ φορούσατε γάντια. Κατόπιν βγάζετε τὰ γάντια, τὰ ξεπλύνετε μὲ καθαρὸ νερὸ καὶ τὰ σκουπίζετε καλὰ μὲ μιὰ στεγνὴ πετσέτα. Τέλος, νὰ τ' ἀναποδογυρίζετε καὶ νὰ τ' ἀφήνετε ἔτσι ἀνάποδα, μέχρι τῆς προσεχοῦς χρήσεως. Ἂν πρόκειται ν' ἀργήσετε νὰ τὰ ξαναμεταχειρισθῆτε, ἀλεῖψτε τα μὲ γλυκερίνη καὶ κρύψτε τὰ σὲ μέρος ὅπου δὲν κάνει πολλὴ ζέστη.

Πολλὲς φορὲς παραπονεῖσθε ὅτι τὸ νερὸ τοῦ ψυγείου σας ἢ τῶν κανατιῶν σας ἔχει μιὰ ἄσχημη μυρουδιά. Γιὰ νὰ τὴν διώξετε, ἀφῆστε τὸ δοχεῖο μισὴ μέρα ἀχρησιμοποίητο, γεμᾶτο μὲ τὴν ἑξῆς διάλυσι:

15 γραμμάρια ὑποσοφλὶτ ντὲ σοῦντ
100 γραμμάρια νερὸ κρῦο.

★

Ὅταν βλέπετε ὅτι οἱ φανέλλες σας, μετὰ τὸ πλύσιμο, χάνουν τὶς σουπλὲς ποὺ εἶχαν προηγουμένως, δὲν πρέπει νὰ μπήξετε τὰ κλάματα. Ὑπάρχει τὸ σχετικὸ γιατρικό. Ἔτσι, ὅταν πρόκειται νὰ τὶς πλύνετε, ἀκολουθῆστε τὴν ἑξῆς ὁδηγία:

Βάλτε τις ἐπὶ 5 ὁλόκληρες ὧρες μέσα σὲ χλιαρὴ σαπουνάδα, ρίχνοντας, σὲ τρεῖς λίτρες νεροῦ, μιὰ κουταλιὰ τοῦ καφὲ ἀμμωνιακὸν ἅλας. Γιὰ νὰ διατηρηθῇ ἡ θερμοκρασία τῆς σαπουνάδας, ρίχνετε ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν λίγο ζεστὸ νερό.

Ὕστερα νὰ ξαναπεράσετε τὶς φανέλλες μὲ κρύα σαπουνάδα ταράζοντάς τες μέσα στὸ νερό, χωρὶς νὰ τὶς στίβετε.

Κατόπιν τῆς ξεπλύνετε καὶ τὶς ἀφήνετε ἐπὶ δυὸ ὧρες μέσα σὲ κρύο νερό, ρίχνοντας σὲ μιὰ λίτρα νεροῦ 10 γραμμάρια ἀμμωνία.

Ὕστερα τὶς ξεπλύνετε γιὰ τελευταῖα φορὰ καὶ τὶς ἁπλώνετε χωρὶς νὰ τὶς στίβετε.

ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ

Ριζικὴ θεραπεία τῆς ἀποτριχώσεως ἄνευ οὐδεμιᾶς βλάβης τοῦ δέρματος, ἐπιτυγχάνεται εἰς τὸ ἰατρεῖον Θ. Καλαβροῦ, Νίκης 13, Τηλ. 23-695.

Ο ΕΙΔΙΚΟΣ
ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
Ἰατρὸς Μ. ΛΕΒΙΔΗΣ δέχεται
Ὁδὸς Στουρνάρα 63α
Τηλ. 54-323

Ἡ Μόδα

Φορέματα κοριτσιῶν

Τί πρέπει νὰ φοροῦν οἱ νεαρὲς δεσποινίδες γιὰ νὰ εἶναι κομψὲς καὶ χαριτωμένες;

Μποροῦσε ἆρά γε νὰ μιλήσουμε γιὰ τὴ μόδα, ποὺ πρέπει ν' ἀκολουθοῦν τὰ κορίτσια; Μοῦ φαίνεται πὼς μιὰ τέτοια μόδα δὲν ἔχει ἄλλο λόγο παρὰ νὰ ἐπιτρέπῃ στὶς γυναῖκες τῶν 30 χρονῶν, ποὺ θέλουν νὰ φαίνωνται πιὸ νέες, νά.. προσπαθοῦν νὰ τὸ ἐπιτύχουν αὐτό, ἀκολουθῶντας την. Ἔχουμε προσέξει πὼς ὅταν ἕνα μαννεκὲν ἐμφανίζεται στὴν αἴθουσα μιᾶς μεγάλης ράφτρας, ντυμένο μ' ἕνα ἰδεῶδες φόρεμα κοριτσιοῦ, δὲν βλέπουμε τὸν ἐνθουσιασμὸ καὶ τὴν ἐπιθυμία νὰ λάμπῃ παρὰ μόνο στὰ μάτια τῶν ὡρίμων γυναικῶν. Τὰ κορίτσια ἀπεναντίας ἐρωτοτροποῦν μᾶλλον μὲ τὰ σοβαρὰ καὶ ἐπιβλητικὰ φορέματα — κατὰ προτίμησιν τὰ βελουδένια — τὰ ὁποῖα παρουσιάζει τὸ μαννεκὲν γιὰ τὶς πελάτισσες ποὺ ἔχουν περάσει τὴν πρώτη νεότητα. Γιατὶ φαίνεται πὼς ὅταν μιὰ νέα εἶναι εἴκοσι χρόνων, καταβάλλει τὴν ἴδια προσπάθεια γιὰ νὰ φανῇ μεγαλύτερη ποὺ καταβάλλει ἀργότερα γιὰ νὰ φανῇ πιὸ νεώτερη.

Ἄλλως τε, σήμερα τίποτε πιὰ δὲν ἀπαγορεύεται στὰ κορίτσια. Ὅλα τους ντύνονται μὲ τὴν ἴδια κομψότητα καὶ τὴν ἴδια πολυτέλεια ποὺ ντύνονται καὶ οἱ παντρεμένες.

Γι' αὐτὸ θέλω νὰ ἐπισύρω μονάχα τὴν προσοχὴ τῶν δεσποινίδων τοῦ 1939 σ' ἕνα προνόμιο τῆς ἡλικίας των ποὺ παραμελοῦν: τὴ φρεσκάδα, τὴ δροσιὰ τοῦ νεανικοῦ τους προσώπου.

Ἂν ἤμουνα ἐγὼ ἕνα νέο κορίτσι, δὲν θἄβγαζα ποτὲ ἀπὸ πάνω μου τὰ χαρούμενα φορεματάκια τῶν μαθητριῶν, μὲ τὰ ζωηρά τους χρώματα καὶ τὰ μικρὰ ἐκκεντρικὰ καπελλάκια ποὺ ἀφήνουν ξέσκεπο τὸ δροσερὸ προσωπάκι. Ἂν ἤμουνα ἐγὼ ἕνα νέο κορίτσι θἄκανα κατάχρησι τῶν φορεμάτων σπόρ. Εἶναι ὅ,τι ταιριάζει καλύτερα μὲ τὸν σημερινὸ τύπο τοῦ μοντέρνου κοριτσιοῦ. Ἕνα ταγιεράκι ἀπὸ τουΐντ φορεμένο μ' ἕνα πουλόβερ ἀνοιχτοῦ χρώματος κάτω ἀπὸ ἕνα μεγάλο μαντὼ ὁλόμαλλο γαρνιρισμένο μὲ γοῦνα, εἶναι ὅ,τι πιὸ σὶκ μπορεῖ νὰ γίνῃ. Οἱ νεαρὲς Ἀμερικανίδες ἔχουν μοναδικὸ γοῦστο ν' ἁρμονίζουν περίφημα τὰ χρώματα τῆς φούστας καὶ τοῦ σαντάϊγ ποὺ φοροῦν. Κάθε μιὰ ἔχει τὸ δικό της προσωπικὸ στύλ.

Ἕνα φόρεμα κοριτσίστικο πρέπει πρὸ παντὸς νὰ εἶναι χαρούμενο, ἀλλὰ καὶ λιτὸ στὶς γραμμές του, εἴτε πρωϊνὸ εἶναι, εἴτε ἀπογευματινό, εἴτε καὶ βραδυνό.

Δυὸ κομψὰ ἀνοιξιάτικα μοντέλλα τοῦ Πατοῦ

Τὸ οἰκονομικὸ ντύσιμο

Ὑπάρχουν πολλὲς γυναῖκες, ποὺ ἐνῷ θέλουν νὰ κάνουν οἰκονομία, πέφτουν κυριολεκτικῶς ἔξω στοὺς ὑπολογισμούς των καὶ ξοδεύουν τὰ διπλάσια ἀπὸ κεῖνα ποὺ θὰ ξόδευαν ἂν εἶχαν πιὸ πρακτικὸ μυαλό. Γιατί; Ἁπλούστατα: Δὲν ξέρουν νὰ κάνουν διάκρισι μεταξὺ τῆς πραγματικῆς οἰκονομίας καὶ τῆς ψεύτικης.

Ἰδοὺ π.χ. μιὰ σειρὰ ἀπὸ πραγματικὲς οἰκονομίες, ποὺ ἀραδιάζει σ' ἕνα τελευταῖο της ἄρθρο ἡ γνωστὴ Γαλλὶς δημοσιογράφος Ὄλγα Φόκερ.

«Γιὰ νὰ ἦσαστε πάντοτε κερδισμένες, γράφει ἡ ἐν λόγῳ συνάδελφος, σᾶς συμβουλεύω νὰ χρησιμοποιῆτε πάντοτε ὑφάσματα πρώτης ποιότητος. Ποτὲ νὰ μὴ γελασθῆτε καὶ φτιάσετε φόρεμα ἢ μαντὼ ἀπὸ φθηνὸ ὕφασμα. Ὕστερ' ἀπὸ δυὸ μῆνες, θὰ εἴσαστε πάλι χωρὶς φουστάνι, γιατὶ αὐτὸ ποὺ κάνετε θὰ ἔχῃ γίνει κουρέλι.

»Ἡ μόδα τῶν πλεκτῶν εἶναι πραγματικῶς σωτήρια γιὰ τὶς κοκέττες ποὺ δὲν μποροῦν νὰ διαθέτουν πορτοφόλια μαχαραγιάδων. Σᾶς ἐπιτρέπει νὰ φτιάχνετε μόνες σας χωρὶς κόπο καὶ χωρὶς μεγάλο ἔξοδο φορέματα καὶ μπλοῦζες σὲ καταπληκτικὴ ποικιλλία σχεδίων καὶ χρωμάτων, ὥστε νὰ κάνετε διαρκῶς καινούργιες ἐμφανίσεις.

»Τὰ ἀσπρόρρουχά σας νὰ εἶναι ἁπλᾶ καὶ λιγοστά. Ἡ μανία ποὺ εἶχαν οἱ γιαγιάδες μας νὰ κάνουν ντουζίνες ὁλόκληρες ἀπὸ πουκάμισα καὶ λοιπὰ «ντεσσοῦ» δὲν εἶναι καθόλου πρακτική. Γιατὶ ἡ μόδα, ὅπως ξέρετε, ἀλλάζει συνεχῶς καὶ εἶναι κρῖμα νὰ μένουν τόσα ροῦχα ἀμεταχείριστα μέσα στὸ μπαοῦλο.

»Ὅταν ἀγοράζετε κάλτσες, νὰ παίρνετε πολλὰ ζευγάρια μὲ τὴν ἴδιαν ἀπόχρωσι. Ἔτσι, ἂν τυχὸν χαλάσῃ μιὰ μόνον κάλτσα, δὲν εἶσθε ἀναγκασμένη νὰ πετάξετε καὶ τὸ ταῖρι της. Θὰ τὸ ταιριάσετε μὲ μιὰν ἄλλη κάλτσα κι' ἔτσι θἄχετε μιὰ θετικὴ οἰκονομία.

»Ἀποφασίσατε νὰ γαρνίρετε τὸ μαντώ σας μὲ γοῦνα; Μὴ γελασθῆτε καὶ πάρετε καμμιὰ φθηνὴ ποὺ θὰ μαδήσῃ τὸ δεύτερο μῆνα καὶ θὰ σᾶς κάνῃ νὰ ντρέπεσθε.

»Γιὰ νὰ ἔχετε πολλὰ ἀπογευματινὰ φορέματα, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ παίρνετε ἀκριβὰ ὑφάσματα. Στὴν περίπτωσι αὐτὴ ἡ καλὴ καὶ ἀκριβὴ ποιότης παίζουν δευτερεύοντα ρόλο. Ἐκεῖνο ποὺ πρωτεύει εἶναι νὰ φαίνεσθε κομψές, γελαστές, φρέσκες. Νὰ διαλέγετε, λοιπόν, φορέματα ἀπὸ κρὲπ ντὲ σὶν ἢ ἀπὸ μαλακὸ μαλλί, νὰ τὰ ράβετε σὲ ἁπλὸ σχέδιο καὶ νὰ εἶσθε ἐφοδιασμένες μὲ διπλᾶ καὶ τριπλᾶ ἀξεσουάρ, ὥστε νὰ ἀνανεώνεσθε διαρκῶς, χωρὶς μεγάλα ἔξοδα.

»Ἡ μόδα τοῦ καπέλλου ἀλλάζει κάθε μῆνα σχεδόν. Εἶναι λοιπὸν μεγάλη κουταμάρα ν' ἀγοράζετε ἀκριβὰ καπέλλα καὶ νὰ τὰ πετᾶτε ὕστερα ἀπὸ δυὸ - τρεῖς ἐμφανίσεις στὴν ἀποθήκη σας. Ἕνα κατέλλο δὲν εἶναι κατὰ βάσιν παρὰ ἕνα κομμάτι πανιοῦ, ποὺ μιὰ καλὴ ἰδέα τὸ μετατρέπει σ' ἕνα ἀντικείμενο ἀξίας. Τὸ φρονιμώτερο εἶναι νὰ ἔχετε πολλὰ καπελλάκια καὶ νὰ τὰ μετατρέπετε μόνες σας, σύμφωνα μὲ τὶς ἐμπνεύσεις σας καὶ μὲ τὶς ἐπιταγὲς τῆς μόδας. Ἀρκεῖ, τὸ ὕφασμα ἢ τὸ φὲτρ νὰ εἶναι τῆς προκοπῆς.

Συνταγὲς μαγειρικῆς

Πουντίγκα κρύα.—Βάζουμε σὲ νερὸ 75 δράμια ρύζι καὶ ὅταν βράσῃ τὸ στραγγίζουμε καὶ τὸ βάζουμε σὲ ἕνα ἀγγεῖο μὲ ἀρκετὸ σιρόπι νὰ μείνῃ δυὸ ὧρες. Κάνουμε μιὰ κρέμα μὲ 6 κρόκους αὐγῶν, 75 δράμια ζάχαρι, λίγη βανίλια καὶ μισὴ ὀκᾶ γάλα, τὴν βάζουμε νὰ παγώσῃ στὴν σερμπετιέρα ὅπως τὸ παγωτό, ἀνακατεύοντες καὶ τὸ ρύζι στραγγισμένο καλά. Βάζουμε μιὰ φόρμα στὸν πάγο καὶ τὴν γεμίζουμε μὲ τὸ μῖγμα τῆς κρέμας καὶ τοῦ ρυζιοῦ, καθὼς καὶ λίγα κόντιτα κομμένα μικρὰ κομματάκια. Ἀφοῦ παγώσει σερβίρουμε καὶ προσφέρουμε.

Τοῦρτα μῆλα.— Ἀπαιτοῦνται 1 ½ μεγάλο φλυτζάνι ἀλεῦρι, 1)3 φλυτζανιοῦ βούτυρο 1)2 ὀκᾶ μῆλα, 4 κουταλιὲς σούπας ζάχαρι, 1 ½ Μπέϊκιν Πάουντερ κρύο νερὸ ὅσο πάρει.

Κοσκινίζουμε τὸ ἀλεῦρι καὶ τὸ ζυμώνουμε μὲ τὸ βούτυρο, ἁλάτι, προσθέτοντες νερὸ ὥσπου τὸ Μπέϊκιν Πάουντερ καὶ λίγο νὰ γίνῃ μιὰ ζύμη ποὺ νὰ στέκῃ. Τότε παίρνουμε τὴν μισὴ ζύμη, ἀνοίγουμε φύλλο καὶ τὸ ἁπλώνουμε σὲ ἕνα ταψὶ βουτυρωμένο, στρώνουμε ἐπάνω τὰ μῆλα καθαρισμένα καὶ κομμένα σὲ λεπτὲς φέτες, πασπαλίζουμε μὲ ζάχαρι καὶ κανέλλα καὶ σκεπάζουμε μὲ τὴν ὑπόλοιπη ζύμη ποὺ ἀνοίγουμε ἐπίσης σὲ λεπτὸ φύλλο. Στέλνουμε στὸν φοῦρνο 40 — 45 λεπτά, ἀφοῦ προηγουμένως χαράξουμε μπακλαβωτὰ κομμάτια.

Σβίγγοι τοῦ Σουλτάνου.— Δουλέψετε μαζὶ 250 γρ. φαρίνα κοσκινισμένη μὲ ζάχαρι ἀνάλογη σύμφωνα μὲ τὸ γοῦστο σας, μὲ μιὰ πρέζα ἁλάτι καὶ δυὸ κρόκους αὐγῶν. Προσθέσετε λίγο νερὸ ζεστὸ γιὰ νὰ ἀραιώσετε λίγο τὴν ζύμη καὶ ρίξετε ὕστερα 120 γρ. προζύμη ψωμιοῦ. Ἀφοῦ δουλέψετε λίγο, σκεπάστε καὶ ἀφῆστε νὰ ἀνεβῇ ἕως ὅτου ἡ ζύμη διπλασιασθῇ. Τότε ξαναδουλεύετε, καὶ ἀφοῦ κρυώσῃ κάμνοντας μικρὲς μπαλλίτσες σὲ μέγεθος καρυδιοῦ τὶς ρίχνετε σὲ καφτὸ λάδι καὶ ὅταν ροδίσουν λίγο τὶς βάζετε νὰ στραγγίξουν καὶ ἅμα κρυώσουν τὶς ξαναβάζετε στὸ λάδι νὰ σκουρήνῃ τὸ χρῶμα τους. Ὅταν στραγγίξουν τὶς περιχύνετε μὲ σιρόπι ἀρωματισμένο τοῦ γούστου σας. Οἱ σφίγγοι αὐτοὶ εἶναι λεπτότατοι.

Κοτόπουλα κατὰ τὸν ἰταλικὸν τρόπον.— Κόβουμε τὰ κοτόπουλα κομμάτια (δηλαδὴ σὲ 4) καὶ τὰ βάζουμε νὰ τσιγαρισθοῦν μὲ βούτυρο. Ἀφοῦ κοκκινίσει λίγο τὸ κρέας τῶν πουλιῶν βάζουμε λίγη δάφνη, θυμάρι καὶ μαϊντανό. Ὅταν ψηθοῦν καλὰ βάζουμε τὰ κοτόπουλα σὲ μιὰ πιατέλα καὶ ἑτοιμάζουμε μιὰ σάλτσα μὲ κρεμμυδάκι, μαϊντανό, μισὸ ποτῆρι ἄσπρο κρασὶ καὶ δυὸ κουταλιὲς βούτυρο τοῦ κοτόπουλου. Μὲ αὐτὴν περιχύνουμε τὸ κοτόπουλο καὶ προσφέρομεν μὲ πατάτες τηγανιτὲς ἢ πουρὲ σπανάκι καὶ ψωμάκια καβουρδισμένα.

ΕΝΑΣ ΑΘΩΟΣ ΣΤΑ ΚΑΤΕΡΓΑ

ΕΝΑ ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ ΤΟΥ ΑΓΓΛΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΡΟΝΥ ΒΑΓΚ

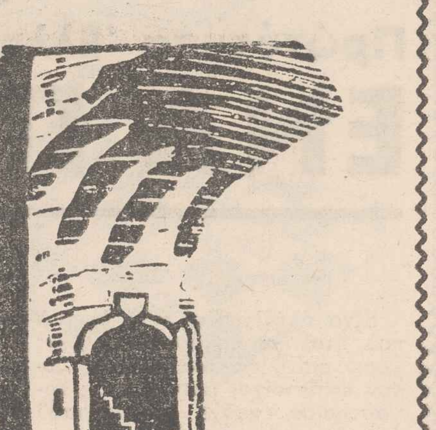

Μέσα στὴν τροπικὴ Ζούγκλα, δυὸ παιδιά, ὁ Ἕκτορας — ἕνας καμπούρης ἕντεκα χρονῶν — καὶ ἡ Ἐλίζα δέκα χρονῶν, προχωροῦν μὲ τὴν μητέρα τους πρὸς τὸ Σὰν Λορέντσο, τὴν πόλι τῶν κατέργων. Ἐκεῖ βρίσκεται φυλακισμένος ὁ πατέρας τους ποὺ δικάστηκε ἄδικα. Πηγαίνουν γιὰ νὰ τὸν σώσουν γιατὶ ἡ μητέρα ἔχει μαζί της ἕνα φάκελλο μὲ διάφορα ἔγγραφα ποὺ ἀποδεικνύουν τὴν ἀθωότητά του. Προχωροῦν μὲ χίλια βάσανα μέσα στὴ ζούγκλα, ἀλλὰ ἡ μητέρα τους δὲν ἀντέχει στὴ φοβερὴ ζέστη τοῦ Ἰσημερινοῦ καὶ πεθαίνει ἀπὸ ἡλίασι. Προτοῦ ὅμως ξεψυχήσῃ τοὺς ἐμπιστεύεται τὸν φάκελλο μὲ τὰ πολύτιμα ἔγγραφα. Ἐνῷ ἀκόμα τὰ δυὸ παιδιὰ βρίσκονται κοντὰ στὸ πτῶμα τῆς μητέρας τους, παρουσιάζεται μέσα ἀπὸ τὴ λόγχμη ἕνας ἀγριάνθρωπος. Φαίνεται Εὐρωπαῖος καὶ ἀδιαφορῶντας γιὰ τὴ δυστυχία τους ἁρπάζει τὸ φάκελλο μὲ τὰ πολύτιμα ἔγγραφα καὶ ψάχνει μήπως βρῇ λεφτά. Δὲν βρίσκει τίποτα καὶ φεύγει ἐγκαταλείποντας ἄσπλαχνα τὰ δυὸ παιδιά. Ἕνα φίδι ὅμως φαρμακερὸ τὸν δαγκώνει στὴν πλάτη καὶ πέφτει σφαδάζοντας ἀπὸ τοὺς πόνους. Ὁ Ἕκτωρ ρουφάει τὸ δηλητηριασμένο αἷμα τῆς πληγῆς καὶ τὸν σώζει ἀπὸ βέβαιο θάνατο. Τότε ὁ Στιγματισμένος — ἔτσι τὸν ὀνομάζουν τὰ παιδιὰ — τοὺς ὁδηγεῖ στὰ κάτεργα τοῦ Σὰν Λορέντσο. Ἐκεῖ κατορθώνει ὕστερα ἀπὸ πολλὲς περιπέτειες μὲ τὴν βοήθεια τοῦ μικροῦ Ἕκτορα νὰ κόψῃ τὰ σίδερα τοῦ κελλιοῦ τοῦ καταδίκου καὶ νὰ τὸν βοηθήσουν νὰ ἀποδράσῃ.

9ον

— Ἀφῆστε τὸ παιδὶ καὶ κατεβᾶτε πρῶτος. Ἐγὼ θὰ κρατήσω τὸ σκοινί. Δὲν εἶνε παραπάνω ἀπὸ τρία μέτρα ὕψος.

Ὁ Μαριὸν ὑπακούει δίχως κανέναν δισταγμό.

— Τώρα ἡ σειρά σου, μικρέ μου, λέει ὁ γίγας τοῦ καμπουράκου.

Ὁ Ἕκτωρ γλυστράει κάτω καὶ βρίσκεται στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ πατέρα του. Μετὰ ἕνα λεπτὸ κατεβαίνει καὶ ὁ Στιγματισμένος.

— Ἐλεύθεροι!... Εἴμαστε ἐλεύθεροι!... ψιθυρίζει τρελλὸς ἀπ' τὴ χαρά του ὁ ἄνθρωπος ποὺ εἶχε καταδικαστῆ εἰς θάνατον.

— Δὲν γλυτώσαμε ὅμως ἀκόμη! ἀπαντάει ὁ Στιγματισμένος. Ὡστόσο, τὸ δυσκολώτερο ἔγινε.

— Καὶ τὸ κορίτσι μου; Ἡ Ἐλίζα μου; λέει ὁ Μαριὸν μὲ ἀνησυχία.

— Βρίσκεται στὸ νοσοκομεῖο. Πᾶμε ἀπ' ἐδῶ.

Ἀποφεύγοντες τὸν μεγάλο δρόμο ποὺ κάνει τὸν γῦρο τῶν κατέργων, διασχίζουν κάτι χωράφια, καὶ στὶς ἕντεκα παρὰ τέταρτο (δηλαδὴ μιάμιση ὥρα ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ἄρχισε ἡ ἀπόδρασις) βρίσκονται κοντὰ στὸ νοσοκομεῖο, τὰ παράθυρα τοῦ ὁποίου εἶνε ἀπαλὰ φωτισμένα.

Οἱ δύο ἄντρες καὶ τὸ παιδὶ πλησιάζουν ἀθόρυβα πρὸς τὴν ἀνατολικὴ πρόσοψι τοῦ κτιρίου, ὅπου βρίσκεται τὸ δωμάτιο τοῦ κοριτσιοῦ.

Ὁ Μαριὸν σηκώνει στὰ χέρια του τὸν Ἕκτορα ποὺ φθάνει ἔτσι ὡς τὸ χαμηλὸ παράθυρο καὶ διακρίνει τὸ κρεββατάκι ὅπου ἀναπαύεται ἡ ἀδελφούλα του.

— Νάτην, ἐδῶ εἶνε ἡ Ἐλίζα!... τὴν βλέπω στὸ κρεββατίκι, κοιμᾶται... Τὰ μαλλιά της εἶνε ἁπλωμένα στὸ προσκέφαλο.

— Καλά, λέει ὁ δραπέτης. Θὰ πάω νὰ τὴν πάρω.

Ὁ Στιγματισμένος τὸν βοηθάει νὰ σκαρφαλώσῃ στὸ παράθυρο. Ὁ Μαριὸν ἀνοίγει ἀθόρυβα τὰ τζάμια ποὺ δὲν εἶνε καλὰ κλεισμένα ἀπὸ μέσα.

Μπαίνει μέσα, προχωρεῖ ἀθόρυβα καὶ φθάνει στὸ κρεββάτι ὅπου ἡ μικρὴ κοιμᾶται ἀμέριμνα, μὲ τὸ στόμα μισοανοιγμένο.

Στὴ θέα αὐτοῦ τοῦ προσώπο, ποὺ τοῦ θυμίζει τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς ἀγαπημένης του γυναίκας, ὁ Μαριὸν δὲν μπορεῖ νὰ κρατήσῃ ἕνα λυγμό.

Πέφτει γονατιστός, ἀκουμπάει τὸ κεφάλι στὸ κρεββάτι καὶ ἀρχίζει τὸ κλάμματα.

Ἡ μικρὴ ξυπνάει, βλέπει αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον ποὺ εἶνε δίπλα της γονατιστὸς καὶ κλαίει, τὸν ἀναγνωρίζει ἀέσως καὶ μιὰ κραυγὴ βγαίνει ἀπ' τὸ στόμα της:

— Πατέρα!... Ἐσὺ εἶσαι;... Ἄχ, πατερούλη μου, σ' ἐπερίμενα!...

Ἅπλωσε τὰ χέρια καὶ τὸν ἀγκαλιάζει μ' ἕνα εἶδος φρενίτιδος, ἐνῷ αὐτὸς μουρμουρίζει:

— Κόρη μου, κορούλα μου!... Ἔλα, πᾶμε γρήγορα νὰ φύγουμε... Εἶμαι ἐλεύθερος... εἶνε καὶ ἀδελφός σου μαζί μας!...

Τὸ κορίτσι σηκώνεται λιγάκι καὶ κάθεται στὸ κρεββάτι, κατάχλωμο, τρέμοντας:

— Πατέρα, λέει, κάποιος ἔρχεται!... Εἴμαστε χαμένοι!

Πραγματικά, ἡ πόρτα ἀνοίγει ἀθόρυβα καὶ μπαίνει μιὰ ἀδελφὴ τοῦ ἐλέους. Ἄκουσε ὅμως τὰ λόγια τοῦ τρομαγμένου κοριτσιοῦ, βλέπει τὸν πατέρα καὶ μαντεύει τὰ πάντα. Κλείνει τὴν πόρτα δίχως νὰ προφέρῃ λέξι καὶ περιμένει.

Ὁ ἄντρας, ἀκόμα πιὸ χλωμὸς ἀπὸ τὴν κόρη του, σηκώνεται καὶ κυττῶντας τὴν καλόγρηα μὲ δακρυσμένα μάτια τῆς λέει σιγανὰ καὶ παρακλητικά:

— Ὁρκίζομαι στὸ κεφάλι τοῦ παιδιοῦ... στὴν ἱερὴ μνήμη τῆς μητέρας του... πὼς εἶμαι ἀθῶος! Μ' ἔρριξαν ἄδικα μέσα σ' αὐτὴν τὴν κόλασι, ἀπ' ὅπου ἐδραπέτευσα καὶ ἦρθα νὰ πάρω τὴν κόρη μου... Εἶνε ἔγκλημα αὐτό;

Ἡ καλογρηὰ σκύβει τὸ κεφάλι, πλησιάζει τὴ μικρὴν Ἐλίζα, τὴν φιλεῖ στὸ μέτωπο καὶ μουρμουρίζει:

— Γειά σου κοριτσάκι μου, ὥρα καλή!

— Ὢ, ἀδελφή, τί καλὴ ποὺ εἴσαστε! φωνάζει ἡ μικρή, ἐνῷ ὁ πατέρας της λέει δακρυσμένα:

— Ὁ Θεὸς νὰ σᾶς εὐλογήσῃ!

Ἔπειτα βοηθάει τὴ μικρὴ νὰ ντυθῇ τὴν παίρνει στὴν ἀγκαλιά του καὶ πηγαίνει πρὸς τὸ παράθυρο. Ἀλλὰ προτοῦ τὸ διασκελίσῃ στρέφεται πάλι πρὸς τὴν καλόγρηα καὶ τῆς λέει μιὰ λέξι μονάχα, στὴν ὁποίαν ὅμως, ἔχει βάλει ὅλην του τὴν ψυχή:

— Εὐχαριστῶ!

Ὁ Στιγματισμένος ποὺ εἶνε ἀπὸ κάτω δέχεται τὴ μικρὴ στὴν ἀγκαλιά του, ὁ πατέρας τὴν ἀκολουθεῖ καὶ οἱ τέσσαρες ἐξαφανίζονται στὸ σκοτάδι.

Μετὰ δέκα λεπτὰ βρίσκεται πίσω ἀπὸ τὸ κατάστημα τοῦ Ὑποκόμη. Ἀπόλυτη σιγὴ ἐπικρατεῖ ἐκεῖ πέρα. Πόρτες καὶ παράθυρα εἶνε κατάκλειστα.

Ὁ Στιγματισμένος σφυρίζει ἕνα σύνθημα. Ὁ Ὑποκόμης ξυπνάει καὶ ἀνοίγει στοὺς νυκτερινοὺς ἐπισκέπτες.

— Τί σᾶς χρειάζεται; ρωτάει.

— Ροῦχα, μερικὰ τρόφιμα καὶ ὅ,τι ἄλλο καταλαβαίνεις.

— Ἀμέσως... Καὶ τὸ πριόνι μου;

— Νάτο. Εἶνε θαῦμα!... Ἐδούλεψε περίφημα!

Ὁ Ὑποκόμης ἑτοιμάζει ὅσα τοῦ ἐζήτησαν: ροῦχα, ψωμί, κρέας τοῦ κουτιοῦ, μιὰ πυξίδα, σπάγγο ἀγγίστρια καὶ δύο ὀμπρέλλες γιὰ τὰ παιδιά.

Οἱ δύο ἄντρες ἀλλάζουν γρήγορα ροῦχα, πληρώνουν τὸν Ὑποκόμη καὶ φεύγουν.

Ὁ Ὑποκόμης κλείνει τὴν πόρτα. Οἱ δραπέτες προχωροῦν σὲ μιὰ μεγάλη δενδροστοιχία καὶ παρακάτω συναντοῦν ἕναν ἄνθρωπον ποὺ τρικλίζει καὶ τοὺς ρωτάει μὲ βραχνὴ φωνή:

— Τὶς εἶ;... Τέτοια ὥρα δὲν γυρίζουν ἔξω.

Τὴν ἀναγνωρίζουν ἀμέσως τὴ φωνὴ τοῦ μεθυσμένου. Εἶνε ὁ Περνὸ ποὺ πηγαίνει πάλι νὰ πιῇ. Τοὺς ἀναγνωρίζει ὅμως ἀπὸ τὰ παιδιὰ καὶ φωνάζει.

— Ὁ καμπουράκος τοῦ διακόσα δώδεκα!... Ὥστε λοιπὸν κι' αὐτοί!...

Θέλει νὰ τρέξῃ, νὰ φωνάξῃ, νὰ καλέσῃ τὴ φρουρά, ἀλλὰ μιὰ γερὴ γροθιὰ τοῦ Στιγματισμένου στὸ στῆθος τὸν ξαπλώνει κάτου. Καὶ ὁ Περνὸ σωριάζεται μ' ἕνα μουγκρητὸ σὰν τσουβάλι ἄχυρα.

Ἔπειτα, ὅσο μπορεῖ πιὸ γρήγορα, ὁ Στιγματισμένος τὸν δένει χειροπόδαρα, τὸν φιμώνει μὲ τὸ μαντῆλι του, τὸν τσαβάει ἀπὸ τὰ πόδια καὶ τὸν κρύβει στὰ ψηλὰ χορτάρια ἑνὸς ἀγροῦ.

— Ἐπὶ τέλους! λέει μετά. Τώρα εἴμαστε ἥσυχοι ἕως τὰ ξημερώματα. Πᾶμε.

Παίρνει στὴν ἀγκαλιά του τὸν Ἕκτορα, ὁ Μαριὸν σηκώνει τὴ μικρὴ καὶ τρέχουν ἔτσι πρὸς τὴν ἀκτή.

Πρόκειται νὰ κάνουν τὴν τελευταία ἀπελπισμένη προσπάθεια γιὰ ν' ἀπομακρυνθοῦν ἀπ' ἐκεῖ. Ἀλλὰ ὁ Στιγματισμένος ὑποστηρίζει ὅτι τὰ πιὸ δύσκολα πράγματα, πετυχαίνουν εὐκολώτερα ἀπὸ τ' ἄλλα. Ἐξ ἄλλου, ἡ ὥρα περνάει καὶ δὲν προφθάνουν νὰ βροῦν ἄλλα μέσα.

Τρέχοντας, ὁ Στιγματισμένος ἐξηγεῖ:

— Θὰ πάρουμε μιὰ πιρόγα, θὰ περάσουμε τὸ ποτάμι καὶ θὰ περπατήσουμε ὅλη τὴ νύχτα.

— Ὡραῖα.

Στὴν ὄχθη εἶνε δεμένες πολλὲς βάρκες καὶ πιρόγες, ἀλλ' ἀπαγορεύεται σὲ ὁποιονδήποτε νὰ φύγῃ τὴ νύχτα. Οἱ φρουροὶ πυροβολοῦν χωρὶς διάκρασι σ' αὐτοὺς ποὺ παραβαίνουν αὐτὴ τὴ διαταγή.

Οἱ δύο φυγάδες τὸ ξέρουν, ἀλλὰ προχωροῦν χωρὶς δισταγμό.

Στὴν ὄχθη βηματίζουν οἱ σκοποὶ καὶ μέσα στὸ ποτάμι οἱ πιράγες λικνίζονται ἀπαλά.

Εὐτυχῶς, ἡ νύχτα εἶνε κατασκότεινη καὶ ἡ ὁμίχλη πυκνή.

Πολὺ σιγὰ καὶ ἀθόρυβα, οἱ δύο φυγάδες μὲ τὰ παιδιὰ φθάνουν τέλος στὴν ὄχθη. Ὁ Στιγματισμένος μπαίνει ἀποφασιστικὰ στὸ νερὸ καὶ μὲ καταπληκτικὴ ψυχραιμία βάζει μέσα σὲ μιὰ πιρόγα ὅλα τὰ τρόφιμα μὲ τὰ ἐργαλεῖα καὶ τελευταῖα τὰ παιδιά. Μετὰ λέει σιγά:

— Ἐμπρός, καπετάνιε, περάστε!

Καπετάνιος! Σ' αὐτὴ τὴ λέξι σ' αὐτὸν τὸν τίτλο ποὺ εἶχε νὰ τὸν ἀκούσῃ, τόσον καιρὸ ὁ Μαριὸν νοιώθει μιὰ περίεργην ἀνατριχίλλα σὲ ὅλο τὸ κορμί. Τὴ στιγμὴ ποὺ ἐγκαταλείπει τὰ κάτεργα, αὐτὴ ἡ λέξι τοῦ ξαναθυμίζει ὅλο του τὸ παρελθόν, τὸ τίμιο καὶ ἐργατικό. Καπετάνιος λοιπόν, ὅπως καὶ τότε!

Μπαίνει κι' αὐτὸς στὴν πιρόγα, κάθεται κοντὰ στὰ παιδιά του, καὶ τὰ τοποθετεῖ κατὰ τέτοιον τρόπο, ὥστε νὰ μὴ φαίνωνται ἀπ' ἔξω.

Ὁ Στιγματισμένος κόβει τὸ σκοινὶ ποὺ κρατεῖ τὸ σκάφος δεμένο στὴν ὄχθη καὶ ἀρχίζει νὰ κολυμπάῃ, σπρώχνοντας τὴν πιρόγα ποὺ προχωρεῖ σὰν νὰ τὴν ἔπαιρνε τὸ ρέμα.

Ἀπὸ μακρυά, αὐτὴ ἡ πιρόγα, θὰ φαίνεται σὰν τεράστιος κροκόδειλος ποὺ πλέει ἀπάνου στὸ νερό.

Ἡ Γκραίης Μούρ, ποὺ θεωρεῖται ἡ μεγαλυτέρα ὑψίφωνος τοῦ κόσμου, ἔκλεισε πρὸ ἡμερῶν μὲ τὴν διεύθυνσιν τοῦ «Κούην'ς Χὼλλ» τοῦ Λονδίνου, «τὸ ἀκριβώτερον συμβόλαιον». Διὰ τρία ρεσιτάλ, ἡ μεγάλη ἀοιδὸς θὰ λάβῃ τὴν ἡγεμονικὴν ἀμοιβὴν τῶν 3000 λιρῶν, δηλαδὴ περίπου 1.500.000 δραχμῶν! Εἰς τὴν φωτογραφίαν: ἡ μεγάλη πρωταγωνίστρια τοῦ «Μετροπόλιταν» εἰς μίαν σκηνὴν τῆς τελευταίας ταινίας της.

Ἀλλὰ τὸ σκοτάδι εἶνε πυκνό, ἡ πιρόγα προχωρεῖ ἀθόρυβα καὶ κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ τὴν διακρίνῃ ἀπὸ τὴν ὄχθη.

Μετὰ ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας, ὅταν βρέθηκαν μακρυὰ ἀπ' τοὺς σκοπούς, ὁ Στιγματισμένος μπαίνει κι' αὐτὸς στὴ βάρκα, λέγοντας:

— Καὶ τώρα καπετάνιε, χέρια στὰ κουπιά! Ἀπ' ἐδῶ καὶ πέρα δὲν ὑπάρχει ἄλλος κίνδυνος, Σωθήκαμε!

Μετὰ τρία τέταρτα τῆς ὥρας ἔφθαναν στὴν ὁλανδικὴν ὄχθη, πραγματικὰ ἐλεύθεροι πιά!

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΩΚΕΑΝΟΝ

Ράν... πλάν... πλάν... Ραταπλάν... πλάν... πλάν!...

Τὸ τύμπανο, στὰ χέρια τοῦ κολοσσοῦ ἐκείνου ποὺ τὸ χτυπάει μὲ δύναμι, μὲ μανία, κάνει ἕνα θόρυβο δαιμονισμένο.

Οἱ περίεργοι πλησιάζουν καὶ σὲ λίγο εἶχαν μαζευτῆ ἀρκετοί.

Οἱ περισσότεροι εἶνε θαλασσινοί, νέγροι, Ἄγγλοι στρατιῶτες, Ἰνδοὶ ἔμποροι μαζεύονται καὶ σχηματίζουν κύκλο.

Κατὰ γῆς, πάνω σὲ μιὰ μεγάλη ψάθα, βρίσκονται μερικὰ βάρη, λοστοί, μιὰ ἄγκυρα, μπάλες κανονιοῦ.

Ὅταν εἶδε ἀρκετοὺς συναγμένους γύρω του ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ τύμπανο ἔπαψε νὰ χτυπάῃ καὶ ὑποκλίθηκε.

Ἦταν πολὺ ἁπλᾶ ντυμένος, μ' ἕνα παντελόνι κι' ἕνα πουκάμισο ἀπὸ πολὺ πρόστυχο ὕφασμα καὶ στὸ κεφάλι ἕνα παληὸ ξεθωριασμένο καπέλλο.

Μὲ φωνὴ τρομερὰ βραχνή, ἄρχισε:

«Κυρίες καὶ κύριοι,

»Δὲν ἤρθαμε γιὰ νὰ σᾶς δείξουμε τὸ φεγγάρι μέρα μεσημέρι, οὔτε γιὰ νὰ σᾶς ποῦμε πὼς οἱ ἀετοὶ πετᾶνε σὰν τὶς μυῖγες.

»Εἴμαστε ἀληθινοὶ ἀρτίστες, γιατὶ ἔχουμε τὴ σωματικὴ δύναμι ποὺ εἶνε τὸ καλύτερο στολίδι τοῦ ἀνθρώπου, καὶ δὲν σᾶς λέμε κουταμάρες σὰν κι' αὐτοὺς ποὺ πολεμοῦν νὰ σᾶς κάμουν ἐντύπωσι μὲ τὰ λόγια...».

Ἐσταμάτησε λιγάκι, κυττῶντας γύρω του, γιὰ νὰ ἰδῇ τί ἐντύπωσι ἔκανε στὸ ἀκροατήριο, κι' ἐξακολούθησε:

«Ἔχετε μπροστά σας τὸν πρωταθλητὴ τοῦ κόσμου, τὸν πιὸ μεγάλον παλαιστή, ποὺ ἔδειξε τὴ δύναμί του μπροστὰ σὲ βασιλιάδες καὶ ἄλλα μεγάλα πρόσωπα.

»Γιὰ ν' ἀρχίσουμε τὴν ὡραία αὐτὴ παράστασι θὰ σᾶς δείξω πρῶτα ἕνα στιγματισμὸ ποὺ εἶνε μοναδικὸς στὸν κόσμο καὶ γιὰ νὰ γίνῃ χρειάστηκαν δεκαπέντε μῆνες!

»Τὸ στῆθος, ἡ πλάτη καὶ τὰ μπράτσα μου, εἶνε καθὼς θὰ ἰδῆτε τὸ ζωντανὸ μουσεῖο τῆς ἱστορίας μας! Καὶ θὰ ἰδῆτε ζωγραφισμένα τὰ πρόσωπα τῶν γενναιοτέρων συμπατριωτῶν μας!

«Ἔπειτα, ὁ μικρὸς Τοτὸρ ἀπ' ἐδῶ, θὰ σᾶς τραγουδήσῃ μιὰ ρομάντσα μὲ τὸν τίτλο «Ὁ καμπούρης Ροβινσὼν», κι' ἔπειτα ἡ δεσποινὶς Λιζέττα θὰ μαζέψῃ τὶς δεκαροῦλες ποὺ θὰ καταδεχθῆτε νὰ τῆς πετάξετε στὸ τασσάκι.

»Τέλος, θὰ σηκώσω αὐτὸ τὸ βαρίδιο ποὺ ζυγίζει ἑκατὸ κιλά, θὰ παίξω μ' αὐτὲς τὶς μπάλες τοῦ κανονιοῦ σὰν νὰ ἤτανε τόπια, θὰ τραβήξω δέκα ἀνθρώπους ποὺ θὰ κρατοῦν αὐτὸ τὸ σχοινί... Καὶ τώρα, ἐμπρὸς ἡ μουσική!»

Ἡ μουσικὴ ἦταν τὸ τύμπανο.

Ὅταν ἔπαψε νὰ βασανίζῃ τὸ τύμπανο, ποὺ ἔκανε σωστὸ πανδαιμόνιο, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἔβγαλε τὸ πουκάμισο καὶ τὸ παντελόνι κι' ἔμεινε μὲ ἕνα βρακάκι ἀθλητοῦ, γυμνώνοντας σχεδὸν ὅλο του τὸ σῶμα.

Ἕνας ψίθυρος θαυμασμοῦ ὑποδέχτηκε αὐτὴν τὴν ἐπίδειξι τῆς σωματικῆς ρώμης καὶ τῆς γύμνιας.

Ἀπὸ τὸν σβέρκο ἕως τὶς φτέρνες καὶ ἀπὸ τὸν λαιμὸ ἕως τὰ δάχτυλα τῶν ποδιῶν καὶ τῶν χεριῶν, ὅλο τὸ δέρμα αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου ἦταν σκεπασμένο μὲ πολύχρωμους στιγματισμούς. Δυὸ μεγάλες συνθέσεις, μιὰ στὸ στῆθος καὶ μιὰ στὴν πλάτη, ἀποτελοῦσαν τὸ κέντρο τῶν πολυπλόκων ἐκείνω σχεδίων.

Ἦταν τὸ ὅλον καμμιὰ ἑκατοστὴ εἰκόνες καὶ σχέδια, τὸ καθένα μὲ τὴ σημασία του.

Περήφανος καὶ εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν ἐντύπωσι ποὺ ἔκαμε, ὁ ἄνθρωπος ἐξακολούθησε:

— Ἐδῶ λοιπὸν βλέπετε τὸν βομβαρδισμὸ τοῦ Φοῦ Τσέου, ἕνα ἀπὸ τὰ ἐνδοξότερα ἐπεισόδια τοῦ γαλλοκινεζικοῦ πολέμου. Ὁρίστε καὶ τὸ θωρηκτὸ «Βόλτα» ὅπου φαίνεται ὁ ναύαρχος Κουρμπὲ μὲ τὸ ἐπιτελεῖο του...

»Ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ βλέπετε, κύριοι, τὴν εἰκόνα τοῦ μεγάλου αὐτοῦ ναυάρχου ποὺ σκοτώθηκε γιὰ τὴν πατρίδα μὲ τὴν ἀλληγορικὴν εἰκόνα τῆς Γαλλίας ποὺ τὸν τυλίγει μὲ τὴ σημαία μας!...».

Ἡ περιέργεια μεγαλώνει διαρκῶς περισσότερο στὸ ἀκροατήριο καὶ ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς — ποὺ εἶνε ὁ φίλος μας Στιγματισμένος, καθὼς θὰ ἐμαντέψατε — ἐξακολουθεῖ νὰ κάνῃ ἐπίδειξι τῆς ρώμης καὶ τῶν στιγμάτων του.

— Ζητῶ συγγνώμην ἀπὸ τὸ σεβαστὸ κοινὸν ποὺ τοῦ γυρίζω τὰ νῶτα. Δὲν τὸ κάνω γιὰ νὰ σᾶς προσβάλω, ἀλλὰ μονάχα γιὰ νὰ σᾶς δείξω ἕνα εἰρηνικὸ κομμάτι τῆς ἱστορίας μας.

»Βλέπετε, λοιπόν, κυρίες καὶ κύριοι, αὐτὴν ἐδῶ τὴν εἰκόνα ποὺ παριστάνει τὴν εἴσοδο στὸ Παρίσι τοῦ Τσάρου Πασῶν τῶν Ρωσσιῶν καὶ τῆς Τσαρίνας συζύγου του. Κυττᾶχτε, παρακαλῶ, πόσο τοὺς μοιάζει!...

»Μπροστά της, στὸ ἁμάξι αὐτὸ τῆς πολυτελείας, φαίνεται ὁ μακαρίτης Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας Φέλιξ Φώρ.

»Κυττᾶχτε, παρακαλῶ, κυρίες καὶ κύριοι, πλησιᾶστε νὰ θαυμάσετε!...».

Ἡ ἐπιτυχία τῆς περιέργου αὐτῆς ἐκθέσεως ἐμεγάλωνε ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμή, τόσο ποὺ οἱ συγκεντρωμένοι θεαταὶ δὲν ἐκατάλαβαν ὅτι ὁ ἀέρας ἐδυνάμωνε διαρκῶς καὶ ὅτι στὸν οὐρανὸ ἄρχισαν νὰ μαζεύωνται σύννεφα ἀπειλητικά.

Μιὰ σφοδρὴ καταιγίδα ἐπλησίαζε, ἕνας ἀπὸ τοὺς τρομεροὺς ἐκείνους κυκλῶνες ποὺ εἶνε τόσο συχνοὶ σ' αὐτὰ τὰ μέρη, ὅπου ξεσποῦν ξαφνικὰ σκορπίζοντας παντοῦ τὴν καταστροφὴ καὶ τὸν θάνατο.

Ὁ Ἕκτορας, σηκώνοντας τὸ κεφάλι καὶ βλέποντας ἕνα μεγάλο σύννεφο ποὺ ἔρχεται ἀπὸ τὸν μαΐστροκ μουρμουρίζει.

— Ἄχ, Θεέ μου, καὶ ὁ πατέρας εἶνε στὴ θάλασσα μὲ τὴ βάρκα!

Ὁ Στιγματισμένος σηκώνει τοὺς ὤμους καὶ ἀπαντάει:

Μὴ φοβᾶσαι! Ὁ καπετάνιος Μαριὸν εἶνε ὁ καλύτερος ναυτικὸς τοῦ κόσμου... Δὲν ὑπάρχει ἄλλος ποὺ νὰ τοῦ μοιάζῃ, σὲ ὅλους τοὺς στόλους τοῦ κόσμου. Αὐτὸς φοβᾶται τὴν τρικυμία ὅσο φοβᾶσαι κι' ἐσὺ τοὺς ψύλλους!

— Μπορεῖ νὰ ἔχῃς δίκηο, Στιγματισμένε, ἀλλὰ ἐγὼ φοβᾶμαι!

— Σοῦ λέω πὼς δὲν ὑπάρχει φόβος γιὰ τίποτα! Ἐξ ἄλλου, δὲν πρέπει νὰ δουλέψῃ κι' αὐτὸς ὅπως δουλεύουμε κι' ἐμεῖς ἐδῶ γιὰ τὸ ψωμί; Πῶς ἀλλοιῶς θέλεις νὰ φύγουμε ἀπὸ τὴν καταραμένη αὐτὴ χώρα; Ἐμπρὸς εἶνε ἡ σειρά σου νὰ τραγουδήσῃς

Μετὰ στρέφεται στὸ κοινὸν καὶ ἐξακολουθεῖ:

— Κυρίες καὶ κύριοι, ἐνῷ σεῖς θαυμάζετε τὶς ζωγραφιὲς ποὺ στολίζουν τὸ στῆθος καὶ τὴν πλάτη τοῦ ὑποφαινομένου καὶ προτοῦ ἀρχίσω τὰ γυμνάσματα ποὺ σᾶς ὑποσχέθηκα, ὁ Τοτὸρ σᾶς παρακαλεῖ ν' ἀκούσετε τὸ τραγοῦδι τοῦ «Καμπούρη Ροβινσῶνα». — Ἐμπρός, μικρέ μου, τραγούδιστο καλά!

Μὲ τὸ μάτι πάντα καρφωμένο στὸν ὁρίζοντα ποὺ σκοτεινιάζει διαρκῶς περισσότερο, ὁ καμπουράκος ἀρχίζει νὰ τραγουδάῃ μὲ μιὰ φωνὴ γλυκειὰ καὶ παθητική, ποὺ κάνει ἐντύπωσι στὸ κοινόν, ποὺ χειροκροτεῖ σὲ κάθε στροφή.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ ἀέρας ἐδυνάμωσε πιὸ πολὺ καὶ ἄρχισε νὰ λυγίζῃ σὰν καλαμάκια τὰ πελώρια φοινικόδενδρα, ἐνῷ στὴ θάλασσα πελώρια κύματα κυλοῦν ἀφρισμένα καὶ σκάνε μὲ πάταγο στὴν προκυμαία.

Μόλις ὁ καμπουράκος τελείωσε τὸ τραγοῦδι του, μιὰ δυνατὴ βροντὴ ἐσκέπασε τὰ χειροκροτήματα τῶν ἀκροατῶν του.

Σχεδὸν ἀμέσως ἀκούστηκε μιὰ κανονιά, ἀπὸ τὸ πυροβολεῖο τοῦ λιμανιοῦ. Αὐτὴ ἡ κανονιὰ ἦταν εἰδοποίησις σὲ ὅσους βρισκόταν ἔξω ἀπ' τὸ λιμάνι, ὅτι ἔπρεπε νὰ ἐπιστρέψουν γρήγορα μέσα, γιατὶ τοὺς ἀπειλοῦσε σφοδρὴ τρικυμία.

Σὲ μιὰ στιγμὴ ὅλοι βρίσκουνται εἰς κίνησιν. Ὅσοι ἦταν μαζεμένοι ἐκεῖ πέρα, σκορπίσανε καὶ τρέχουν βιαστικά, ἀφίνοντας τὸν Στιγματισμένον μὲ τὰ δυὸ παιδιά, χωρὶς νὰ πετάξουν οὔτε μιὰ δεκάρα στὸ τασσάκι της.

Ὡστόσο, αὐτοὶ μένουν ἀδιάφοροι. Παρ' ὅλα τὰ καθησυχαστικὰ λόγια τοῦ Στιγματισμένου, τὰ παιδιὰ ἀνησυχοῦν φοβερά. Τὰ μάτια τους βουρκώνουν καὶ σὲ λίγο χοντρὰ δάκρυα τοὺς αὐλακώνουν τὰ μάγουλα.

Μὲ ἀγωνία παρατηροῦν τὴ θάλασσα ποὺ φουσκώνει διαρκῶς καὶ ρίχνει μουγκρίζοντας τὰ κύματά της στὴν προκυμαία.

Οἱ βάρκες ποὺ βγῆκαν γιὰ βόλτα καὶ οἱ μαοῦνες ποὺ μετέφεραν ἐμπορεύματα στὰ καράβια, ἀγκυροβολημένα στ' ἀνοιχτά, ἐπιστρέφουν βιαστικὰ στὸ λιμάνι. Καὶ δὲν μένουν ἔξω παρὰ δυὸ βάρκες μονάχα, καμμιὰ ἑξακοσαριὰ μέτρα ἀπὸ τὴν προκυμαία κα καμμιὰ ἑκατοστὴ ἡ μιὰ ἀπὸ τὴν ἄλλη.

Τὰ βλέμματα ὅλων ἔχουν καρφωθῆ σ' αὐτὲς τὶς βάρκες καὶ ὅλοι ἀνατριχιάζουν βλέποντας αὐτὸν τὸν κίνδυνο, μὴ μπορῶντας νὰ προσφέρουν τὴν παραμικρότερη βοήθεια σ' αὐτοὺς ποὺ κινδυνεύουν.

Στὴν πιὸ μακρυνὴ βάρκα βρίσκονται τρεῖς ἄντρες, δύο μαῦροι ναυτικοὶ κι' ἕνας λευκὸς ποὺ κρατεῖ τὸ τιμόνι.

— Ὁ πατέρας!... Εἶνε ὁ πατέρας!... φωνάζουν τὰ δυὸ παιδιά, ἀναγνωρίζοντας τὸν λατρευτό τους πατέρα.

Στὴν πλησιέστερη βάρκα βρίσκονται τέσσαρα ἄτομα: δύο ναῦτες καὶ δύο ἐπιβάτες, ἕνας ἄντρας καὶ μιὰ γυναῖκα.

Εἶνε μιὰ ὄμορφη, καλοφτιαγμένη βαρκούλα, ἀρκετὰ στέρεη ποὺ τὴν κυβερνοῦν δύο ἐξαίρετοι ναυτικοί.

Δύο ταξιδιῶτες, ἕνα ἀντρόγυνο ποὺ ἦρθε μὲ ἕνα γαλλικὸ ὑπερωκεάνειο ἀπὸ τὸ Κολὸν γιὰ τὴ Χάβρη τὴν ἐνοίκιασε γιὰ νὰ κάνῃ ἕνα μικρὸν περίπατο ὅσην ὥρα πρόκειται νὰ σταθμεύσῃ τὸ καράβι.

Γυρμένη στὸ ἕνα πλευρό, πετῶντας ἀπάνω στὰ κύματα σὰν γλάρος εἶνε θαῦμα πῶς ἡ βάρκα αὐτὴ δὲν ἀναποδογυρίζει.

Ἀλλὰ μὲ τέχνη πολὺ γνωστὴ στοὺς ναυτικοὺς τῶν μερῶν ἐκείνων, ἕνας ἀπὸ τοὺς βαρκάρηδες εἶνε ἁρπαγμένος ἀπὸ τὸ πλευρὸ τῆς βάρκας, κρατῶντας ἔτσι τὴν ἰσορροπία, ὥστε ἡ βάρκα ἂν καὶ δέρνεται ἀπὸ τὴν ἀγριεμένη θάλασσα, ἂν καὶ χτυπιέται ἀπὸ τὰ κύματα, δὲν ἀνατρέπεται.

Σμήνη θαλασσινῶν πουλιῶν ποὺ βγαίνουν πάντα μὲ τὴν τρικυμία, ἀκολουθοῦν τὴ βάρκα ἀπὸ ψηλά, ἐνῶ στὴ θάλασα τὴν τριγυρί-ουν οἱ καρχαρίες, περιμένοντας τοὺς ναυαγοὺς γιὰ νὰ τοὺς κατασπαράξουν.

Ἡ ἄλλη βάρκα, μὲ τὰ δύο κουπιὰ καὶ τὸ μικρὸ πανάκι, προχωρεῖ πολὺ καλύτερα, πίσω ἀπὸ τὴν πρώτη, ἕτοιμη νὰ σπεύσῃ εἰς βοήθειαν, ἐν περιπτώσει κινδύνου.

Τὸ πλῆθος, σιωπηλὸ καὶ γεμᾶτο ἀγωνία παρακολουθεῖ αὐτὲς τὶς μανοῦβρες δίχως νὰ μπορῇ νὰ προσφέρῃ τὴν παραμικρὴ βοήθεια σ' αὐτοὺς ποὺ κινδυνεύουν.

Ὁ καμπουράκος καὶ ἡ ἀδελφή του, συμμαζεμένοι γύρω ἀπ' τὸν φίλο τους Στιγματισμένον, παρατηροῦν κι' αὐτοὶ μὲ μάτια ὀρθά νοιχτα ἀπ' τὸν τρόμο. Ἀνίκανοι νὰ προφέρουν μιὰ λέξι ἢ νὰ κάμουν μιὰ κίνησι, τρέμουν κάθε φορὰ ποὺ οἱ δύο βάρκες χάνονται πίσω ἀπὸ τὰ πελώρια κύματα γιὰ νὰ φανοῦν ξανὰ σὲ λιγάκι.

Ἔξαφνα, ἀκούεται ἕνας τριγμός: τὸ κατάρτι τῆς βάρκας ἐκόπηκε καὶ ὁ ναύτης ποὺ ἦταν ἁρπαγμένος ἀπ' ἐκεῖ ἔπεσε στὴ θάλασσα. Τὸ πανὶ σχίζεται καὶ ἡ βάρκα ἀνατρέπεται.

Μιὰ ἀπέραντη κραυγὴ φρίκης ξεσπάει ἀπὸ τὸ πλῆθος.

Ἐπιβάτες καὶ ναυτικοί, μόλις βρέθηκαν στὴ θάλασσα, χωρίστηκαν ἀμέσως. Καὶ κανεὶς δὲν τολμάει νὰ τρέξῃ εἰς βοήθειάν τους, γιατὶ εἶνε τὸ ἴδιο σὰν νὰ ἐπήγαινε ν' αὐτοκτονήσῃ.

Ἔπειτα ὅμως ἀκούεται μιὰ ἄλλη μυριόστομη κραυγή, μιὰ κραυγὴ θαυμασμοῦ καὶ ἐλπίδας. Αὐτὸ ποὺ δὲν τολμάει κανεὶς νὰ κάμῃ ἀπ' τὴν ξηρά, τὸ κάνει ἕνας μονάχα ἀπὸ τὴ θάλασσα, ὁ πλοίαρχος Μαριόν, ὁ πατέρας τῶν δύο παιδιῶν ποὺ τρέμουν, σηκώνεται ἀποφασιστικὰ ἀπὸ τὴ θέσι του καὶ φωνάζει στοὺς ναῦτες:

— Δύναμι στὰ κουπιά!

Μετὰ ἀφίνει τὸ τιμόνι, ἁρπάζει ἕνα μαχαίρι, τὸ σφίγγει στὰ δόντια κα πέφτει στὴ θάλασσα.

Οἱ καρχαρίες μὲ τὶς τρομερὲς σαγόνες τους πλησιάζουν διαρκῶς περισσότερο τοὺς ναυαγούς, σχηματίζουν κύκλο γύρω τους, τοὺς τριγυρίζουν ἀπ' ὅλες τὶς μεριές, ἐνῷ ὁ γενναῖος καπετάνιος, ἂν καὶ ἄκουσε ἀπὸ μακρυὰ τὶς φωνὲς τῶν ἀγαπημένων του παιδιῶν, δὲν διστάζει καθόλου νὰ θυσιάσῃ τὴ ζωή του γιὰ νὰ σώσῃ τοὺς δυστυχισμένους ἐκείνους ναυαγούς!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 2ον

Ἡ ἀναποδογυρισμένη βάρκα δέρνεται ἀπὸ τὰ κύματα, ἐνῷ οἱ καρχαρίες πλησιάζουν ὅλο καὶ πιὸ πολὺ τοὺς ναυαγούς.

Ὁ πλοίαρχος Μαριόν, ὁ ἀτρόμητος ἐκεῖνος σωτῆρας, εἶνε δεινότατος κολυμβητής.

Ἀπὸ τὴν ἀφρισμένη κορυφὴ ἑνὸς κύματος εἶδε τοὺς δυστυχεῖς ποὺ κάνουν ἀπεγνωσμένες προσπάθειες γιὰ νὰ κρατηθοῦν στὴν ἐπιφάνεια καὶ ἄκουσε μιὰ γυναικεία φωνὴ νὰ λέῃ σπασμωδικά:

— Βοήθεια, Παῦλε!... Βοήθεια!...

Μιὰ ἄλλη φωνή, ἀνδρική, πνιγμένη ἀπὸ τὰ κύματα, ἀπαντάει:

— Ἰωάννα!... Ποῦ εἶσαι;... Ἰωάννα!...

— Κουράγιο, ἔρχομαι! τοὺς φωνάζει ὁ Μαριόν.

Ἔξαφνα, ἡ δυστυχισμένη γυναῖκα βλέπει ἕναν καρχαρία ποὺ τὴν τριγυρίζει, σὰν νάθελε νὰ ἰδῇ ἀπὸ ποιὸ μέρος πρέπει νὰ τὴν ἁρπάξῃ.

— Παῦλε! Βοήθεια, πεθαίνω!...

Ταχὺς σὰν ἀστραπή, ὁ Μαριὸν πέφτει ἀπάνω στὸ κῆτος, τοῦ χώνει τὸ μαχαῖρι στὴν κοιλιά, ὡς τὴ λαβή.

Θανάσιμα πληγωμένος, ὁ καρχαρίας χάνεται στὰ βάθη τοῦ ὠκεανοῦ ἐνῷ ὁ Μαριὸν μὲ τὸ χέρι ποὺ τοῦ μένει ἐλεύθερο ἁρπάζει τὴν γυναῖκα ποὺ κόντευε νὰ λιποθυμσῃ καὶ τῆς φωνάζῃ:

— Κρατηθῆτε ἀπὸ τὴ βάρκα καὶ χτυπᾶτε ὅσο μπορεῖτε τὰ πόδια στὴ θάλασσα γιὰ νὰ φύγουν οἱ καρχαρίες... Ἐνῷ πάω νὰ γλυτώσω τοὺς ἄλλους.

Ἐκείνη ἁρπάζεται ἀπὸ τὴν κουπαστὴ τῆς βάρκας μὲ τὴν ἀπελπισία τοῦ ἀνθρώπου ποὺ πνίγεται, καταλαβαίνοντας ὅτι πρέπει ὁπωσδήποτε ν' ἀπομακρύνῃ τοὺς καρχαρίες, καὶ μουρμουρίζει:

— Εὐχαριστῶ!... Τὸν ἄντρα μου, γρήγορα!...

Μία ἀπελπισμένη κραυγὴ ἀντηχεῖ. Κάποιος καρχαρίες ἔχει ἁρπάξει ἕναν ἀπ' τοὺς βαρκάρηδες.

Ἕνα ἀπαίσιο τρίξιμο ἀπὸ δυνατὲς σιαγόνες ποὺ σπάζουν κόκκαλα ἀκούεται, ἐνῷ ἡ θάλασσα μαίνεται σὰν νὰ βράζῃ σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο. Μετὰ ἀκούεται μιὰ κραυγὴ πιὸ πνιγμένη, δυὸ χέρια βγαίνουν ἀπὸ τὸ νερὸ καὶ χάνονται ἀμέσως. Ἔπειτα, τίποτε πιά. Ὁ δυστυχὴς εἶνε χαμένος!

Ἡ γυναῖκα ἐξακολουθεῖ νὰ φωνάζῃ τὸν ἄντρα της ποὺ πλησιάζει μὲ δυσκολία.

— Ἰωάννα, ἔρχομαι!... Θάρρος!... Βοήθεια, Θεέ μου, βοήθεια!...

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟΝ: Ἡ συνέχεια.

Ἐπιδημία γάμων στὸ Χόλλυγουντ! Μετὰ τὴν Βαρβάρα Στάνγουϊκ καὶ τὸν Ρόμπερτ Ταίηλορ, τὴν Ἀνναμπέλλα καὶ τὸν Τάϋρον Πάουερ, ἡ Κάρολ Λόμπαρντ, τὴν ὁποίαν μπορεῖτε νὰ θαυμάσετε εἰς τὴν ἀνωτέρω φωτογραφίαν νυμφεύεται τὸν γόητα Κλάρκ Γκαίημπλ, ὁ ὁποῖος κατώρθωσεν —ἐπὶ τέλους!— νὰ πάρῃ διαζύγιον ἀπὸ τὴν πρώην σύζυγόν του, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἐγκαταλείψῃ πρὸ τριετίας.

— Βλέπεις πόσο δίκηο εἶχα γιὰ τὴν πούδρα ποὺ σοῦ συνέστησα;
— Ἀλήθεια: Ἡ Πούδρα ΠΟΜΠΕΪΑ μοῦ ἔχει κάμει ἕνα δέρμα φρέσκο. Πραγματικὰ παρασκευάζεται ἀπὸ ἁγνὰ ὑλικά.
POUDRE POMPEIA
L.T. PIVER

ΣΥΓΚΡΙΝΟΝΤΑΣ ΤΗΝ ΠΟΥΔΡΑ ΠΟΜΠΕΪΑ «ΛΕΥΚΗΝ» ΜΕ ΜΙΑΝ ΑΛΛΗΝ ΠΟΥΔΡΑΝ ΠΟΥ ΛΕΓΕΤΑΙ «ΛΕΥΚΗ», ΑΛΛ' Η ΟΠΟΙΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΕΙΝΕ ΓΚΡΙΖΑ, ΘΑ ΠΕΙΣΘΗΤΕ ΔΙΑ ΤΗΝ ΑΓΝΟΤΗΤΑ ΤΩΝ ΥΛΙΚΩΝ, ΠΟΥ ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΟΥΝΤΑΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ ΤΗΣ ΠΟΥΔΡΑΣ ΠΟΜΠΕΪΑ ΤΗΣ ΑΡΩΜΑΤΟΠΟΙΪΑΣ L. T. PIVER ΜΗΝΥΤΩΡ

Πρωτότυπα Ἑλληνικὰ διηγήματα

ΕΝΑ ΠΑΡΑΞΕΝΟ ΟΝΕΙΡΟ

ΤΟΥ κ. ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ Ν. ΒΟΥΤΥΡΑ

Εἶχα πλήξει μέσ' στὴν ἐρημιὰ ποὺ ἦταν τὸ ἐργοστάσιο. Ἐκεῖ γύρω σπίτι, σπιτάκι κανένα, μόνον κάτι τοῖχοι μαυρισμένοι, ἐργαστηρίου ποὖχε καταστραφῆ ἀπὸ πυρκαϊά, αὐτοὶ ὑψώνονταν.

Πέρα στὸ δρόμο, ποὺ ἔφερνε στὴν πύλη, ἕνα μαγαζάκι, μιὰ παράγκα, ποὺ ξεκουράζονταν οἱ ἀγωγιάτες καὶ μαζεύονταν κι' ἔτρωγαν τὸ μεσημέρι οἱ ἐργάτες τοῦ ἐργοστασίου.

Πιὸ πέρα ὅμως πρὸς τὸ σταθμὸ τοῦ σιδηροδρόμου, πολλὰ σπίτια ψηλά, ὡραῖα σπίτια, ὑπῆρχαν.

Μὴ ἔχοντας τί νὰ κάνω τὶς ὧρες τῆς ἀργίας μου, κύτταζα ἀπ' τὸ γραφεῖο μου, ἀπ' τὸ παράθυρό του αὐτὰ τὰ σπίτια, ποὺ μερικὰ εἶχαν τὸ μέσα μέρος, τὸ πίσω, ἀντικρὺ στὸ ἐργοστάσιο. Κἔβλεπα τὴν κίνηση ποὺ γινόταν σ' αὐτά.

Εἶδα ὅμως σ' ἕνα ἀπ' αὐτὰ καὶ μιὰ κόρη, μιὰ νέα ψηλή, ποὺ μοῦ φάνηκε χαριτωμένη. Καὶ ἄρχισα νὰ τὴν κοιτάζω, νὰ περιμένω νὰ φανῆ, νὰ τὴ βλέπω νὰ κατεβαίνη τὴ σκάλα, ν' ἀνεβαίνη. Κι' εἶχε ἕνα θαυμάσιο σῶμα...

Μὰ κι' αὐτὴ δὲν ἄργησε νὰ μὲ δῆ. Μὲ πῆρε ἡ ματιά της ἂν καὶ τόσο μακρυά.

Τώρα ἴσως ἀπ' τὴ μεγάλη προσοχὴ ποὺ τὴν κοίταζα, ἀπ' τὴ λαχτάρα, καὶ ἴσως νἄχε πάθει κι' αὐτὴ ὅ,τι ἐγώ, ἐσύρθηκε ἡ ματιά της γιὰ νὰ μὲ βρῆ, νὰ μὲ δῆ στὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο τοῦ γραφείου.

Καὶ ἀπ' τὴν ὥρα κείνη δὲν ἔπαψε νὰ βρίσκεται στὰ παράθυρα τῆς γαλαρίας, ν' ἀνεβαίνη καὶ νὰ κατεβαίνη τὴ σκάλα καὶ νἄχη ἢ νὰ στρέφη τὸ πρόσωπό της πάντα σὲ μένα.

Ἐγὼ εἶχα βρῆ κάτι νὰ περνῶ τὴν ὥρα μου καὶ νὰ μὴ μοῦ ἔρχεται διάθεσι νὰ πέφτω σὲ ὕπνο.

Μὰ κι' αὐτή, ὅπως τὄπα, τὸ ἴδιο σχεδὸν θὰ πάθαινε σ' αὐτὸ τὸ ἐρημικὸ μέρος, τὴν ἔρημη παραλία. Νὰ λοιπὸν ποὖχε βρεθῆ ἕνας τρόπος νὰ περνοῦμε εὐχάριστα τὶς ὧρες μας...

Τὸ πρωΐ ὅταν φαινόταν ἡ ματιά της στὸ παράθυρο τοῦ γραφείου, ὅπου ἐγὼ στεκόμουν, περίμενα. Παρατοῦσα δουλειὲς ὅλα, γιὰ ἄλλες ὧρες, γιὰ τὸ βράδυ. Ἐκεῖ εἶχα σπουδαία δουλειά, ποὺ πετοῦσε στὴν ἄκρη ὅλες τὶς ἄλλες!

Καὶ εἴχαμε ἀρχίσει καὶ κάποιο χαιρετισμό. Αὐτὴ χάϊδευε τὰ μαλλιά της, τὸ ἴδιο ἔκανα κι' ἐγώ, ὅταν δὲ φοροῦσα καπέλλο. Μὰ θἄφερνα καὶ τὰ δάχτυλα στὰ χείλια. Αὐτὸ ἄρχισε νὰ τὸ κάνη κι' αὐτή.

Καὶ τοὺς εἶχα μάθει ὅλους τοῦ σπιτιοῦ. Τὸν πατέρα της, ἕναν γυρτὸ λίγο ἄνθρωπο, ἀδύνατον, ποὺ ποτέ του δὲν ἔστρεφε τὸ πρόσωπό του πρὸς τὸ μέρος, ποὺ ἤμουν ἐγώ. Τὴ μάννα της, μιὰ χοντρή. Αὐτὴ θἄχε κάτι μυριστῆ, ἢ κάτι θὰ τῆς εἶχε πῆ ἡ κόρη της, γιατὶ στεκόταν καὶ κοίταζε Τὸν ἀδελφό της, ἕνα νέο ψηλὸ καὶ σοβαρό. Εἶχα μάθει, πὼς εἶνε ἀδελφός της καὶ πῶς λεγόντουσαν ἀπ' τὸν ἰδιοκτήτη τῆς παράγκας. Ο πατέρας της ἦταν ἀνώτερος σιδηροδρομικὸς ὑπάλληλος...

Εἴχανε καὶ μιὰ δούλα μεγάλη. Αὐτὴν τὴν εἶχα δῆ καὶ ἀπὸ κοντά, ὅπως καὶ τὸν ἀδελφὸ τῆς νέας. Ἦτανε μιὰ ἀσχημομούρα, ἕνα ἀγριόμουτρο, ποὺ μὲ κοίταζε μὲ μάτια μπουλντώκ. Ἡ δούλα αὐτή, ὅταν δὲν ἦταν στὴ σκάλα, ἢ στὴ γαλαρία ἡ μικρὴ κυρά της, ἔπαιρνε αὐτὴ τὴ θέσι της. Καὶ κοίταζε...

Κάθε μέρα λοιπόν, τέτοια καὶ περισσότερα εἴχαμε. Ὅλο ἀνεβαίναμε. Καὶ ἀνεβαίναμε, κάναμε κινήματα, σχήματα, ὁλόκληρη παντομίνα, χωρὶς καλὰ νὰ ξέρη ὁ ἕνας τοῦ ἄλλου τὸ πρόσωπο!

Ἐγὼ περνοῦσα ἀπ' τὸ σπίτι της, μὰ δὲν τὴν ἔβλεπα.

Ἀλλ' ἔτσι ἢ ἀλλοιῶς, ἐγὼ εἶχα ἀρχίσει νὰ τὴν ἀγαπῶ. Τὴν εἶχα ἐρωτευθῆ. Ἀπ' τὸ νοῦ μου δὲν ἔφευγε εἶχε πιάσει καλὰ θέσι μέσα κεῖ, καὶ θὰ μοῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ τὴ βγάλω...

Σκέφθηκα καὶ πῆρα ἕνα τηλεσκόπιο, ἀπ' ἐκεῖνα ποὺ μεταχειρίζονται στὰ θέατρα καὶ μ' αὐτὸ ὡπλισμένος ἐπῆγα στὸ ἐργοστάσιο. Καὶ τὴν εἶδα μ' αὐτό, τὴν εἶδα καὶ μ' ἄρεσε. Μὰ δὲ μποροῦσε νὰ γίνη κι' ἀλλοιῶς, ἀφοῦ ἤμουν ἐρωτευμένος.

Ἐστάθηκα χαμογελῶντας καὶ τὴν κοίταζα. Καὶ ὅταν κουρασμένος τὸ κατέβασα καὶ ἄρχισα κάνοντας νοήματα πώς, πώς, πώς, αὐτὴ ἔφυγε, ἀφίνοντάς με πάνω στὴν παντομίμα μου. Δὲν ἤξερα τί νὰ πῶ, ἀλλὰ νὰ καὶ τὴ βλέπω νἄρχεται κρατῶντας κι' αὐτὴ ἕνα τηλεσκόπιο!

Μιὰ μέρα, ἐπὶ τέλους, τὴν εἶδα στὸ δρόμο. Ἦταν μὲ μιὰ ἄλλη καὶ πήγαιναν στὰ λουτρὰ τὰ θαλάσσια.

Μὲ κοίταξε μὲ προσοχὴ καὶ περιέργεια γιὰ νὰ δῆ ἴσως κι' αὐτή, τί ἄνθρωπος ἦταν ἐκεῖνος ποὺ ἀγαποῦσε. Νὰ τὸν δῆ δηλαδὴ ἀπηλλαγμένον ἀπ' ἐκεῖνα τοῦ γυαλιοῦ ἢ τοῦ τηλεσκοπίου, ποὺ εἶνε λίγο σὰν τὰ παράσιτα τοῦ ραδιοφώνου.

Τὸ ἴδιο κι' ἐγώ. Τὴν κοίταξα νὰ δῶ τί ἀγαποῦσα.

Ἦταν μελαχροινούλα μὲ πρασινωπὰ ὡραῖα μάτια. Τὸ σῶμα της ἦταν ἐξαίσιο!

Τὶς ἀκολούθησα ἔπειτα. Ἐπήγαιναν σ' ἕνα λιμανάκι ἀφοῦ ἀνέβηκαν ἕναν ἀνηφορικὸ δρόμο καὶ πέρασαν ἀπὸ μέρη ψηλὰ ποὺ κάτω σὲ πολλὰ μέτρα, ἔσπαζε τὸ κῦμα ντυπῶντας στοὺς βράχους...

Ἀπ' τὴν ἡμέρα αὐτὴ ἔγινα ἀκόλουθός τους. Περίμενα στὸ παράθυρο τοῦ γραφείου μου, καὶ ἅμα τὴν ἔβλεπα νὰ κατεβαίνη ντυμένη γιὰ λουτρό, μὲ τὴ φίλη της ἢ συγγένισσά της, ἔπαιρνα δρόμο κι' ἐγώ. Αὐτὸ ὅμως, ὅτι θἄβγαινε ἔξω, τὄξερα ἀπὸ πρίν.

Ἡ φίλη αὐτή, ποὺ ἴσως θἆταν καὶ συγγένισσά της, εἶχε ἔρθει κεῖνες τὶς ἡμέρες τοῦ καλοκαιριοῦ, κι' ἔμενε κεῖ, στὸ σπίτι τους, γιὰ τὰ λουτρά. Δὲ φαινόταν ὅμως ποτὲ τὴν ὥρα τῆς παντομίμας.

Μιὰ μέρα κοντὰ στὰ ψηλὰ βράχια, ποὺ κάτω χτυποῦσε τὸ κῦμα ἀγριεμένο, τὶς εἶδα νὰ σταθοῦν, ὄχι νὰ κοιτάξουν κάτω τὸ κῦμα, ἀλλὰ νὰ μιλήσουν. Μισοστάθηκα κι' ἐγώ.

Καὶ νὰ ἔξαφνα βλέπω τὴ φίλη της νὰ φεύγη, νἄρχεται πρὸς ἐμένα ποὺ μὲ τρόμαξε. Πέρασε καὶ μὲ πιὸ γρήγορο βῆμα κατέβαινε. Ἐκείνη περίμενε μόνη. Εἶχε βγάλει ἕνα ἄσπρο ναντάκι καὶ προσπαθοῦσε νὰ τὸ φορέση...

Κι' ἐρημιὰ γύρω, παντοῦ.

Πῆγα κοντά της. Δὲ σήκωσε τὰ μάτια της νὰ μὲ δῆ. Φαινόταν νὰ προσέχη τὸ ἄσπρο γαντάκι της.

— Καλημέρα, τῆς εἶπα πλησιάζοντας ἀκόμα.

— Καλημέρα, μοῦ ἀπήντησε καὶ μοὔρριξε μιὰ γρήγορη πλάγια ματιά.

— Τί κάνετε;

Δὲν ἤξερα τί ἄλλο νὰ πῶ.

Τώρα γύρισε καὶ μὲ κοίταξε μὲ τὰ πλάγια ὅμως καὶ μοῦ εἶπε γελαστά:

— Νὰ φορῶ τὸ γαντάκι μου!.. Ἐσεῖς;..

— Ἐγώ, ἐγὼ σᾶς ἀκολουθῶ!

— Τὸ βλέπω. Καὶ θὰ ψήνεσθε στὸν ἥλιο, γιατὶ δὲν ὑπάρχει καμμιὰ σκιὰ ἐδῶ!...

Μοῦ μιλοῦσε μὲ γέλιο ἀλλ' ὅλο τὰ μάτια της μὲ κοίταζαν σὰ νὰ ἔψαχναν κάτι νὰ βροῦν στὸ πρόσωπό μου...

Τὄκανα κι' ἐγώ, ἀλλ' ὄχι τόσο, κι' ἔτσι! Ἐγὼ ζητοῦσα νὰ βρῶ καὶ κάτι νὰ τῆς πῶ, γιατὶ εἶχα κι' ἕνα φόβο μὴ μοῦ κρυφτοῦνε ὅλα!

— Τί καλὰ ποὺ ἔκανε ἡ φίλη σας νὰ φύγη! τῆς εἶπα. Λέτε καὶ σύρθηκε ἀπ' τὴν εὐχή μου...

— Τί εὐχή σας;...

— Νὰ μοῦ ἔρθη μιὰ εὐτυχία μεγάλη ἐπὶ τέλους...

— Τί εὐτυχία;...

— Δὲ σᾶς εἶπα;... Νὰ σᾶς δῶ μόνη!... Ἅμα τὴν εἶδα νὰ φεύγη, δὲν τὸ πίστευα ὁ δύστυχος! Ἐνόμισα πὼς ἦταν ὄνειρο!...

Ἡ γλῶσσα μου δὲν εἶχε δεθῆ, καλὰ πήγαινε.

— Καλὸ καὶ τοῦτο!... ἔκανε καὶ γέλασε, χωρὶς νὰ μ' ἀφήση ἀπ' τὴ ματιά της.

Μὲ κοίταξε ἔπειτα μὲ τέτοιο βλέμμα σὰ νἄθελε νὰ περάση τὴ ματιά της μέσα μου καὶ νὰ δῆ...

Τῆς εἶπα γιὰ τὴν ἀγάπη, τῆς εἶπα πολλά. Ἡ γλῶσσα μου ἔτρεχε, ἔλεγε καλὰ καὶ καθαρὰ τί αἰσθανόμουν γι' αὐτή, τὸν ἔρωτά μου, τὴ μεγάλη μου ἀγάπη...

Μὲ σκυμμένο τὸ κεφάλι καὶ μὲ τὸ δάχτυλο στὰ χείλια μ' ἄκουγε. Καὶ μιὰ στιγμή, μοῦ φάνηκε, πὼς σκεπτόταν κι' ἄκουγε μαζί, ἢ πὼς πρόσεχε σὲ κάποια μακρυνὴ μελωδία, ποὺ δὲν ἄκουγα γώ...

Ὅταν ἔπαψα καὶ τὴ ρώτησα, σήκωσε τὸ κεφάλι, μὲ κοίταξε καὶ μοῦ εἶπε χωρὶς χαμόγελο:

— Ἐγὼ τὸ θέλω περισσότερο ἀπὸ σένα!... Ναί, πρέπει νὰ τὸ πιστεύῃς!...

Ἡ φίλη της φάνηκε νὰ ἔρχεται...

* * *

Εἶχα ἀποφασίσει νὰ τὴ ζητήσω. Καὶ τὄβαλα μπρός.

Ἔστειλα ἕναν γείτονα σοβαρὸ ἄνθρωπο καὶ σεβαστό, ποὺ ἤξερε τὸν πατέρα της.

Τὴ βραδυὰ κείνη εἶδα κι' ἕνα περίεργο ὄνειρο:

Εἶχα πάει πρωΐ, ξημερώματα στὸ ἐργοστάσιο. Καὶ τὸ βρῆκα ἀνοιχτό. Ἀλλὰ κανεὶς τεχνίτης, ἐργάτης, παιδί, ἦταν ἐκεῖ. Στὴ μικρή του αὐλὴ ὅμως εἶδα μιὰ κόρη ποὺ νόμισα πὼς ἦταν ἐκείνη, ἡ Μαρίκα, γιατὶ φοροῦσε τὰ ἴδια ροῦχα.

Καθισμένη ἐκεῖ στὴν αὐλὴ αὐτὴ ἡ κόρη, ποὺ δὲ μποροῦσα ἔπειτα, νὰ θυμηθῶ τὸ πρόσωπό της, κεντοῦσε σὲ τελάρο

Πλησίασα καὶ κοίταξα. Αὐτὴ ξακολουθοῦσε τὴ δουλειά της· Ἐκεντοῦσε δυὸ ὀνόματα. Τὄνα τὄχε τελειωμένο, καὶ ἦταν τὸ δικό μου. Τἄλλο τότε τὸ τέλειωνε.

Περίμενα νὰ δῶ καὶ περίμενα νὰ δῶ τὄνομα τῆς Μαρίκας...

Καὶ ἡ κόρη κεντοῦσε, κεντοῦσε γρήγορα, καὶ τὸ τελείωσε... Μαρίκας, ἦταν κάποιο ἄλλο ὄ- Ἀλλὰ δὲν ἦταν τὄνομα τῆς νομα!

* * *

Ἡ ἀπάντησι ἦρθε τοῦ πατέρα της τὴν ἄλλη μέρα:

— Εἶνε ἀρραβωνιασμένη ἀπὸ καιρὸ μὲ κάποιον ἀπό...

Ἡ οἰκοδομὴ ποὖχα σηκώσει μὲ τὸ νοῦ μου μὲ μιᾶς ἔπεσε. Τί νἄκανα;

Καὶ τὴν ἔχασα! Δὲ φαινόταν πιὰ διόλου, σὰ νἄχε φύγει.

Καὶ ὅταν ἦρθε ὁ Σεπτέμβρης ἔφυγαν γιὰ τὴν Ἀθήνα.

Δὲν τὴν ξανάδα, ἢ τὴν ξανάδα παντρευμένη...

ΔΗΜΟΣΘ. Ν. ΒΟΥΤΥΡΑΣ

ΤΑ ΚΟΚΚΙΝΑ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΑ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 23ης σελίδος)

διο. Πρόσεξε καλὰ τὸν Μανουὲλ καὶ θὰ γελάσῃς.

Βγῆκα κι' ἐγὼ μαζί της, παρετήρησα τὸν Μανουέλ. Στὸ ἀριστερό του μάγουλο ἦταν ἀποτυπωμένο τὸ στόμα τῆς Λίλιαν σὲ σχῆμα καρδιᾶς, ὅπως συνήθιζε νὰ τὸ βάφη.

Τὰ ἀστεῖα τοῦ Λένς εἶχαν περισσότερο πνεῦμα ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά. Ὁ κόσμος ἐνθουσιάσθηκε μαζί του. Ἔκανε δὲ σὰν τρελλός, ποὺ ὁ Μανουὲλ δὲν ἦταν ἱκανὸς νὰ πετύχῃ οὔτε ἕνα μαχαίρι.

Ἅρπαξε μὲ πεῖσμα τὸ τελευταῖο μαχαίρι ἀπ' τὰ χέρια τοῦ Μανουέλ, τὸν κορόϊδεψε γιὰ τὴν ἀδεξιότητά του καὶ τράβηξε χωρὶς νὰ σημαδέψῃ καὶ πολὺ στὸ στῆθος τῆς Λίλιαν.

Ὅπως πάντα, ἔπιασε τὴν καρδιά της, τρίκλισε καὶ μὲ μιὰ φωνὴ ποὺ εἶχε κάτι τὸ πιὸ πονεμένο ἀπὸ συνήθως, ἔπεσε κατὰ γῆς.

Πίσω στὸ καμαρίνι ὁ γιατρὸς ἔβγαζε τὸ μαχαίρι ἀπὸ τὴν καρδιὰ τῆς Λίλιαν. Οὔτε μιὰ σταγόνα αἷμα δὲν βγῆκε ἀπ' τὴν πληγή. Τὸ πλῆθος παραληροῦσε, τὰ χειροκροτήματα τὴν καλοῦσαν στὴν σκηνή, ἀλλ' ἡ Λίλιαν δὲν θ' ἄκουγε ποτὲ πιὰ τὰ χειροκροτήματα ποὺ τόσο τὴν μεθοῦσαν.

Ὁ Λὲνς ἔγινε ἄφαντος, πουθενὰ δὲν βρῆκαν τὰ ἴχνη του. Ὅλοι νόμισαν ὅτι θὰ ἔδωσε τέλος στὴν ζωή του. Ἐγὼ ὅμως δὲν τὸ πιστεύω αὐτό. Γιατί, ὕστερα ἀπὸ ἕνα χρόνο ποὺ ξανάρθε ὁ θίασός μας στὸ Βουκουρέστι, πῆγα μερικὰ λουλούδια στὸν τάφο τῆς Λίλιαν.

Ἐκεῖ βρῆκα ἕνα μπουκέτο ἀπὸ κόκκινα τριαντάφυλλα, ποὺ δὲν ἦταν ἐντελῶς μαραμένα καὶ ποὺ μέσα σ' αὐτὰ διέκρινα ἕνα λευκὸ χαρτάκι ποὺ ἔγραφε:

«Ἀπὸ ἐκεῖνον ποὺ σ' ἀγάπησε μέχρι τρέλλας».

ΑΝΤΟΛΦ ΜΠΕΡΓΚΝΕΡ

Πόσον καιρὸν μπορεῖ νὰ μείνῃ κανεὶς στὸν ἥλιο;
NIVEA CREME

Αὐτὸ ἐξαρτᾶται, ἐὰν ἐπιθυμῆτε νὰ συνηθίσετε τὸ δέρμα σας στὸν ἥλιο σιγὰ σιγά, ἢ ἐὰν ἐπιθυμῆτε νὰ μαυρίσετε ἀμέσως ἀπὸ τὴν μίαν ἡμέραν στὴν ἄλλην.
Ὑπάρχουν δύο εἴδη ἡλιοθεραπείας:
1) Νὰ συνηθίσετε τὸ δέρμα σας σιγὰ σιγὰ στὸν ἥλιο - αὐτὸ δὲ εἶναι καὶ τὸ φρονιμώτερον -, ὁπότε πρέπει νὰ κάμετε ἐντριβὰς μὲ κρέμα NIVEA, ἢ
2) Νὰ μείνετε ἐπὶ ὧρες ὁλόκληρες στὸν ἥλιο καὶ νὰ χρησιμοποιῆτε δι' ἐντριβὰς τὸ NIVEA - NUSS λάδι, τὸ ὁποῖον ἔχει ἰσχυρὰν προστατευτικὴν ἐνέργειαν ἀπὸ τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου.

ΣΟΥΛΤΑΝΑ ΝΤΑΟΥΛΑΧ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 18ης σελίδος)

μποροῦμε νὰ ξεχάσουμε τοὺς πόνους μας.

»Ὅταν παραδινόμαστε σὲ σένα, δὲν εἴμαστε πιὰ στὴ ζωὴ καὶ ξεχνᾶμε, πὼς κάθε ἡμέρα ὁ θάνατος παίρνει κι' ἕνα σανιδάκι ἀπὸ τὸ καράβι μας, ποὺ ἀρμενίζει καὶ μᾶς φέρνει μακρυὰ σὲ μιὰ θάλασσα δίχως τελειωμό».

Γερμένος ἀπάνω στὴν κοιμισμένην Νταουλὰχ ὁ Καντζιὰρ ἑτοιμαζόταν νὰ τῆς κλείσῃ τὸ στόμα, ὅταν ἄκουσε πίσω του ἕνα τρίξιμο ξερῶν φύλλων. Ἐγύρισε καὶ κύτταξε. Στὴ στιγμὴ ἐκέρωσε ἀπ' τὸ φόβο του.

Ἕνα σερπετό, ράλ, μακρύ, πολὺ μακρύ, τὸν κυττοῦσε ἐπίμονα μὲ τὰ κίτρινα μάτια του. Γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωή του ὁ Καντζιὰρ ἀνατρίχιασε ἀπὸ τρόμο. Καὶ εἶχε δίκηο. Τὸ ρὰλ εἶναι τρομερὸ φεῖδι.

Ὁ Καντζιάρ, μὲ τὸ χέρι στὸ στιλέτο του, ἐπερίμενε ἀποφασισμένος νὰ πεθάνῃ. Ἔκλεισε τὰ μάτια του γιὰ νὰ μὴ βλέπῃ. Ὅταν σὲ λίγο τὰ ξανάνοιξε τὸ φεῖδι εἶχε φύγει.

Ὁ μάγος Νουτζιούν, ποὖχε πάρει τὴ φόρμα τοῦ φειδιοῦ καὶ ποὖχε γίνει ἄφαντος, παραμόνευε τὸν αὐθάδη ἐπισκέπτη.

Τὴν ἴδια ὥρα ἕνα τραγοῦδι ἀκούστηκε ἀπὸ τὴ διπλανὴ ἀλέα...

ΑΜΠΤΙΝ ΕΛ ΡΕΣΑΝΤ

Η ΣΕΛΙΣ τῶν παιγνιδιῶν

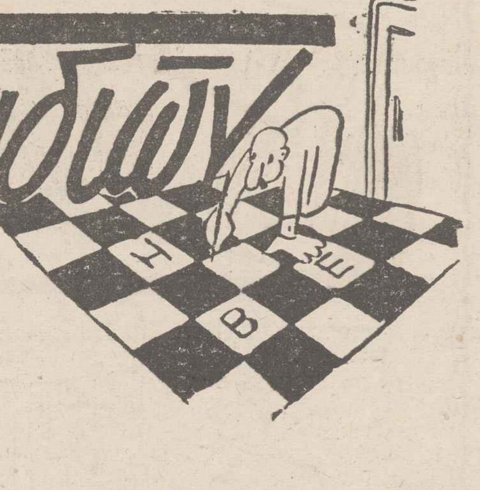

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΑΝΩ ΚΑΤΩ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΥ

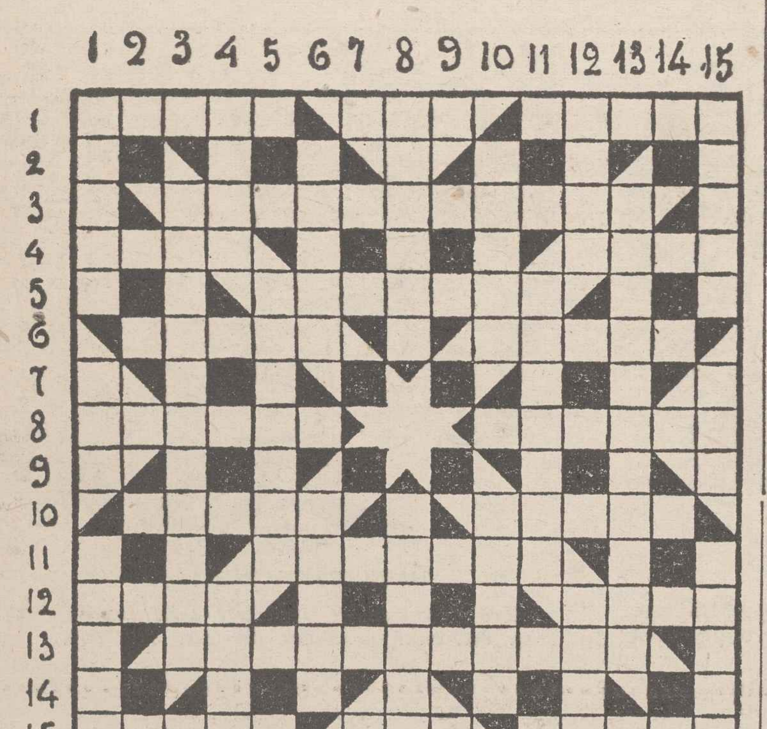

ΑΡΙΘΜΟΣ 1

Δημοσιεύομεν σήμερον ἀντὶ σταυρολέξου, δύο προβλήματα ἄνω κάτω σταυρολέξου, ληφθέντα ἀπὸ σταυρόλεξα ποὺ μᾶς ἀπεστάλησαν ἀπὸ τοὺς ἀναγνώστας μας ὅπως συνήθως, πρέπει οἱ λέξεις νὰ τοποθετηθοῦν ἑκάστη εἰς τὴν θέσιν ἐντὸς τοῦ σταυρολέξιυ, κατὰ τρόπον ὥστε νὰ ἀποτελέσουν ἕνα λογικὸν καὶ κανονικὸν σταυρόλεξον.

Αἱ πρὸς τοποθέτησιν λέξεις γιὰ τὸ μὲν πρῶτον εἶναι οἱ ἑξῆς:

ΑΒΑΘΗΣ — ΑΞΙΑ — ΑΞΙΑΓΑΠΗΤΟΣ — ΑΣΚΟΠΑ — ΑΣΣΟΣ — ΒΟΛΟΣ — ΒΟΥΝΑ — ΔΟΚΟΣ — ΔΟΜΟΚΟΣ — ΔΟΝΗΣΙΣ — ΕΑΝ — ΕΑΡ — ΗΛΙΑΣ — ΙΣΤΟΣ — ΚΡΟΤΟΣ — ΛΑΟΣ — ΜΗΤΗΡ — ΜΟΝΟΣ — ΝΑΟΣ — ΟΚΑ — ΟΡΟΣ — ΟΣΙΟΣ — ΠΛΑΝΗ — ΡΟΠΗ — ΡΟΥΣ — ΣΑΛΑ — ΣΑΧΑΡΑ — ΣΕΒΑΣ — ΣΕΙΣΜΟΣ — ΣΕΛΑΣ — ΣΕΛΙΣ — ΣΗΜΑ — ΣΗΜΑΙΟΦΟΡΟΣ — ΣΙΤΟΣ — ΣΥΚΑΙ — ΣΥΝΑΦΗΣ — ΦΟΡΟΛΟΓΙΚΟΣ — ΦΟΥΣΤΑΝΕΛΛΑ.

Ἀποστολεὺς
ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΑΤΟΣ
Ἀργοστόλιον Κεφαλληνίας

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ

ΑΡΙΘΜΟΣ 3

1) Ποῖες οἱ τρεῖς μεγαλύτερες ταινίες τῆς παρελθούσης χειμερινῆς περιόδου;
2) Ποιὰ ἡ πραγματικὴ ἡλικία τῆς Ντιάνας Ντάρμπιν;
3) Ποῖες οἱ ἐφετεινὲς ταινίες τοῦ Ἔρρολ Φλύνν;
4) Ποῖες οἱ δυὸ ἐφετεινὲς ἑλληνικὲς ταινίες;
5) Ποῖες οἱ ἐφετεινὲς ταινίες τοῦ Φερναντέλ;
6) Ποῖες οἱ ταινίες τοῦ «Χονδροῦ» καὶ τοῦ «Λιγνοῦ» ποὺ προεβλήθησαν κατὰ τὴν παρελθοῦσαν χειμερινὴν περίοδον;
7) Ποῖες οἱ ταινίες τῆς Σίρλεϋ Τὲμπλ οἱ ὁποῖες προεβλήθησαν κατὰ τὴν χειμερινὴν περίοδον 1938—39;
8) Ποῖοι οἱ πρωταγωνισταὶ τῆς ταινίας «Γυμνὸ μοντέλλο»;
9) Ποῖες οἱ παλαιὲς ταινίες οἱ ὁποῖες ἐπαίχθησαν καὶ πάλιν ἐφέτος εἰς τοὺς κινηματογράφους πρώτης προβολῆς;
10) Ποιὰ ἡ ταινία ποὺ ἔκαμεν ἐφέτος τὰ περισσότερα εἰσιτήρια;

ΟΡΘΟΝ Ἢ ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΟΝ;

1) Τὸ «Δρᾶμα τῆς Σαγκάης» εἶναι ταινία μὲ Ἀμερικανοὺς πρωταγωνιστάς;
ΟΡΘΟΝ, ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΟΝ

2) Στὶς δύο ταινίες «Βέρθερος» καὶ «Ταρακανόβα» πρωταγωνιστοῦσε ἡ Ἄννυ Βερναί:
ΟΡΘΟΝ, ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΟΝ

3) Ἡ «ΧΙ Ὀλυμπιὰς» εἶναι ταινία Γερμανική:
ΟΡΘΟΝ, ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΟΝ

4) «Τὸ διαζύγιον τῆς λαίδης Χ» ἦταν ταινία ἔγχρωμος:
ΟΡΘΟΝ, ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΟΝ

5) Ἡ Μὲρ Ὄμπερον πρωταγωνιστοῦσε εἰς τὴν ταινίαν αὐτή:
ΟΡΘΟΝ, ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΟΝ

6) Ἐθαυμάσαμεν ἐφέτος σὲ μιὰ ταινία τὸ συμπαθητικὸ ζεῦγος Λίλιαν Χάρβεϋ — Βίλλυ Φρίτς:
ΟΡΘΟΝ, ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΟΝ

7) «Ποιὸς τὸν σκότωσε;» αὐτὴ εἶναι ἡ μοναδικὴ ἐφετεινὴ ταινία τοῦ Πὼλ Μιοῦνι:
ΟΡΘΟΝ, ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΟΝ

8) Ἡ Βαρβάρα Στάνγουϊκ ἦταν ἡ πρωταγωνίστρια τῆς ὡραίας ταινίας «Τὸ τραγοῦδι τῆς νοσταλγίας»:
ΟΡΘΟΝ, ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΟΝ

9) Ἡ Ἴρεν Ντὰν ἦταν παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ Κλὰρκ Γκέϊμπλ ἡ πρωταγωνίστρια τῆς ταινίας «Μονάρχης χωρὶς θρόνο»:
ΟΡΘΟΝ, ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΟΝ

10) Εἰς τὴν ταινίαν «Ὁ πόθος τῆς ἁμαρτίας» πρωταγωνιστοῦσε ἡ Σιμὸν Σιμόν:
ΟΡΘΟΝ, ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΟΝ

11) Ὁ Βίκτωρ Φρανσὲν ἦταν ὁ πρωταγωνιστὴς τῆς ταινίας «Μωρὰπαρθένος»:
ΟΡΘΟΝ, ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΟΝ

12) Ἡ «Αὐτοκρατορικὴ ἐπέλασις» ἦταν ταινία ἔγχρωμος:
ΟΡΘΟΝ, ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΟΝ

13) Ὁ Ρόμπερτ Ταίϋλορ ἦταν ὁ πρωταγωνιστὴς πέντε μεγάλων ταινιῶν τῆς παρελθούσης χειμερινῆς περιόδου:
ΟΡΘΟΝ, ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΟΝ

Λ. ΔΕΠ.

Σ.Ε. — Εὐχαρίστως θὰ ἀπαντήσωμε στὶς ἐρωτήσεις τῶν ἀναγνωστῶν μας ποὺ θὰ ἀφοροῦν τοὺς ἀστέρας ἐν γένει τοῦ κινηματογράφου.

ΛΥΣΕΙΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΑΡ. 4

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΚΑΝΑΔΑΣ — ΚΑΛΑΜΟΣ. 3) ΠΑΥΣΙΝ — ΡΑΠΑΝΙ. 4) ΟΥΤΟΠΙΑ. 5) ΓΕΥΣΙΣ — ΙΚΑΡΟΣ. 6) ΟΡΙΟΝ. 7) ΑΣΤΟΣ — ΕΠΑΝΩ. 9) ΑΝΕΤΑ — ΩΡΑΙΑ. 10) ΝΙΝΟΝ. 11) ΑΓΕΛΑΣ — ΣΑΛΕΠΙ. 12) ΚΕΙΜΕΝΑ. 13) ΕΡΗΜΙΑ — ΚΑΜΕΝΑ. 15) ΘΟΥΡΙΟΣ — ΣΙΔΗΡΟΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΠΑΡΑΔΕΣ — ΑΓΟΡΙΟΝ. 3) ΚΑΥΣΙΣ — ΛΑΜΠΡΑ. 4) ΙΑΤΡΕΙΑ. 5) ΘΑΜΝΟΣ — ΣΚΑΦΟΣ. 6) ΟΣΜΑΝ. 7) ΜΗΤΗΡ — ΙΔΙΟΣ. 9) ΑΣΠΡΟ — ΟΞΕΙΑ. 10) ΝΕΡΩΝ. 11) ΠΑΤΡΑΙ — ΣΑΚΚΙΑ. 12) ΚΛΑΜΑΤΑ. 13) ΚΑΣΠΙΑ — ΛΙΜΗΝ. 15) ΜΟΥΝΤΟΣ — ΣΠΑΝΙΟΣ.

ΠΡΟΣΟΧΗ!

Ὑπῆρχαν ἐν συνόλῳ 130 τρίγωνα καὶ 28 ἰσόπλευρα τοιαῦτα.

Η ΠΑΡΕΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΜΑΝΝΕΚΕΝ

4	2	6	1	5	3
1	3	5	2	4	6
5	4	X	X	3	2
2	6	X	X	1	5
3	1	2	5	6	4
6	5	4	3	2	1

Ἰδοὺ πῶς ἔπρεπε νὰ τοποθετηθοῦν τὰ μαννεκὲν γιὰ νὰ ἐκτελεσθοῦν οἱ ἀπαντήσεις τοῦ διευθυντοῦ. Τὰ σημεῖα «Χ» ἀντικαθιστοῦν τὰ τέσσαρα μοντέλλα ποὺ ἐπωλήθησαν.

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ

(ΑΡΙΘ. 2

1) Οἱ ταινίες τῆς Ἀνναμπέλλας ποὺ προεβλήθησαν κατὰ τὴν περελθοῦσαν χειμερινὴν περίοδον ἦσαν οἱ ἑξῆς:

α) Πριγκίπισσα τσιγγάνα (ἔγχρωμος).

β) Ὁ Πύργος τῆς σιωπῆς (γαλλική).

γ) Ἡ Βαρώνη καὶ ὁ καμαριέρης (Ἀμερικανική).

δ) Σουὲζ (Ἀμερικανική).

ε) Τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Βορρᾶ (Γαλλική).

2) Ἡ Ἀλὶξ Φαίη, ἡ ὁποία πράγματι τῆς μοιάζει καταπληκτικά.

3) «Δικός μου γιὰ πάντα» αὐτὴ ἦταν ἡ μοναδικὴ ταινία τῆς Τζὶν Χάρλοου.

4) Παρὰ τὸ πλευρόν της πρωταγωνιστοῦσεν ὁ Ρόμπερτα Ταίϋλορ.

5) Τὸ «Ρέξ».

ΟΡΘΟΝ Ἢ ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΟΝ

1) ΟΡΘΟΝ.
2) ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΟΝ (ὁ Ζὰν Μυρά).
3) ΟΡΘΟΝ
4) ΟΡΘΟΝ (ὁ υἱὸς τοῦ Φρανκεστάϊν).
5) ΟΡΘΟΝ.
6) ΟΡΘΟΝ: («Μαννεκὲν» καὶ «Ἡ ὡραία τυχοδιώκτις»).
7) ΟΡΘΟΝ.
8) ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΟΝ (πέντε ἦσαν τὰ ἐφετεινὰ ἔργα τῆς Βιβιὰν Ρομάνς: «Ἡ γυναῖκα τῆς ἁμαρτίας», «Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὰ δύο πρόσωπα», «Γιβραλτάρ», «Γυναικεῖες φυλακὲς» καὶ «Ὁ πόθος τῆς ἁμαρτίας».
9) ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΟΝ (Οἱ τρεῖς ἀδελφὲς Λέϊν ἦσαν οἱ πρωταγωνίστριες τοῦ ἔργου «Τέσσαρα ὑπέροχα κορίτσια». Πρωταγωνίστρια τοῦ ἔργου «Τρία μοντέρνα κορίτσια» ἦταν ἡ Ντιάνα Ντάρμπιν).
10) ΟΡΘΟΝ («Ἡ προσφυγοπούλα» καὶ «Ἡ Ἀγνούλα»).
11) ΟΡΘΟΝ.
12) ΟΡΘΟΝ.
13) ΟΡΘΟΝ («Στοῦ χοροῦ τὸν ἴλιγγο).

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΑΝΩ - ΚΑΤΩ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΥ

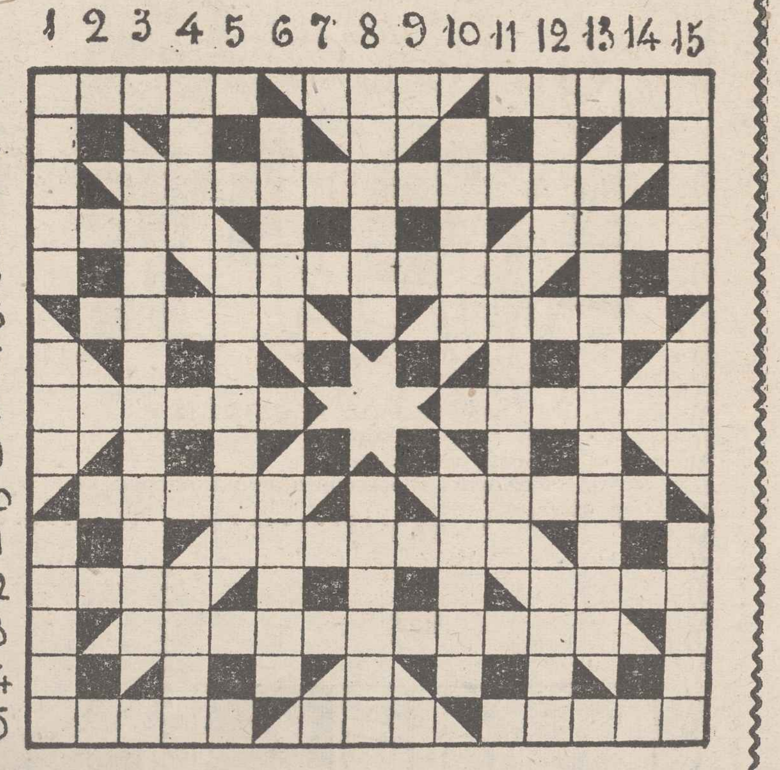

ΑΡΙΘΜΟΣ 2

Ἰδοὺ τώρα παὶ ἕνα δεύτερον, τελείως ὅμοιον πρὸς τὸ προηγούμενον πρόβλημα. Αὐτὸ μᾶς ἀπεστάλη ὑπὸ τοῦ κυρίου Κώστα Πανουλῆ. Αἱ πρὸς τοποθέτησιν λέξεις εἶναι αἱ ἑξῆς:

ΑΓΙΑΙ — ΑΓΡΟΣ — ΑΚΤΗΣ — ΑΛΕΑ — ΑΠΟΥΣ — ΑΡΤΙ — ΑΡΤΙΑΙ — ΑΣΤΗΡ — ΑΤΡΩΤΗ — ΒΛΕΜΜΑ — ΔΑΣ — ΔΗΜΑΔΗΣ — ΔΗΜΟΤΗΣ — ΕΑΝ — ΗΡΩΙΚΩΤΑΤΟΣ — ΚΥΡΙΑ — ΜΕΚΑ — ΜΗΛΕΑ — ΜΗΝ — ΝΕΡΟ — ΝΙΓΗΡ — ΟΜΑΛΗ — ΠΗΓΗ — ΠΗΛΙΟΝ — ΠΛΗΝ — ΠΝΟΗΣ — ΠΟΛΥ — ΣΕΒΑΣΜΙΟΤΗΣ — ΣΙΤΟΣ — ΣΥΛΑΣ — ΣΥΛΛΟΓΗ — ΣΥΝΤΑΓΗ — ΣΥΡΙΑ — ΤΕΡΑΣ — ΤΡΟΙΑ — ΥΠΟ.

Ἀποστολεὺς
ΚΩΣΤΑΣ ΠΑΝΟΥΛΗΣ
Στρατονίκη Χαλκιδικῆς

Σ.Ε. — Τὰ δύο αὐτὰ σταυρόλεξα περιέχουν μερικὲς ἀνορθογραφίες τὶς ὁποῖες μᾶς ἐστάθη ἀδύνατον νὰ διορθώσωμεν.

Λύται διαγωνισμοῦ

ΣΥΝΑΡΜΟΛΟΓΗΣΕΩΣ

(Οἱ τρεῖς Εὐέλπιδες)

1) Νίκη Δικαίου (Ἀθῆναι)
2) Μάκης Γιακούμας (Χῖος)
3) Ἡρ. Γερουλάνος.
4) Ἀντ. Βλαβιανὸς (Ἀθῆναι).
5) Ἀντ. Καστοριάδης.
6) Βασ. Γκόγκος (Πειραιεὺς)
7) Δεινομάχη Προβέτζα (Χῖος)
8) Ροδάνθη Μαυράκη (Ἀθῆναι).
9) Νέγρη Ο. (Ἄρτα).
10) Εὐρο. Τυρίδου (Καλλιθέα).
11) Νικ. Ἀλέξης (Κρήτη).
12) Ἀνδ. Θάνος (Λευκάς).
13) Μιχ. Βαλλιᾶνος (Ζυρίχη — Ἑλβετία).
14) Βαρβάρα Χρυσικοπούλου (Αἴγιον).
15) Ἠλ. Καρακάσης (Πειραιεὺς)
16) Εὔα Μανιωτάκη (Βόλος).
17) Ἀντ. Κ. Ζαφειράκης (Χῖος)
18) Μιχ. Κοκολάκης (Ἀθῆναι).
19) Ἑλένη Λεοντίου (Ἀθῆναι).
20) Ἀπ. Ἀναστασίου (Βόλος).
21) Πετρ. Εὐστρατιάδης (Χαλκίς).
22) Βικτωρία Σταρᾶ (Πειραιεὺς)
23) Παναγ. Ζαχαριᾶς (Ἀθῆναι).
24) Νικ. Φραγκιᾶς (Ἀθῆναι).
25) Ἑλένη Βόσσου (Ἀθῆναι).
26) Εὐτυχία Παπλᾶ.
27) Ἰωάν. Ἰωάννου (Χαλάνδρι)
28) Ἐλευθερία Ἰγνατιάδου (Ἀθῆναι).
29) Γεωρ. Κατσουλάκος (Κεράρι).
30) Εὐριπίδης Μπερπέρης (Νάουσα).
31) Δημοσθ. Καΐτης (Ἀθῆναι).
32) Ἰωάν. Μιστριώτης (Ἀθῆναι)
33) Δεσόρα Γενιδουνιὰ (Κωνσταντινούπολις).
34) Ἀπ. Ἰωαννίδης (Μπογιάτι).
35) Ἰωάννης Καλλιαντζῆς.

(Συνέχεια ὀνομάτων στὸ προσεχὲς φύλλον μας).

Ἀλληλογραφία

ΝΙΚΗ ΔΙΚΑΙΟΥ (Παγκράτι). — Δυστυχῶς, δεσποινίς, δὲν ἐλήφθη σταυρόλεξόν σας. Ἐν τούτοις, ὡς συμμετοχὴν στοὺς διαφόρους διαγωνισμοὺς ἐλάβαν δύο ἀνώνυμα σταυρόλεξα. Ἐκ τῶν ὁποίων τὸ ἕνα ἴσως νὰ εἶναι δικό σας. Ἀποστείλατέ μου μερικὲς ἀπὸ τὶς λέξεις ποὺ ἐχρησιμοποιήσατε διὰ νὰ βεβαιωθῶ. Ἐὰν εἶναι αὐτό, θὰ δημοσιευθῇ. Καθὼς βλέπετε, ὄχι μόνον δὲν πρόκειται νὰ ἐπαναληφθῇ αὐτό, ἀλλὰ οὔτε κἂν θὰ συνέβαινε ἐὰν εἴχατε ἐσωκλείσῃ τὸ ὄνομά σας ἐντὸς τοῦ φακέλλου ποὺ περιεῖχε καὶ τὸ σταυρόλεξον.

ΗΡ. ΓΕΡΟΛΥΜΑΤΟΝ. — Ὁ Μπάρμπα Μαθιὸς σᾶς εὐχαριστεῖ γιὰ τὸ φιλοφρόνημα (γνωρίζετε, φυσικά, ποιό!)

ΕΥΑ ΜΑΝΙΩΤΑΚΗ (Βόλος). — Συνηρμολόγησα τὰ τρία τεμάχια τῆς συναρμολογήσεώς σας καὶ εὗρηκα καὶ ἐγὼ τὸ ἀποτέλεσμα. Δὲν μπορῶ ὅμως ἀκόμη νὰ ἐξηγήσω γιατὶ τὰ ἀποστείλατε τεμαχισμένα. Ἐν τούτοις, ἐπειδὴ τὸ σύνολον ἦταν ὀρθό, τὸ ὄνομά σας δημοσιεύετε εἰς ἄλλην στήλην τῆς παρούσης σελίδος.

ΝΙΚΟΛΑΟΝ ΑΛΕΞΗΝ (Κρήτη). — Τὰ προβλήματά σας πολὺ καλά, θὰ δημοσιευθοῦν στὸ προσεχὲς φύλλον μας. Ἀποστείλατέ μας νέα. Θὰ τὰ δημοσιεύσωμε εὐχαρίστως. Σᾶς παρακαλῶ μόνον νὰ γράφετε ἐπὶ τῆς μιᾶς πλευρᾶς τοῦ χάρτου.

ΒΙΚΤΩΡΙΑ ΣΤΑΡΑ (Πειραιεύς). — Δὲν θὰ ἀργήσω νὰ δημοσιεύσω νέον διαγωνισμὸν συναρμολογήσεως ἐφ' ὅσον τοὺς παρακολουθῆτε μὲ τόσο ἐνδιαφέρον καὶ ἐφ' ὅσον μᾶς ἀποστέλλετε τόσον περιποιημένες λύσεις.